

EDGAR WALLACE

A RÉMÜLETES ARC

REGÉNY

FORDITOTTA
LENDVAI ISTVÁN

A FORDÍTÁST ÁTNÉZTE
ZIGÁNY ÁRPÁD

PALLADIS RT. KIADÁSA BUDAPEST

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2016
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-100-3 (online)
MEK-16096

TARTALOM

I. FEJEZET. <i>A délafrikai ember.</i>	XXIV. FEJEZET. <i>Egy rab, aki uszni tud.</i>
II. FEJEZET. <i>A királynő nyakéke.</i>	XXV. FEJEZET. <i>A párisi ut.</i>
III. FEJEZET. <i>Audrey.</i>	XXVI. FEJEZET. <i>Dráma a Green Parkban.</i>
IV. FEJEZET. <i>Honourable Lacy.</i>	XXVII. FEJEZET. <i>Az árulás.</i>
V. FEJEZET. <i>Slick, a filozófus.</i>	XXVIII. FEJEZET. <i>A halál háza.</i>
VI. FEJEZET. <i>A nővérek.</i>	XXIX. FEJEZET. <i>Mr Malpas bálványa.</i>
VII. FEJEZET. <i>Az összeesküvés.</i>	XXX. FEJEZET. <i>A cigaretta-tárca.</i>
VIII. FEJEZET. <i>Audrey letartóztatása.</i>	XXXI. FEJEZET. <i>Martin Elton hazaérkezik.</i>
IX. FEJEZET. <i>Kitaszitva.</i>	XXXII. FEJEZET. <i>A levél.</i>
X. FEJEZET. <i>Az igazság.</i>	XXXIII. FEJEZET. <i>A Külső Körzetben.</i>
XI. FEJEZET. <i>Mr Malpas.</i>	XXXIV. FEJEZET. <i>Mr. Brown tanácsot ad.</i>
XII. FEJEZET. <i>A találkozás.</i>	XXXV. FEJEZET. <i>Valaki jár a lépcsőn.</i>
XIII. FEJEZET. <i>Bunny megmondja a magáét.</i>	XXXVI. FEJEZET. <i>Látomás Marshaltról.</i>
XIV. FEJEZET. <i>Véletlen találkozás.</i>	XXXVII. FEJEZET. <i>A felvonó.</i>
XV. FEJEZET. <i>A férfit, akit Lacy nem ismert.</i>	XXXVIII. FEJEZET. <i>Stormer.</i>
XVI. FEJEZET. <i>Shannon sikertelen látogatása.</i>	XXXIX. FEJEZET. <i>A rémületes arc.</i>
XVII. FEJEZET. <i>Tonger helyt áll.</i>	XL. FEJEZET. <i>Egy vendég, aki eltűnik.</i>
XVIII. FEJEZET. <i>Lacy lakomája.</i>	XLI. FEJEZET. <i>Audrey új foglalkozása.</i>
XIX. FEJEZET. <i>Józsua története.</i>	XLII. FEJEZET. <i>A földéritő.</i>
XX. FEJEZET. <i>Malpas üzenete.</i>	XLIII. FEJEZET. <i>Dora elmondja az igazat.</i>
XXI. FEJEZET. <i>Martin Elton jóslata.</i>	XLIV. FEJEZET. <i>Az új örökös.</i>
XXII. FEJEZET. <i>Egy ajánlat.</i>	XLV. FEJEZET. <i>Mr S. Smith újdonságokat mond.</i>
XXIII. FEJEZET. <i>Slick célozgat.</i>	XLVI. FEJEZET. <i>A Hay-marketen.</i>

XLVII. FEJEZET.
A bálvány.
XLVIII. FEJEZET.
Egy táska kalandjai.
XLIX. FEJEZET.
Házkutatás.
L. FEJEZET.
Audrey története.
LI. FEJEZET.
Kibékülés.
LII. FEJEZET.
Mr Torrington titkárja.
LIII. FEJEZET.
Mit látott Bunny?
LIV. FEJEZET.
A sárga keztyű.
LV. FEJEZET.
A betörő.
LVI. FEJEZET.
Az emeltyű.
LVII. FEJEZET.
Audrey ebédre megy.
LVIII. FEJEZET.
Mr Torrington meglepetéssel szolgál.

LIX. FEJEZET.
Mr Smithet meglátogatja egy hölgy.
LX. FEJEZET.
A hajórakodó.
LXI. FEJEZET.
Marshalt története.
LXII. FEJEZET.
Amit Audrey látott.
LXIII. FEJEZET.
Valaki jár a lépcső-házban.
LXIV. FEJEZET.
Dora nem akar vallani.
LXV. FEJEZET.
Stanford.
LXVI. FEJEZET.
Slick Smith besurran.
LXVII. FEJEZET.
Az utolsó áldozat.
LXVIII. FEJEZET.
A forgó fal.
LXIX. FEJEZET.
A másod-Malpas.
LXX. FEJEZET.
Slick Smith előadása.

I. FEJEZET.

A délafrikai ember.

A köd, amely később leszállt Londonra és eltörölt minden határvonalat, most még csak szürke, homályos fenyegetés volt. Az égboltnak minden világossága eltűnt, az utcák lámpáinak szétmosódott a fénye, mikor a Délafrikából érkezett ember tétova lépésekkel bekanyarodott a Portman-térre. A kemény hideg ellenére sem volt felsőkabátja. Inge nyitva a nyakánál.

Ment, ment, sorra megbámulta a kapukat, végül az 551. számú ház előtt megállt és szemügyre vette a sötét ablakokat. Ripacsos szájának szöglete görcsös vigyorgásra görbült.

Az erős italozás minden alapérzelmet hevesebbre fokoz. A barátságos természet még jobban összebarátkozik embertársaival, - a békétlen természet még békétlenebb lesz. Abban pedig, aki nagy sérelmeket hordoz szívében, az ital kábulata azt a vérszínű ködöt terjengeti, amelyben a gyilkosság gondolata settenkedik. Lakerben pedig benne lakozott a nagy sérelem is, az érzés-hevítő ital is.

Meg szeretne volna tanítani azt a vén sántát, hogy nem rabolhatja örökkön az embereket, csak úgy szó nélkül. A piszkos zsugori, aki csak a nálánál különbek bátorságáról szedi le a tejfelt. Itt van például ő maga, Laker. Egyetlen fillér nincs a zsebében. Mögötte hosszú és kinkeserves utazás és a titkos üzenet emléke, amely éppen akkor érkezett Cape Townba, amikor a rendőrség átkutatta a szobáját. Kutyának, nem embernek való volt az ő élete. Ugyan hát miért éljen fejedelmi bőségben a vén Malpas, akinek ugyanis alig van már hátra napja, míg legjobb ügynökének csak az élet érdese-rögöse jut? Laker mindig efféléken jártatta az esztét, valahányszor erőt vett rajta az ital.

Alakja nem olyan emberre vallott, akitől egészen természetes, hogy csak úgy bátran nekivág a Portman-tér 551. számú épület főkapujának. Hosszu, beretvátlan arca, rajta a régi kés-hasította seb a halántéka alól átlóban az álla hegyéig, alacsony homloka, gubancos csomó hajával, hozzászámítva a ruházatát: mindez ugyancsak koldus-szegénységre vallott.

Pár pillanatra megállt, letekintett ormóttan két cipőjére, aztán fölballagott a lépcsőn és csöndesen megkopogtatta a kapuajtót.

Nyomban megszólalt valaki belülről:

- Ki az?

- Laker az! - felelte hangosan.

Néhány pillanat, az ajtó zajtalanul kinyílt és Laker bement. Nem fogadta senki, de ő sem várt semmiféle szolga-személyre. Áthaladt az üres kapualján, fölment a lépcsőn, s a nyitott ajtón meg a szűk előszobán át belépett a nagy, elsötétített szobába. Az egyetlen világosság kis zöld-ernyős lámpából szűrődött az íróasztal felől, amelynél egy öregember ült. Laker éppen, mikor megállt a szobában, hallotta, hogy mögötte becsukódik az ajtó.

- Ül le! - mondta az öregember a szoba távoli végéből.

A látogatónak nem kellett utbaigazítás: pontosan tudta, hol van a szék meg az asztal, három lépésre onnan, ahol ő áll. Szó nélkül leült. Szája megint arra a vigyorgásra görbült. Visszatartó ábrázatu házigazdája azonban ezt nem látta.

- Mikor jöttél meg?

- A *Buluwayo* hozott. Ma reggel vetettünk horgonyt - mondta Laker. - Pénz kell nekem, még pedig rögtön kell, Malpas!

- Tedd le, amit hoztál, az asztalra - szólt az öregember szigorúan. - Negyedóra múlva jőjj vissza, a pénzed itt fog várni.

- Nekem most kell - mondta a másik a részegember konokságával.

Malpas látogatója felé fordította rút ábrázatát.

- Ebben a boltban itt csak egyféle rendszer van, - mondta recsegő hangon - még pedig az enyém! Hagyd itt, vagy vidd el. Laker, te részeg vagy és részeg fejjel mindig bolond vagy.

- Meglehet. De akkora bolond mégsem vagyok, hogy még egyszer úgy játsszam a nyakkammal, ahogyan idáig játszottam! És te is, te is játszol a tieddel, Malpas! Te nem tudod, ki lakik a szomszédodban.

Eszébe jutott ez az értesülése, amelyhez aznap reggel jutott tisztán véletlenből.

Az öregember, akit Malpasnak nevezett, kissé szorosabbra huzta vállán a köpönyegét és vihogott egyet.

- Én nem tudom, hé? Nem tudom, hogy Lacy Marshalt lakik a szomszédomban? Mit gondolsz, te félkegyelmű, hát miért lakom én itt, ha nem azért, hogy a szomszédjában legyek?

A részegember tátott szájjal bámészkodott rá.

- A szomszédjában?... minek? Hiszen ez is azok közül való, akiket te meglopasz, - szélhámos ő maga is, de te még őt is meglopod! Mit akarsz azzal, hogy a szomszédja lettél?

- Az az én dolgom - mondta a másik kurtán. - Hagyd itt a holmit és menj.

- Nem hagyok itt semmit - felelte Laker és nagyügyetlenül fölállt. - És addig el nem mozdulok ebből a helyből, amíg mindent meg nem tudok felőled, Malpas. Végig-okoskodtam én már az egészet. Te nem az vagy, akinek látszol. Te nem hiába ülsz ott ennek a sötét szobának az egyik végén és tartod a magam-fajta embert itt a másik végén. Meg akarlak már egyszer nézni szemtől-szembe, vén gyermek. És meg ne moccanj. Nem láthatod a fegyvert a kezemben, de becsületistenemre itt van!

Kettőt lépett előre, - aztán valami meggátolta és hátrataszította. Erős drót volt, amely a sötétben nem látszott és mell-magasságban húzódott egyik faltól a másikig. Mielőtt Laker egyensúlyba kerülhetett volna, a villanylámpa kialudt.

Ekkor tébolyult düh kapta el a toprongyos embert. Ordítva előreugrott és elszakította a drótot. Ujabb akadályba ütközött - ezuttal a lába, kevéssel a padlózat fölött - és elterült.

- Gyujts lámpát, te vén tolvaj! - kiáltotta, amint a székre kapaszkodva lábára állt. - Eszten-dőkhig raboltál engem, az én husomon éltél, te vén sátán! Kikiáltom, Malpas! Fizetsz, vagy kikiáltom!

- Harmadszor fenyegetsz már ezzel.

A hang a háta mögül hallatszott.

Megfordult és vad dühében lőtt. A posztóval bevont falak eltompították a dörrenést, de a pillanatra föllobbanó fénynél elmosódott alakot látott az ajtó felé csúszni. Örjögő haragjában még egyszer lőtt. Az égésszagu füst, mint fátyol lengett a levegőtlen szobában.

- Gyujtsd meg a lámpát! Gyujtsd meg a lámpát! - kiabálta.

Ekkor kinyílt az ajtó és látta, amint az alak kisurrant rajta. Pillanat alatt künn termett a lépcsőfordulónál, de az öregember már eltűnt. Hova lett? Volt ott egy másik ajtó is, Laker neki-rontott annak.

- Gyere ki! - ordította. - Gyere ki, állj elé, te Judás.

Csettenést hallott a háta mögül. A szoba ajtaja, amelyen kijött, bezárult. A lépcsősor a második emeletre szolgált. Félábrával a legalsó lépcsőfokra lépett és megállt. Ráeszmélt, hogy a kis bőrtasak, amelyet akkor vett ki a zsebéből, mikor a szobába belépett, még mindig a kezében van, - ráeszmélt, hogy üres kézzel, dolga-végezetlenül menne el innen. Elkezdte döngötni az ajtót, amely mögött a főnökét vélte.

- Hé, gyere ki, Malpas! Nem lesz semmi hiba. Egy kicsit a fenekére néztem a pohárnak, úgy látszik.

Semmi felelet.

- Igazán sajnálom, Malpas.

Valamit megpillantott a lábánál.

Fölvette.

Viaszból készült emberi áll volt, tökéletesen kialakítva és színezve. Nyilván két ruganyos kötő tartotta a helyén, mikor használták. Az egyik el volt törve.

A furcsa látvány nevetésre csiklandozta és hahotázni kezdett.

- Hé, Malpas! Itt van az ábrázatod egyik darabja! - kiáltotta. - Gyere ki vagy elviszem ezt a mulatságos állacskádat a rendőrségnek. Lehet, hogy szüksége lesz becses személyednek a folytatására is.

Felelet azonban nem hallatszott. Így vihogva lebotorkált a lépcsőn, és megpróbálta kinyitni a kapuajtót. A kapunak nem volt kilincse, a kulcslyuk pedig olyan keskeny volt, hogy hiába kukucskált ki rajta: nem látott semmit.

- Malpas!

Vastag hangja visszhangzott föntről az üres szobákból. Laker átkozódva fölrohant a lépcsőn. Fele-utján volt az első kanyarulatnak, amikor valami lezuhant. Fölpillantott, és látta a gyöletes arcot odafönn, látta a lezuhanó fekete súlyt és el akart hajolni előle. Még egy pillanat, és Laker lefelé csúszott a lépcsőn, mint élettelen, lélektelen tömeg...

II. FEJEZET.

A királynő nyakéke.

Az amerikai követségben táncestély volt.

A gyalogjáró fölé csíkos ponyvatető volt kifeszítve. Vörös szőnyeg futott le a lépcsőkön egészen végig. Egy óra hosszat fénylő gépkocsik hordták az előkelő és kiváltságos vendégeket, duzzasztani azt a vendégsereget, amely már fölgyülemlott a nem éppen tultágas szalonokban, az Unio negyvenkilencedik államában.

Mikor a gépkocsik folyama már igen vékony patakocskává soványodott, az egyik jókora gépről megtermett, vidám arcú férfiú szállott le és kényelmesen besétált az utcai bémészködők csoportja mellett. Barátságosan bölintott a londoni rendőrnek, aki rendet tartott a bejárónál, és ment egyenesen az előcsarnokba.

- James Boothwell ezredes - mondta a lakájnak, és tovább sétált a szalon felé.

- Megbocsát!

Kifogástalan estélyi ruhába öltözött, csinos férfi fogta karon gyöngéden és a szűk előszoba felé tuszkolta, amely falatozónak volt berendezve, és ebben a korai órában vendég nélkül búslakodott.

Boothwell ezredes szelid meglepődéssel húzta föl szemöldökét erre a bizalmaskodásra. Viselkedése olyasfélét fejezett ki: „Ön tökéletesen idegen nekem, valószínűen egyike azoknak a fura módon barátságos amerikaiaknak, így hát el kell tünnöm a társaságát.”

- Nem - mondta az idegen udvariasan.

- Nem?

Boothwell ezredes szemöldöke magasabbra már nem húzódhatott, azért megfordította arcjátékának menetét és lefelé ráncolta szemöldökét.

- Nem, - úgy gondolom, hogy nem.

A szürke szempár, amely az ezredes szemébe mosolygott, jókedvűen hunyorgatott.

- Kedves amerikai barátom, - mondta az ezredes, igyekezve kiszabadítani a karját - valóban nem értem a dolgot... ön nyilván összetévesztett valakivel.

A másik férfi lassan megrázta a fejét.

- Nem szokásom tévedni, - amellet pedig angol vagyok, ahogy ön nagyon jól tudja, ön pedig szintén angol, dacára annak, hogy az amerikai kiejtést töri kerékbe. Én jó öreg Slickem, ez nagyon csunya dolog!

Slick Smith felsóhajtott, de semmi egyéb jelét nem nyilvánította boszankodásának.

- Nézzen ide, kapitány, én meghívót kaptam. És ha az én nagykövetem engem látni akar, akkor azt hiszem, az nem az ön dolga.

Dick Shannon kapitány csöndesen vihogott.

- A nagykövet nem kívánja látni önt, Slick. Egyenesen gyűlöletes lenne neki egy ügyes angol szélhámost látni itt, ahol egy millió dollár értékű gyémánt juthat a kezére. Nagyon örülne, ha láthatná Boothwell kapitányt a 94. lovas-ezredből, és örömet kezet szoritana vele, - de semmi hasznát nem venné Slick Smithnek, az ékszer-tolvajnak, a besugónak, a főfő-alkalmazkodónak. Koccint velem egyet, mielőtt elmegy?

Slick megint sóhajtott egyet.

- Borocska ez - mondta lakonikusan, rámutatva egy üvegre, amelyre más volt felírva. - Ön pedig téved, ha azt hiszi, hogy én itt „munkában” vagyok. Ez így van, kapitány. Kíváncsiság az én bűnöm, mivel kíváncsi voltam Riena királynő gyémánt nyakláncára. Meglehet, hogy utószor látom. Gyorsan azzal a vízzel, George, - a whisky nem tud úszni.

Komoran rámeredt a kezében levő pohárra, mielőtt egyetlen hajtásra kiürítette.

- De bizonyos szempontból örülök annak, hogy leálcázott. A meghívást egyik barátom révén kaptam. Tudom, amit tudok, azért hát úgy jöttem ide, mint aki azt képzei, hogy duzzogó arcok üldözik és lelki testvére készül megmérgezni. De én kíváncsi természet vagyok. És meg vagyok átkozva azzal a bizonyos detektív-ösztönrel. Minden embernek meg vannak a maga álmai, Shannon. Még a „szorgalmas”-nak is.*

- Még a „nyughatatlan”-nak is - hagyta jóvá Shannon.

* „Szorgalmas” - ez a detektív neve (a magyarban: „zsaru”) a londoni tolvaj-világban; „nyughatatlan” a tolvaj.

- Némely ember arról álmodozik, hogyan költené el egy milliót - folytatta Slick elgondolkozva. - Némely ember arról álmodozik, hogyan mentene meg egy leányt az éhségtől vagy még rosszabbtól, és hogyan lehetne önzetlen testvérbátyja neki mindaddig, amíg a lány bele nem szeret... hiszen ön tudja! Ráérő időmben én meg arról álmodozom, hogyan tudnék kibogozni halálos rejtelmeket. Mint Stormer, - a szorgalmas tolvajfogó, aki engem tovább adott önnek.

Tökéletesen igaz is volt, hogy Shannon ettől a híres nyomozó-ügynökségtől kapta első értesüléseit Slick jelleméről.

- Mint detektív-testvérek találkozunk most? - kérdezte - vagy éppen javában szorgalmazkodunk és?...

- Mondja csak: „lopunk” - ne törődjön az érzelmeimmel - kérte Slick. - Igen, ma éjszaka én is „szorgalmas” vagyok.

- És a királynő gyémántjai?

Slick nagyot lélezett.

- Rájuk megy a játék - mondta. - Kíváncsi vagyok, hogyan fogják kézrekeríteni őket. Finom kis banda van benne az üzletben, - csak nem várja tőlem, hogy neveket mondjak? Vagy igen? Ha igen, hát idejövet már kapott is figyelmeztetést.

- A követségen vannak? - kérdezte Dick hirtelen.

- Nem tudom. Azért jöttem, hogy kitudjam. Én nem afféle professzionista vagyok, akit nem érdekel a játék. Olyan vagyok, mint az orvos, - szeretem látni mások operációit. Olyasmiket tanulhat az ember, amiket soha meg nem tanult volna, ha mindig csak a maga dolgát tanulmányozhatta volna.

Shannon egy pillanatig elgondolkozott.

- Várjon itt, de ne nyuljon az ezüst-neműhöz - mondta, és ott hagyta a fölháborodott Slicket, besurrant a zsufolt terembe, addig furakodva a tömegben, amíg arra a „tisztás”-ra jutott, ahol a követ egy magas, fáradt nézésű hölgygel beszélt. Ennek a hölgynek a védelmére volt ő a követség bálján, semmi másért.

A hölgy nyakáról csillogó lánc függött le, amely minden bágyadt mozdulatánál ragyogott-szikrázott. Shannon körülnézett, hogy szemügyre vegye a vendégeket. Tekintete azon a monoklis fiatalemberen akadt meg, aki élénken beszélgetett a követség egyik titkárával. Elkapván a fiatalember pillantását, félreintette.

- Steel, itt van Slick Smith, és azt mondja nekem, hogy megpróbálják „lecsusztatni” a királynő nyakláncát. Ne engedje eltűnni a királynőt a szeme elől. Szerezzen valami követségi embert, hogy ellenőriztesse a vendégek lajstromát, és, aki nem számítható annak, azt hozza eléem.

Visszament Slickhez, aki éppen a harmadik pohárnál tartott.

Onnan, ahol álltak, egészen jól lehetett látni a szalon bejáratát. Még mindig érkeztek vendégek és, amint Slick odafigyelt, egy jól megtermett, középkorú férfi jött be, vele pedig egy olyan feltűnően szép lány, hogy még az edzett Slick is megbámulta. Eltűntek odabenn, mielőtt még Dick Shannon közelebből megfigyelhette volna őket.

- Szemrevaló kis teremtés. Martin Elton, persze nincs itt. Ennek a lánynak már jó darab ideje Lacy a kísérője.

- Lacy?

- A tiszteletre méltó Lacy Marshalt. Milliomos, abból a fajtából, amelyik meglehetősen rideg háznál kezdte az életet és mindig kész egy másik rideg házra. Ismeri a hölgyet, kapitány?

Dick bólintott. A legtöbb ember ismerte Dora Elton. Helyre hölgy volt, amilyeneket a színházi premiereken vagy a legdivatosabb vacsorázó klubokban látni. Lacy Marshaltot csak a nevével ismerte Dick.

- Szemrevaló kis teremtes - ismételte Slick és csodálattal csóválta a fejét. - Uram-istenem! Micsoda szemrevaló teremtes! Ha az én feleségem volna, bezzeg nem szaladgálhatna a Lacy karján. Nem ám, uram. De hát efféle dolgok divatosak Londonban.

- Meg Newyorkban, meg Chicagóban, meg Párisban, Madridban és Bagdadban - mondta Shannon. - Nos, Percy!

- Azt akarja, hogy elmenjek? Szépen elrabolta az estét, kapitány. Információért és utbagazításért jöttem pedig ide. Soha bele nem bujok ebbe a fehér ingbe, ha sejtem, hogy ön itt van.

Dick kikísérte a kapuig és megvárta, míg Slick bérautója elgördült. Aztán visszatért a bálterembe, várni és figyelni. Egy vendég szórakozottan besétált a követségnek egyik kevésbé látogatott átjárójába, ahol egy férfi ült, pipa a szájában, és olvasott.

- Bocsánat - mondta a betolakodó. - Ugy látszik, eltévesztettem az utamat.

- Azt hiszem, el - szólt az újságolvasó, és a vendég, mint teljesen becsületes képű és ártatlan kószáló, sietve visszakozott, el nem tudván gondolni magában, hogy az a magános virrasztó miért plántálta székét éppen az áramkapcsolótábla alá, ahonnan a háznak minden lámpáját ellenőrzik. Shannon teljes biztonságban ült ott.

Egy órákor, nagy megkönnyebbülésére, őfelsége Finland királynője elindult a Buckingham Gate-en levő szállójába, ahol inkognito lakott. Dick Shannon hajadonfővel állt a ködben, míg a gépkocsi lámpái el nem tűntek. A vezető mellett fegyveres detektív ült, - nem volt miért tartani attól, hogy őfelsége nem fog biztonságban eljutni a hálósobájába.

- Most már ön is megszabadult, Shannon, ugy-e?

A mosolygó követ épp olyan megkönnyebbedéssel hallgatta a detektív feleletét, mint amilyenrel az mondta:

- Azt hallottam, kísérlet fog történni a tulajdon detektívjeim útján, - mondta - de hiszen az ember mindig hall efféle történeteket az ilyen természetű mesterségnek minden funkciójával kapcsolatban.

Dick Shannon visszavezette hosszú túrakocsiját Scotland Yard, a londoni rendőrség főhadiszállása felé, még pedig úgy szólván csigalépésben, mert a köd nagyon sűrű volt, az utat pedig zavaró kereszt-utcák szelték át. Kétszer azon vette észre magát, hogy a gyalogjárón hajt. A Victoria Streeten majdnem összeütközött egy veszteglő, viharvert autóbusszal.

A Westminster Abbeyt elhagyva, a rakodópart felé és Scotland Yard boltíves kapuján keresztül hajókázott gépjével.

- Szerezzon valakit, aki garázsba viszi a gépemet - mondta a szolgálatban álló rendőrnek. - Gyalog megyek haza, úgy biztosabb.

- A felügyelő ur kérdezősködött ön után, uram. Lement a rakodópartra.

- Szép kis éjszaka sétára! - mosolygott Dick, égő szemét dörzsölve.

- A Temze-őrség egy férfinak a holttestét keresi, akit ma éjszaka dobtak a folyóba - volt a meglepő felelet.

- Dobták? Talán azt akarta mondani, hogy ugrott?

- Nem, uram, dobták. Egy Temze-parti járőr éppen a rakodópart fala alatt cirkált, mikor a köd egy kicsit ritkább lett, mint most, - az látta, amint a férfit fölemelték a korláthoz és átdobták rajta. Az őrmester megfújta a sípját, de egyetlen emberünk sem volt a közelben, és a fickó, akárki volt is, aki a holttestet bedobta, elszellett. Most kutatják a hullát. Az innenső oldalon. A felügyelő ur meghagyta, hogy mondjam el ezt önnek, ha bejön.

Dick Shannon nem tévázott. A kényelmes otthon, a jó meleg tüzhely nem csábította többé egy pillanatra sem. Átvágott a széles rakodóparton és a hosszú korlát mentén hamarosan eljutott a folyópartra. A köd most már egészen fekete volt, és a folyó vontatógőzöseit komor túlkölés elnémult, amint tehetetlen kapitányai abba hagyták a harcot a köddel.

Az obeliszkek közelében, amely Egyiptom elmúlt dicsőségét hirdeti, kisebb embercsoport álldogált, és, mikor ráismertek, az egyenruhás felügyelő elébe lépett.

- Gyilkosság történt, - a Temze-őrség éppen most húzta ki a holttestet.

- Megfulladt?

- Nem, uram: azt az embert leütötték, mielőtt a vízbe dobták. Ha lejön a lépcsőn, megláthatja.

- Mikor történt?

- Kilenc órakor ma este, azaz hogy inkább tegnap este. Majdnem két óra van már.

Shannon lement a keskeny lépcsőn, amelyek az obeliszeknek mindkét oldalán a folyóhoz vezettek. Az evezős-csónak orra éppen akkor bukkant elő a ködből. A csónak körbe fordult, és a zseblámpák fényénél meg lehetett látni azt a cókók-félét, amely oda volt dobva a hátuljába.

- Hm! - dünnyögte Dick Shannon, maga elé meredve. - Majd később még egy kutatást kezdünk.

Visszament a felügyelővel a törzs-szállásra. Az előcsarnokban - amely néma és üres volt, mikor elhagyta - most nyüzsgött az élet. Távollétében ugyanis olyan új hírek érkeztek, amelyek Scotland Yardot úgy megbolygatták, mint a méhrajt, és a Metropolitan-körzet minden tartalékdetektívjét kiugrátták az ágyából.

A finnlandi királynő gépkocsiját a Mall-negyed legsötétebb részében főtartóztatták, a kísérő detektívét lelőtték és őfelsége gyémántnyakéke eltűnt a ködben. Nem is került volna meg soha többé, ha egy lány, akinek abban a pillanatban igen rossz álmai voltak a csirkékről, el nem indult volna a Város bűbái és gyötrelmei közé, meglátogatni a nénjét, aki gyűlölte őt.

III. FEJEZET.

Audrey.

- Péter és Pál fejenként négy shillinget hoztak - jelentette öreg Graffittné asszony, rövidlátóan rámeredve a pénzdarabokra, amint az asztalra rakta őket. - Harriet, Márta, Jenny, Erzsébet, Holga...

- Olga - javította ki a lány, aki az asztalnál ült, ceruza a kezében. - Adjuk meg a tiszteletet, még a tyukoknak is.

- Fejenként fél koronát hoztak Gribs urtól, a mészárosától. Pogány dolog a tyukokat néven nevezni, bizony.

Audrey Bedford hamarosan összeszámolt mindent.

- Ez a butorral együtt harminchét font tiz shilling, - mondta - ebből kitelik a tyuketető ember és az ön bére, nekem pedig marad annyim, hogy elmehessek Londonba.

- Ha istenesen bána velem, - mondta Graffittné asszony, könnyek közt szíjogva - többet is kapnék, nemcsak a béremet. Én viseltem gondját önnek attól kezdve, hogy szegény jó édes-anya meghalt és annyit tettem a jóvoltáért, hogy senki anyaszült asszony a világon nem tett volna annyit. És most szélnék ereszt hajlék nélkül, és most mehetek a legidősebb fiamhoz.

- Milyen szerencsés, hogy van legidősebb fia - mondta Audrey nyugodtan.

- Ha adna nekem egy fontot szerencse-pénznek...

- Kinek a szerencséjére? Nem az enyémre, maga drága jó öreg huncut! - nevetett a lány. - Graffittné asszony, ne legyen már olyan együgyű! Maga addig viselte gondját ennek a házacs-kának, amíg föl nem falta! A baromfi-tenyésztés nem jövedelmez, nem is fog jövedelmezni soha, amíg a főintéző magának kereskedik a tojással. A minap utána számítottam és fölfedez-tem, hogy magának negyven font ára tojása volt évenként.

- Még senki sem mondta, hogy tolvaj vagyok - siránkozott az asszony remegő kézzel. - Én a gondját viseltem önnek öklömnyi kislány kora óta, és nagyon keserves falat ám azt hallani magamról, hogy tolvaj vagyok.

A többi belesírta a zsebkendőjébe.

- Ne sirjon! - mondta Audrey. - A házacska ugyis elég nedves.

- Hova akar menni, miss?

Graffittné asszony tapintatosan átcsuszott tisztességének a kérdésén.

- Nem tudom. Talán Londonba.

- Van ott ismeretsége, miss?

Talán most, ebben az utolsó pillanatban, a tyukfarm volt tulajdonosa kissé közlékeny lett. A Bedfordok mindig zárkózottabbak voltak az osztrigánál.

- Sose törődjék vele. Adjon egy csésze teát, aztán jöjjön be a béréért.

- London rettenetes hely ám! - Graffitt asszony a fejét rázta. - Gyilkosság, öngyilkosság, rablás, mi minden van ott. Lám, az éjszaka is megraboltak egy igazi királynőt!

- Teremtőm! - mondta Audrey gépiesen.

Azon tűnődött, mi történhetett azzal a hat csirkével, amellyel Graffittné nem számolt el.

- Elraboltak tőle száz meg százezret érő gyémántot - mondotta nyomatékos hangon. - Önnek többet kellene olvasnia az ujságokat, mert elmarad az élettől.

- Igen, ha már lopásról beszélünk, - mondta Audrey csöndesen - hova lett Myrtle és Primrose és Gwen és Berta...

- Oh, azok?

Graffittné asszony egy pillanatra megzavarodott.

- Nem adtam oda önnek a pénzt? Akkor kicsúszott valami lyukon a zsebemből. Elvesztettem.

- Sose busuljon - mondta Audrey. - Majd elküldök a falubeli biztosért. Csodálatosan jó nyomozó.

Graffittné asszony azon nyomban megtalálta a pénzt.

Az öreg asszonyság kitotyogott az alacsony tetejű konyhába és Audrey körülnézett a régi, meghitt szobában. A széket, amelyen édesanyja szokott üldögni, kemény arcát a kormos tüzhely felé fordítva, Audrey föltüzeltette. Egyik elüszkösödött lába még ott látszott a tűzben.

Nem, nem maradt itt már semmi gyöngéd emlék. Ez már csak a robot és elnyomatás szobája volt. Audrey soha nem ismerte az atyját, és Bedfordné asszony soha nem beszélt róla. Rossz ember volt és gonoszságával nyomoruságos életre kényszerítette azt a „nemesi származású” asszonyt, aki az ő anyja volt.

- Meghalt, anyám? - kérdezte egyszer a gyermek.

- Remélem, meg - volt az érthetetlen válasz.

Dora soha nem tett föl ilyen kényelmetlen kérdéseket, de hát ő idősebb volt, közelebb volt az asszony rokonszenvéhez, örökölte annak kiméretlen természetét és minden elfogultságát.

Graffittné asszony behozta a teát, és megolvasta a pénzét, mielőtt elbucsuzott.

- Meg szeretném csókolni, mielőtt elmegy - hüppögte.

- Adok külön egy shillinget, csak ne! - mondta Audrey hirtelen, és Graffittné asszony eltette a shillinget.

Mindennek vége volt. Audrey átsietett a kopasz decemberi kerten, kinyitott egy ajtót, és a templom udvarán megtalálta a sirkövet. Csendesen, összetett kézzel állt előtte.

- Isten veled! - mondotta aztán, és könnytelen szemmel visszament a házba.

A vég és a kezdet...

Nem volt szomorú, de vidám sem. Könyvszekrénye már az állomáson volt, és a podgyász-hivatal már elkönyvelte Victoria-állomásra.

Ami a jövődöt illeti, - jó nevelést kapott, sokat olvasott, sokat gondolkozott, ismerte a gyorsírás elemeit is, - maga tanulgatta a hosszú téli estéken, amikor Graffittné asszony úgy gondolta, de meg is mondta, hogy jobban tenné, ha a kötőtűvel foglalkoznék.

- Szörnyen itt van már az ideje - mérgelődött a falubeli omnibusz-vezető, amikor Audrey behajította táskáját a kocsí sötét és rosszillatú belsejébe. - Ha nem lennének ezek a hopsz-ide, hopsz-oda gépkocsik, hamarabb végezhettem volna. De hát manapság már igen vigyázatosan kell hajtani.

Prófétai mondás volt ez.

A lány éppen utána kapaszkodott táskájának a kocsiba, amikor az idegen megjelent. Olyasféle alak volt, mint valami középkori ügyvédbojtár, legalább is a rosszul szabott ruhájáról ítélve.

- Megbocsát, Bedford kisasszony. Willitt a nevem. Kérhetem néhány szóra ma este, visszatérése után?

- Nem térek vissza - mondta a lány. - Tartozom önnek valamivel?

Audrey mindig ezt kérdezte az udvarias idegenektől. Rend szerint azt felelték: „igen”, mert Graffittné asszonynak az volt a szokása, amit a faluban úgy neveztek: „krétára vásárolni”.

- Nem, kisasszony. Nem tér vissza? Megkaphatnám a címét? Szeretnék önnel beszélni... igen, valami fontos ügyben.

Láthatóan izgatott volt.

- Sajnálom, de nem szolgálhatok a címemmel. Adja meg az önét, és én majd irok önnek.

Az idegen gondosan áthúzta névjegyén a foglalkozását, és alája odairta a lakása címét.

- Induljunk már! - szólt a kocsivezető. - Ha még sokáig késlekedik, lemarad a vonatjáról.

Audrey beugrott a kocsiba és becsapta maga mögött az ajtót.

A Ledbury Lane sarkán történt aztán a baj. Dick Shannon a főútra igyekezvén, kissé túlélesen irányozta meg a fordulatot, mire hosszú kocsijának hátsó kerekei bájosan megkötötték magukat. A karambol, amely erre következett, kevésbé bájos volt. A kocsi hátsórésze nekivágódott a fontwelli omnibusznak, amikor az éppen mellette akart elhaladni, csaknem szétröpitette annak hátsó kerekét és tönkretette az ósdi járműnek mindazt a méltóságát, amelyet az időjárás és az aggkor még meghagyott rajta.

Az omnibusznak egyetlen utasa volt, aki előbb jutott ki a sáros utra, hogy sem Dick, kalapját kezében tartva, odajutott volna eléje, a riadalom és a bűnbánat minden jelével jólelkű arcán.

- Rettentően sajnálom. Nem sebesült meg, remélem?

Tizenhétévesnek vélte a lányt, pedig két évvel idősebb volt. Igen olcsó módon volt öltözve, hosszú kabátján meglátszott a javítás. Még a szörme-gallérja is kopott, viseltes volt. Mind ezeket a tényeket azonban Dick nem vette észre. Csak az arcot látta maga előtt, amely hibátlan volt. A szemöldökének hajlása, vagy a szeme állása, vagy tökéletes szája, vagy bőrének finomsága és színe, - ő maga sem tudta, hogy melyiket csodálja... Attól tartott, hogy a lány meg talál szólalni és valami falusias kijelentéssel elrontja hercegnői látszatát.

- Köszönöm, - csak egy kissé megijedtem. Most lemaradok a vonatról.

A lány szomorúan nézte a megrongcsolódott kereket.

Hangja elűzte Dick aggodalmát. A rongyos királylány csakugyan urihölgy.

- A barnhami csatlakozó-állomáshoz megy? Én is arra tartok - mondotta Dick. - És, ha nem arra volna is az utam, segítséget kell küldenem ennek a szegény fickónak.

Az omnibusz vezetője, akire Dick ilyen résztvevő kifejezéssel célzott, lemászott üléséről. Szürke szakállán esőcsöppek csillogtak, nedves szeme haragosan fénylett.

- Miért nem néz arra, amerre megy? - lihegte az ilyen alkalomkor szokott szemrehányását. - Persze, az egész út kellene szélteben-hosszában, mi?

Dick kigombolta felöltőjét és elővette tárcáját.

- Jehú, - mondotta - ime, névjegyem és ez a bankó, mélységes sajnálkozással.

- Az én becsületes nevem Herbert Jiles - mondta a vezető gyanakodva, s közben átvette a névjegyet és a bankót.

- Jehú költői név, s a bibliában írva vagyon róla, hogy „vadul hajtott”.

- Én színtehogy csak ballagtam - méltatlankodott mr. Jiles. - Ön volt az, aki vadul hajtott.

- Majd jön segítség Barnhamból - felelte Dick. - Nos, kisasszony, rám bizza magát ebben a szent hindukat gázoló Juggernaut-kocsiban?

- Miért ne? - mosolygott Audrey és, kihozván táskáját az omnibuszból, fölugrott Dick mellé.

- Az én rendeltetésem London, - mondta Dick - de nem merem azt ajánlani, hogy tartson velem az egész uton, pedig úgy megtakarítaná a vasuti költséget.

Audrey nem felelt. Dicknek az volt az érzése, hogy a lány most negédeskedni kezd, de a lány nyomban elűzte ezt a benyomását.

- Ugy gondolom, mégis jobb lesz, ha vonaton megyek. A néném esetleg ott vár az állomáson.

A hangjából ugyan nem nagy bizalom érződött a nénje iránt.

- Kisasszony a közelben lakik?

- Fontwellben - felelte a lány. - Házacskám volt ott. Édesanyámé volt, amíg meg nem halt. Próbált ön már megélni tojásokból?

Dick meglepődött.

- Nem éppen - mondta. - A tojás rendkívül tápláló eledel, kétségtelenül, de...

- Nem táplálkozásra értettem, hanem úgy, hogy próbált-e már megélni baromfi-tenyésztésből?

Dick a fejét rázta.

- Ne is próbálja - mondta Audrey határozottan. - A tyukok már nem azok, akik valamikor voltak. Graffittné asszony - ő vezette a háztartásomat és ő nyelte el a jövedelmemet - azt mondja, hogy a tyukok nagyon megváltoztak a háború óta. Nem tudja biztosan, mi tette ezt: a bolsevizmus vagy a spanyolnátha?

Dick elnevette magát.

- Így hát abba hagyta?

Audrey a fejét rázogatta.

- Nem mondhatnám, hogy eladtam az öreg tanyát, - lassankint eladódott az jelzálog alakjában. Ez aztán patetikusan hangzik, ugy-e? Pedig nem úgy van! Az öreg tanya csunya, tele van öreg zugokkal, amikben megüti az ember a fejét, - s még tele van egész nemzedékeknek a szagával, akik soha nem fürödtek, csak olyankor, amikor a tetőn becsurgott az eső. Aztán a csatornázás még most is olyan, mint amilyen az ő britonok idején lehetett. Olyan ablaka meg, amelyik a rájárába illenék, véletlenül sem akad...

- Szerencsés, hogy van egy kedves nénje, aki várja az állomáson - szólt Dick. Arra gondolt, hogy ez a lány tizenhétéves, vagy talán még annál is valamivel fiatalabb, és a szíve csordultig megtelt atyáskodással.

- Lehet, hogy szerencsés vagyok - mondta a lány minden lelkesedés nélkül. - Itt kezdődik Barnham, ugy-e?

- Itt kezdődik Barnham - hagyta helyben Dick, és néhány perc múlva megállította gépét az állomás bejáratánál.

Leszállt a lány után, bevitte szánnalmasan csekély podgyaszát a perronra, és ragaszkodott ahhoz, hogy megvárja, amíg a vonat befut.

- Nénje Londonban él, nemde?

- Igen, a Curzon-Streeten.

Furcsa volt tőle, hogy ezt elmondta Dicknek. Senki az egész vidéken nem tudott arról, hogy nénje is van.

Dick nem árulta el meglepődését.

- És a... a... nénje...

Nehéz kérdés volt ez, de megpróbálta.

- ...alkalmazásban van itt?

- Óh, nem. Az én néném mrs. Elton.

Audrey maga is elcsodálkozott magán, mikor ezt kimondotta.

Dick majdnem hogy azt felelte rá:

- A te nénéd maga az ördög!

Ebben a pillanatban jelezték a vonatot, és Dick elszaladt néhány friss ujságért, hogy Audrey ne unatkozzék a vonatban.

- Rendkívül kedves öntől, mr... Az én nevem Audrey Bedford.

- Nem fogom elfelejteni - mondta Dick mosolyogva. - Csodálatos emlékezőtehetségem van nevek dolgában. Az én nevem Jackson.

Ott álldogált, amíg a vonat hátsó lámpái el nem tűntek. Aztán lassan visszament gépkocsijához és a rendőr-őrszobához hajtott, bejelenteni az omnibusszal történt esetet.

Mrs. Elton! - és ez a lány az ő huga! Ha megmondta volna igazi nevét a lánynak, és az elment volna a Curzon Streetre és elmondta volna a szép Dora Eltonnak, hogy ma Richard Shannon kapitánnyal töltötte az idejét, ugyancsak földúlta volna a Curzon-streeti játékházacskának a békéjét!

Nem is lett volna csoda. Dora Elton egyike volt azoknak a londoni szédelőknak, akiket Dick Shannon kézre akart keríteni.

IV. FEJEZET.

Honourable Lacy.

Lacy Marshalt valamikor szenátora volt a délafrikai törvényhozó tanácsnak, ezért udvariaságból Honourablenek titulálták, - nem csekély mulatságára mr. Tongernek, az ő inasának.

Ezen a szörnyűséges reggelen Marshalt éppen a fürdőjéből jött ki, csak úgy nadrágban és selyem hálóingben, amely alól tökéletesen kitetszettek hatalmas testizmai. Nem annyira törvényhozónak látszott így, hanem annak, amit a neve Délafrikában jelentett, - a szerencse katonájának, aki legalább ezt a győzelmi koszorút nyerte: a Portman-téri palotát.

Hosszu ideig lebámészkodott a térre. A köd után, mint szokott, eső következett. Mindig esett Angliában, - szomoruan, szüntelenül. Olyan volt ez a szomoru eső, mint a bánatos asszony. Marshalt vágyakozva gondolt napsütötte muizenburgi otthonára, a széles, mérföld-hosszu tengerpartra, a False-öböl kék hullámlására, és szőlőkertjére, amely végigfutott Constantia szikláin...

Hirtelen hátrafordult a hálósobája felé. Valaki csöndesen kopogtatott az ajtón.

- Befelé!

Az ajtó megnyílt és az öreg inas beóvakodott, a maga ravasz mosolyával.

- Itt a pósta - mondotta minden szertartás nélkül, és egy csomó levelet tett a kis íróasztalra.

- Monddd, hogy „uram” - boszankodott Lacy. - Már megint kitanultál a szokásból.

Tongernek a fél arca elvigyorodott.

- Majd beletanulok megint - mondotta könnyedén.

- Jobbat tudok én annál: száz inast kaphatok Londonban a negyedrészéért annak, amit neked fizetek, - fiatalabbat és huszszor használhatóbbat! - fenyegetőzött a gazda.

- Sajnálom, de meg kell mondanom, hogy azok nem tennék meg önért mindazt, amit én megteszek önért - mondta Tonger - és ön nem bízhatna meg bennük. Hűséget nem lehet vásárolni, úgy olvastam a minap egy könyvből.

Lacy Marshalt elővette az egyik levelet a többi közül. Hupikék borítékban volt és a címzésén látszott, hogy nem éppen írástudó ember írta. Fölbontotta és elolvasta. Ennyi volt az egész:

O. K. Süllyedőben.

Aláírás nem volt alatta.

A természetes férfit morgott valamit és odadobta a levelet inasa elé.

- Küldj neki husz fontot - mondta.

Tonger minden tétozás nélkül elolvasta a papirdarabot.

- Süllyedőben? - tünődött maga, elé. - Hm! Tud úszni?

Lacy hirtelen hátrafordult.

- Hogy érted? - kérdezte. - Persze, hogy tud úszni, - azaz, hogy tudott. Mint a borjufóka. Miért?

- Semmi.

Lacy Marshalt keményen és hosszan ránézett.

- Ugy látom, olykor megbárgyulsz. Nézd meg a borítékot. Matjesfonteinben bélyegezték le. A legutóbbit is. Miért ír onnan, száz vagy még több mérföldnyire Cape Towntól?

- Megtévesztés lehet - vélte Tonger és mellényzsebébe csusztatta a papirdarabot. - Miért nem teled ön Cape Townban?

- Mert úgy határoztam, hogy Angliában telelek.

Marshalt éppen az ingét vette föl, mikor ezt mondta, és a hangjában volt valami, ami oda-szögezte az inas figyelmét.

- Mondok én önnek valamit, Lacy. A gyűlölet: félelem.

A másik rábámult.

- A gyűlölet félelem? Mit akarsz ezzel mondani?

- Azt, hogy ön csak olyas-valakit gyűlölhét, akitől fél. A félelem teszi azt, hogy a nem-szeretemből gyűlölöm lesz. Metélje ki szivéből a félelmet és... ami marad, hát igen, lehet akármi, - lehet megvetés, vagy akármi. Amit akar. De nem lehet gyűlölet.

Marshalt folytatta az öltözködését.

- Ezt is valamelyik könyvből olvastad, mi? - kérdezte a tükör előtt állva.

- A magam kobakjából gondoltam ki - mondta Tonger, fölemelve a mellényt és immel-ámmal végighuzta rajta a keféet. - Az ám, Lacy, ki az az ember, aki itt a szomszédban lakik? Ezt akartam kérdezni öntől. Malpas, vagy mi a neve. Tegnap este beszéltem egy mihasznával, az azt mondta, hogy félkegyelműnek tartják az öreget. Egyedül él, nincs cselédsége, minden házi dolgot ő maga végez. Van az épületnek vagy hat lakosztálya, de valamennyit ő maga lakja. Kicsoda ez az ember?

Lacy Marshalt a vállán át dörmögte:

- Ugy látszik, mindent tudsz róla, hát minek kérded tőlem?

Tonger úgy dörgölte az orrát, mint akinek másutt jár az esze.

- Gondolja, hogy tőle kérdezzem? - mondta, mire a gazdája hátrafordult.

- Gondold azt, hogy kitakarodsz innen, te fecsegő vén bolond!

Tonger, mint akit semmiképpen sem zavar a főúr dühe, letette a mellényt egyik szék hátára.

- Az a magádetektív, akiért a multkor üzent, odalenn várja - mondotta.

Lacy elkáromkodta magát.

- Miért nem szóltál már régen? - dühöngte. - Már egészen hasznavehetetlen leszel, Tonger. Valamelyik napon már kifüstöllek innen és elveszem a kedvedet ettől a te vigyorgásodtól! Mondd meg neki, hogy jöjjön föl.

A szánalmas külsejű ember, aki bealázatoskodott a szobába, nagy reverenciával mosolygott megbízójára.

- Elmehetsz, Tonger, - dörmögte Marshalt.

Tonger halkán elsurrant.

- Nos?

- Nyomára akadtam a lánynak - mondta a detektív, és kinyitva tárcáját, elővett belőle egy pillanatfölvételt. Átadta a milliomosnak.

- Ő az, - bólintott Marshalt. - De nem lehetett nehéz megtalálnia, ha egyszer tudta a faluja nevét. Kicsoda?

- Audrey Bedford.

- Bedford? Biztos benne? - kérdezte hirtelen Marshalt. - Édesanyja is ott él?

- Édesanyja meghalt, öt évvel ezelőtt - felelte a detektív.

- Van még egy lánya?

A detektív fejét rázta.

- Amennyire én kinyomozhattam, ő az egyetlen gyermeke. Megszereztem az édesanyja képét is. Egy templomi bucsun festették 1913-ban, csoportképnek.

Ez volt az a keskeny tekercs, amelyet magával hozott. Szétbontotta. Lacy Marshalt a világosság felé vitte...

- Ez az! - mondta, és rámutatott az egyik alakra.

- Istenem, milyen csodálatos! Mikor megláttam a lányt, az volt az érzésem... az ösztönöm...

Hirtelen elharapta a mondatot.

- Ön tehát ismeri, uram, a lányt?

- Nem! - A felelet majdnem nyersen pattant elő. - Mit csinál? Egyedül él?

- Igen praktikus kis lány. Volt egy öregasszony a háznál, azzal baromfitenyésztést kezdett. Tegnap elindult Londonba. Ugy beszélnek a faluban, hogy elgazdálkodta magát és el kellett adnia mindenét.

A milliomos kedvelt pózában állt az ablaknál, belebámult a semmibe, és kemény, rideg arcán semmi kifejezés nem tükröződött.

- Csodálatos! „A gyűlölet: félelem!” - suttozta Tonger hangjának visszhangja. De Lacy elkergette az emléket széles vállának egyetlen rándításával.

- Csinos a lány, mi?

- Kedves, úgy gondolom - felelte a detektív. - Nem vagyok éppen járatos az effélékben, de nekem úgy tetszik, hogy rendkívül kedves teremtés.

Lacy helyeslően mormogta:

- Igen... rendkívüli.

- Egy kis kellemetlenségem is volt Fontwellben. Nem gondolnám ugyan, hogy valami következése lenne, de önnek tudnia kell róla arra az esetre, ha a füléhez jut.

A detektív láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

- Mi, magándetektívek úgy tapasztaltuk, hogy jobban tudunk dolgozni, ha az emberek azt hiszik rólunk, hogy mi vagyunk az igaziak, a hivatalbeliek. Nekem azt kellett játszanom, hogy csírketolvaj után járok, - de ott lenn a Koronához címzett fogadóban azt gondolták, hogy a Scotland-Yard embere vagyok.

- Ebben ugyan semmi nagyobb veszedelem nincs, Mr. Willitt - mondta Marshalt fagyos mosolyával.

- Rend szerint nincs, - felelte Willitt - de az egyszer mégis van egy kis hiba a kréta körül, mert Shannon kapitány éppen a csárda előtt talált megállni, hogy kerék-gummit cseréljen.

- Ki az a Shannon?

- Ha nem ismeri, ne is kívánja megismerni, uram - mondta Willitt. - Ő az új meghatalmazott biztos. Eddig az ilyen biztosoknak még letartóztatásra sem volt hatalmuk. Az indiai szolgálat-tól hozták el Shannont, mert némely botrányok voltak, bizonyos vesztegetési esetek. Ugyan-csak finom kis leckében részesített, amiért államinak adtam ki magamat... És a nyelve! Szszsz!... Mérföldekre is elér a fulánkja!

- Nem fődözte föl, hogy mit nyomoz a - lány ügyében?

Az ügynök a fejét rázta.

- Nem. Ez az egyetlen dolog, amit eddig még nem fődözött föl. Nyilván ön is azt hiszi, hogy egész eszét a finlandi királynő nyakékére vesztegeti, nemde?

Lacy látszólag nem is hallotta. Egész gondolkozását a lányra és az elkövetkező lehetőségekre összpontosította.

- És elengedte a lányt anélkül, hogy megszerezte volna a címét? Hát ez nagy hiba volt öntől. Menjen le újra és szerezze meg. Aztán jöjjön föl utána Londonba és kössön vele ismeretséget. Játshatja az üzletembert, aki pénze elhelyezésén dolgozik, - kölcsönözzön neki pénzt, amennyit kíván, de olyan módon, hogy el ne riassa vele.

Tárcájából féltucat bankót vett elő, összegöngyölítette és odavetette az ügynök kinyújtott kezébe.

- Valamelyik este hozza el hozzám ebédre - mondta lágyan. - Önt majd elhivatják aztán telefonon.

Willitt erősen az arcába nézett és félig bambán rázta a fejét:

- Nem tudom... ez nem az én mesterségem...

- Nekem beszélnem kell vele, - el kell mondanom neki valamit, amiről nem tud. Itt van ötszáz önnek.

A magándetektív erősen pislogni kezdett.

- Ötszáz? Majd meglátom...

Lacy, magára maradván, visszament az ablakhoz és tovább szemlélte az eső-homályos teret.

- „A gyűlölet: félelem!”

Az volt a büszkesége, hogy soha nem félt. Kiméletlenül, lelkiismeretfurdalás nélkül ment emberi szivekkel kikövezett útján, egyenest a célja felé, és soha nem remegett egy pillanatig sem. Három földrészen is voltak asszonyok, akik átkozták a nevét és az emlékét. Elkeseredett szívű emberek, akik éjjel-nappal boszuálláson törték a fejüket. Ő nem félt. Az ő gyűlölete Dan Torrington iránt egyszerűen... gyűlölet volt.

Igy vigasztalta magát.

De mélyen lenn, a lelke titkos mélységeiben ott égtek az öreg inas szavai és nem tudta kioltani őket:

„A gyűlölet: félelem!”

V. FEJEZET.

Slick, a filozófus.

- Semmi az egész - mondta Shannon, az ütődött sárhányót vizsgálgatva.

- Összeütközés történt? - kérdezte Steel, a segédje, érdeklődve.

- Igen, - még pedig nagyon kellemetes. Uccse, a legkellemetesebb világ-életemben!

Beérkeztek a keskeny közbe, amely Dick Shannon lakásához vezetett.

- Nem sokáig vártam - mondta Steel, mikor Dick kinyitotta szobája ajtaját. - Tudtam, hogy ön visszatér ide. Találkozott a bognori emberrel?

- Igen. Egy kis rábeszélés után meg is nyilatkozott. Steel, tud ön valamit a lány és Eltonék viszonyáról?

- Talán Slick tud róla. Megmondtam neki, hogy hat órára itt legyen. Csodálnám, ha a lány egyenesen a városba ment volna.

- Kicsoda? - kérdezte a másik meglepődve, és a biztos egy pillanatra megzavarodott.

- A... akire gondoltam - mondta esetlenül, és hirtelen másra terelte a beszédet. - Agnoszkálták a holttestet?

Steel tagadóan intett a fejével.

- Az az ember idegenből került ide, valószínűen Délafrikából - mondta aztán. - Afféle *veltshe* volt a lábán, az a cipőfajta, amelyet a délafrikai bennszülöttek készítenek, s amely igen népszerű a búrok között. A dohány, amit dohányzacskójában találtak, kétségtelenül Magaliesberg. Ahhoz hasonló dohány nincs sehol másutt a világon. A szerencsétlen már néhány hete Angliában lehetett, de az is meglehet, hogy csak a napokban szállt partra. A *Buluwayo* meg a *Balmoral Castle* a múlt héten futott be, valószínűen a kettő közül valamelyiken érkezett. Minden esetre tény, hogy két héten belül csak ez a kettő futott be Délafrikából. A bognori ember tudott a királynő gyémántjairól?

- Semmit. Azt mondta, Elton már régebben összetűzött vele és azóta nem volt egymással dolguk. A beszédje általában csupa hasonlat és példabeszéd volt, mint az ilyen esetekben rendesen. Még nem akadt tolvaj, aki a zöldászt zöldásznak mondta volna.

Mélyen elgondolkozva állt ott, nézte-nézte az asztalt, - azután megszólalt:

- Remélem, a nővére *csakugyan* találkozott vele?

Steel pislogott.

- Kinek a nővére, uram? - kérdezte, és Dick Shannon ezuttal elnevette magát.

- Bizonyos, hogy találkozott vele - mondta, tovább fűzve gondolatait. - Minden esetre megakadályozta abban, hogy a Curzon Streetre jöjjön és biztonságba helyezte valamelyik szállóban.

Steel agyában derengett valami.

- Ugy látom, ön Eltonról beszél?

- Eltonról beszélek - hagyta helyben Shannon kapitány - és még más-valakiről. De az a másvalaki nem érdekelné önt. Megfigyelte a házat?

- Eltonét? Igen. De nagyon óvatosan kellett eljárunk, mert Elton gyanakvó ember.

Dick az ajkába harapott.

- Ma este háromnegyed kilenc óra előtt semmi sem fog történni, vagy pedig alaposan csalódom. Abban az időpontban a finlandi királynő nyakláncá elindul a Curzon Streetről, és én személyesen fogom elkísérni útjára, mert erősen gyanakszom, hogy találkozni fogok a banda ötödik tagjával, aki - úgy vélem - külföldi.

- És aztán? - kérdezte Steel.

- Aztán kézre keritem Dora Elton a gyémántokkal együtt. És éppen ez az, amire már jóideje lestem.

- Mért nem Bunnyt? - kérdezte Steel, és Dick mosolygott egyet.

- Bunnyben van jókora adag bátorság, ezt megvallom a tisztességére, de nem ebből a fajtájú bátorságból. Elképzelhetetlen merészség kell ahhoz, hogy valaki végigsétáljon Londonon lopott jószággal a zsebében, és azzal a tudattal, hogy a város rendőrségének a fele szemmel tartja. Bunny nem ilyen ember! Nem, - a felesége fogja ezt megcselekedni.

Türelmetlenül nézte az óráját, aztán fölvette íróasztaláról a menetrendet.

- Ön most elmegy? - kérdezte Steel meglepődve.

- Nem - felelte Dick türelmetlenül. - Azt nézem, mikor érkezik meg a lány vonata.

Lapozni kezdett a menetrendben, ujja végigszaladt az egyik oldalon, - aztán megint megnézte az óráját, mintha elfelejtett volna valamit, amit éppen az imént látott.

- Félórával ezelőtt érkezett meg. Nem értem - -

Steel sem értette.

Még soha nem látta Dick Shannont ilyen állapotban. De minden magyarázat lehetőségének útját szegte mr. Slick Smith érkezése.

Minden bizalmatlankodás nélkül jött, - mint magatudó, csinosan öltözött férfiú, akinek sima arca, pislogó szeme és drága szivarja megannyi bizonyítéka volt a világgal való békességének. Bólintott Steel felé és válaszul rokonszenves vigyorintásban részesült. Dick csak akkor kerítette rá a sort a témára, mikor Steel már eltávozott.

- Azért üzentem önért, Slick, hogy a tanácsát kérjem. A rablás annak rendje és módja szerint megtörtént.

- Ugy látom a reggeli ujságokból, - mondta Slick - bár én nem vagyok valami nagy bizalommal a reggeli ujságok iránt. A magam részéről jobban szeretem az esti kiadásokat. Azoknak nincsen idejük semmiféle cifrázásra, és az ember mindennemű hozzátoldás nélkül kapja a híreket.

- Elton benne volt, azt tudja?

Slick fölhuzta a szemöldökét.

- Ön meglep engem - mondta udvariasan. - De kedvesem! Mr Elton? Hiszen ő az utolsó személy a világon, akit bármiféle tolvajlási művelettel meg lehetne gyanusítani.

- Ugyan hagyjuk a gúnyolódást és térjünk egyenesen a dolgokra - mondta Dick és odatolta a pálinkásüveget látogatója elé. - Mit tud ön Mrs Eltonról?

- Igen bájos kis hölgy! Ig-gen bájos kis hölgy! Ámbár hiszen meglehetősen tulzás lenne a lelkületét valami szüzifehérnek mondani. Nem átalom ugyan megvallani, hogy amikor lelkekre gondolok általában, a magam részéről jobban szeretem őket finoman megszínezve, Du Barry rózsaszínnel, vagy Eau de Nil-lel. Akármivel, csak citrommal nem.

- Mi volt, mielőtt férjhez ment?

Slick a vállát vonogatta.

- Pletykát és botrányt szivből utálok - mondta tartózkodóan. - Mindaz, amit tudok róla, annyi, hogy jó nő volt, de rossz színésznő. Ugy vélem, azért ment hozzá Eltonhoz, hogy megjavítsa. Legderekből hölgyeink közül igen sokan cselekszenek hasonlóan.

- És megjavította? - kérdezte Shannon gunyosan.

- Azt hallottam a minap, hogy Elton nagy híve a szesztilalomnak. Javulás ez? Nyilván, úgy gondolom.

Bőséges adag whiskyt öntött ki az üvegből és gyöngyöző ásványvizet küldött utána a pohárba.

- Nem, a szesz javára ön semmit sem mondhat, ha még olyan éles-elméjű is. Mondhatja ugyan: „Ó, hiszen én mérsékletes ivó vagyok, miért fosszanak meg az én adagomtól csak azért, mert az a rettenetes szatócsemler berugaszkodik és megrakja az élete párját?” Amire azonban én azt válaszolom: „Ötvenezer kisbaba van Angliában, hat hónapon alul. Kisbabák, akik gyermeki örömmel fogadnának játékszerű egy csinos, tündöklő beretvát. És ön, kapitány, mindegyiknek kezébe adná a beretvát, és mind az ötvenezer közül csak egyetlenegy vágná el a nyakát. Már most meg kell-e tagadnunk attól a negyvenkilencezertől és a többitől azt a gyönyörűséget és boldogságot, hogy ilyen szörkaszálóval játsszanak, csak azért, mert egyetlen buta kisbaba levágta vele fiatal fejcskáját? Igenis, uram, meg kell tagadnunk. A józan ész ugyanis azt tanítja, hogy ami egyetlen eggyel megtörtént, az éppúgy megtörténhetik mind az ötvenezerrel. Nemde, a bölcsesség ígéit beszélem? Ugy van. Köszönöm, - kedves egészségére!

Szakértői gondossággal csettintgetett az ajkával.

- Likőr ez, uram, és pedig legalább husz esztendő. Bárcsak minden whisky ilyen volna, - nem történnék annyi öngyilkosság.

Dick szigorúan örködött, mert vette észre, hogy Slick nagy-finoman el akarja terelni a társalgást.

- Van neki huga is?

Mr Smith kiürítette, ami még a poharában maradt:

- Ha van, - mondta - Isten éltesse!

VI. FEJEZET.

A nővérek.

Audrey negyedórát várakozott Victoria-állomáson, és fölváltva hol Dorát kereste, hol az ujságok közléseit tanulmányozta a finlandi királynő megrablásáról és az egyéb aznapi eseményekről. Husz perc is elmúlt már, és Dora még mindig nem mutatkozott. Graffittné asszonynak kétségbeejtő szokása volt megfeledkezni a levélpostáról, és Audreynek eszébe jutott, hogy levelét, amelyben új életterveit Dorának bejelentette, az öregasszonyra bízta.

Megtakarított pénze kevés volt ahhoz, hogy bérautóba ülhessen, azért utba igazítást kért egy rendőrtől, akinek autobusz-utak dolgában láthatólag enciklopedikus ismeretei voltak. Néhány pillanatig várakozott a finoman porzó esőben, aztán jött az az autobusz, amely a Park Lane felé tartott. A Curzon Street pedig azon át halad. London csupa rejtelem volt Audreynek, de szorgalmas kutatással végre ráakadt a kis épületre és becsengetett. Kis vártatra kinyitotta a kaput egy helyre szolgáló, aki gyanakodva nézett a kopottas látogatóra.

- Mrs Elton el van foglalva. A Seville-ből jött?

- Nem, Sussexből - mondta a lány finom mosollyal. - Lesz szives megmondani mrs Eltonnak, hogy a huga keresi?

A szolgáló kissé kételkedően nézett rá, de aztán betuszkolta egy szűk, hideg családi szobába és kiment, becsukva maga mögött az ajtót. Nyilván nem vártak, gondolta magában Audrey és kedvetlensége, amely a látogatás előtt elfogta, csak fokozódott.

Dorával meglehetősen ritkán levelezett. Dora sohasem érdeklődött mélyebben sem az édesanyja, sem „a farm” iránt, ahogyan barátjai előtt a házacska nagyizolva emlegette. Mikor egyszer a huga kétségbeesésében a segítségét kérte, hosszú idő múlva egy ötfontos bankjegy érkezett feleletül, és az a nyílt figyelmeztetés, hogy mrs Eltonnak sem módja, sem kedve nincs a jótékonykodáshoz.

Dora egészen fiatal korában ment a színi pályára, és néhány héttel édesanyja halála előtt minden külszin szerint jó házasságot kötött. A rideg, hajthatatlan anya szemében minden helyes volt, amit Dora cselekedett, még rendszeres nem-törődőmsége sem változtatott az éltes asszony dédelgető szeretetén, sőt mintha egyenesen növelte volna azt. Éjjel-nappal, évről-évre Dorát festette mintaképül fiatalabb lánya elé. Dora boldogult, - és Bedfordné asszony előtt ez mindent kárpótolt. Boldogult, mint színésznő is, neve nagy betűkkel jelent meg a vándortársulatok hirdetményein, fényképét még londoni ujságok is közölték. Azt, hogy milyen eszközökkel biztosította hírnevét és alapozta meg függetlenségét, Bedfordné asszony nem tudta, de nem is igen kutatta.

Az ajtó hirtelen fölpattant és elegáns hölgy lépett be. Magasabb, csinosabb volt a hugánál, és bizonyos mértékben épp olyan szép is, bár a szája egyenesebb volt és szeméből hiányzott Audrey friss jókedve.

- Kedves lányom, honnan a világ végéről jöttél ide? - kérdezte megrökönyödve.

Puha, drágaköves kezét nyújtotta feléje és lehajolva, megveregette a lány hideg arcát.

- Nem kaptad meg a leveletem, Dora?

Dora a fejét rázta.

- Nem, levelet nem kaptam. Megnőttél, gyermek. Még egészen kis butuska voltál, mikor utoljára láttalak...

- Az ember felnövekszik - hagyta helyben Audrey nagy-komolyan. - Eladtam a házacska.

Nénje tágra nyitotta a szemét.

- De hogy a csodában tehetél ilyesmit?

- Maga adta el magát - mondta Audrey. - Más szóval: addig csipegettem le belőle, míg nem maradt az egészből semmi. Így hát lemondtam a csirkékről, - nyilván ezek voltak az egyedüli tojástan csirkék az egész országban, és nagy pénzt érnek, mint természetrajzi ritkaságok.

- És ide jöttél?

Dora hangjában akaratlanul is észre kellett vennie, hogy nem látja szívesen.

- Hát ez igazán szörnyű! Aligha tudlak itt elhelyezni, és bizony nem volt tőled szép dolog eladni a farmot, Audrey. Szegény anya ott halt meg, és már csak ezért is szentnek kellett volna tartanod azt a helyet.

- Minden, ami anyával van összefüggésben, szent előttem, - mondta Audrey nyugodtan - de nem tudom elgondolni, miért kelljen éhhalállal bizonyítanom anya iránt való szeretetemet. Nem kívánok nagyon sokat tőled, Dora, - csak éppen annyi helyet, ahol meghálhatok egy hétig, amíg foglalkozást találok.

Dora végiglépkedett a kis szobában, kezét hátratéve, szemöldökét összeráncolva. Olyan esti öltözkében volt, amelynek árából Audrey gondtalanul élt volna egy egész hónapig. Gyémánt fülbevalója, dupla gyöngynyaklánc egész kis vagyont ért.

- Vannak nálam néhányan teára, - mondta - este pedig ebédet adunk. Ki nem tudom eszelni, mit tegyek veled, Audrey. Ebben a ruhában nem jöhetsz az asztalhoz.

Megvetően nézett végig a lány lehetetlen ruházatán.

- Jobb lenne szállóba menned. Van a Bloomsbury-negyedben olcsó hely bőven. Aztán szedd rendbe magadat és hétfőn gyere el hozzám.

- Ahhoz pénz kell, hogy rendbe szedjem magamat hétfőre vagy keddre, vagy a hét valamelyik napjára - mondta Audrey nyugodtan - és két éjszaka megeszi az egész pénzem, még ha harmadrangu szállóba megyek is.

Dora pattantott egyet az ajkával.

- Igazán csunya dolog tőled, hogy csak így idepottyansz a felhőkből - mondta haragosan. - Halovány sejtelmem sincs arról, hogy mit tegyek. De várj csak, - megnézem Martint.

Kisuhant a szobából, bágyadt virágillatot hagyva maga mögött, Audrey Bedford ajka pedig bágyadt mosolyra görbült. Nem maga miatt busult. Dora úgy viselkedett, ahogyan előre elgondolta róla, hogy viselkedni fog. Hosszu ideig várt, - csaknem félóra eltelt, amíg az ajtó kilincse újra megbillent, és nénje belépett. Valami boszorkányos változás történhetett, mert Dora egészen barátságos lett, bár a vidámsága kissé valószínűtlenül festett.

- Martin azt mondja, maradnod kell - mondta. - Gyere föl velem.

Fölvezette a keskeny lépcsőn. Elhaladtak a benyíló mellett, amely mögül nevetés és beszélgetés hallatszott. A második emeleten Dora megállt, kinyitott egy ajtót és villanyt gyújtott. Audrey észrevette, hogy ez a második hálósobája a háznak, és Eltonok vendégszeretetének főrészesei számára van fönntartva.

- Nincsenek barátaid Londonban, ugy-e, öreg gyermek? - kérdezte Dora hanyagul.

Az ajtóban állt, amíg a lány letette táskáját.

- Nincs - felelte Audrey. - Csinos kis hálósoba ez, Dora.

- Ugy-e? Tud róla valaki, hogy följöttél Fontwellből?

- Graffittné asszony tud róla, hogy bejöttem a városba, de hogy hova, arról nem tud.

Azt várta, hogy a néne magára hagyja, mihelyt megmutatta neki a szobát. De Dora ott késlekedett az ajtóban. Nyilván valami mondani valója volt még.

- Attól tartok, kissé durva voltam hozzád, Audrey - mondta, rátéve kezét a lány karjára. - De te édes, jó angyal leszel és megbocsátasz nekem, igaz? Én tudom, hiszen megígérted anyának, hogy mindent megteszel értem, ugy-e kedvesem?

Audrey egy pillanatra meghatódott.

- Tudod, hogy meg - mondotta.

- Majd egyszer elmondom neked minden titkomat - folytatta Dora. - Neked elmondhatom, mert te vagy az egyetlen a világon, akiben megbízhatom. Anya szokta mondani, hogy olyan makacs vagy, hogy az ördög sem tud megszólaltatni, ha nem akarod.

Audrey szeme halvány mosoly-félében rebbent meg.

- Drága anyám sohasem hazudott - mondta szárazon. Szerette az édesanyját, de sokkal közelebbről látta apró zsarnokoskodásait és nagy elfogultságait, hogysem ráterithette volna a gyöngédség megszépítő fátyolát. Dora elengedte Audrey karját és hirtelen fölugrott.

- A vendégek már mennek. Le fogsz jönni és beszélni fogsz mr Stanforddal és Martinnal. Nem láttad még soha Martint?

- Láttam a fényképét - mondta Audrey.

- Szép ember - mondta Dora hanyagul. - Valószínűen bele fogsz szeretni. - „Bunny” holtbiztosan beléd szeret. Gyöngéje, hogy szereti az uj arcokat.

Az ajtóban megfordult.

- De én megbízom benned, Audrey - mondta, és a hangja mélyén fenyegetés érzett.

Dora visszament a társalgóba, és a két férfi kutatóan nézett az arcába.

- Hol van? - kérdezte a magasabbik.

- Bedugtam a tartalék-hálósobába - mondta Dora.

Mr Elton végighuzott puha, fekete bajuszán.

- Nem vagyok egészen biztos magamban affelől, hogy itt kell-e lennie éppen most? Add oda neki a pénzt és küldd el szállóba.

Dora nevetett.

- Egész délután azon tanakodtatok, hogyan juttassuk el a holmit Pierrehez. Egyötöknek sem kíváncsiak vállalni azt a kockázatot, hogy nála találják a finlandi királynő nyakláncát...

- Ne olyan hangosan, te bolond! - sziszegte Elton a foga között. - Miért nem nyitod ki az ablakot és úgy adod közhírré?

- Csönd! - parancsolta Big Bill Stanford. - Folytasd, Dora. Ugy látom, amit mondasz, egészen helyes. A börtön biztos annak az embernek, akinél megtalálják a holmit, - de Pierrenek meg kell kapnia még ma este. Ki vigye el a nyakláncot?

- Ki? Hát az én drága kis hugom! - mondta Dora hidegen. - Ez a lány arra született, hogy hasznát vegyék!

VII. FEJEZET.

Az összeesküvés.

Big Bill nem volt érzelgős természet, de abban, amit a lelkének lehetett még nevezni, volt egy bizonyos elemi becsületszabály, volt valami maradványa annak, ami valamikor becsületérzés és tisztességtudás volt.

- A huga! Ezer mennykőbe is, csak nem engeded meg, hogy ez a gyermekleány ekkora kockázatot vegyen magára?

Dora mosolygott, - ez volt a felelete. Férje idegesen rágt a körmét.

- Lehet, hogy nincs is kockázat, - mondta Martin - de ha van, hát nem a mienk az is?

Stanford kedvetlenül bámult maga elé.

- Ez így van. De hiszen mi a haszonért vagyunk benne, - meg a kockázatért. Tegyük föl, hogy a lányt rajta kapják, és ő ránk vall.

- Ez az egyetlen kockázat - mondta Dora - és ez sem valami nagy.

A mahomet férfi elgondolkozva bámulta a szőnyeget.

- Ennek a holminak pedig ki kell jutnia a házból és az országból, de rögtön! - mondta. - Tulságosan terhes ahhoz, hogy itt tartsuk és itt osztozzunk meg rajta. Nem tudok elmenni egy ujságáros gyerek mellett, hogy ne halljam a folytonos lármát, amelyet az ujságok véghez visznek körülöttünk. Zárd be az ajtót, Dora.

Dora szót fogadott. A kandalló párkányán gyönyörűen aranyozott-zománcozott óra állt, fölötte kis őzborju szobrocskája.

Stanford erősen megszorította a szobrocskát, kiemelte az óra belsejének nagyobbik részét, anélkül, hogy megzavarta volna az óraművet, amely tovább ketyegett. Megnyomta a rugót, mire a bronz-szekrényke egyik oldala kinyílt és előbukkant egy szorosan beleillesztett ezüst-papircsomag. A csomagot kigöngyölgette az asztalterítőn. Abban a pillanatban a kék, zöld és hófehér tüzeknek olyan szikrázása kezdődött az asztal felől, hogy Dorának nyitva maradt a szája a csodálkozástól és a rémülettől.

- Hetvenezer font fekszik itt - mondta Stanford, és elgondolkozva tolta előre alsó-ajkát. - És ugyancsak tíz esztendő valaki számára, - hét esztendő a rablásért és három felségsértésért. Nem lehet egy vendég királynőt megrabolni úgy, hogy ráadása ne legyen az ítéletnek.

A karcsubbik férfi meborzongott.

- Ne emlegess ítéleteket, kedves cimborám - mondta esedezve. - Ha Pierre megteszi a magáét - -

- Pierre meg fogja tenni a magáét. Kilenc óra tizenöt perckor ott vár a Charing Cross-állomásnál. A kérdés csak az, hogy ki viszi el neki a holmit?

Csend lett.

- Audrey elviszi - szólalt meg végül Dora. - Ostoba voltam, hogy nem gondoltam erre, mihelyt őt megláttam. Senki sem ismeri, tehát senki sem fogja gyanusítani. Pierret könnyű fölsismerni. Akkor pedig, Bunny, örökre vége ennek az üzletnek.

- Talán mr. Lacy Marshall igazgatóságot ad majd Martinnak - fitymálódott a mahomet termetű. - Ha ti emberek egyszer a közelébe szagoltok annak, ami jó, könnyű, becsületes pénznek látszik, meglepő, hogy milyen hamar megjavultok.

- Jól ismerem azt az embert - mondta Dora nyersen. - Beszéltem róla neked, Bunny. Ő az, akivel Denshoresék táncestélyén találkoztam. Délafrikai és nagyon gazdag, de nem tudnál kivásalni belőle egy huncut garast dinamit nélkül.

Martin Elton gyanakodva nézett Dorára.

- Nem tudtam, hogy ismered - kezdte.

- Térjünk vissza ehhez a holmihoz - szakította félbe Stanford. - Egy dolgot szeretnék tudni. Tegyük föl, hogy a leányt elfogják...

Ujra hosszú, kínos csönd támadt.

- Miért ne tartsuk itt a nyakéket, míg a lárma elcsöndesedik? - kérdezte Elton. - Halvány jele sincs annak, hogy ezzel az üggyel kapcsolatba hoztak volna bennünket.

Stanford egyenesen a szemébe nézett.

- Teljes egy esztendővel ezelőtt, - mondta lassan - mikor Leyland Hallt végig tisztogatták, a holmi javát egy bognori orgazda útján kaptad meg. Nem kis gondot okozott neked az az ember, igaz?

- Igaz, - felelte a másik kurtán - éppen ezért nem gondoltam őrá ebben a mostani ügyben.

- Nagyon bölcsen, - bólintott Bill. - Dick Shannon a napnak legnagyobb részét a te bognori barátoddal töltötte.

Martin Elton sápadt arca egy árnyalattal sápadtabbra vált.

- Nem fog árulkodni - mondta bizonytalanul.

- Nem tudom. De ha Shannonnak árulkodik, akkor baj van. Az angol detektív-szolgálat elmehet a kék mennyországba, mielőtt dzsentimeneket alkalmaz. Én az olyan rendőrséget szeretem, amellyel okosan tudok beszélni.

Sokat mondóan csörgette meg zsebében az apró pénzét.

- Ez az, amiért azt mondom, - folytatta - hogy nem őrizheted ezt a holmit a házában. Lehet, hogy Bennett nem „nyögött”. De meglehet, hogy nyögésszerű hangokat adott. Mit szólsz ehhez, Dora?

Dora bólintott.

- A holminak ki kell mennie a házból, én már régen beláttam ezt - mondta. - Csomagold össze, Martin.

Végignézték, amint Martin újra begöngyölte a nyakláncot gyapotba, beletette egy régi cigarettadobozba, becsomagolta barna papirba, aztán Stanford megkérdezte:

- Ha kinyögi, mi lesz a hugoddal?

Dora elgondolkozott, mielőtt felelt volna.

- Nyugodt vagyok felőle - mondta végül.

- Hadd nézzük meg előbb - mondta Stanford, mikor a csomag erősen át volt kötve és elrejtették a pamlag egyik párnája alá, az óra tetejét pedig visszatették a helyére.

Audrey mély, alacsony székben ült a gázkályha előtt, furcsa fogadtatásán tűnődve, mikor Dora lépteit hallotta a lépcsőn.

- Lejöhetsz.

Ránézett a hugára, elfintorította az arcát, és minden ravaszsága mellett sem tudta tekintetébe rejteni az ócsárlását.

- Audrey, igazi emberi madárijesztő vagy! Első dolgom lesz, hogy néhány darab ruhát vásároljak neked.

Audrey lement vele a nagy társalgóba, amely betöltötte az egész ház szélességét. Egy magas, szélesvállú férfi állt ott háttal a kandallónak. Audrey szeme őt vette észre először. Ötvenes korban levő férfi volt. A haja olyan kurta volt, hogy Audrey első pillantásra kopasznak gondolta. Mélyen fekvő, parancsoló két szeme rászegeződött és magához bilincselte Audreyt, amint belépett.

- Mr Stanford, - az én kis hugom! - mutatta be őket egymásnak Dora.

A férfi kinyújtotta vaskos kezét és úgy megszorította vele Audreyét, hogy a lány fölszisszent.

A másik férfi a szobában karcsu és fürgébb volt, szokatlan sápadtságát még erősebben hangsúlyozta keskeny fekete bajusza és szurokfekete szeme. Szemrevaló férfi, gondolta magában Audrey, csinos ember. Ez volt hát a nagy Martin, akiről annyi dicséretet hallott.

- Szívből örülök, hogy láthatom, Audrey - mondta a férfi és csodálkozó tekintetét le nem vette a leány arcáról. - Mint a hamvas barack, olyan a hugod, Dora.

- Szebb, mint valaha, - mondta Dora hanyagul - de a ruhája rettenetes.

Audreynek nem volt szokása, hogy kényelmetlenül érezze magát ilyen csekélységek miatt. Annyira fölötté állt a szegénység megpróbáltatásainak, hogy máskor csak jóízűt nevetett volna a kegyetlen megjegyzésen. De most valami miatt megzavarodott. A kandalló mellett álló férfi mozdulatlan, hidegen méregető tekintete miatt.

Stanford megnézte az óráját.

- El kell mennem - mondta. - Örvendek, hogy szerencsém volt a kisasszonyhoz. Remélem, még viszontlátom.

Audrey őszintén remélte, hogy nem.

VIII. FEJEZET.

Audrey letartóztatása.

Dora intett Martin Eltonnak, hogy egyedül akar lenni a vendégükkel. Mikor magukra maradtak, elkezdte a meséjét.

A mese egy igaztalanul meggyötört asszonyról szólt, akinek el kellett menekülnie az országból férjének zsarnokoskodása miatt, s aki itt felejtette gyermekének miniatűrjét.

- Nem átallok megvallani, hogy biztonságba helyeztük a miniatűr - mondta Dora kirobbanó őszinteséggel. - Eljárásunkban nem voltunk éppen kényesek, - tény az, hogy Martin megvesztegette Sir John szolgáját, hogy a miniatűr lopja hozzánk. Sir John gyanítja, hol van a miniatűr, és éjjel-nappal szemmel tartott bennünket, és akármivel próbálkozzunk is, akár posta útján, - mi bizonyosan tudjuk, hogy figyelmeztette a posta a hivatalnokokat is, - akár küldönc útján, csak kudarcra számíthatunk. Szegény Lady Nilligan egyik barátja ma este Londonba érkezik, s megállapodtunk, hogy az állomáson találkozunk vele és átadjuk neki a miniatűr. Most az a kérdés, Audrey, hogy lennél-e olyan kedves és elvinnéd-e neki? Téged senki sem ismer. Sir John vizslái téged nem zaklathatnának. Annak a szegény asszonynak pedig nagy szolgálatot tennél. Nekem magamnak ugyan az a fölfogásom, hogy ebben az ő

ragaszkodásában kissé tulságos érzelgősség van, mert nem tudom belátni, hogy miért lenne egyik miniatűr értékesebb bármely másiknál! De az a szegény, eszelős asszony nyilván úgy gondolkozik, hogy igenis értékesebb.

- Ez igazán szokatlan történet! - mondta Audrey homlokát ráncolva. - Nem küldhetnéd el egyik szolgáloddal? Vagy nem jöhetne az az ur ide?

- Mondom, hogy a házat figyelik - vágott vissza Dora, aki sohasem volt éppen a világ leg-türelemesebb teremtese. - Ha nem akarod megtenni...

- De okvetlenül megteszem - nevetett Audrey.

- Csak még egy dologra szeretnék figyelmeztetni, - vetette oda Dora - ez pedig a következő: ha véletlenül mégis kiderülne ez a dolog, azt szeretném, ha megigérnéd, hogy a mi nevünk nem keveredik bele az ügybe. Szeretném, ha megesküdnél boldogult édesanyánkra...

- Szükségtelen, - mondta Audrey kissé hidegen. - Megigérem neked, és ez elég.

Dora megölelte, megcsókolta.

- Igazán kedves, nagyon kedves vagy - mondta. - Milyen félelmetesen megszépültél kis-korod óta! Kell már egy derék férfit találnom számodra.

Audreynek a nyelve hegyén volt, hogy néjének más nyomon kellene elindulnia, mint amelyik az imént a sápadt Martin Eltonhoz vezette, akitől Audrey ösztönösen idegenkedett.

- Valóban elviszem, kedvesem - mondta. - Hiszen igazán csekély dolognak látszik az egész. Ha pedig mégis találkoznom azzal a goromba férjjel, majd megmondom én neki a magamét!

Dora lakomái nyilvánvalóan nem lehettek valami szigorúan pontosak, mert Audrey ugyan a szobájában ebédelt, de a társas-ebédből - amelyről Dora az imént beszélt - nem lett semmi. Félkilenckor Dora fölött hozza, kezében kis, keskeny, négyszögletes csomag, átkötve és erősen lepecsételve.

- Tehát ne felejtse el, engem nem ismersz, soha életemben nem voltál a Curzon Street 508. számú házban - ismételte meg a figyelmeztetést és részletesen leírta, milyen is az a titokzatos Pierre. - Mikor meglátod, menj oda hozzá és csak annyit mondj neki: „A nagyságos asszony számára” - egyebet semmit ne mondj.

Megismételte a kioktatást, aztán elmondatta a lánnyal. Audrey eleinte mulatott a dolgon, aztán kissé unalmasnak találta.

- Ugyancsak elég vesződség egy ilyen csip-csup holmi miatt, de hát meg kell hagynom, egészen fölpaprikáztad bennem az összeesküvésre való hajlamot! - mondta végül.

A csomagot biztos helyre: a kabátja belső zsebébe dugta, lement a Curzon Streetre és sietve nekivágott a Park Lane felé. Alig fordult be, mikor Martin Elton kijött a házból. Meglátva Audreyt, várt, amíg fölszállt egy autóbuszra, aztán autót bérelt és nyomon követte.

Audreyt nem igen izgatta ez az egész kaland. Nem ismerte a családi háborúságnak egyik hőjét sem, még csak nem is találgathatta a kilétüket. Bizonyára két egészen egyszerű tucatember. A családi háborúság mindennapos dolog. De örült, hogy alkalma volt megszolgálni valamivel a szállását és eltartását, s az egész história megszabadította a lekötöttség érzésétől, ezért pedig nagyon hálás volt.

Az autóbusz a Charing Cross-állomással szemközt letette, és Audrey áthaladva az ember-sűrűs uton, besurrant az állomás-épületbe. A széles perronon száz meg száz ember nyüzsgött. Az esti postavonat kezdett megtelni, az utasok és ismerőseik csoportosan álltak a korlátoknál. Jó ideig szemlélődött, míg végre meglátta Pierre urat, egy kurta, köpcös, szögletes-szakállu

férfit, aki mintha egészen belefeledkezett volna a mozgalmas látványba. Mikor megkerülte, hogy föltétlenül megbizonyosodjék felőle, észrevette arcán azt a kis anyajegyet, amelyre Dora figyelmeztette. Minden további okoskodás nélkül kivette zsebéből a csomagot és odament a férfihoz.

- A nagyságos asszony számára - mondta.

A férfi fölriadt, kutatóan ránézett, a csomagot pedig a zsebébe csusztatta, olyan hirtelen, hogy Audrey szeme alig tudta követni mozdulatait.

- Bien! - mondta franciául. - Adja át köszönetemet a monsieurnek. És...

Pierre hirtelen megfordult, de annak a férfinak, aki elkapta a csuklóját, olyan kegyetlen fogása volt, hogy abból nem lehetett egy könnyen szabadulni. Abban a pillanatban valaki Audrey karjába csusztatta a karját.

- Önt keresem, fiatal barátom - mondta egy kellemes hang. - Shannon kapitány vagyok Scotland Yardból.

Megállt, felülről belenézve a riadt arcba, amely feléje fordult.

- Koldus-hercegnőm! - lihegte.

- Engedjen el, kérem - mondta Audrey és megpróbálta kiszabadítani a karját. Nagyon megijedt, pillanatnyi rosszullét fogta el.

- Nekem el kell mennem...

Még jókor összeszedte magát.

- Mrs Eltonhoz, csakugyan - mondta Shannon, fürkésző tekintettel.

- Nem, nem mrs Eltonhoz. Igazán nem ismerem mrs. Elton - mondta lélekzete-fogyva.

Shannon a fejét rázta.

- Attól tartok, erről még beszélünk kell. Nem akarom fogni a karját. Lesz szives velem jönni?

- Letartóztat? - lihegte Audrey.

Shannon komolyan igent bólintott.

- Letartóztatom önt, - amíg ez a rövid ügy föl nincs derítve. Tökéletesen nyugodt vagyok affelől, hogy a nénje nem olyan nyugodt, mint én.

Dora? Doráról beszél, kérdezte Audrey magában bátortalan szívvvel. A férfi viselkedése, a kemény ítélet, amely a hangjában érződött, valami olyasmit mondott el a lánynak, amit ő nem akart tudni. Valamit, ami kimondhatatlanul megriasztotta. Minden szavát külön erőltette, úgy mondta:

- Nagyon szívesen megbeszélem önnel az ügyet, és kísérletet sem fogok tenni a távozásra. De én nem mrs Eltontól jöttem, és mrs Elton nekem nem néném. Az a történet, amelyet ma délután mondtam el önnek, nem volt igaz.

- De miért? - kérdezte Shannon, amint a kőkockás folyosón át kísértáltak az udvarra.

- Mert... - akadozott a lány - mert tudtam, hogy ön detektív.

Shannon odaintett egy bérautót, megadta az utasítást és besegítette Audreyt a kocsiba.

- Ön hazudik, hogy földözze a nénjét és Bunny Elton - mondta. - Gyűlölöm a „hazudik” szót önnel szemben, de ön ezt teszi, gyermekem.

Audrey fejében zürzavar kavargott, amelyből egyetlen világos tény emelkedett ki. Az, amit Dorától a rejtelmes asszony számára elhozott, nem egy gyermek miniatürje, hanem valami sokkal fontosabb tárgy. Valami rettenetesen komoly tárgy.

- Mi volt a csomagban? - kérdezte hirtelen.

- Finland királynőjének gyémánt-nyakéke, vagy pedig alaposan csalódom. Kocsiját négy nappal ezelőtt tartóztatták föl a Mall-negyedben, és a gyémántokat lerabolták a nyakáról.

Audreynek a szenvedéstől eltorzult az arca. Shannon mintha sziven szurta volna. Dora! Hiszen hát olvasott ő valamit az ügyről azokban a lapokban, amelyeket Shannon vásárolt neki a barhami csatlakozónál. Graffittné asszony is beszélt a bűnügyről. Egy ideig az iszonyodástól megbénultan ült a kocsiban.

- Bizonyos, hogy ön nem tudta, mit visz - mondta Shannon, de csak önmagának beszélt. - Nem szívesen kérem önt erre, de el kell mondania az igazságot, ha mindjárt az igazság arra a helyre juttatja is nénjét, amely már évek óta várja őt.

A bérautó mintha körben járt volna. A lámpák fénye és az embernyüzsgés egyetlen zürzavarrá folyt az ablakon át.

„Tégy meg mindent, amit megtehetsz Doráért...” Édesanyja örökös leckéje, amelyet kezdett már elfelejteni, folyton a fülébe csengett Audreynek. Erősen remegett, - agya fölmondta a szolgálatot, hiába ostromolta utba-igazításért. Csak egyetlenegy tudott, azt, hogy le van tartóztatva... ő, Audrey Bedford, a Tyuk-tanyáról!

Megnyalta száraz szája-szélét.

- Nekem nincs néném - mondta zihálva. - Én loptam el a nyakéket!

Hallotta Shannon csöndes nevetését, és szerette volna meggyilkolni érte.

- Ó te szegény, kedves kis baba! - mondta. - Ezt a műveletet három tapasztalt bandita vitte véghez. Most már engedje meg, hogy megmondjam önnek - és gyöngéden megveregette a kezét - nem fogom megengedni, hogy ezt az örületes, hebehurgya kísérletet folytassa. Nem tudta ön, hogy Dora Elton és a férje London legveszedelmesebb szélhámosai közül valók?

Audrey tenyerébe rejtette a fejét és sirt.

- Nem, nem - zokogta - én nem tudok semmit... Ő nem testvérem.

Dick Shannon sóhajtott egyet és a vállát vont. Nem maradt más hátra, mint bevádolni a lányt.

Pierre előbb ért a rendőr-örszobára, mint Audrey, és a lány rémülettől megbűvölten látta a megmotozást, látta a nyitott csomagot az altiszt asztalán, és a csomag tartalmának fényét, szikrázását. Shannon gyöngéden karon fogta és átvezette a tolvajok szobájába.

- Neve: Audrey Bedford - mondta. - Lakik: Fontwell, Nyugat-Sussex. A vád ellene az, hogy - itt pár pillanatig habozott - lopott vagyon birtokában volt, amelyről tudta, hogy lopott. Most mondja el az igazat - suttogetta a lánynak.

Audrey a fejét rázta.

IX. FEJEZET.

Kitaszitva.

Audrey nyugtalan, zavaros alvásból ébredt. Nyugtalan lába rugdalózott, s közben fájdalmasan megütötte a vállát. Pusztá deszkán feküdt, a lehető legvékonyabb takaróval takarózott, - feje, lába, mindene fájt.

A cella ajtajában megfordult a kulcs, annak a zajára ébredt. A felügyelő volt, aki bejött, hogy a fürdő-szobába vezesse. Kissé fölfrissülten tért vissza cellájába. Ott kávé, kenyér és vaj várta. Éppen végzett a reggelijével, amikor az ajtó újból kinyílt. Fölpillantott, - tekintete Dick Shannon komoly szemébe ütközött. Dick bólintott feléje.

- Szükségem van önre - mondta.

Audrey megdöbbsent.

- Szóval megyek a... megyek a bíró elé? - rebegte.

- Még nem - felelte Dick. - Attól tartok, hogy esetleg bíró elé is kerül, hacsak - -

Audrey türelmetlen kézlegyintéssel kergette el a célzást. Az éjszaka csöndjében végképpen elintézte ő ezt az egész ügyet.

A férfinak megesett a szíve rajta. Nagyon jól tudta, hogy a lány ártatlan, s aznap reggel küldött egy embert a Sussex-grófságba, hogy vizsgálja ki az ügyet, amely - úgy vélte - nem is vitás.

- Itt van valaki, akit, úgy gondolom, ismer - mondta, és kinyitva az ajtót, betuszkolta a lányt egy szobába.

Ketten voltak ott: Dora Elton meg a férje. Audrey nagyot nézett. Tenyerébe vágta a körmét, hogy el ne szólja magát. Csodálatosan sikerült neki.

- Ismeri ezt a lányt? - kérdezte Shannon.

Dora a fejét rázta.

- Nem. Most látom - először - mondta ártatlanul. - Ismered, Martin?

A szikár-arcú férfi hasonló nyomatékossággal felelt:

- Soha életemben nem láttam.

- Ugy gondolom, önnek huga.

Dora mosolygott.

- Minő képtelenség! - mondta. - Nekem egyetlen nővérem van, és az Ausztráliában él.

- Tud ön arról, hogy az édesanyja is, a huga is Fontwellben élt?

- Az én anyám soha nem élt Fontwellben - felelte Dora nyugodtan, és Audrey minden önuralma ellenére is összerezzent. - Ismerek olyanokat, akik Fontwellben éltek, de azok, azok - mondta vállát vonogatva - a gyámoltjaim voltak. Segítettem az asszonyon egyszer-kétszer. Ha ez a lánya, nekem tökéletesen ismeretlen.

Az egész idő alatt, amíg beszélt, tekintetét Audreyre szögezte, és a lány úgy vélte, hogy néma kérést olvas ebből a tekintetből. Egy gondolatvillanásra megértette, hogy az, amit Dora most mondott, igaz is lehetett volna. Dora színpadri nevén ment férjhez, és semmi lehetetlenség nem volt abban, hogy a szomszédok egyike sem azonosítja mrs Bedford lányával, mert hiszen soha nem látogatta meg a Tyúk-tanyát, Audrey anyja pedig abból a zárkózott ember-fajtából való volt, amelyik senkivel sem közöl bizalmas dolgokat.

- Amit Mrs Elton mond, teljesen igaz - mondta nyugodtan. - Nem ismerem őt, ő sem ismer engem.

Dick Shannon kinyitotta az ajtót, és a lány visszament a várakozó felügyelőnőhöz. Mikor Audrey eltávozott, Shannon szembe nézett az Elton-párral.

- Nem tudom, meddig tartja fönn a lány ezt az állítását - mondta. - De ha elejétől végig ragaszkodik ehhez a meséhez, akkor börtönbe kerül, Elton.

Határozott hangon beszélt.

- Én pedig mondok önöknek valamit. Ha ez a gyermek börtönbe kerül, ha önök engedik, hogy fölládozza magát, akkor én sem éjjel, sem nappal nem nyugszom mindaddig, amíg mindakettőjüket bűnvád alá nem juttatom.

- Ugy látszik, ön megfélelkezik arról, hogy kikkel beszél - mondta Dora, és szemében fény szikrázott.

- Tudom, hogy két csontig-velőig lelkiismeretlen, csontig-velőig romlott, csontig-velőig lelketlen emberrel beszélek - mondta Dick. - Elmehetnek!

*

Lacy Marshalt a reggeliző-szobájában ült.

Egy ujság volt föltámasztva előtte. A homlokát fölráncolta, úgy bámult az ujságra. Ismételten azt a fényképet fürkészte, amelyet egy vállalkozó fotóriporter vett föl. A kép lányt ábrázolt, amint a bérautóról leszáll. A háttérben kíváncsi nézők képe mosódott el. Egyik oldalán rendőr állt mellette, a másikon pedig széles-vállu felügyelőnő. Afféle felvétel volt, aminőt az ujság-olvasó emberek százával láttak már. Pillanatfölvétel egy vádlottról, akit a bíróság elé visznek.

Nem is kellett ezt a fölvételt összehasonlítani azzal a fényképpel, amely a zsebében volt. A fogoly neve ugyanis elmondott volna neki mindent, a fénykép nélkül is.

Tonger besurrant az ajtón.

- Csöngetett, nemde, Lacy? - kérdezte.

- Tíz perccel ezelőtt csöngettem. És most már utolszor mondom neked, hogy vedd ki az eszedből ezt a folytonos Lacyzásodat. Az én türelmemnek is van határa, barátom.

A kis emberke vidáman összeütögette a két kezét.

- Hirt kaptam ma a lányomról - mondta. - Nagyon jól megy a dolga Amerikában. Pompás gyermek az, Lacy.

- Igen? - Lacy Marshalt újra az ujságjába nézett.

- Pénzt keres, - mindig a legjobb szállókból ír. Soha nem gondoltam, hogy a dolgok ilyen jóra fordulnak.

Lacy összehajtogatta ujságját és a padlóra dobta.

- Mrs Elton öt perc múlva itt lesz - mondta. - A baromfi-udvaron át a hátsó kapuhoz fog jönni. Várakozz rá és vezesd a melegházon át a könyvtárba. Mikor csöngetek érted, vezesd ki ugyanazon az uton.

Tonger vigyorgott.

- Micsoda leány-bolondító ifju! - mondta csodálattal.

Lacy az ajtó felé kapta fejét.

Nem telt még el öt perc, mikor Dora Elton kinyitotta a nehéz hátsó kaput és, áthaladva az udvaron, fölment a vaslépcsőkön a melegházba, abba az üvegfüggelékbe, amely az épület végén kinyult a konyha és a mosókonyha fölött. Feketébe volt öltözve és erősen elfátyolozva. Tonger az idegesség jeleit vette észre rajta, mikor kinyitotta előtte a melegház ajtaját.

- Reggelire jött? - kérdezte barátságosan.

Dora sokkal jobban hozzászokott a bizalmaskodásához, hogysem rossz néven vette volna tőle.

- Hol van mr Marshalt?

- A könyvtárban, - olvassa a Lányok Mulattatóját - huncutkodott Tonger.

Lacy pedig semmi egyebet sem olvasott, mint a kandalló tüzeit betűzte, mikor Dora benyitott.

- Rettentő nehéz volt eljutnom ide - mondta. - Nem lett volna jókor ma délután is? Mindenféle hazugságot kellett kieszelnem Martin előtt. Meg sem csókolsz.

Marshalt lehajolt és ajkával surolta Dora arcát.

- Micsoda csók ez! - csufolódott Dora. - Nos?

- Ez az ékszerrablás - mondta lomhán a férfi. - Egy lány is bele van keverve. Ugy hallottam, a rendőrségnek az a benyomása, hogy hugod az a lány?

Dora hallgatott.

- Tudom jól, hogy görbe uton jártok - folytatta a férfi. - Stanford régi ismerősöm Délafrikából, ő is benne van a bandában. De ez a lány, ez is benne van?

- Tudhatod, mennyire benne van - felelte Dora sértődötten. Végre is nem azért jött egynémely kockázat árán a Portmann-térre, hogy Audreyről vitázzon. És a kockázat gondolatára eszébe jutott...

- Egy férfi figyelte a ház hátsó frontját, mikor a baromfi-udvar felől bejöttem - mondta Dora. - Ott láttam a hátsó kapunál. Mikor észrevett, odább sétált.

- Figyelte a házat? - kérdezte Marshalt hitetlenkedve. - Miféle ember?

- Uri-embernek látszott. Éppen csak az arcát láttam, - igen vékony és kifinomodott. Sántított...

Lacy lépett egyet Dora felé és megszorította a vállát. Arca szürke volt, az ajka remegett. Egy pillanatra nem jutott szóhoz. Aztán rákiáltott Dorára:

- Hazudsz! Rám akarsz kötni valakit!

Dora rémülten próbált kimenekülni a kezéből.

- Lacy! Mi bajod van?

A férfi egy mozdulattal elnémitotta.

- Ideges vagyok és fölizgattál - hebegte. - Mondd tovább, amit mondani akartál. Az a lány a hugod? Tudni akarom.

- Fél-testvérem - mondta Dora halkan.

Lacy félbeszakította járását.

- Az akarod mondani... más az apja?

Dora bólintott.

A férfi olyan sokáig nem felelt, hogy Dora kezdett félni.

- Börtönbe megy, holtbizonyos... és téged fődöz, nemde? - Nevetett, de a nevetésében nem érződött jókedv. - Ez a legjobb, - én várhatok - mondta.

*

Egy hónappal később, meleg, napsugaras márciusi reggelen, sápadt lány állt a széles vádlottak padja előtt, mellette pedig egy szögletes-vállu belga, - előbb a belga ügyében mondtak ítéletet.

Az ügy vége felé Shannon Dick, akinek fájt a szive és nem birta tovább nézni a megtorlás ünnepélyes gépezetét, amely ilyen gyöngé teremtést készült megörölni, ismerős alakot látott belerogyva a tanuk padjába.

- Nos, Slick a teremben volt?

- Igen, - mondta a másik óvatosan. - De a jó detektív illúziója eloszlott, és a nagy kalitka nyilván éhes volt. Elvonultam. Ugy látszik, némely embernek semmiféle gyöngéd érzelmei sincsenek. Stanfordot láttam a rossz szellemek között.

Shannon leült melléje.

- Mit gondol?

- Az ügyről? Szegény kis Donquijote kisasszony le fog sétálni. - Jelentősen mutatott a folyosó tégláira.

- Attól tartok, hogy igen - mondta Shannon rövid szünet után és sóhajtott.

- De hát azért nem fogják megkaparintani - tűnődött a ravasz férfi. - Szakasztott úgy fog följönni, ahogyan lement, - édesen. Az ilyen fajta nem savanyodik meg egy könnyen. Mondja Shannon, hallott ön valaha egy Malpas nevű emberről?

Dick, aki más valamin gondolkozott, fölriadt.

- Igen. Öreg külön, a Portman-téren lakik, - de miért kérdi?

Slick szeliden nevetett.

- Valamiképpen benne van a dologban - mondta. - Detektív-minőségemben beszélek. Ez az ügy ugyancsak hirtelenül végződött.

Most rendőr intett Shannonnak, és Dick jókor besurrant a terembe, hogy meghallja az ítéletet.

- Hány éves? - kérdezte a bíró. Toll a kezében átnézett szemüvege fölött, és várt.

- Tizenkilenc, uram.

Ezt Shannon mondta.

- És annyit kívánnék kijelenteni, - folytatta - hogy a rendőrség a bizonyíték dacára tökéletesen meg van győződve arról, hogy ez a lány ártatlan áldozata másoknak, akik nincsenek őrizetben.

A bíró fejét rázta.

- A bizonyíték nem türi meg ezt a felfogást. Elég szomorú, ezt a fiatal lányt ilyen helyzetben látni, és vétenék a társadalom iránt való kötelességem ellen, ha nem ítélnék szigorúan egy ilyen veszedelmes teremtés fölött. Audrey Bedford, ön tizenkét hónapi, nehéz munkával súlyosbított börtönbe fog menni.

X. FEJEZET.

Az igazság.

Egy ólmos decemberi reggelen megnyílt a Holloway-fogház rácsoskapuja és egy vézna lány lépett ki rajta, ócska barna bársony-kabátban. Nem nézett sem jobbra, sem balra, hanem a foglyok várakozó ismerősei között egyenesen a Holloway-utra ment, Camden Town irányában. Átment az uton, fölült az első villamosra. Abban a pillanatban robogott el mellette Dick Shannon hosszú gépe, és a lány meg sem látta. Dick három perccel megkésett ahhoz, hogy találkozzék vele.

A lánynak mindössze néhány shillingje maradt egy évi nehéz munkájának díjából. A villamos végállomásán leszállt és az Euston-uton tovább ment egészen egy kis vendéglőig.

Arca kissé finomabb rajzu lett, a szeme kissé komolyabban nézett, de azért csak a régi Audrey volt az, aki éktelen adag megborsozott velőt rendelt tojással. Kilenc hónapi börtönélet marta a lelkét, minden héten hetvenkét óra hosszat volt egy társaságban az alvilág szemetjével, de sem azoknak a színvonalára nem tudott lesülyedni, sem valami mérhetetlen fensőbbség érzete nem vett rajta erőt. Késérü éjszakákon nem egyszer elborította hullámaival a sötét árulás tudata, amelynek áldozatául esett, - és behunyta szemét, hogy kirekessze a borzalmas valóságot. Gyötrelmes éjszakák voltak ezek, amelyeken romlásának megértése az örület határáig korbácsolta.

Pedig nem is látszott természetellenesnek, amit Dora cselekedett. Hiszen igazán a Dora természetének való dolog volt az ilyesmi, - egyezett mind azzal, amit a lányról tudott és hallott. Audreynek irtózatot gondolat volt (és egyedül ez búsitotta a lelkét), hogy nénjének a tulajdonságai pontosan azok voltak, amelyeket édesanyján észlelt. Félig elfojtott sóhajással fölállt, és, jegyét fölvéve, odament fizetni a pénztáros kis fülkéjéhez.

Hova menjen most? Dorához, - határozta magában. Föltétlen bizonyosságot kell szereznie arról, hogy egészen helyesen ítélte felőle. Nem mehet hozzá napközben, nem illenék. A délelőttöt tehát lakás-kereséssel töltötte, végül talált is magának való padlás-szobát a Gray's Inn Roadon. Ott töltötte az egész délutánt, jövőjének terveit szövögetve. Mikor besötétedett, elindult a Curzon-Streetre.

A szolgáló, aki kaput nyitott neki, ugyanaz volt, akivel első látogatásakor találkozott.

- Mit óhajt? - kérdezte fanyarul.

- Mrs Eltonnal óhajtok beszélni - mondta Audrey.

- Nem lehet - felelte a szolgáló és be akarta csukni a kaput.

De Audrey kilenc hónapi gyakorlatának megvoltak az eredményei. Minden erőlködés nélkül benyomta a kaput és bement.

- Menjen föl és mondja meg az asszonyának, hogy itt vagyok.

A szolgáló fölrohant a lépcsőn és Audrey minden habozás nélkül utána ment. Mikor a lány mögött bement a társalgóba, hallotta, amint a nénje azt mondta:

- Még merészel ide jönni!

Esti öltözkéiben rendkívül csinos volt, - szép haja mint az égő arany ragyogott. Ugy nézett a hugára, mintha hazajáró lélek volna, és a szeme összehúzódott.

- Hogy mert betörni ebbe a házba? - kérdezte.

- Küldd ki a szolgáldat - mondta Audrey nyugodtan. Mikor a lány kiment és bizonyos volt affelől, hogy nem hallgatózik a lépcsőház felől, egyenesen Dora elé ment, a kezét hátratéve.

- Azt akartam mondani neked: „Köszönöm!” - mondta egyszerűen. - Örült, ostoba dolgot cselekedtem, mert úgy éreztem, hogy vissza kell fizetnem anyámnak valamit, amivel tartoztam neki és amit még nem fizettem meg neki.

- Nem tudom, miről beszél - mondta Dora elpirulva.

- És volt vakmerősége idejönni!

A sima Martin volt.

- Bele akart keverni az ön... az ön bűnébe. Kitétte az ön... az ön mrs Eltonját a világ csufságának, és aztán nyugodtan besétál a házukba, még azt sem kérdi, szabad-e! Átkozott vakmerőség!

- Ha pénz kell, irjon - mondta Dora és kitárta az ajtót. - Ha még egyszer idejön, rendőrt hivatok.

- Csak hivass azonnal - felelte a lány hidegen. - Annyira összeismerkedtem én már rendőrökkel, felügyelőkkel, hogy engem ugyan meg nem ijesztasz vele, drága néném!

Dora hirtelen becsukta az ajtót.

- Ha tudni akarja, hát megmondom: mi nem vagyunk nővérek. Ön még csak nem is angol! - mondta halk, gonosz hangon. - Az ön atyja második férje volt anyának, amerikai ember! Cape Townban van a gátműveknél, életfogytiglani büntetését tölti ki.

Audrey egy szék hátába kapaszkodott.

- Nem igaz - mondta.

- De igaz, de igaz! - suttogta Dora rekedten. - Anyám mondta el nekem, és mr Stanford mindent tud az ügyről. Az ön atyja gyémántokat vásárolt, és lelőtte azt az embert, aki őt elárulta. Délafrikában főbenjáró vétség gyémántot vásárolni. Gyalázatot hozott anyám fejére, - anyám megváltoztatta a nevét és hazajött a letartóztatás után való napon. Nos, önnek ahhoz sincs joga, hogy a Bedford-nevet viselje. Anyám annyira gyűlölte őt, hogy mindent megváltoztatott!

Audrey bólintott.

- És, csakugyan, anyám elhagyta - mondta, szinte magának beszélve. - Nem maradt mellette, nem adott neki annyi vigaszt és rokonszenvet, amennyit a feleség meg kell adjon a világ leghitványabb emberének is. Kereken megtagadta! Mennyire őrá vall!

Nem volt a hangjában semmi rosszakarat, semmi keserűség. Audreynek megvolt az a tehetsége, hogy a dolgokat a maguk valóságában lássa. Lassan fölemelte tekintetét, mignem a Doráéval találkozott.

- Nem kellett volna elmennem a börtönbe - mondta. - Ön nem érdemelte meg. Anyám sem, úgy gondolom.

- Az én anyámról mer beszélni! - kiáltotta Dora dühösen.

- Igaza van, nekem is anyám volt. Fölötte áll az én ítéletemnek vagy az ön védelmének. Köszönöm. Mi is hát az én nevem?

- Találja ki! - vetette oda az asszony.

- Majd megkérdezem mr Shannontól - felelte a lány.

Ez volt az egyetlen gúny, amelyet a beszélgetésbe elegyített. De megérte az a látvány, hogy egyszerre hogyan változott el arcában az asszony is, a férfi is.

XI. FEJEZET.

Mr Malpas.

Dick Shannonnak volt egy emelete a Haymarketon, egy lakása, amely otthona is volt, hivatala is, mert abban a szobában, amely London egyik legnyüzsgőbb részére nézett, ugyancsak jóval több munkát tudott elvégezni, mint a Temze rakodópartján levő lélektelen irodájában.

Steel, a segédje „Legujabb Scotland Yard”-nak keresztelte el az emeletet. Meg is volt ennek a jogosultsága, mert itt tartották a legtöbb olyan megbeszélést, amely döntő hatású volt London bűnügyi világában!

Afféle albizottság ült együtt azon a napon is, amelyen Audrey Bedfordot kiengedték a börtönből. Steel, aki a társas-élet ügyeiben volt szakember - a Yard méltán kérkedett azzal, hogy Steel egyik legjobban öltözködő férfia Londonnak! - és Lane felügyelő volt ott Dicknél.

- Nem látta a lányt? - kérdezte a felügyelő.

Dick Shannon a fejét rázta.

- Amíg ott nem jártam a börtön-igazgatónál és föl nem fedeztem, hogy kiengedték a börtönből, hiába néztem volna utána. Kioktattam az őrszobákat, hogy abban a pillanatban, amint jelentkezik, - mert nem töltötte ki egész büntetését - ők is tegyenek jelentést nekem.

Elfojtott egy sóhajtást.

- Ha tévedett valaha az igazságszolgáltatás, hát ez tévedés volt a javából! - mondta. - És mégis, életemre, nem látom sehogyan sem, hogy miféle más ítéletet hozhatott volna!

- De ha a lány ártatlan volt, - vetette közbe Steel elcsodálkozva - mi lett volna könnyebb neki, mint hogy beszél? Nem ártatlan dolog: elrejteni a bűnöst.

- Rekesszük ki ezt a vitát a metafizikai igazságok teréről - mondta Dick hevesen. - Mi hír mr Malpasról?

- Ez az ember csupa rejtelem, - szólt Lane - a háza szintén. Amennyire kinyomozhattam, 1917 januárjában foglalta el a Portman-tér 551-et, és a legtöbb idejét ott töltötte. Senki nem látta őt. Tavaly panaszt tette ellene mr Lacy Marshall, aki a szomszédságában lakik, hogy éjszakánként kopogással zavarja, - de nem tanácsolhattunk neki egyebet, mint azt, hogy idéztesse meg. Adóját pontosan fizeti, és mikor beköltözött a házba (amely, mellesleg, az ő tulajdona), tekintélyes összeget költött tatarozásra. Egy nagy torinói cég villany-világítást, tolvaj-riasztó készülékeket és egyéb gépezeteket rendezett be a házban, bár semmi nyoma annak, hogy butort is vittek volna oda valaha.

- Szolgaszemélyzete nincs?

- Nincs, és ez a legfurcsább dolog. Semmiféle élelmiszer nem jut a házba, ami azt jelenti, hogy vagy a házon kívül étkezik, vagy koplal. Rendeltem ki embereket, hogy figyeljék a háznak a homlok részét is, a végét is, de Malpas mindig kisiklott előlük. Ámbár azért láttak egy-két érdekes dolgot.

Dick Shannon az állát cirógatta.

- Az még nem hiba, ha valaki remetéskedik - mondta -, de az már igenis hiba, ha valaki összeküvésben vesz részt. Hozd be azt a lányt, Steel.

Steel kiment, és bevezetett egy riadt arcú fiatal hölgyet, aki hidegen biccentett a társaság felé és leült a székbe, amelyet Steel udvariasan elébe tolt.

- Miss Neilsen, ön hivatásos táncosnő, jelenleg szerződés nélkül?

- Az vagyok - felelte a hölgy lakonikusan.

- Arra kérem, beszéljen a Portman-tér 551-ben tett látogatásáról.

Nem volt valami nagy beszélőkedve.

- Ha tudtam volna tegnap este, mikor olyan közlékeny voltam, hogy detektívvél beszélek, nem mondtam volna el annyi mindent - vallotta meg nyíltan. - Önnek nincs joga kikérdezni engem - -

- Ön kifejezetten megvádolt egy dzsentlment, akinek jelentős pozíciója van, hogy önt megkísérelte belevonni egy összeesküvésbe - mondta Dick. - Ilyen komoly vádat nem lehet csakugy könnyedén emelni.

- Nem mondtam, hogy összeesküvésről volt szó - tagadott nyomban a hölgy. - Mindössze annyit mondtam, hogy az élt dzsentlmen, aki tökéletesen idegen volt előttem, megkérdezte tőlem, hogy nem volna-e kedvem meglepni valamivel mr Marshalt házát, szóval a szomszéd házát? Azt akarta, hogy valamelyik este menjek oda és csináljak egy jó tréfát, - kiabáljam azt, hogy mr. Marshalt bitang gazember, törjem be az egyik ablakot és fogassam el magamat.

- Nem mondta el, hogy miért?

A hölgy tagadóan intett a fejével.

- Nem. De amugy sem az én mesterségem az ilyesmi. Egyenesen boldog voltam, mikor megszabadultam tőle. Attól az embertől megborzongott a hátam. - Mig ezt mondta, megreszketett egész testében. - Hallott ön már rút emberről? Nos, hát ön nem tudja, mi az a rútság. És milyen ripacsos! Az embernek ott kell ülnie egy asztalnál a szoba egyik végén, ő pedig ott ül a másik végén. Az egész szoba sötét, csak az ő asztalán ég egy kis villanylámpa. A ház tele van kísértetekkel, - azaz hogy nekem legalább az volt az érzésem. Ajtók nyílnak-csukódnak maguktól, és hangok szólnak az emberhez, nem tudni: honnan. Mikor újra az utcára kerültem, le tudtam volna térdelni és úgy mondani hála-imát azért, hogy megszabadultam.

- Ha önnek tökéletesen ismeretlen volt, hogyan ismerkedhetett meg önnel? - kérdezte Dick csodálkozóan és gyanakodva.

A hölgy egészen logikus magyarázattal szolgált.

- Egy színházi újságból szerezte meg a nevemet, - ott szerepel a „Szerződést keres” rovatban - mondta.

Lane alaposan kikérdezte, de a hölgy előadása megállta helyét, és most már elbocsátották.

- Fura dolog ez - mondta Dick Shannon elgondolkozva. - Kedvem volna látni mr. Malpast. Voltak egyéb panaszok is?

Lane tétovázott.

- Nem nevezném őket panaszoknak. A jövedelmi adó ellenőre háborgott amiatt, hogy nem tudja soha szeme elé kapni az ismeretlen embert. A belföldi adójövedék-hivatal úgy találta, hogy kevés jövedelmet vallott be, és megidézte az ellenőr elé. És valóban, Malpas nem jelent meg, hanem rendes írásos engedélyt küldött maga helyett bankszámlájának megtekintésére. Véletlenül megtudtam ezt és éltem az alkalommal, hogy én is részt vehessek az ellenőrzésben. A legegyszerűbb számla, amelyet valaha láttam: évi ezerötszáz font befizetve a pénztárhoz, évi ezerötszáz font kifizetve. Semmiféle egyéb, csak adók, telekjáradék és nagyobb összegek folyó kiadásokra.

- Tud ön arról, hogy látogatói lettek volna? - kérdezte Dick.

- Igen, éppen erről akartam beszélni önnek. Időközönként, de legalább is kéthetenként és nem később, van egy látogatója, néha egy nap kétszer is. Rendesen szombaton. A látogató soha nem érkezik a sötétség beállta előtt és félóránál tovább soha nem marad. Amennyire mi ki tudtuk tanulni, ugyanaz az ember soha nem jön kétszer. Tisztára véletlen volt, hogy ennek nyomára tudtunk jutni: egyik megbízottunk észrevette, hogy egy férfi bemegy és kijön. A következő szombaton, pontosan ugyanabban az órában, megint látott egy látogatót érkezni és később távozni. Néhány héttel később megint észlelték ezt. A látogató ekkor egy néger volt. A mi emberünk „elkapta”, de nem tudott kivenni belőle semmit.

- Malpas szigorubb megfigyelés alá kell helyezni - mondotta Dick, és a felügyelő jegyzetet irt magának. - Ilyen vagy olyan ürüggyel nyuljon bele valamelyik látogatóba, - hadd lássa meg, mi van benne. Meglehet, hogy azt fogja látni: az öregember semmivel sem riasztóbb valaki, mint akármelyik más jótékonykodó, - de az is meglehet, hogy nem azt fogja látni!

Ezzel ki volt merítve a rejtelmes mr Malpas ügye, és áttértek arra a gondviselés-szerű tűz-veszedelemre, amely egy fizetésektelen műasztalost a legjobb időben mentett meg a csődtől.

Mr Malpas tisztára csak a miatt a történet miatt került szóba, amelyet a táncosnő egy rokonszenves és hivatalos hallgatójának elbeszért. Arról Dick Shannon nem is álmodhatott, hogy ez a rejtelmes ember olyan eseményekkel kerülhet összefüggésbe, amelyek szeme láttára haladtak a fordulópont felé, - hogy a „rongyos királylány”, akinek képe kilenc hónap óta el nem tűnt agyából, rövidesen az öregember látókörébe fog jutni és a lány sorsa és jövője egybe fog kapcsolódni az öregemberével.

Mr Malpas mindössze csak „nyomozási eset” volt. Olyan érdekes körülmény, amelyet föl kellett deríteni, ki kellett tisztázni. Nemsokára azonban erőteljesen kidomborodott a szintéren, és minden más tárgyat elhomályosított Shannon kapitány szeme előtt.

*

Audrey Bedford érdekes fölfedezésre jutott. Volt az életben egy igen lényeges tényező, amelyről soha nem hallott. Még pedig az a titokzatos dolog, amelyet úgy neveztek: „jellem”, - vagy udvariasabb formában: „ajánlat”.

Az egyik vagy a másik nélkül (pedig valójában egy és ugyanaz volt mindakettő) lehetetlen volt alkalmazáshoz jutnia. Akadtak ravasztekintetű emberek, akik azt mondták: „Nem baj, kis hölgyecske, majd megértjük egymást anélkül is”, - voltak, akik nem vágtak ravasz arcot, hanem láthatóan megütköztek, amikor elmondta nekik, hogy éppen most került ki a börtönből, de lett volna szívük alkalmazni őt és aztán fölszólítani, hogy velük ebédeljen. Aztán voltak olyanok (és ezeket szerette legjobban), akik röviden csak annyit mondtak neki: „Nincs helyünk az ön számára”.

Csekély tőkéje tünedezőben volt. Rávirradt a karácsony, amelyre egészséges étvággyal ébredt, hogy vizet reggelizzen és hozzá igazán vékony darabka kenyeret, amelyet még estéről takarított meg. És ez lett volna egyben az ebédje, és ugyancsak ez lett volna a vacsorája is, ha a Gray's Inn Road egy kis utcájában össze nem tűz egymással két harcias asszonyság, akik közül az egyik odanyomta zsirfoltos csomagját a lány kezébe, hogy kiadósabban elbánhasson vetélytársnőjével. Abban a pillanatban ott termett a rendőr, vad zavar támadt, a hadakozó némbereket a rendőr bekísérte, és Audrey hazavitte a csomagot. Királyian megvacsorázott a sült halból és burgonyából. Mennyei eledel volt.

Hétfőn reggel háziasszonya fölbotorkált a lépcsőn és Audrey vak riadalommal hallotta az asszony nehézkes lépteit.

- Jó reggelt, miss. Levele jött.

Audrey meghökkent. Senki nem tudta a címét, - alkalmazást kereső útján sehol nem jutott el még odáig sem, hogy a címét elkérték volna.

- Remélem, jó hír van benne - mondta a háziasszony végzetes hangon. - Én nem kérek sokat a szobáimért, de azt szeretem pontosan megkapni. Mindnyájunknak élni kell, és ma reggel éppen erre a szobára lett volna kvártélyos. Nem mintha önt ki akarnám tenni. Inkább a pamlagon vettem volna ágyat önnek - tette hozzá.

Audrey nem hallgatta. A levelet forgatta kezében. Mikor fölbontotta, egy címet talált benne és néhány sornyi ceruza-írást. Megrökönyödve olvasta az üzenetet:

Jőjjön ma este 5 órakor. Munkám van számára.

Alája ennyi volt írva: Malpas.

Audrey a homlokát ráncolta. - Ki ez a Malpas?... És honnan ismeri az ő helyzetét?

XII. FEJEZET.

A találkozás.

Audrey Bedford közelebb emelte szeméhez a megviselt papírlapot, hogy megbizonyosodjék a címről. A ceruza-írás már egészen fakó, olvashatatlan foltta törlődött. A szürke decemberi délután homályában is éppen elég nehéz lett volna kibetűzni, de minden egyéb akadályhoz még hozzájárult a heves szél és a havas eső. Avét kabátja már egészen átázott. Már nedves volt, mielőtt egy mérföldet ment volna. Fekete bársony kalapjának karimája gőzölögve kókkadozott.

Visszatette a papirdarabot zsebébe és kissé félénken tekintett a Portman-tér 551. komor kapujára. Ez az elriasztó ház a maga piszkos-szinű kőhomlokzatával és vak, lélektelen ablakaival kényelmes és pompás szobákat rejthet, de a külső megjelenésében édes-keveset ígért.

Ugyan mi lehet a vége ennek a próbálkozásnak? tűnődött magában, de olyan belső nyugalommal, hogy azt még ő maga is különösnek találta. Vajjon az-e, ami a többinek, vagy - ami még rosszabb - alkalmazás: kimondatlan, de nagyon is világosan megértett föltételekkel?

A Portman-téren egyetlen gyalogjáró sem akadt rajta kívül. Lenn a nagy tágas tér egyik oldalán nagy vörös autóbuszok csörömpöltek, fedett bérautók és magángépek rohantak időközönként. Audrey nagyot sóhajtott, fölment a két lépcsőfokon és a csengőt kereste. Nem volt sehol. A kapuajtón nem volt kopogtató - így hát halkan megkopogtatta az öklével.

- Ki az?

A hang mintha a kapuhajlás falából jött volna.

- Miss Bedford - mondta. - Megbeszélésem van mr Malpas-szal.

Szünet támadt, aztán - mikor a kapuajtó lassan kinyílt - a hang azt mondta:

- Jőjjön föl a lépcsőn, - az első lépcső-forduló fölött van a szoba.

A hang valami szűk rács mögül jött, amely a falban volt.

Az előcsarnok üres volt, - egyetlen sárga gömb pótolta a világítást. Amíg Audrey körültekintett, a kapuajtó ismét bezárult, láthatatlan módon. Egy pillanatra hirtelen, megmagyarázhatatlan félelem fogta el. Kereste a kapuajtó kilincset: nem volt sehol. A fekete nehéz kapu menthetetlenül bezáródott mögötte.

Audreynek remegett a keze, - hideg és félelem egyaránt rátört a bátorságára, - hideg és félelem és éhség, - mert aznap nem evett egyebet egy darabka kenyérnél és az estéről maradt korty kávéjánál.

Körültekintett az előcsarnokban.

Butornak nyoma sem volt egyéb, mint egy szék a fal mellett. A márvány padlózatot vastagon belepte a por, - a színük-hagyott falakon sem festmények, sem tapéták.

Nyugalmat erőltetett rogyadozó lábába és fölment a kőlépcsőkön. A második lépcső-fordulónál fényezett rózsafa-ajtó volt - az egyetlen belső ajtó, amelyet látott - és Audrey, összeszedve maradék bátorságát, kopogott rajta.

- Miss Bedford?

Ezuttal a feje fölött szólalt meg a hang. Audrey föltekintett, és egy másik rácsot fedezett föl az ajtóbejáratban. Ugy volt elhelyezve, hogy minden kopogtató vendégnek közvetlenül alatta kellett állnia.

- Igen, - felelte Audrey, visszaparancsolva félelmét.

A rózsafa-ajtó föltárult és Audrey most széles, jólvilágított előszobába jutott. Szemközt vele egy másik ajtó volt, félig nyitva.

- Fáradjon be, kérem.

A hang ezuttal a szobából jött, - most kevésbé határozott volt.

Audrey habozott. A szíve kegyetlenül vert. A szoba mintha teljes sötétségben lett volna, kivéve valami halvány visszfényt. Audrey betolta az ajtó szárnyát és bement.

Tágas szobában volt, több mint harminc láb lehetett szélességben, kétszer annyi hosszúságban. A falak, amelyek annyira be voltak vonva bársony-függönyökkel, hogy lehetetlen volt kitalálni, hol rejtőznek az ablakok, homályba vesztek. A látogató csak sejthette, hol kezdődik a fekete menyezet, hol végződnek a falak. Audrey lába alatt dús, mély szőnyeg volt, amelybe belesüppedt, amint hármát lépett, aztán megállt és tágra nyílt szemmel bámult.

A szoba távoli sarkában öreg ember ült, asztaláról kis, zöldernyőjű lámpa szolgáltatta a homályos szoba egész világítását.

Hihetetlenül riasztó alak volt.

A feje keskeny és kopasz, - sárga, szőrtelen arcán ezer ránc és sebhely. Vastag orra valósággal lecsüngött. Hosszu, hegyes álla folyton mozgott, mintha magában beszélne.

- Üljön abba a székbe - mondta pincei hangon.

Audrey, amint szeme hozzászokott a homályhoz, meglátta a széket: a keskeny asztal mögött állt. Lassan és gyötrődve leült.

- Azért küldtem önért, hogy megteremtsem a szerencsáját - mondta az öregember mormogó hangján. - Sok ember ült már abban a székben és gazdagon távozott belőle.

A zöld fényben, amely a lámpából ferdén esett arcára, olyan volt, mint valami kínai művész szörnyű képzelgése. Audrey megborzongott, és rendületlenül föléje nézett.

- Ott az asztalon, nézze! - mondta.

Nyilván megnyomott valami gombot az asztalán, mert Audrey nyomban észre vette, hogy hatalmas sárga fényözön gyújtó-pontjában ül, - a fény egy harangalaku ernyőről omlott alá és széles fénykörbe vonta körülötte a padlózatot. Aztán egy vékony köteg pénzt látott az asztalon.

- Vegye el! - mondta.

Pillanatnyi tévovázás után Audrey kinyújtotta kezét és elvette a bankókat. Fejétől a lába ujjáig reszketett. A fény lassan kialudt feje fölött, - aztán egészen eloszlott, és Audrey ismét a homályban ült. Keze öntudatlanul szorongatta a vagyont, amelyhez ilyen hirtelen jutott.

És ugyancsak öntudatlanul szorongatott egy kulcsot is, de ezt észre sem vette, csak később, amikor visszaemlékezett a jelenetre.

- Audrey Bedford. Ez az ön neve?

A lány nem felelt.

- Három héttel ezelőtt bocsátották el a börtönből, ahol egy évet, vagy egy évből kilenc hónapot töltött ki, rablás miatt?

- Igen - mondta a lány nyugodtan. - Ezt minden esetre elmondtam volna önnek magamtól is. Változatlanul elmondtam mindenkinek, akinél munkát kerestem.

- Persze ártatlan volt? - kérdezte.

Lélektelen arcán nem volt mosoly, és Audrey nem tudta megítélni: gúnyból kérdezi-e vagy nem? Ő ugyan inkább úgy gondolta, hogy gúnyból.

- Igen, ártatlan voltam - mondta egyenesen.

- Hamis vád volt... tiszta kitalálás, ugy-e? Elton csapdája volt az egész. Ön nem tudott semmit a rablásról? Mindössze ártatlan eszköz volt?

Az öregember várta a feleletet.

- Nem tudtam semmit a rablásról - mondta Audrey nyugodtan.

- Megmondta ön ezt a kihallgatásánál?

Audrey nem felelt.

Az öregember olyan mozdulatlanul ült, hogy Audrey azt hihette volna, valamely tébolyult művésznek a viasz-alkotása.

- Nagyon rosszul van öltözve... ez bánt engem. Van pénze, vásároljon a legjobb szövetből. Mához egy hétre, ebben az időpontban, jöjjön el újra. Az asztalon kulcsot fog találni: azzal kinyithat minden ajtót, ha esetleg az ellenőrzés nem működik.

Audreynek megjött a hangja.

- Előbb tudnom kell, mi a munkám - mondta, és hangja élettelenül hangzott a párnázott falak közt. - Ön nagyon jó, hogy ennyi pénzt rám biz, de azt be kell látnia, hogy addig el nem fogadhatom, amíg nem tudom, mit kíván érte tőlem?

Ugyancsak rendkívüli erőfeszítés kellett ehhez a kijelentéséhez, amennyire ki volt éhezve, s nem volt előtte más kilátás, mint az, hogy vacsora nélkül kerül vissza megint sivár, rút kis szobájába. Az éhség megrontja még a legfinomabb lelkeket is, Audrey pedig már bágyadozott a koplalástól.

Az öregember vontatott hangon felelt a kérdésre:

- Az lesz a föladata, hogy összetörjön egy férfiszívet - mondta.

Audrey elnevette magát.

- Ez meglehetősen... ijesztően hangzik. Remélem, nem komolyan értette?

Az öregember nem felelt. Hideg légáramot érzett háta mögött. Megfordult és egy pillanatra megborzongott, mikor látta, hogy az ajtó kinyílt.

- Jó éjt!

Az emberalak ott a szoba másik végén, kinyújtotta kezét az ajtó felé. A beszélgetésnek vége volt.

Audrey féllábát a lépcsőre tette, amikor az ajtó megint bezáródott. Lement a kapualjba, de az esztét nem tudta egyhamar összeszedni. A kapuajtó nem volt nyitva, - az öregember nyilván azt akarta, hogy a kulccsal nyissa ki. Remegett a keze, mikor a kulcsot bele próbálta helyezni a szinte mikroszkopikusan kicsi kulcslyukba, amelyet ideges keresés után megtalált. A sietős tapogatózás közben a kulcs kiesett a kezéből. Olyan kicsi volt az is, hogy először nem találta. Odaesett valahova a kapuzugba. Keresés közben más valamit is talált a földön: egy dióalaku követ. A követ csöppnyi piros pecsétviasz volt, a viaszon meg keskeny pecsétnyomó éles lenyomata.

Olyan szokatlan holmi volt ez, hogy Audrey egy pillanatra el is felejtette, mennyire kifelé igyekszik a házból. A szokatlan dolgok mindig megbüvölik az ifjúságot, - már pedig ebben a gondosan megpecsételt közönséges kavicsban volt valami szokatlan.

Audrey fölnézett a lépcsőházba, abban a hitben, hogy meglátja az öregembert és megkérdezi tőle, hogy ez a furcsa lelet nem érdekli-e? Azután eszébe jutott, hogy egy hét múlva ugy is újra itt lesz, és belecsusztatta a kavicsot kis kezításkájába.

Mikor ez megtörtént, akkor eszmélt rá, hogy egyik kezében bankóköteget szorongat. Hatszáz font! Három darab százas volt, négy ötvenes és husz ötös.

Audrey föllélekzett. A pénzt eltette, a kulcsot megfordította a kulcslyukban, - és egy pillanattal később ott künn volt a hóviharban.

A bérautóval, amely lassan felé gördült, először nem törődött. De aztán megvillant eszébe a gondolat, hogy hiszen ő most ugyancsak gazdag nő. A szive kissé gyorsabban vert, amikor fölemelte a kezét, hogy intsen a vezetőnek. Elébe sietett a gépnek:

- Vigyen el...

De hová is?

Mindenek előtt enni kell. Aztán majd jóllakott gyomorral el lehet nyugodtan szemlélődni és gondolkodni a többiről.

- Ugy látszik, a hölgynek is több jutott az elégnél - vigyorgott a vezető.

Audrey hirtelenében azt hitte, hogy a férfi róla beszél, és nem tudta elgondolni, mire céloz? De a vezető elnézett Audrey feje fölé, és a lány e tekintet nyomán olyan látványt pillantott meg, amely először megijesztette, aztán szánalomra gerjesztette a szívé. Egy nő félkézzel a ház vaskorlátjába kapaszkodott nagy ingadozva, - félkézzel pedig a kapukopogtatót igyekezett megmozgatni annak a rejtelmes háznak a szomszédságában, ahonnan Audrey az imént kijött.

Látnivalóan ittas volt.

Az egész furcsa-ünnepélyes öltözéke - kalapjának lelógó paradicsommadár-toll utánzata, ázott-kopott prémkabátjának ellenállhatatlanul nevetséges szabása - mindez felejthetetlen látvány volt. Audrey mindenképpen undorítónak tartotta a részegséget, - de most, hogy nőt látott ebben az állapotban, - eliszonyodott. A Gray's Inn Road hajbakapott némberei, úgy érezte, nem voltak olyan visszataszítóak, mint ez a szerencsétlen teremtes itt a maga puffadt, vörös képével és részeg dadogásával.

Audrey visszalépett a bérautó hágcsójáról azzal a szándékkal, hogy odamegy a szerencsétlen asszonyhoz. Ebben a pillanatban fölpattant a kapu ajtaja, és az ajtóban egy vézna öregemberke jelent meg.

- Mi ez, - miféle lárma? Idejönni egy dzsentlmen háza elé és ilyen mókát üzni itt! Azonnal menjen, vagy rendőrért küldök!

Tonger hangja verődött Audrey fülébe, a szél sivitásán keresztül.

- Be - be - menni... - dadogta a részeg emberi roncs és a nyitott ajtó felé tántorgott.

Audrey látta, hogy a vézna öregemberke tartóztatni akarja a szerencsétlent, de az odazuhant elébe.

- Héj, állj föl!

Rövid tusa után Tonger hirtelen belökte az asszonyt a kapu aljába, és az ajtó bevágódott.

- Ez mr Marshallnak a háza - mondta az autó vezetője. - Az afrikai milliomosé. Merre is méltóztatott parancsolni, miss?

Audrey hirtelenében egy kisebb női divatüzletet nevezett meg, amelynek kirakata előtt sokszor bémézkodott a Shaftesbury-Avenuen, amikor alkalmazást kereső útjában nyugat felé jutott. Majd később megvizsgálja, hogy helyes dolog volt-e annak a rettenetes öregembernek a pénzét költenie. E pillanatban a teremtet ember szükségletei mellől eltűnt minden egyéb. A divatüzlettel szemközt volt egy cipőüzlet, - két utcával odébb egy kényelmes szálló.

- Majd egyszer fölbredek ebből az álomból - mondta Audrey, amint az üzletek elmosódó ablakai elvillantak mellette - de legalább száraz ruhával és tiszta szálláson!

XIII. FEJEZET.

Bunny megmondja a magáét.

Néha nehéz egyenes vonalat húzni egy ember életében, aztán azt mondani: „Itt kezdődött a pályafutása.” Martin Elton bünöző lett olyan folyamatok természetes következményeként, amelyek mind összefüggöttek egymással és amelyeknek mélyén az az egyetlen vágy húzódott meg, amit egyébként minden rendű és rangú emberek egyaránt kívánnak: megélni munka nélkül.

Kikerülvén a college-ból, életének korai periódusában megállapította, hogy semmi egyéb tőkéje nincs, mint kedves modora, ügyes társalgó tehetsége és kihasználható barátainak serege. Arra indult tehát, amerre legtöbb jövedelmet remélhetett ebből a tőkéből. Lelkiismeret nem gátolta, tulságos becsületérzés nem terhelte, - így hát természetesen olyan férfiak és nők társaságába jutott, akik elmebeli ügyességükből éltek. Játék-barlangokba járt (az egyikben találkozott Dorával, és benne olyan társa akadt, aki hasonlóképpen mentes volt minden ostoba elfogultságtól), - apróbb zsebeléseket üzött, amelyek inkább hallgatási díjat jelentettek, föl-szimatolt ártatlanabb jellegű szélhámosságokat, és sokágu vállalkozásainak megszédte a hasznát.

Egy szindarab második és harmadik fölvonása közt, ahova Dora vitte el magával, kísétált a társalgóba. Voltak ott, akik ismerték és bólintottak feléje, de csak egy akadt köztük, aki beszélgetésbe próbált elegyedni vele. Mert Martin nem volt társas-hajlamu ember, - legjobban szerette a tulajdon maga gondolatainak társaságát mindig is, de főképpen ma este.

- Halló, Elton!

Martin gépiesen mosolygott és tovább akart menni, de az, aki beléje botlott, szándékosan vak volt a magánosság után való vágyakozása iránt.

- Stanford elutazott Olaszországba, azt beszélük, - nyilván ez az ember ama mesebeli madár, amelyik egyszerre két helyen van. Nem dolgozik semmit?

- Semmit - felelte Martin hangsúlyozottan. - London igazán unalmas volt, mióta Melilla Snowden termeibe betörtek és a gyöngyeit elemelték.

Slick Smith csöndesen nevetett.

- Ártatlan vagyok benne - mondta - és különben is... Ha akad számomra bármiféle munkája, mondja meg. De becsületes munka legyen.

- Jöjjön föl valamelyik nap és hozza rendbe a konyha-kályhám - morogta Martin, aki nem volt éppen a legjobb kedvében.

- Kályhák éppen az én szakmám - mondta Slick zavartalanul. - Talán egy jó szivart?

Odanyújtotta a szivar-tárcáját.

- Nem kérek!

- Lehet, hogy igaza van - biccentett a másik. - Karácsonyi ajándéknak kaptam. Nem tudok senkit rávenni arra, hogy próbálja ki. Még meg kell érnem, hogy magamnak kell elvégezni ezt a földérintő munkát. Találkozott Shannonnal?

Martin mélyet sóhajtott.

- Kedves barátom, Shannonnal nem találkoztam és nem is kívánok találkozni. Sőt mi több, semmi kedvem most a társalgásra.

- Kár - mondta Slick sajnálkozva. - Igen beszélő kedvemben vagyok, és abba már belefáradtam, hogy magamnak beszéljek. Rá kell nehezednem valakire.

Martin akarata ellenére elmosolyodott:

- Abban a veszedelemben van, hogy én rám nehezedik.

- Én is éreztem ezt. Végre is én vagyok a felelős az atmoszféráért. Van valami abban a ki-sugárzási elméletben. Lacy Marshalt nem ilyenfajta ember.

Slick szavaiban nem volt semmi különösebb nyomaték. Rágyújtott egy „kísérleti” szivarra, ahogyan nevezte, szorgos és aggodalmas arckifejezéssel.

- Nem sokat tudok Marshaltról - mondta Martin kurtán.

- Nem is tételezem föl, hogy tud. Magam is alig ismerem. Ő is tolvaj. És a tárgyak után, amelyeket ellop, bizonyos úr marad. Ön derék, jó cimbora, Elton.

Az utóbbi megjegyzés látszólagos következetlensége nem kerülte el Slick hallgatójának figyelmét.

- Az ön helyén nem mennék messzebbre - mondta Martin Elton nyugodtan. - Ön igyekszik udvarias lenni, nemde?

- Nem igyekszem. Én az ilyesmit természetből cselekszem.

Slick Smith mosolya széles volt és lefegyverző.

- Ah, a csengő! - folytatta. - Csodálnám, ha azt jelentené, hogy a hösnő a herceghez ment feleségül, a falusi legényt meg hazaküldte az apja kunyhójába. Remélem, nem tette, - hiszen szindarabokban sohasem szokták.

Martin a hideg éjszakában, mikor hazafelé hajtottak, Slickre gondolt. Nem élvezte az előadást, hasonlóképpen Dora sem. Valami tartózkodó érzés fogta el mindkettőjüket. Az egész uton egyetlen szót sem szóltak.

Elton követte Dorát a társalgóba, kellően előkészítve a kitörésre, amely esedékes volt, s amelynek - ha csak nem tévedett - el is kellett következnie.

- Mi történt veled, Bunny? Egész este alig szóltál egy szót. Nem bírom már a szeszélyeidet! Annyira idegessé teszel, hogy már alig tudom, mit cselekszem!

Elton leharapta egy szivarnak a végét és rágyújtott, - szeme a gyujtón.

- Nem szeszélyeskedem. Csak éppen tele vagyok gondolatokkal, ez az egész - mondta, és a gyujtószálat beledobta a tűzbe, mielőtt leült a kandalló mellett, az egyik tágas karos-székbe. - Nem hallottál semmit a hugodról azóta?

- Nem, nem hallottam - vetette oda Dora - és hiszem Istent, hogy nem is hallok róla többé soha! A kis sirdogáló börtön-madárról!

Elton kivette szájából a szivart és gondosan vizsgálta szemével.

- Nem emlékszem, hogy sirdogált volna, - ha pedig börtön-madár, mi tettük azzá - mondta.

Dora elképedve meredt rá.

- Ez egészen új hang tőled, Bunny. Még legutóbb, mikor itt volt, egyenesen kidobta a házból.

Elton bólintott.

- Ugy van, még nem felejtettem el - mondta nyugodtan. - De London veszedelmes hely az ilyen csinos lánynak, aki egyedül van, pénz vagy jó barátok nélkül. Szeretném tudni, hol van.

Dora kedves arcán ravasz mosoly suhant át.

- Ugy látszik, lovagságodat meglátogatta Lelkiismeret Őfelsége - mondta gunyosan. - De hiszen mindig gyöngéid voltak a csinos arcok.

Elton kedvetlen mozdulatot tett. Voltak pillanatok, amelyekben a Welchester College szellemei fölébredtek álmukból és megjelentek a régi diák előtt.

- Csinosságával kevesebbet törődöm e pillanatban, mint elhagyatottságával. Nem irt?

- Valóban nem irt! - mondta a felesége gyilkosan. - Ez vert le téged annyira? Szegény Bunny! - csufolódott. - Milyen gyöngéd szíve van az elhagyatott szépségek iránt!

Elton egy pillanattig ránézett, hidegen fürkésző tekintettel, ami Dorát valósággal megdühítette.

- Mi a baj? - kérdezte, és hangja reszketett a haragtól. - Mondd el nekem, mi lappang a lelkedben, mert valami van ott!

- Igen, még pedig többféle valami - hagyta jóvá Bunny Elton - és Audrey az egyik. Az a lány éhenpusztulhat. Isten tudja, mi történhetett vele.

- Bizzuk csak őt Isten gondviselésére - mondta Dora gunyos jámborsággal, és a szeme szűkre húzódott.

- Később azután arra is gondoltam, - folytatta Elton - hogy ha így bánasz a tulajdon hugoddal, milyen bánásmódra számíthatok én, ha egyszer a dolgok rosszra fordulnának és neked választanod kellene köztem és a magad biztonsága között?

- A biztonságom győzne - mondta Dora hidegen. - Nem akarlak áztatni, Bunny. Az én családi jelszavam: „Meneküljön, aki tud!”

Lehuzta cipőjét és fölvette vörös-szattyán budoár-cipőjét, amely ott állt a kandalló előtt.

- És ez volt az egész? Csak annak a szegény hajléktalan lánynak a gondolata gyötört? - gunyolódott tovább Dora.

- Ez az egyik dolog - mondta.

Szivarját beledobta a tűzbe és fölállt.

- Dora - és itt a hangja olyan fagyossá vált, mint a jég - mr Lacy Marshalt nem kíváncsú ismeretség.

Dora fölnézett rá.

Szeme tágra nyílt.

- Nem becsületes ember? - kérdezte ártatlanul.

- Egész légió becsületes ember van, akivel egyetlen respektábilis tolvaj hölgy sem ebédelhet együtt... különszobában Shavarrinál - mondta Elton határozottan. - Lacy Marshalt ezek közül való.

Dora tekintete megint lesiklott a tűzre. Arcának színe egyre változott.

- Meglestél engem, ugy-e? Marshalt ismeretségének nagy hasznát vehetjük bizonyos körülmények között.

- Nekem ő semmilyen körülmények között nem lehet hasznomra - mondta Martin Elton - és akkor van legkevésbé hasznomra, mikor titkon együtt ebédel a feleségemmel.

Hosszu szünet következett.

- Egyetlen egyszer ebédeltem vele Shavarrinál - szólalt meg végül Dora. - Az volt a szándékom, hogy elmondom neked, de aztán elfelejtettem. Százan meg százan ebédelnek különszobában Shavarrinál - mondta kihívóan.

Elton bólintott.

- Én pedig különösképpen vigyázok arra, hogy ne légy olyan, mint akárki azok közül a százak közül - mondta. - Kétszer ebédeltél vele, ez tény, - kétszer, az én tudomásom szerint. Valószínűleg még többször is. Dora, ennek nem szabad még egyszer megtörténnie.

Dora nem felelt.

- Hallottad?

Dora a vállát vonogatta.

- Nekem ugyanis édes-kevés jut ki az életből - mondta csendes sirással. - Az egész világ, amellyel érintkezem: Stanford és te, meg az apró szélhámosok, akiket különböző játékaidba befogsz. Szeretek találkozni valakivel, aki nem ilyen vágású ember, - néha. Olyan az nekem, mint a friss levegő, feledtettem velem azt a rothadt atmoszférát, amelyben élek.

Nem látta a férfi cinikus mosolyát, de, ismervén Elton, elgondolhatta, milyen választ fog kapni tőle erre a mentségére.

- Rendkívül patetikus! - mondta. - A kép, amelyet a tiszta gyermekről festettél, aki igyekszik visszaszerezni elvesztett ártatlanságának emlékezetét, mélységesen megragat engem. De, ha vissza akarsz térni a természethez, minden esetre más eszközöket ajánlok, mint tête-à-tête ebédeket Shavarrinál. Ezek igen szofisztikus eszközök, Dora. Nem fogsz többé elmenni.

Dora hirtelen fölnézett rá.

- Ha kedvem lesz elmenni... - kezdte kihívóan.

- Nem fogsz többé elmenni - ismételte Elton, és a hangja szinte suttogóra vált. - Ha elmegy, meg fogom látogatni mr Lacy Marshalt-ot, és három golyót ereszték abba a zsebébe, amelyikben pompás szivarjait hordozza. Azt, hogy veled mit fogok tenni, nem tudom - mondta a lehető legtermészetesebb hangon. - Tökéletesen a hangulatomtól függ és a te... a te közelségedtől. Inkább úgy gondolom, hogy hármaskönyv lesz belőle.

Arca kísértetiesen fehér volt. Dora beszélni akart, de nem tudta rendbe szedni a szavait. Aztán hirtelen odaborult a férfi lábához, és átfogta a térdét.

- Ó Bunny, Bunny! - zokogta. - Ne beszélj ilyeneket, - ne nézz rám így! Meg akarom tenni, amit kívánsz... nem történt semmi... ártatlan dolog volt az egész... Esküszöm, hogy semmi sem történt, Bunny... Csak gonoszkodtam...

Elton megsimogatta Dora aranyszínű haját.

- A sorsomat jelented - mondta gyöngéden. - Én nem a legjobb nevelésben részesítettelek, s úgy gondolom, eldobtam magamtól minden régi jó erkölcsi szabályt, amely a legtöbb embert irányítja. De van egy, amelyhez tartom magamat, mint a halál - - és ez: „a tolvajbecsület”, Dora... a tolvajbecsület!

Dora már két órája ágyban feküdt, és Elton még mindig a hamvadó tűz előtt ült, fehér foga között a kialudt szivar csutkája. Tekintete a tűz hamuján mélázott, két kegyetlen óra hosszat nézett szemtől-szembe a dolgok leplezetlen valóságával, és ítélkezett a nő fölött, akit szeretett. Ez a szemrevaló fiatalember, sima bőrével és dandy-ruhájában, valóban emberi volt.

Fölkelt, kinyitotta író-asztalának egyik fiókját, elővett belőle egy keskeny Browningot, és jó negyedóra hosszat úgy ült a kandalló előtt, hogy a pisztoly a tenyerén pihent, komoly tekintete a fegyverre szögeződött. Suhogást hallott kívülről, és zsebébe csúsztotta a fegyvert. Dora lépett be a szobába négligé-ben.

- Két óra elmult, Bunny - mondta Dora aggódva. - Nem jössz lefeküdni?

Elton mereven fölállt és kinyújtózkodott.

- Nem bánkódol már, ugy-e nem, Bunny? - kérdezte Dora félénken. Szeme még mindig vörös volt a sirástól. Keze, amelyet rátett Elton karjára, remegett. Elton a magáéba tette és megsimogatta.

- Nem, már nem bánkódom többé - mondta. - Ujra indulunk...

- De Bunny - kesergett Dora - nem kell újra indulni... Esküszöm neked...

- Ujra indulunk - mondta Bunny, és megcsókolta.

XIV. FEJEZET.

Véletlen találkozás.

Dick Shannon vadul dörömbölt a bérautó ablakán, a Regent Streeten lefelé menet, - majd leengedve az ablakot, kihajolt.

- Forduljon és menjen át a másik oldalra. Beszélni akarok azzal a hölgygel - mondta.

A Rongyos Királylány! Ő volt az, megismerte volna akárhol is, - de milyen más rongyos királylány!

- Melyik hölgygel, uram?

A vezető félrehajolt, hogy a nyitott ablakon át kiáltsa be a kérdést, mikor a tulsó gyalogjáró szélén volt a géppel. De Dick már kinyitotta a kocsiját és kiugrott a kövezetre, mielőtt a gép megállt volna.

- Miss Bedford, ugy gondolom - mondta nevetve. - Ez aztán kellemes meglepetés!

Valóban az volt, nem is egy tekintetben. A lány szegénységének minden nyoma eltűnt. Pompásan volt öltözve, pompás volt a lábbelije, és új öltözkében olyan kedves látvány volt, hogy a hátraforduló fejek egész utcaközén kellett áthaladnia.

A meglepetés kölcsönös volt és a lány szemének fénye úgy mutatta, hogy az öröm is.

- Átkutattam egész Londont ön után - mondta Dick, valósággal odaesve melléje és észre sem véve a gépvezető riadalmát, aki attól tartott, hogy elszédült. - A sors cselszövő gazságából elvesztettem önt szem elől akkor reggel, amikor Hollowayból hazajött. Néhány perccel azután érkeztem, hogy ön elment. Elég téves módon még azt a tévedést is fejembe vettem, hogy önnek jelentkeznie kell a rendőrségen.

- Mint más veszedelmes gonosztevőknek - mosolygott a lány. - Nem, ettől megkíméltek. Láttam önt egyszer vagy kétszer Hollowayben. Hivatalból járt ott.

A hivatalos ügy, amely a lány börtönébe szölitotta, az volt, hogy legalább megpillanthassa valahol és megtudja, hogy egészséges-e? Volt egy-két apróbb kedvezmény, amelyet megszerezhetett Audrey számára, - például az, hogy kevésbé terhes munkára fogják. Audrey nem egyszer elcsodálkozott azon, hogy miért vonták el olyan hirtelen a mosókonyha robotjától és miért osztották be a sokkal rokonszenvesebb könyvtári munkára. Nem jutott eszébe, hogy Dick Shannon röpke látogatásait összefüggésbe hozza helyzetének változásával.

Befordultak a kevésbé emberlepte Hanover-térre. Audreynek semmi szándéka sem volt a Hanover-térre menni, egy Oxford-streeti üzletbe készült, - de alárendelte akaratát ebben az apró-cseprő kérdésben Shannonénak, nem is kutatván pontosabban, hogy miért?

- Egészen atyai őszinteséggel akarok beszélni önnel - mondta Shannon, meglassítva lépteit.

- Én pedig tapasztalatból tudom, olyan helyről, amely maradjon névtelen, - mondta Audrey - hogy a rendőrség emberei nagy mesterek! És az atyai jóság álarca alatt...

Audrey látta, hogy Dicknek elpirul az arca és összehúzódik a szemöldöke.

- Rendkívül sajnálom, de igazán nem volt szándékom tapintatlan lenni, - folytatta Audrey. - Tessék, beszéljen egészen őszintén, - minden fönntartás nélkül igazmondó leszek, de nem kell semmit sem kérdeznie Doráról, és valóban nem kell fölvetnie a szerencsétlen királynői gyémántok kérdését.

- Dora Elton a nénje önnek, vagy sem?

Audrey egy pillanatig hallgatott.

- Pontosán véve nem a néném, de az volt a benyomásom, hogy az - mondta aztán.

Dick elgondolkozva cirógatta az állát.

- Akárhogyan van, minden esetre becsületére válik, hogy most érdeklődik ön után.

A lány csöndes nevetéssel felelt.

- Azt akarja mondani, hogy nem?

Dick megállt és lenézett a lányra.

- Dora és én nem vagyunk többé beszédes viszonyban - mondta Audrey - és ez igazán természetes is. Nem válnék javára Dorának, beszédes viszonyban lenni azzal a nővel, akinek olyan szomorúak az előzményei. Komolyan mondom, Shannon kapitány, nem kívánok beszélni Doráról.

- Mi dolga van? - kérdezte Dick nyersen.

- Daffrige üzlete felé *voltam* uton, de föltartóztattak és...

- Mondja meg egészen komolyan, milyen munkával van elfoglalva?

A lány tétovázott.

- Nem tudom, kivéve azt, hogy leveleket kell másolnom egy igazán kellemetlen arcú öreg dzsentimennek, és hogy szolgálataimért igazán hihetetlen bért kapok.

A lány hangjának könnyedsége ellenére is észrevette Dick, hogy derűs viselkedése mögött zavar és gond van.

- A Hanover-tér igazán nem a világ legnyugodtabb helye - mondta. - Elvinném magammal a Parkba, ott szívünk szerint kibeszélgethetnők magunkat.

Körülnézett bérautó után. Egy ott gördült mögötte, és a vezető arca meglepően ismerős volt neki.

- Ó, Teremtőm! Elfeledtem - hebegte Dick.

- Én nem feledtem el *önt*! - mondta a vezető mérgesen. - Hova óhajt menni?

A Hyde Park pusztaságában két száraz székre és kíváncsú magányra találtak.

- Először arról a kellemetlen arcú öreg dzsentimenről szeretnék hallani - mondta Dick és Audrey röviden, elevenen elbeszélte neki Malpas-szal való történetét.

- Ön bizonyára elítéli azt, hogy igénybe vettem a pénzt, - de amikor egy lány kegyetlenül éhes és kegyetlenül fázik, akkor sem ideje, sem kedve ahhoz, hogy leüljön és elvont erkölcsi tételeket oldjon meg. Nekem igazán nem volt semmi szándékom, hogy bárkinek is összetörjem a szívét, de mindaddig nem vizsgáltam meg szigorubban kötelességemet, amíg kényelmesen el nem helyezkedtem a Palace Hotelben, két nappali ruhával, három pár cipővel és egy csomó más holmival, ami mind teljes rejtelem volna önnek, ha megnevezném! Csak másnap reggel kezdett félelmetesen szorgalmas lenni az én lelkiismeretem. Előző este irtam mr Malpasnak, megírtam neki új címet, reggel pedig már tul voltam a felén egy második levélnek, amelyben megmagyaráztam, hogy szíves készséggel vállalkozom minden szolgálatra, ha még olyan cselédi munka is, de fölfedeztem, hogy szívek összezuzására nincs tehetségem, - mikor üzenet jött tőle. Hatalmas levélboríték volt, benne vagy tíz ceruzával írt levél, amelyeket - arra kért - másoljak le és küldjem vissza hozzá.

- Miféle levelek? - kérdezte Dick kíváncsian.

- Többnyire kártyák voltak, amelyek ebédre vagy egyéb társadalmi szerepre való meghívásokat utasítottak vissza. Nyilván bizalmas barátainak szólhattak, mert csak a neve kezdőbetűit írta alá. Azt üzenté, hogy a szálló levélpapírjára is másolhatom és nem kell géppel írnom őket.

Dick Shannon gondolataiba mélyedt.

- Nem szeretem azt az embert - mondta végül.

- Ismeri?

- Hallottam róla. A napokban hosszasan beszélgettem róla néhány - barátommal. Mi a fizetése?

Audrey a fejét rázta.

- Arról nem is tárgyaltunk. Odaadta azt a jókora summa pénzt, azt mondta: jövő héten újra jelentkezsem, és azóta nem tettem egyebet, csak másoltam az írásait, amelyek minden reggel az első postával érkeznek hozzám. A mai levelei hosszabbak voltak. Le kellett másolnom a bermudai kormányzó egyik levelezését az angol gyarmatügyi hivattal. Az írások ezúttal nyomtatottak voltak, - nyilván valamelyik hivatalos Kék Könyvből valók. Mit tegyek, mr Shannon?

- Kössenek föl, ha tudom - mondta Dick zavarodottan. - Egy dolgot azonban nem kell megtennie. Ne menjen egyedül abba a furcsa házba a jövő szombaton, vagy melyik napra is szól a megállapodásuk? Tudnom kell a pontos időt, és én várni fogom a Portman-téren. Mikor az ajtó kinyílik önnek, én majd könnyen besurranhatok.

Dick észrevette Audrey megrökönyödését és elmosolyodott.

- A kapu-aljban akarok maradni, lőtávolon belül, így hát nem kell attól tartania, hogy én önt gonosz rendőri szándékaimra használom ki. Nekünk semmi kifogásunk mr Malpas ellen, csak az, hogy rendkívül titokzatos ember. És dacára annak, amit ellenkező értelemben összeírkáltak, - a rendőrség gyűlöli a rejtelmeket. Mellesleg kérdem: nem volt azok között a levelek között, amelyeket ön írt, egy sem mr Lacy Marshaltnak címezve?

Audrey a fejét rázta.

- Az az afrikai milliomos, nem? Malpas szomszédja. A gépvezető mondta.

Audrey elbeszélte a furcsa kis komédiát, amelynek szemtanuja volt mr Marshalt házának kapujánál.

- Hm! - mondta Dick. - Ez egészen úgy hangzik, mint az öregur szokott unalom-üzői. Azt hiszem, a legjobb dolog, amit tehetek, megnézni Marshalt barátunkat és megkérdezni, mi baja vele Malpasnak. Az, hogy kettőjük között ellenségeskedés van, világos.

Hideg szél fújt és Dick észrevette, hogy Audrey - bár melegen volt öltözve - didergett. Fölugrott.

- Önző kutya vagyok! - mondta bűnbánóan. - Jöjjön, igyék meg egy jó meleg kávé, s én majd folytatom híres előadásomat, amelynek az lehetne a címe: „Utba-igazítás Londonban magánosan élő lányoknak”.

- Talán inkább csak megkezdéné - mondta Audrey hamiskásan. - Mert eddig inkább csak azt a szintén híres előadását tartotta meg, amelynek az lehetne a címe: „Hogyan lehet adatokat szerezni megjavult bűnözőktől?”

XV. FEJEZET.

A férfi, akit Lacy nem ismert.

Tonger ajtót nyitott Dick Shannonnak. Tongernek kedvenc dolga volt játszani a lakájt és fogadni az olyan vendégeket, akik a legcsekélyebb mértékben is megkivánták a fontoskodást. Dick ráismert a lány elbeszéléséből. Audrey azt mondta róla, hogy madárformájú, és csakis ugyan: félrebillent fejével, villogó szemével, hirtelen és szaggatott mozdulataival erősen hasonlított ez a kis öreg-emberke egy fürkésző verébhez. Átható szeme éppen hogy keresztül nem furódott a detektiven.

- Mr Lacy itthon van, - igen, - mondta, elébe állva a kapualjában. - De nem beszélhet vele, ha nincs megállapodásuk. Senki sem beszélhet mr Lacy Marshalttal megállapodás nélkül, amíg én itt vagyok körülötte.

Dick Shannont mulattatta a tiszteletnek ez a teljes hiánya. Ez az ember nyilván több egyszerű cselédnél.

- Talán fölvenné hozzá a névjegyemet?

- Talán fölvenném - mondta a másik hidegen. - De ez éppen annyit jelentene, mintha nem vinném! Mindenféle fura népség keresi mr Lacy Marshaltot, mert udvarias, bőkezű és gazdag. Ilyen ez a mi délafrikai fajtánk: nyíltszívű, nyiltkezű...

Elhallgatott, átvette Dick névjegyét és elolvasta.

- Ó! - mondta kissé zavarodottan. - Ön tehát detektív, ugyebár? Rendben van, tessék besétálni, kapitány. Talán azért jött, hogy elcsipjen valakit?

- Lehetséges volna, hogy valakit el kellene csipni ebben a pompásan rendezett házban, ahol még a lakájok is olyan udvariasak és alázatosak, hogy szinte kínos zavarni őket?

Tonger vihogott.

- Nem vagyok lakáj - mondta. - Ön egy kissé tévedett.

- Talán a ház gyermeke? - találgatta Dick jókedvűen. - Vagy talán ön mr Lacy Marshalt?

- Isten ments! - vigyorgott az öreg-emberke. - Nem szeretném sem a pénzét, sem a gondját. Erre tessék, kapitány.

Betuszkolta a látogatót a társalgóba, aztán Dick meglepetésére utána ment és behuzta az ajtót.

- Nincs semmi baj, ugy-e? - kérdezte, és a hangjában némi aggodalom volt.

- Az én tudtommal nincs - mondta Dick. - Tisztán barátságos látogatásról van szó, és önnek nem kell kinyitnia az ebédlő-szekrényt és megolvasnia a kanalakat.

- Nem vagyok szakács sem - igazította ki Tonger. - Majd beszélek a házi-gazdával.

Kisurrant a szobából és néhány perc múlva visszatért: mr. Lacy Marshalt mögötte. Tonger maradt volna, de Marshalt hangsúlyozottan ajtót nyitott neki.

- Remélem, az öreg nem volt udvariatlan, Shannon kapitány? - kérdezte Marshalt, mikor egyedül maradtak. - Tonger velem nőtt föl, következőleg soha nem civilizálódott ki egészen.

- Inkább igen mulattatott - felelte Dick.

Mr Lacy Marshalt összeráncolta a homlokát.

- Engem néha egyáltalán nem mulattat - mondta boszusan. - Az ember gyakran nagy árat fizet a hűségért, - vannak esetek, amikor Tonger ugyancsak kemény próbára teszi a türelmemet.

Marshaltnak a kezében volt a detektív névjegye. Most újra elolvasta.

- Ön Scotland Yardból jött, ugy látom. Mivel lehetek szolgálatára?

- Mindenek előtt azt szeretném tudni, ismeri-e ön mr Malpast, a szomszédját?

Marshalt a fejét rázta.

- Nem - mondta. - Az ön látogatása talán összefüggésben van azzal a panasszal, amelyet néhány hónappal ezelőtt tettem?

- Nem. Ugy tudom, azt elintézte a kerületi rendőrség. Azért kerestem föl önt, mert bizonyos információm szerint ez a Malpas nevű ember valamiféle összeesküvést sző ön ellen. Ön azt állítja, hogy nem ismeri őt?

- Soha életemben nem láttam, így hát azt sem tudom megmondani önnek, hogy ismerem-e vagy nem? Annyi bizonyos, hogy senkit sem ismerek, akinek Malpas a neve. Parancsol helyet foglalni és egy pohárkát...

Dick visszautasította az italt, de leült a székbe és a másik követte példáját.

- Miből, gondolja ön, hogy Malpas boszút tervez ellenem? - kérdezte Lacy. - Nagyon is meg lehet, mert panaszt tettem ellene, mint ahogy ön is jól tudja. Olyan lármás, tapintatlan szomszéd volt, hogy nem tudtam tőle aludni.

- Miféle zajt csinált?

- Legtöbbször kalapált. Ugy hangzott, mintha a falon kopogtatna, de lehet, hogy ebben tévedtem, és talán inkább az történt, hogy podgyász-ládákat szögelt.

- Nem látta őt soha?

- Nem.

- Leírást sem kapott róla, - kérdezte Dick - amelyből, ha még olyan halványan is, de azonosíthatná valakivel, akit ön ismert Délafrikában?

- Nem, én nem ismerek senkit - mondta Lacy Marshalt, fejét rázva. - Az embernek megvannak az ellenségei, kétségtelenül: senki nem viheti valamire anélkül, hogy életéhez ilyen kényelmetlen nyulványok ne ragadnának.

Dick egy pillanatra elgondolkozott.

Nem látta egészen tanácsosnak, hogy a milliomossal teljesen bizalmasan beszéljen, - de elhatározta, hogy, ha később talán saját magának zavarai lennének is miatta, mégis elmond Marshaltnak mindent, amit tud.

- Malpas alkalmaz vagy alkalmazni szándékozik valakit, hogy önt bosszantsa, hogy gonosz kellemetlenségeket okozzon önnek. Például: nekem az a benyomásom, hogy azt a részeg nőt, aki néhány napja itt volt, ő küldte.

- Nő? - Marshalt lehuzta szemöldökét. - Nem hallottam semmiféle részeg nőről, aki itt járt volna.

Hirtelen fölugrott, csöngetett, és Tonger nyomban besietett.

- Shannon kapitány azt mondja, hogy néhány nappal ezelőtt egy részeg nő zavargott itt a házban. Erről nem szóltál nekem.

- Szólok én mindenről? - kérdezte Tonger unott hangon. - Egy nő csakugyan járt itt, és csakugyan meg volt olajozva.

- Olajozva?

- Ugy értem: be volt sózva, - durván szólva: részeg volt. De micsoda hölgy!... Beesett a hallba, aztán nyomban ki is esett. Azt mondta, hogy ő Mrs Lidderley, Fourteen Streams-ből...

Amig Tonger beszélt, Shannon a gazdáját nézte és egyszerre csak azt látta, hogy Lacy Marshalt arca elszürkül.

XVI. FEJEZET.

Shannon sikertelen látogatása.

- Mrs Lidderley - mondta Marshalt csöndesen. - Miféle nő volt?

- Afféle alacsony termet. - Tonger szeme a detektivre szegeződött. - Hanem, szavamra, izmos dáma volt!

Marshalt megkönnyebbülten sóhajtott.

- Alacsony nő volt? Csaló volt. Valószínűen ismerte a Lidderleyeket. Mikor legutóbb hallottam hirt Délafrikából, mrs Lidderley nagyon beteg volt. - Marshalt erősen ránézett Tongerre. - Ismerted a Lidderleyeket, Tonger?

- Nem ismertem mrs Lidderleyt. Az öreg cimbora azután nősült meg, hogy mi eljöttünk Cape Townból - mondta Tonger. - Ha Julius Lidderley az, akire ön gondol. Én minden esetben kituszkoltam ő nagyságát.

- Megkaptad a címét, - hol lakott?

- Ki vagyok én, hogy címet kérjek egy besózott hölgytől? - kérdezte Tonger, fölhumorizva szemöldökét. - Nem, Lacy...

- Mr Marshalt, az ördögbe is! - dühöngött a másik. - Mióta mondom már ezt, Tonger?

- Kicsuszott a számon - mondta a másik meg sem rendülve.

- Csussz ki te is - mormogta Lacy Marshalt, és becsapta az ajtót tiszteletlen szolgálja mögött.

- Ez az ember mérhetetlenül bosszant - mondta. - Annyi esztendeje nálam van már, és tagadhatatlan, hogy „Lacy” és „Jim” voltunk egymásnak a régi időkben, és ez persze megnehezíti a dolgot. Rettenetesen filiszter dolognak érzem, mikor ennyire ragaszkodom ahhoz, hogy mutasson irántam egy kis udvariasságot, de ön maga is láthatta, milyen mértéktelenül tud idegesíteni ez az eleven-kéneső mr Tonger!

Dick nevetett.

Mulattatta az egész jelenet, Tonger az a típus volt, amelyet gyakran látott más házakban is, - a kedvenc kutya, amelyet senkinek sincs szíve elpusztítani, dacára rettenetes tulajdonságainak.

- Ami Malpast illeti, - folytatta Marshalt - nem tudok felőle semmit. Lehet, és valószínűen úgy is van, hogy olyas-valaki, akinek életem valamelyik korszakában a buzájába gázoltam, de ha az ilyeneket mind eszembe idézném, vagy száz emberre gyanakodhatnám! Nincs önnek semmi leírása róla?

- Semmi olyan, amelyről ön ráismerhetne - mondta Dick. - Az egyetlen dolog, amit tudok, az, hogy éltesebb ember, nagyon csunya, és hogy megbízott egy kabaré-énekesnőt, hogy kellemtelenedjék önnek, - az egész cselekedet szerintem nem érte volna meg a fáradságot, ha csak önnek nincs különösebb kifogása kabaré-énekesnők ellen.

Lacy Marshalt föl-alá járt a tágas társalgóban, kezét hátrafonva, álla a mellén.

- Az egész dolog érthetetlen előttem - mondta, nagyobb nyugalommal fogadva a hallottakat, mintsem Dick várta volna - és nem tudok elképzelni egyebet, mint azt, hogy valamikor régen olyasmit követtem el Malpas ellen, amit nem tud megbocsátani. Miért nem megy el hozzá, ő miért nem nézi meg, Shannon kapitány? - kérdezte, majd hirtelen hozzátette:

- Ugyancsak merészség tőlem, hogy én adjak tanácsokat önnek! De kíváncsi volnék arra, hogy ki is hát ez a dzsentlmen?

Dick Shannon már ugyanis eszébe vette, hogy meg fogja látogatni a titokzatos mr Malpast, - a tanács tehát fölösleges volt.

Tonger a kapu aljában várta, amikor lement, és kinyitotta előtte a főajtót.

- Van valaki, akit el kell csipni? - kérdezte tréfásan. - Kaptunk egy szakácsot, akit igazán nem nélkülöznénk. Jöjjön el egyik nap és kóstolja meg a pástétomát!

Dick vihogva lépett ki a Portman-térre.

Átballagott a szomszéd ház kapujához és föltekintett az üres ablakokra.

Nem ez volt az első látogatása, amely a külön mr Malpas rezidenciájának szólt, - de azelőtt soha nem kereste az alkalmat, hogy az öreggel beszéljen. Csengő után kutatott, de nem találván, kopogni kezdett az ajtón.

Semmi felelet.

Hangosabban kopogott, és megrökönyödött, mikor egy hang valósággal a fülénél szólalt meg:

- Ki az?

Dick elképedve nézett körül. Husz yardnyi körzetben senki sem volt körülötte, és a hang mégis... Ekkor megpillantotta a keskeny rácsot a kapualj kőoszlopában, és rájött a rejtelem nyitjára. A rács mögött erőshangu mikrofonnak kell lennie.

- Richard Shannon kapitány vagyok Scotland Yardból és mr Malpas-szal szeretnék beszélni - mondta a rejtelmes műszer felé fordulva.

- Nem lehet! - morogta a hang, és halk csattanás hallatszott.

Dick megint kopogott, de hiába várt öt teljes percig: az oszlopból nem érkezett hang, az ajtó pedig ellenállt minden nyomásnak. Kell valami utnak lennie, amelyen érintkezésbe juthat ezzel az emberrel, - gondolta Dick, és első cselekedete volt, hogy átböngészte a távbeszélőkönyvet, Malpas neve azonban a Portman-térrel kapcsolatban nem fordult elő benne, és Dick kissé csalódottan ért haza szállására. A napot azonban, akárhogyan végződött is, nem pazarolta el haszontalanul. Találkozott a Rongyos Királynnyal - aki immár nem rongyos - és tudta, hogy ezentul hol találja meg. Dick Shannon elhatározta, hogy meg is fogja találni, és pedig mindannyiszor, valahányszor a tisztesség formái közt megkeresheti.

XVII. FEJEZET.

Tonger helyt áll.

Kevés szolgának volt annyi szabadsága és kényelme, mint Jim Tongernek. A Portman-téri ház legfelső emelete az övé volt. Volt neki ott háló-szobája, nappalija, fürdő-szobája, mind tökéletesen berendezve nagylelkű gazdája által, - és itt szeretett eltölteni hosszú esti órákat, belemerülve véghetetlen matematikai számításokba egy kis rulett-kerék segítségével. Mert Tonger ráérő idejének nagyobb részét azzal töltötte, hogy tökéletesítette saját külön rendszerét, amely egy napon rémületet és riadalmat fog kelteni a montecarloi játékbank vezetőinek szívében.

Ezen az estén mással volt elfoglalva. Mikor a csengő megszólalt és Tonger kisietett a szobából, bezárta maga után az ajtót és nagyobb sietséggel jutott Lacy Marshalt elé, aki dolgozó-szobájában várta, mint ez a dzsentlmen képzelte.

- Hol az ördögben voltál? - morogta Lacy.

- Ön a szobámba csengetett, - tehát nyilván a szobámban kellett lennem. Solitaires játszottam - mondta Tonger. - Örülök, hogy behívott, mert már harmincszor próbáltam az átkozott játszmat és nem jött ki. Ez rossz szerencsét jelent nekem. Nem vette még észre, Lacy, hogy ha nem tudott végigjátszani egy Solitaire-játszmat, semmi dolga sem ment rendben? Emlékszem, egy nappal azelőtt, hogy megtaláltam azt a gyémánt-tömböt a Hope Riveren, hatszor egymásután kijött a sátán-pasziánszom...

- Azt akarom, hogy Mrs Elton engedje be hét óra negyvenötkor - szakította félbe Marshalt. - Ő maga fogja vezetni a kocsiját. Várd meg az istállóknál, aztán vidd a gépet az Albert Hall elé, - ott ma este hangverseny van. Állj a többi gép mögé, és a hangverseny után hozd vissza a kocsit egyenesen az istállókhöz.

Tonger füttyentett egy csöndeset.

- Nem gondolja, hogy egy kissé veszedelmes vállalkozás az után a levél után, amelyet Elton irt önnek?

Marshalt szeme összeszűkül.

- Mit tudsz te arról a levélről, amelyet Elton irt nekem? - kérdezte.

- Ó, hiszen ön künn hagyta, akaratlanul is meg kellett látnom - mondta Tonger hidegen.

- Annyira nem hagytam künn, hogy eltettem az író-asztalom fiókjába. Bizonyosan kivetted és elolvastad?

- Nem fontos, hogy hogyan láttam, - láttam! - mondta Tonger - és mondom önnek, hogy ez veszedelmes dolog! Remélem, ön nem kíván bírósági ügyben szerepelni?

- Veled, mint tanuval - gunyolódott a másik.

Tonger vonogatta vézna vállát.

- Ön tudja, hogy én soha nem mennék a tanuk padja elé, ön ellen beszélni, Lacy - mondta. - Ez nem az én mesterségem. De ha egy olyan fickó, mint Elton írna nekem és közölné velem, hogy ha még egyszer találkozom a feleségével, lelő engem, ez nyilván szeget ütne a fejembe.

- Mrs Eltonnak és nekem bizonyos ügyet kell megbeszelnünk - mondta Marshalt kurtán. - A dolog úgy áll, hogy neked az udvari ajtónál kell lenned háromnegyed nyolckor. Mihelyt Mrs Elton kiszáll a gépből, te beszállsz és elhajtasz.

Tonger bólintott.

- Ugy, hogy ha esetleg követnék és megfigyelnék, a kocsi ott áll az Albert Hall előtt, bizonyosságául annak, hogy ő az egész idő alatt ott volt - mondta Tonger bámulattal. - Micsoda koponya!... Lacy, mit akart itt az a kotnyeles fickó?

- Nem értem a tolvaj-nyelvedet. Mit jelent az a „kotnyeles fickó”?

- A detektivről beszélek. Én természetesen annak az országnak a tolvaj-nyelvén beszélek, amelyben élek. Jobb szeretném, ha New-Yorkban lennénk - mondta sajnálkozva - az gazdagabb nyelv.

Mr Marshalt az ajkát biggyesztette.

- A félkegyelmű szomszéd után érdeklődött - mondta. - Ugy látszik, az nekem ellenségem.

- Ki nem az, Lacy? - kérdezte a másik sóhajtva. - Mit cselekedett ön vele?

- Nem tudom. Halvány sejtelmem sincs arról, hogy kicsoda, és nem is töröm rajta a fejemet, megnyugtatlak - mondta Marshalt könnyedén. - Mit gondoltál, miért látogatott meg?

- Mrs Elton miatt - szólt a másik hidegen.

- Mrs Elton szélhámós, Elton is az. Mindenki tudja. Nem nyulhat ember szurokhoz - hát még ilyenhez - hogy meg ne feketedjék tőle az ujjá úgy, hogy ám lássa, hogyan tisztul meg tőle.

Csönd lett.

- Ugy gondolom, Elton szélhámós, de Mrs Elton kétségtelenül ártatlan...

- Olyan ártatlan, - vágott közbe Tonger - hogy az angyalok messziről kitérnek az útjából, nehogy megszegyenüljenek, ha találkoznak vele.

Marshalt lenyelte a haragos választ, amely az ajkára készült.

- Rendben van - mondta röviden, és amikor Tonger kimenőben volt, váratlan szelidséggel így szólt:

- Holnap itthon ebédelek, és ha egy kis szerencsém van, igen érdekes vendégem lesz.

- Ki az a hölgy? - kérdezte Tonger érdeklődve.

- Nem mondtam, hogy hölgyről van szó.

- Nincs másféle „érdekes” vendég - mondta Tonger hidegen. - Megtalálta a lányt? - kérdezte hirtelen. - A lányt, akit a magán-detektívvel kerestetett?

Marshalt visszahőkölt.

- Honnan tudod?

- Ó, nekem csodálatos szimatomban van. Hát ő lesz a holnapi est szépe?

- Reményem van arra, hogy eljön ebédre. Mellesleg szólva, neked nem kell okvetlenül mutatkoznod ezzel az alkalommal, barátom. Ellenben a szobalány annál inkább mutatkozzék és ő szolgáljon föl az asztalnál is.

- Így sugallván bizalmat az ifjú és bohó szívbe - mondta Tonger. - Rendben van, uram. Mely időben érkezik az a hölgy ma este?

- Mrs Elton háromnegyed nyolckor érkezik: már megmondtam az imént. És szeretném, ha más kifejezésekkel élnél, barátom. „Az a hölgy” - ez sérti a fületem.

- Ön nagyon érzékeny, Lacy, ez önnek a baja - volt az inas bucsuszava.

Tonger a sötét istálló-udvaron várakozott, mikor a kis gépkocsi átgördült az udvar kavicsain és megállt a hátsó ajtó előtt. Talpra segítette a karcsú, beburkolózott hölgyet, és szokása ellenére nem szólt hozzá egy szót sem, hanem beült a helyébe a gépen és elindult a Baker-Street felé.

Mikor kijutott a körútra, éles szeme megpillantott valakit a Portman-tér sarkán ücsörögni. Tonger vigyorgott egyet befelé. Az ácsorgó férfi lehetett valamely megbeszélte összejövétel részese is, de nyugodt alakja magán-detektívet gyanított Tongerrel. Valószínű, hogy Mr Elton nem bizott fenyegetésének remélt eredményében...

Tizenegy órakor Tonger kifordult a gépkocsi sorából és hazafelé nyargaltatta a kis gépet. Abban a pillanatban, amikor megállt a Portman-tér 551. hátsó kapujánál, az ajtó kinyílt és a hölgy jött elébe.

- Látott valakit? - kérdezte halk hangon. - Valaki ismerőst?

- Nem, asszonyom - mondta Tonger, aztán hozzátette: - De én aligha tenném meg ezt még egyszer, ha az ön helyében volnék.

A hölgy nem felelt, hanem besurrant a gépkocsiba és elhelyezkedett a kormánykeréknél. Tonger még ott állt az ajtóban, a kilincset fogva.

- Vannak dolgok, amelyeket nem érdemes megcselekedni, asszonyom, - és ez olyan dolog - mondta Tonger.

- Csukja be az ajtót - felelte a hölgy kurtán. Tonger pedig szót fogadott. Egészen addig örködött amíg a gépkocsi piros hátsó lámpái el nem tűntek a sarkon. Akkor visszament a gazdájához.

- Parancsol még valamit?

Marshallt a fejét rázta.

- Azt hiszi ön, hogy okosan van ez így, Lacy?

A másik fölkapta a fejét.

- Mit akarsz ezzel?

- Azt hiszi ön, okosan van, hogy az isteni gondviselést kísérti egy nő miatt, aki - ha jól értem önt - sem inge, sem gallérja?

A haragos válasz helyett, amelyet Tonger várt, Lacy fölnevetett.

- Van úgy, hogy az ember csak azért kívánja a tilosat *mert* tilos - mondta. - Az ilyen dolgok pedig nem izlenek a veszedelem sója nélkül.

- Kószolta már a sötét - tisztán? - kérdezte Tonger. - Komisz jószág az! Nem akarom fölízgatni önt, Lacy, mert hiszen mindenkinek megvan a maga fölfogása arról, hogy mit érdemes, mit nem. De Elton az a fajta ember, aki eldurantja a pisztolyt. Csak nevéssen! Ismerem a nagyhangu embereket, de ismerem Elton természetét is, mert éreztem a magam bőrén...

- Menj ki! - pattant föl a másik, és Tonger minden sietség nélkül kiment.

Lacy Marshallt dolgozó-szobája és háló-szobája az első emeleten volt, úgy elválasztva egy folyosói ajtóval a ház többi részétől, hogy senki sem zavarhatta azt a teljes magánosságot, amelyet sajátos természete megkivánt. Voltak időszakok, amikor a szó teljes értelmében megközelíthetetlen volt. Tongernek volt esze fölismereni ennek a hangulatnak a tüneteit és volt olyan okos, hogy ilyenkor békén hagyta a barátját addig, ameddig magánossági rohama tartott.

Visszament a szobájába és folytatta ott, ahol abbahagyta pasziánsz-játékát, amely nem akart „kijönni”.

Dora Elton, hazaérkezvén, azt tapasztalta, hogy férje - aki elment hazulról ebédelni - előbb érkezett meg, mint ő.

- Nos, jól végződött a megbeszélés? - kérdezte Dora ragyogó arccal, mikor belépett a társalgóba.

Elton fölpillantott a pamlagra, amelyen elnyújtózva feküdt, és szinte észrevehetetlenül a fejét rázta.

- Nem - mondta és pár mondattal elintézte az egyik játék-barlang fönntartása körül tapasztalt nehézségeket. Aztán megnézte az óráját.

- Bob Stanfordot vártam. Akarsz találkozni vele? Megjött Olaszországból.

Dora cigarettát vett elő az ezüst-tárcából, amely ott volt a kandalló párkányán.

- Nekem mindegy - mondta közömbösen. - Négy szem közt akarsz beszélni vele?

- Nem - felelte Elton rövid gondolkozás után. - Ma este láttam Audreyt.

Dora elképedve nézett rá:

- Hol?

- A Carlton Grillben ebédelt.

Dora gyújtója feleuton volt a cigaretta felé, de hirtelen megállt.

- És pedig...?

- Shannonnal, - nagyon kedvesen. Na, nem kell megijedned. Audrey nem olyan lány, hogy eláruljon téged.

- Nem erre gondoltam.

- Nyilván azon járt az eszed, milyen illetlen dolog volt tőle, hogy kísérő nélkül ebédelt. Pedig, ha volt is ott kísérője, én bizony nem láttam - mondta Bunny.

Dora rövid, gyanakvó pillantást vetett rá.

- Akkor szeretlek legkevésbé, mikor tréfálsz - mondta. - No és... és jól volt öltözve!

Elton bólintott.

- Igen jó módu hölgynek látszik.

Aztán hozzátette:

- Soha nem vettem észre, hogy ilyen szép. Shannon jóformán le sem vette róla a szemét.

- Nyilván téged is megigézett - mondta Dora futó mosollyal. - Véghetetlenül gyönyörködtem a hangversenyben, Bunny. Kessler csodálatos volt. Általában nem szeretem ugyan a hegedűsöket.

- Kessler nem szerepelt - mondta Elton, füstfelhőt fujva maga elé. - Meghült és nem tudott elmenni, - az estilapok utolsó kiadásai meg is irták. Csodálom, hogy ezt nem láttad.

Dora csak egy másodpercre billent ki az egyensúlyából.

- Én bizony nem tudom megkülönböztetni egyik hegedűst a másiktól - mondta könnyedén. - Mindegy, aki helyette szerepelt, felségesen játszik.

- Bizonyára Manz - bólintott Elton.

Dora megkönnyebbült, mikor csengetést hallott a kapu-ajtó felől. Milyen meggondolatlan is volt, hogy nem tudta meg pontosan, kik szerepeltek a ma esti hangversenyen! Tonger szerezhett volna neki műsort!

Big Bill Stanford bejött, ugyancsak fáradtan, hiszen harminchat órát töltött a vonatban, Rómából egyenesen ideutazván. Minden bevezetés nélkül megtette a jelentését:

- A kontessa csütörtökön indul. Megszakítja párisi tartózkodását és kedden este akar itt lenni. Szereztem fényképeket a diadémról és a gyöngysorról. Ugy gondolom, mindakettőt le lehet másolni nem is egészen egy hét alatt, - és ha ez megvan, a többi már könnyű lesz. Stigman igen összebarátkozott a komornával, - nagyszerűen alakította a vérbeli olaszt. A leányzó már odáig puhult...

- Azt gondoltam, evvel a mesterséggel már szakítottunk - mondta Dora kedvetlenül - és nem kezdjük újra.

- Én nem - felelte Elton mimelt komolysággal. - Minket csak kívülről érdekel a dolog, - és mondom neked, Bob, ha egyetlen szem gyöngyöt mersz hozni ebbe a házba, kiloccsantom az agyvelődöt!

- Bolond vagyok? - kérdezte a mahomet ember megvetően. - A legutóbbi üzletünk olyan fényesen jövedelmezett talán? Köszönöm szépen! Egyetlen platina-láncnak egyetlen szeme sem lesz így a mienk.

- Nem akarom, hogy bármiféle közöm legyen hozzá - vágott közbe Dora. - Bunny, miért nem tudunk már szakítani ezzel a léha tolvajkodással? Valósággal idegronccsá tesz már engemet. Gyűlölöm!

Elton ránézett Dorára.

- Miért is ne? - kérdezte vontatottan. - Tízezer font, - mi az neked és nekem? Igazán megélhetnénk az ilyenfajta munka nélkül!

- Én minden esetre meg tudnék - rebegte Dora.

- Miből? A kötőtűdből? Vagy talán zongoraleckéket adnál a zenekedvelő polgárságnak? Vagy talán éppen a művészetből? Nem is jut hirtelen eszembe, hogy mennyit is kerestél hetenkint, mikor beléd ütköztem.

Dora elfordította tekintetét Eltontól, ajkát könnyedén összenyomva.

- Három vagy négy font volt hetenkint? - folytatta Elton. - Emlékszem, hogy valami mesés nagy összeg volt. Az sem volt valami különösen dicsőséges ut, ahogyan eljutottál a nagyobb szerepekig és jobb fizetésig.

- Az ilyesmiről talán magunk közt beszélgetnénk - mondta Dora, szemrehányó pillantást vetve Bill Stanford felé.

- Bill mindent tud erről. Én Williamet régebben ismerem, mint Dorát, és általában szólva, ő kissé egyenesebben játszott a játszmat.

Dora fölpattant székéből.

Arca fehér volt az izgalomtól.

- Hogy mered ezt mondani! - viharzott föl. - Melletted álltam jóban-rosszban! Te azt állítod, hogy az elmúltakat nem bolygatod, és aztán szemembe vágod aljas gyanúsításaidat. Ez *neked* az egyenes játszma?

Elton nem felelt nyomban. Fekete szeme fürkészően mélyedt Doráéba.

- Sajnálom - mondta aztán, minden nagyobb melegség nélkül. - Látod, milyen képtelen dolog csakugy „léha tolvajoskodás”-t emlegetni? Nincs más mód. Tolvaj vagyok természetemnél fogva, - a megszokottnál magasabb képességekkel. Ugy hangzik, mintha bolondul dicsekedő lennék, de az igazság az, hogy én vagyok London legügyesebb tolvaja. Nincs olyan háza Londonnak, amelybe be ne tudnék jutni, vagy amelyből nem tudnék kijutni. Csupasz falakon úgy tudnék kapaszkodni, mint egy macska, - de nem szükséges, hogy tudjak. Jobban szeretem a finom, uri rablást, - ami azonban ugyancsak rablás. Én téged jómódba loptalak, - még az eljegyzési gyűrűnk ára is tolvajlásból került. Nem egy ember egyenesen ott vált volna becsületessé, ahonnan azt a gyűrűt szereztük. Gondold ezt meg.

Dora mondani akart valamit, de aztán megváltoztatta a szándékát, és egyetlen szó nélkül kiment a szobából.

Ágyában feküdt már, mikor Elton bement a szobájába. Dora úgy tett, mintha aludna. Látta, hogy Elton összeszedi hálóöltözékét és kimegy, csöndesen betéve maga mögött az ajtót. Hallotta azt is, amint a második háló-szoba ajtaját kinyitja és becsukja. Dora hirtelen felült ágyában. Rémület döbbsent a szívébe.

Martin Elton azelőtt soha nem tette még ezt.

XVIII. FEJEZET.

Lacy lakomája.

Audrey Bedfordhoz levél érkezett, ismeretlen kézírással. Fölbontotta a borítékot, abban a biztos tudatban, hogy ismét csak afféle művészi hirdetményről van szó, amilyenektől nem menekülhetnek meg a szállóvendégek. Ehelyett azonban levél volt benne.

A levél így hangzott:

Kedves Miss Bedford! Meg fog lepődni, hogy olyas-valakiről hall, aki Önnek ismeretlen. De véletlenül megtaláltam nevét a Palace vendégeinek jegyzékében s mert úgy gondolom, hogy bizonyos szolgálatára lehetek, különösen arra a szörnyű igazságügyi tévedésre vonatkozóan, amelynek Ön áldozata lett, irok Önnek és kérem, látogasson meg holnap este félnyolckor a fönti cím alatt. Azt hiszem, tudok Önnek megfelelő alkalmazást szerezni, - ha pedig erre nem volna szüksége, legalább egy érdektelen barát jószolgálatait ajánlhatom föl.

*Őszinte hive
Lacy Marshalt.*

P. S. - Kérem sürgöny-értesítését, hogy eljőhet-e?

Audrey egész délelőtt ezen a levélen törte a fejét. Lacy Marshalt nevét ismerte. Ahhoz a politikai-társadalmi világhoz tartozott, amelynek nevei a sajtóban is szerepelnek. Audrey a villásreggeli előtt sürgönyt menesztett címére és tudatta vele, hogy elfogadja a meghívást. A „Who's Who?” lapjain ugyanis megtalálta mrs Marshalt nevét. Mrs Marshalt (Marshaltné urasszony) minden efféle névjegyzékben előfordult, de egyebütt aztán sehol sem lehetett vele találkozni. Huszonöt esztendeig igen kényelmes találmány volt „Mrs Marshalt”. Lacy ugyanis pályafutása elején fölfedezte, hogy a gazdag agglegény ugyan általában kapós, de mikor figyelmességét igyekezett egyenlően megosztani, ebből bizonyos bonyodalmak következtek. Azt a melegséget, amellyel itt vagy ott fogadták, erősen ellensúlyozta az a hideg udvariasság, amellyel emitt vagy amott köszöntötték. „Mrs Marshalt” neki nagy hasznára ötlött a világba. Most már nem számíthatott a „reménybeliek” közé, mindössze szórakoztató társaságbeli lett, de bizonyos mértékben megnövekedett a tekintélye. Soha nem beszélt a feleségéről: ha olykor nyíltan vagy burkoltan céloztak rá, Lacy sötéten mosolygott. A világ ezzel megelégedett és megállapította, hogy ha van a Marshalt-házaspár között elidegenedés, kétségtelenül mrs Marshalt a hibás.

Pontosan félnyolckor a bérautó letette Audreyt Lacy Marshalt házának kapuja előtt, és a csinosan öltözött szobalány beengedte. Audrey egyszerű fekete öltözetben volt, amelyet a Shaftesbury Avenuen vásárolt, és, bár nem ragyogtak rajta ékszerek: volt a megjelenésében valami olyan fejedelmi vonás, hogy Lacy Marshalt csodálattal, bámulattal meredt rá. A lány véghetetlenül szebb volt, mint gondolta.

Audrey, a maga részéről, egy keményarcú, választékos férfit látott maga előtt, de - ami még jobban érdekelte - egyetlen más vendéget sem látott, és „Mrs Marshalt”, akire számított, hasonlóképpen nem volt látható.

- Miss Bedford? Nagyon örülök.

Lacy kezébe fogta Audrey kis kezét, és nem követte el azt a hibát, hogy egyetlen másodperccel is tovább tartotta volna az övében, mint ahogy szükséges volt.

- Remélem, nem lesz ellene egy tête-à-tête ebédnek. Gyűlölöm a tömegeket. Hús esztendővel ezelőtt, amikor még fiatalabb voltam, ugyanennyire gyűlöltem a magánosságot.

Korának ezzel a finom kidomborításával Lacy eloszlatta a lány kényelmetlen érzését.

- Igazán kedves volt öntől, mr Marshalt - mondta Audrey az ő könnyű mosolyával - hogy meghívott. Nem mindenki tartaná kíváncsnak, hogy olyasvalakivel találkozzék, akinek olyan a multja, mint az enyém.

Lacy a vállát vontatta annak jeléül, hogy ő ugyan édes-keveset törődik a világ véleményével.

- Ön valóban ártatlan volt, teljességgel ártatlan - mondta. - Csak a született idióta nem tudta ezt. És, ami még több, ön födözött valakit.

Lacy fölemelte a kezét:

- Nem, én nem kérdelek öntől, hogy kit, - de ez igazán hősies dolog volt öntől és én csodálattal adózom önnek. És azt hiszem, hogy a segítségére lehetek, miss Bedford. Egyik barátomnak titkárra van szüksége...

- Ne gondolja, uram, hogy nincs munkám - mosolygott Audrey. - A tény az, hogy alkalmazásban vagyok önnek egyik szomszédjánál, bár nem mondhatnám éppen, hogy tulságosan el vagyok ragadtatva a munkámtól.

- Egyik szomszédomnál? - kérdezte Lacy mohón. - Vajon ki az?

Audrey megmondotta.

- Malpas? Álmomban sem gondoltam volna róla annyi emberséget, hogy bárkit is alkalmazna. Miféle ember? - bocsásson meg a kíváncsiságomért, de meglehetősen érdekel ez a dzsentlmen.

- Bizony nem valami csinos ember - mondta Audrey.

Valami lovagias érzés kissé megnehezítette Audrey számára, hogy a kenyéradójáról beszéljen és Lacy - aki látnivalóan észrevette a lány zavarát - nem erőltette a kérdést.

- Ha nincs elragadtatva a munkájától, azt hiszem, én olyan helyzetbe tudom majd juttatni önt, amelyben a lehető legkényelmesebben érezheti magát - mondta.

- Nyomban meg is ígérhetem önnek az állást.

Ennél a mondatnál jelentették az ebédet, és mind a ketten kimentek a társalgóból, végig haladtak a folyosón egy második ajtóig, amely nyitva volt s amely elrekesztette a háznak egy részét. Előkelően berendezett, szűk ebédlőbe léptek be.

Mikor az ebédlőhöz értek, Lacy megállt és halkán mondott valamit a szobalánynak. Audrey hallotta hangjának mormogását, elcsodálkozott... és félt.

Egy pillanatra egyedül volt a szobában. Fölpillantott, és meglátta tulajdon zavarodott arcát a kandalló fölött függő tükörben.

És ekkor eszébe villant, hogy azt a falat nézi, amely a szobát elválasztotta rejtelmes gazdájának otthonától. Éppen mikor ez a gondolata támadt...

- *Kopp, kopp, kopp!*

Valaki kopácsol a falon, Malpas házában.

- *Kopp, kopp, kopp!*

Ugy hangzott, mint holmi figyelmeztetés... De hát hogyan tudhatott volna ittlétéről az öregember?

Az étkezés első része minden szokatlan incidens nélkül telt el. Audrey vendéglátó gazdája maga volt a megtestesült udvariasság, és amikor megtudta, hogy a lány nem iszik bort, megtöltötte a poharát vízzel. Ő maga nem tagadta meg magától a boritalt, - bőségesen élt vele. A bornak legcsekélyebb hatása sem látszott rajta. Mikor azonban a főszolgáló lány már a harmadik pezsgős-üveget bontotta föl, Audrey kissé kényelmetlenül kezdte érezni magát. Következett az édesség, a feketekávé, és Lacy ekkor arany-tárcát tolt Audrey elé.

- Köszönöm, nem dohányzom - mosolygott Audrey.

- Miss Bedford, ön minden erénnyel ékes - mondta Lacy bókolva. - Mr Malpas bizonyára éppugy nem dohányzik, mint ön.

- Nem kérdeztem soha - felelte a lány.

- Mit fizet önnek egy hétre?

Audrey már éppen felelni akart a kérdésre, mikor hideg önuralma ismét visszatért.

- A bér kérdését még nem rendeztük - mondta és az órára pillantott, amely a kandalló párkányán állt. - Nem veszi rossz néven, mr Marshalt - kérdezte - ha korán eltávozom? Még el kell végeznem valamit.

Lacy keze, amely a vastag szivart tartotta, türelmetlenül integetett.

- Az várhat - mondta. - Van egy és más mondanivalóm önnek, ifju lady. Remélem, ön is tisztában van azzal, hogy Malpasszal való üzlete nem fog örökké tartani? Különc vén ördög ez a Malpas, és a rendőrség a nyomában van.

Ez ujdonság volt a leánynak, - bár nem érezte azt a meglepetést, amelyet mutatott.

- Okom van azt hinni, - folytatta Marshalt vontatottan - hogy az öregember csak azért alkalmazta önt, hogy megismerkedhessék önnel és hogy alkalma legyen önt közelebből tanulmányozni szorosabb ismeretség reményében.

- Mr Marshalt! - kiáltott Audrey méltatlankodva és fölállt.

- Barátian beszélgetünk - mentette magát Marshalt. - Igyekszem elmondani önnek mindazt, amit tudok...

- Ön ezt csak úgy kieszelte! Ön nem is ismeri mr Malpast, az imént sajátmaga jelentette ki.

Marshalt mosolygott.

- Nekem módom van olyan értesülésekhez, - mondta kriptai hangon - amelyek a tévedésnek még a lehetőségét is kirekesztik. Kérem, üljön le miss Bedford.

- Mennem kell - mondta Audrey.

- Várjon még egy kissé. Meg akartam beszélni önnel ezt az ügyet, és kilenc óra igazán nem olyan nagy idő, ön is tudja - nevetett Marshalt.

Audrey vonakodva leült.

- Régebb idő óta ismerem önt, mintsem gyanítaná. Ismertem önt, még mielőtt abba a bajba keveredett. Ön valószínűen nem emlékszik arra, hogy látott volna engem Fontwellben? És az is tény, hogy egyetlen nap nem telt el, amikor ön nem jutott volna eszembe. Audrey, én nagyon kedvelem önt.

A lány fölállt, most már nem olyan hirtelen. A férfi követte példáját.

- Én igazán puhára párnázhatom az életét, kedvesem - mondta.

- Nekem jobban tetszik a rögsz ut - felelte Audrey nyugodt méltósággal, és az ajtó felé indult.

- Egy pillanatot még - kérlelte Marshalt.

- Ön elvesztegeti az idejét, mr Marshalt - mondta Audrey fagyosan. - Igen homályosan értettem meg az ajánlatát, és egyben reménységem az, hogy tévedek. Elég esztelen módon idejöttem, mert azt gondoltam, hogy ön uri-ember, aki igazán szívében viseli sorsomat és segíteni kíván valakin, aki szenvedett, még pedig ártatlanul, mint ön elhitette.

Ekkor Marshaltnak elváltozott a hangja.

- Ön azért jött ide, mert üzentem önért - mondotta - és senki épelméjű ember nem fogja elhítni, hogy én önnek az akarata ellenére ebédelek önnel *tête-à-tête*.

Audrey komolyan nézett rá.

- Ön, ugy látszik, elfeledi, hogy ön levelet irt nekem, és az a levél...

Audrey itt megállt.

- És az a levél az ön kezításkájában van - mosolygott Marshalt. - Nem, kedves ifju lady, önnek megértőbbnek kell lennie. És meg se próbálja az elmenetelt, mert a háznak ez a része el van rekesztve a többitől és egyetlen kiváltságos személynek van csak kulcsa hozzá. Ha ön megértő lány, akkor ön lesz az a kiváltságos személy.

Audrey kifutott a folyosóra. Az ajtó, amely a lépcsőház felé szolgált, zárva volt. A lány rázta a kilincset, de hiába. A következő pillanatban Marshalt karja átölelte, és, fölemelve a vergődő lányt, mint kis gyermeket, visszavitte az ebédlőbe.

Audrey minden erejét összeszedve ütötte az arcot, amely az övéhez nyomódott, és emberfölötti erőfeszítéssel kiszabadította magát. Megpillantott egy élesrefent nagy kést a pohár-széken. Fölkapta és védekező állásba helyezkedett.

- Megölöm, ha hozzám nyul! - lihegte. - Nyissa ki azt az ajtót!

Lacy Marshalt alapjában gyáva természet volt és a késsel való fenyegetéstől visszahökölt.

- Az Isten szerelmére, ne legyen örült! - kiáltott. - Én, én csak segíteni akartam önön.

- Nyissa ki az ajtót!

Marshalt belenyult a zsebébe és kivett egy kulcsköteget. Audrey hallotta a megforduló zár csattanását és kiment, gyorsan elsurranva Marshalt mellett, aki ott állt, az ajtót fogva. Az ajtón tul volt a homályosan világított folyosó.

- Megbocsát nekem? - suttogta Marshalt.

A lány nem felelt, csak gyorsan elsurrant mellette, a kést odadobva a szőnyegre.

- Jobbra - suttogta Marshalt, mintha utbaigazítaná.

Audrey szót fogadott és befordult a szűk folyosóra, pedig ösztöne és emlékezete azt mondta neki, hogy a biztonság útja egyenest van.

Mielőtt a lány észrevehette volna veszedelmét, a férfi már mögötte volt.

Audrey egyetlen pillanatig tétozott, aztán végigszaladt a szűk folyosón. A végén lépcsősor volt, - a lány fölszaladt rajta, a férfi utána. A koromsötétben Audrey nyilván a cselédek lépcsőjén futott fölfelé. Hogy hány lépcsőt szaladt rémületében, nem tudta.

Egyszer csak megállt: a férfi lépései nem hangzottak többé mögötte.

A feje fölött tetőablak volt, elérhetetlen magasságban. Nem volt mit tennie, mint visszafordulni. Lesurrant a szőnyeggel borított lépcsőn. Mikor leért az emeleti folyosóhoz, gyöngye hang ütötte meg a fülét: asszonyi zokogás.

A lépcsőháznak olyan volt az akusztikája, hogy Audrey nem tudta megállapítani, honnan hallatszik a hang. Lehet, hogy föntről, - lehet, hogy alulról. De lehet, hogy odaátról hallatszik át a falon, a szomszéd házból, - mr Malpas házából!

Audrey erősen figyelt.

A zokogás elhalkult, aztán csönd támadt. Audrey figyelme csak egy pillanatra fordult el a tulajdon maga veszedelmétől. Semmi nesz, semmiféle jel nem volt, amely Lacyra vallott volna, és Audrey lement egy újabb lépcsősoron, idegesen figyelve a sötétségbe, amelyhez most már úgy hozzá kezdett szokni a szeme, hogy egészen jól meg tudta különböztetni a tárgyakat.

Ahhoz az emelethez ért, amelyen a kis ebédlő-szoba volt, a szűk előszobához, amelynek bejáratán túl a szabadság integetett.

Lacynak még mindig semmi nyoma.

Amint azonban Audrey óvatosan a folyosóra tapogatózott, egy kéz elkapta a derekát, egy másik kéz rányomódott az ajkára. Valaki visszavitte az ebédlő-szobába, és az ajtó becsattant mögötte.

- Nos, kis börtön-lakó madaram!

Lacy hangja remegett a diadalérettől.

- Most majd beszélgetünk egy kissé értelmesebben!

Lacy letette a lányt a mély karosszékbe, és Audrey szétilált hajjal, zihálva ült ott, rámeresztve szemét a férfi arcára.

- Ha a cselédségnek nem lenne szigorú rendelete, hogy a maga folyosóján túl ne merészkedjék, ugyancsak szép botrány kerekedett volna. Kezdi észrevenni most már az én szempontomat? Ha tudtam volna, hogy ilyen kis vadmacskát fogok vendégül látni, gondoskodtam volna gardedámról - mondta Marshalt vidáman.

Egy poharat megtöltött borral és odatolta a lány elé.

- Igya ki! - parancsolta.

Audrey az ájulatos peremén minden erejét fogyni érezte, és nem törődve semmi kockázattal, mohón kiitta a bort.

- Nincs megmérgezve, nem kell tőle tartania - mondta Marshalt. - Audrey, hát most már jó kis lány leszel? Nekem kellesz, édesem. Te vagy az egyetlen nő a világon, akit valaha is kívántam, és én nem tudtam ezt ma estig. Megadhatok neked mindent, amit a szíved kívánhat, - pénzt annyit, hogy álmodban sem tudod elképzelni...

- Mr Marshalt, ön ismét pazarolja *saját* idejét - mondta Audrey.

A bor megerősítette, megnyugtatta.

- Nem akarom elmondani önnek, - folytatta a lány - mennyire megsértett engem: az ilyen szavak amugy is üresek, semmit mondóak lennének önnek. Visszamegyek szállómba, fölhivom Shannon kapitányt és neki fogom elmondani, hogy mi történt.

Marshalt nevetett.

- Más szavakkal: ön elmegy rendőrért! Nos, hát ez már igazán régimódi fajtája a fenyegetésnek, engem az ilyesmi meg nem riaszt. Shannon életrevaló ember, - nagyon jól tudja ő azt, hogy én nem invitálnék meg egy Hollowayből szabadult hölgyet ebédre, hacsak... nos, vegye csak elő az eszét, gyermekem. És Shannon tudja azt is, hogy ön nem fogadna el ilyen meghívást, ha nem számítana arra, hogy szerelmet fog gerjeszteni. Ön engem ostobának gondol, de a barlanglakó ember módszere megtakarít jókora időt és egy csomó buta előzményt. Általánosan szólva: a nők jobban kedvelik minden más módszernél.

- Azok a fajtájú nők, akiket ön gondol, de én nem vagyok az ön fajtájából való - mondta Audrey.

- Hitemre, az vagy! - mondta Marshalt mély hangon. - Nemcsak hogy az én fajtám vagy, hanem az én számomra te vagy minden nő, a nőiségnek egész lényege!

Marshalt előrelépett, fölemelte Audreyt, erős karjával körülölelte, - egyik keze a lány fejét fogta hátulról, és Audrey rémült büvölettel nézett ennek a fekete léleknek a mélységébe.

Egyetlen pillanat, - és Marshalt ajka rányomódott az övére.

A lány védtelen volt. Öntudata kezdett elhomályosodni, - egész élete mintha távozóban lett volna megtört szívének dobszavánál...

Hirtelen halk nesz derengett öntudatába, mintha az ajtóban fordult volna a zár, - valaki fölnyitotta kulccsal.

A férfi is hallotta a neszt. Olyan hirtelen engedte el a lányt, hogy az térdre esett a padlón, - és megfordult.

Az ajtó lassan megnyílt.

Egy feketeruhás nő állt ott, - tekintete a férfiről a padlón térdelő zilált lányra ugrott.

Dora Elton volt.

Audrey fölpillantott, látta nővére szemében a gyűlöletet és megborzongott.

XIX. FEJEZET.

Józsua története.

- Ugy látszik, rettenetes pillanatban jöttem - mondta Dora Elton érces zengésű hangon.

Szemrebbenés nélkül állta Lacy Marshalt dühtől lángoló tekintetét.

- Nagyon rokonszenvezel a mi családunkkal, Lacy - mondta.

Audrey talpravergődött, rendbekapta magát és tétován elment nővére mellett, ki a folyosóra, onnan a hideg tiszta éjszakába.

Egyetlen szó el nem hangzott a szobában, amíg a kapuajtó csattanása el nem mondta nekik, hogy Audrey elment.

Dora szólalt meg elsőnek:

- Nem fogok tőled magyarázatot kérni, mert ugyancsak fölösleges - mondta.

Marshalt remegő kézzel egy pohár bort töltött, és fenéig kiitta, mielőtt megszólalt volna.

- Ebédre hívtam, és a lány egy kissé eleven lett, - ennyi az egész. Nem történt semmi - mondta.

Dora mosolygott.

- Nem tudom elképzelni, hogy a szelid Audrey „egy kissé eleven lett”, de hát a nők furcsa teremtéseké válnak a te magnetikus befolyásod alatt, Lacy.

Aztán egy kissé közelebb hajolt:

- Bunny megtudta, hogy itt jártam tegnap este, - amikor nekem a hangversenyen kellett volna lennem.

- Bánom is én, megtudta-e vagy sem? - dörmögte a férfi. - Ha egyszer annyira törődöl azzal, hogy Bunny mit gondol, Bunny mit tud, jobban tetted volna, ha egyszerűen nem is jöttél volna ide.

Dora megint elmosolyodott.

- Te pedig szeretnéd vissza a kulcsot, nemde? Bunny igen kezelhetőnek találná. Nyitja a hátsó ajtót, az üvegház ajtaját és ezt a kedves kis „fészkek fészket”. Bunnynek szenvedélye mindenféle főkulcs.

- Nem szeretném, ha azt hinnéd, hogy köztem és hugod között bármi is történt volna...

- Nekem nem hugom, de nem fontos. Ami pedig azt illeti, hogy bármi is lenne köztetek... Lacy, te bestia!

A jókedvű közömbösség álarca leesett Doráról. Düh fogta el haja szálaitól a lába hegyéig, - egy darabig beszélni sem tudott, de aztán megindult szavainak áradata.

- Mindent kockára tettem érted... Hazudtam, csaltam... ó, te becsstelen ember! Mindig gyűlöltem azt a lányt. És te őt akarod beültetni az én helyembe? Nem, - annál előbb megöllek én téged! Le foglak löni, mint a kutyát, Lacy...

- Ugyan!... mindennap lelősz engem! - tört közbe Lacy haragvó nevetéssel. - Hol te, hol a férjed. Már egészen emberi céltáblája lettem Eltonéknak. De térj már eszedre, Dora.

Megfogta Dorát a vállánál, és melléhez szoritotta a zokogó nő fejét.

- Ha azt gondolod, hogy szerelemben vagyok ezzel a gyermekkel, akkor bolond vagy. Vallo-mást fogok tenni előtted, és hinned kell nekem ezuttal.

Dora mormogott valamit, amit Marshalt nem hallhatott, de gyanithatott, és Marshalt mosolygott a nő válla fölött.

- Nos, hát ez az igazság, megmondom neked egyszer s mindenkorra! Van a világon egy ember, akit mindenkinél jobban gyűlölök. Az az ember pedig Audrey Bedfordnak az apja. Ugy-e most elképpedsz?

- A lánynak nem Bedford a neve - mondta Dora mohón, és a szemét törölgette egy kicsiny zsebkendővel.

- Ebben tökéletesen igazad van. Az ő neve Torrington, és a tied nem az. Dan Torrington és én régi ellenségek vagyunk. Nagy számadásom van vele, és még nincsen elintézve.

- Az ő apja fegyenc - mondta Dora. A hangjában még mindig sirás volt.

Lacy bólintott.

- Cape Townban van kényszermunkán a gátműveknél, életfogytig tartó büntetését tölti - mondta Lacy. - Ha a lövésem egyenesben találta volna, már régen halott volna. De szerencsés volt, - a lábát találtam és megbénítottam a kutyát. Ha a detektívek nem akkor jönnek érte, én lennék halott, azt hiszem.

- Akkor te tartóztattad le őt? - kérdezte Dora és meglepetve pillantott föl Lacyre.

A férfi bólintott.

- Ugy van, elfutottam a Folyami Gyémántbánya Vállalat titkos szolgálatához és beárultam, hogy Dan Torrington tiltott gyémántvásárlásban bűnös. Törbe csaltam őt, - és ez az egész történet, kivéve azt, hogy neki még maradt külön ideje meglőni engem.

Dora elszabadította magát és igazi asszonyi módra a tükör elé ment, amely a kandalló fölött volt.

- Nézd meg a szememet! - mondta szomorúan. - Ó, milyen örűlség volt tőlem, hogy eljöttem! Nem tudom, higgyek-e neked, Lacy, vagy sem. Hogyan boszulhatod meg magadat Torrington azzal, hogy szerelmet vállal az annak a lánynak?

Marshallt nevetett.

- Nos, meglehet, hogy ez nem is olyan nyilvánvaló, mint gondolnám - mondta. - Minden esetre bolond voltam, hogy mindjárt le akartam venni a lábáról. Lassan, rendszeresen kellett volna eljárnom, és a végén feleségül jött volna hozzám.

- Feleségül hozzád? - hebegte Dora.

Marshallt bólintott.

- Ez volt az én vezér-gondolatom.

- De... de hiszen... te azt mondtad, hogy sohasem nősz - -

Marshallt a székre mutatott az asztal mellett, és Dora leült.

- Elmondok neked egy történetet, amely úgy hangzik, mintha könyvből származnék - mondta Lacy. - Mikor Torrington gyémántokat vásárolt a bennszülöttektől, gazdája volt egy Graspan nevű farmnak. Délafrikában száz meg száz ilyen Graspan van, de ez a különös jelentőségű Graspan annak a folyónak a partján volt, amelyről Fourteen Streams a nevét kapta. Torringtont kevéssel azelőtt küldték kényszermunkára, hogy a farmon hatalmas gyémántréteget födöztek föl. Én ezt csak kevéssel ezelőtt tudtam meg, mert a birtokot gondnokai, Hallam és Coold műveltették. Még ma is „Hallam és Coold Bánya” a neve. Dan Torrington milliomos, azonban egyuttal haldokló milliomos is. Mióta Angliában vagyok, az egyik felügyelő minden hónapban jelentést küld nekem a gát-művekről, és a legutolsó jelentés úgy szólt, hogy Torrington akkor már lassan pusztulóban volt, - süllyedőben...

- Tehát ha nőül vennéd Audreyt...?

Marshallt ismét nevetett.

- Ugy van! Ha nőül venném Audreyt, mérhetetlenül gazdag ember lennék.

Dora zavarodottan nézett rá.

- De hiszen most is gazdag vagy!

Marshallt arcáról eltűnt a mosoly.

- Igen, most is gazdag vagyok - mondta hirtelen - de gazdagabb lehetnék.

Marshalt nem folytathatta, mert az ajtón kopogtattak.

- Ki az? - kérdezte élesen.

A szobalány hangja felelt:

- Egy előkelő dzsentlmen keresi önt, uram. Azt mondja, az ügy nagyon sürgős.

- Nem fogadhatok senkit. Ki az?

- Shannon kapitány, uram.

Dora ajka most rémült „Óh!”-kiáltásra nyílt.

- Nem szabad látnia engem! Merre mehetek?

- Az üvegházon át, azon az uton, amelyen jöttél - mondta Marshalt sürgetően.

Alig tuszkolta be Dorát a sötét könyvtárba és tért vissza az ebédlőbe, Dick Shannon már besétált az ajtón. Esti öltözkében volt és az arcán sötétlett valami, amit nem volt öröm látni.

- Beszélnem kell önnel, Marshalt.

- Mr Marshalt! - tört rá a másik, észrevevén az ellenségeskedést.

- Mister vagy nem mister: nekem tökéletesen egy. Ön ebédre hívott magához egy hölgyet ma estére.

A délafrikainak derengett az agyában.

- Mit szólna ahhoz, hogy a lady meghívta önmagát velem ebédelni? - mondta hidegen.

- Ön ebédre hívott magához egy hölgyet ma estére, és a leggyalázatosabb sértést követte el ellene, amelyet férfi csak elkövethet nő ellen.

- Kedves barátom, - mondta Marshalt fitymálóan - ön életre való ember. Elképzeled ön, hogy az a lány úgy jött ide, hogy vak volt a... a lehetőségek iránt?

Dick Shannon egy pillanatig rámeredt, aztán olyat sujtott öklével a férfi arcába, hogy Marshalt dühös ordítással hanyatt esett.

- Ez hazugság, amelyet nem ajánlom, hogy megismételjen - mondta Dick Shannon csöndes hangon.

- Ön rendőrnek nevezi magát... Ez is kötelességéhez tartozik? - jajgatott Lacy.

- Én a rendőrség kötelességeit nagyon jól ismerem - mondta Dick komolyan. - Oda vannak faragva a Régi Városháza homlokzatára. Meg ne feledkezzék róluk, Marshalt. „Védd a szegénynek gyermekeit és büntesd az igaztalanokat.”

*

Dick Shannon, mikor kijött Marshalt házából, kissé hidegebb volt, mint mikor oda belépett.

Föltekintvén - egészen gépies mozdulattal - a szomszéd házra, az egyik ablakban keskeny fénysávot látott. Bármennyire elfoglalták is gondolkozását Audrey viszontagságai és a tulajdon öldöklő érzelmei Lacy Marshalt iránt, a szokatlan látvány annyira meghökkentette, hogy átment az uton, jobban szemügyre venni a dolgot. Éppen a házat vizsgálgatta, mikor Audrey kijött és a szó teljes értelmében nekiszaladt, - és a házban akkor semmiféle életnek a jele nem mutatkozott. Valaki most mintha lekukucskált volna a fénysávon át a térre, - Shannon valami mozdulatfélét látott, aztán a világosság kialudt.

Mikor újra átment az utcán, kopogott a kapu-ajtón, de semmi felelet.

Várt, még mindig a könnyező Audreyre gondolva, - és hirtelen mintha bágyadt hangot hallott volna belülről. Talán mégis, mindenképp dacára, lejön a rejtélyes öreg?

Dick lelépett a kövezetre, és elővette zsebéből kis villany-lámpáját De, ha a csodálatos mr Malpas elszánta is magát, hogy lejön ajtót nyitni, azóta nyilván megváltoztatta szándékát.

Tíz percig még várakozott Dick Shannon, aztán lemondott a tovább való öröködről. Látni kívánta Audreyt még azon az estén, többet akart megtudni tőle, mint azt a zürzavaros történetet, amelyet az imént elhebegett neki.

Áthaladván a térnek a Baker Street felől való oldalára, jobbra-balra nézelődött bérautó után. Nem mutatkozott egyetlenegy sem, és Dick hátranézett az utra, amelyen eddig jött. Képződött csak, vagy valóban egy sötét alak bukkant elő a rejtélyes házból és, sajátságosan bicegő tartással áthaladván az uton, a tér távoli sarka felé sietett?

Az emberalak ugyancsak valóságos volt.

Most már csak az a kérdés: nem csalódott-e a szeme, mikor úgy látta, hogy mr Malpas házából bukkant elő?

Dick sietve követni kezdte. Gummitalpu cipője nem vert semmi neszt. Az üldözött préda kerülőt kezdett, amellyel a térnek az Oxford Street felé levő szélére jutott volna, és éppen elérte az Oxford Street sarkát, mikor Shannon odaérkezett hozzá.

- Megbocsát!

A bicegő idegen megfordult, keskeny és éles arcát a detektív felé fordítva. Aranykeretes pápaszeme mögül két kutató szem fürkészte az ujonnan érkezettet, keze szinte észrevehetetlenül belesiklott felső-kabátjának mélységeibe.

- Ön mr Malpasnak barátja, nemde! - kérdezte Dick. - Láttam önt kijönni a házából!

Shannon nehéz időkben furcsa távolbalató jelenségeket észlelt, - most is efféle megnyilatkozást érzett. Mikor az idegen férfi ránézett, olyan világosan olvasta annak a gondolatait, mintha az kimondta volna őket. Az idegen ezt gondolta:

- „Ön jó messze volt, mikor engem először pillantott meg, mert másképp előbb utólért volna. Következésképpen ön nem bizonyos affelől, hogy melyik házból jöttem ki.”

Szavakkal azonban ezt mondta:

- Nem. Mr Malpast nem ismerem. A dolog úgy áll, hogy én idegen vagyok Londonban és éppen azon igyekeztem, hogy megtaláljam az utat az Oxford-Circushoz.

- Nem láttam önt a téren, csak néhány perccel ezelőtt.

A pápaszemes férfi mosolygott.

- Valószínűen azért, mert én ezen az oldalon jöttem be, és mikor észrevettem, hogy rossz helyen járok, visszafordultam. Vannak ilyen mulatságai a ráérő idegennek, aki elveszett egy nagyvárosban.

Dick nem vette le szemét az idegen arcáról.

- A városban lakik?

- Igen, a Ritz-Carltonban. Egy délafrikai bányának vagyok az elnök-igazgatója. Mellesleg szólva, ön nyilván dőre dolognak tartja, hogy ilyesmit nyomban elmondok egy véletlen ismeretség elején, de hiszen ön detektív, - ön Richard Shannon kapitány, ha nem tévedek.

Dick elképedt.

- Nem emlékszem, hogy találkoztam volna önnel, Mr...? - és itt várakozóan hallgatott.

- A nevem aligha érdekelheti önt. Utlevelem Brown névre van kiállítva. Részletekkel a gyarmatügyi hivatal szolgálhat önnek. Nem, mi nem találkoztunk még. De én véletlenül mégis ismerem önt.

Dicknek nevetnie kellett boszúsága ellenére is.

- Engedje meg, hogy utba igazítsam az Oxford Circus-hoz. Bérautó a leggyorsabb módja ennek. Megosztok egyet önnel, én a Regent Streetre megyek.

Az öreg-ember udvariasan meghajtotta a fejét, és ebben a pillanatban egy szabad bérautó tűnt föl a látóhatáron. Megállították és beszálltak.

- London látható gazdagsága elképeszt engem - mondta mr Brown és sóhajtott egyet. - Mikor látom ezeket a házóriásokat, amelyek mindegyikében olyasvalaki lakik, akinek legalább is tízezer font évi jövedelme kell legyen, azon csodálkozom, hogy honnan kerül ki ez a sok pénz?

- Ez még nem ötlött az eszembe - mondta Shannon.

Az utcai lámpák világánál alaposan megfigyelte az idegent. Kevés olyan nyom volt rajta, amely baljós lehetett. Dús haja fehér volt, két válla kissé meggörnyedt, és bár vékony keze olyan bütykös-ráncos volt, mint egy munkásemberé, egész megjelenésében dzsentlmennek látszott.

A Cirkusz sarkán a bérautó megállt, és az öregember nagy-kinosan leszállt.

- Bizony én már valósággal nyomorék vagyok - mondta jókedvűen. - Köszönöm, Shannon kapitány, a segítségét.

Dick Shannon megvárta, amíg bebicegett a tömegbe a földalatti villamos-állomás bejáratánál.

- Csodálatos... - mondta aztán fennhangon.

XX. FEJEZET.

Malpas üzenete.

Audrey a Palace karos-székében várakozott Dickre. Szomorúságának minden nyoma eltűnt már arcáról.

- Remélem, nem riasztottam föl ágyából - mondta Dick mentegetőzve.

A Regent Streeten lefelé jövet alázattal azt remélte, hogy igenis fölriasztotta.

Audrey vonakodott újból rátérni ma esti kellemetlen esetére, de Dick nem tágitott ebben a kérdésben.

- Nem, nem fogok semmi további zavart okozni.

Audrey csöndben megjegyezte ezt a szót, hogy „további”, - de nagy-okosan nem sürgette ennek a magyarázatát.

- Marshaltnak ugyancsak rossz hirneve van, és ha tudtam volna, hogy ön találkozni szándékozik vele, megakadályoztam volna.

- Azt gondoltam, nős ember - mondta Audrey bűnbánóan. Dick a fejét rázta.

- Nem. Ez az ő híres „biztonság mindenekelőtt!” találánya. Arra való, hogy hölgybarátai ne növeljék reménységüket tulságosan magasra. Javithatatlan gazember nagy vagyona dacára, és nekem még elég dolgom lesz vele! Audrey, önnek szigorúan magára kell hagynia a Portman-teret.

- Audrey? Nem tesz semmit, bár úgy érzem, kissé felnőtttebbnek kellene már lennem. Hollo-wayben egyszerűen „Nyolcvanhármas”-nak hívtak, vagy pedig, ha a szokottnál is udvariasabbak akartak lenni, úgy szólítottak: „Bedford”. Én az Audrey nevet minden esetre szívesen veszem olyanoktól, akiknek nem jut eszükbe a kezemet fogni és érzélgősekké válni.

Dick igyekezett boszankodni, de nem sikerült.

- Ön nagyon finom. Én Audreynek fogom önt szólítani, és ha akármikor érzélgőssé válnék, csak mondja azt: „üzlet” és én észretérek. Ön pedig el fogja hagyni a Portman-teret.

Audrey gyorsan fölpillantott.

- Mr Malpast gondolja?

Dick bólintott.

- Nem tudom, mennyit költött ön az ő ezreseiből...

- Hatvan fontot - mondta Audrey.

- Megadom önnek, és ön visszaküldheti neki a pénzét.

Dick megérezte a lány ellenkezését, mielőtt az még felelt volna.

- Ezt nem tehetem meg, Shannon kapitány - mondta Audrey hirtelen. - Nekem magamnak kell rendeznem a dolgaimat. Ha szombaton beszélek vele, fölszólítom, állapítsa meg a béremet, és őszintén megmondom neki, mennyit költöttem és hogy a különbözetet meg akarom neki téríteni. Mikor ennek a beszélgetésnek vége lesz...

- És nagyon jó lesz, ha nem tart sokáig, hercegnő - mondta Dick mérgesen - vagy pedig berontok az ő barátságtalan társalgójába...

- Miért nevez engem hercegnőnek? - kérdezte Audrey, kissé összehuzva szemöldökét, és Dick elpirult.

- Nem tudom... Azaz, hogy igen, tudom! Megváltoztatom szokásaimat és elmondom az igazat! Ugy gondolok önre, mint a rongyos királylányra. Van egy régi német legenda, de lehet ám, hogy nem német, hanem kínai, egy hercegnőről, aki olyan szép volt, hogy törvénnyel kényszerítették rongyos ruha viselésére, mert másképp mindenki beleszeretett volna és megzavarodott volna minden házi békesség és boldogság. Mikor először láttam önt, ez a történet jutott az eszembe, és elkereszteltem önt magamban Rongyos Királylánynak.

- És ezzel vége az ön látogatásának! - mondta a lány szigorúan.

Nem volt semmiképpen sem boszus, bár Dick ezt nem tudta. Szobája magánosságában Audrey hosszan és jóízűen nevetett a történeten és a benne foglalt bókon.

Éppen lefeküdni készült, mikor észrevette a levelet, amely öltöző-asztalkáján feküdt. A kusza címzésről nyomban ráismert és fölbontotta a borítékot. A levélben ennyi volt:

Gratulálok önnek megmeneküléséhez. Használnia kellett volna a kést.

Audrey elbámult. Hogyan tudhatta Malpas, hogy mi történt Lacy „fészkének” bezárt ajtaja mögött?

Audrey nem hagyta kétségben Dick Shannont a maga igazi fölfogása felől, mielőtt Dick elbucsuzott volna, - mert Audrey rossz színésznő volt. Dick hazasétálván, tizenegy óra után

ért magán-lakásának kapuja elé, mikor a színházak kezdtek kiürülni, és az utcákon nyüzsögtek a rohanó kocsik. Éppen bemenőben volt, mikor észrevette, hogy a gyalogjáró szélén egy férfi áll, akivel azon az estén ő már találkozott.

Visszament a mozdulatlan ácsorgóhoz.

- Ismét eltévedt, mr Brown? - kérdezte szeretetre méltóan.

- Nem - volt a hideg válasz. - Mikor elváltam öntől, kedvem támadt, hogy önnel egy kissé elbeszélgessek.

Dick egy pillanatig tétovázott, aztán így szólt:

- Jöjjön be.

Föltessékelte látogatóját az irodájába.

- Nos, mr Brown? - mondta és látogatója elé tolt a karos-széket, amelybe az a megkönnyebülés sóhajával süppedt bele.

- Az álldogálás meg a járás kissé nehezemre esik - mondta az öreg-ember. - Köszönöm, Shannon kapitány. Mit tud Malpasról?

A nyílt kérdés meghökkentette a detektivet.

- Valószínűen kevesebbet, mint ön - mondta Dick.

- Nem tudok semmit, - hangzott az óvatos válasz - csak azt, hogy nagyon is visszavonult dzsentimen, aki nem avatkozik a szomszédjai ügyeibe és nem óhajtja az ő beavatkozásukat sem.

Mintha valami kihívás lett volna az öreg hangjában. Dick nem tudta volna hamarjában eldönteni, hogy igen-e vagy nem?

- Az egyetlen dolog, amit róla tudunk, az, hogy különös látogatói vannak.

- Kinek nincsenek? - volt a válasz. - De tudnak róla valamit a rovására?

- Éppenséggel semmit - mondta Dick őszintén.

- Csak hát mi általában gyanakszunk az olyan éltesebb emberekre, akik magánosan élnek. Mindig megvan náluk annak a lehetősége, hogy egy szép napon rájuk kell törnünk az ajtót és ott találjuk tragikus holttestüket. Miből gondolja ön, hogy bármit is tudnék róla?

- Mert ön ott figyelt a háza előtt, mielőtt az a fiatal hölgy kijött Marshalt házából és elterelte az ön figyelmét.

Dick erősen ránézett.

- Ön azt mondta nekem, hogy éppen csak bement a térre és mindjárt vissza is fordult - mondta.

- Az embernek néha köntörfalaznia kell - felelte az öreg-ember nyugodtan. - Éppen az ön mesterségében nem lehet mindig hófehérke az ember. Az igazság az, hogy én figyeltem a figyelőt, és azon gondolkodtam, mi baja lehet önnek Malpasszal?

- Nem a házból figyelt ön engemet, véletlenül sem? - kérdezte Dick szárazon.

Az öreg-ember vihogott.

- Bizonyára az lett volna a legjobb megfigyelőállomás - felelte kitérően. - Mellesleg szólva, azon gondolkodtam, mi történhetett azzal a boldogtalan lánnyal? Marshaltnak az volt valami-kor a hire, hogy igen gáláns ember. Azt lehetne gondolni, hogy még mindig nem javult meg egészen. Látott ön már valaha ilyesmit?

Közelebb hajolt és belenyulva mellénye zsebébe, kivett belőle egy barna kis követ, amelyen piros pecsét volt. Dick a kezébe vette és kíváncsian vizsgálgatta.

- Mi ez? - kérdezte.

- Nyers gyémánt, a piros pecsét pedig a mi vállalatunk védjegye. Minden gyémántunkat ezzel jelöljük meg, külön viaszt használunk hozzá, amelyet nem kell megmelegíteni.

Dick megnézegette a gyémántot és visszaadta.

- Nem, soha nem láttam ilyesmit. Miért kérdezi?

- Csak úgy gondoltam.

Az öreg-ember erősen figyelte Dicket.

- Bizonyos ön affelől, hogy senki sem hozott ön elé ilyesféle követ? A rendőrség sokszor igen furcsa tárgyakhoz jut hozzá.

- Nem. Soha nem láttam egyet sem. Talán elvesztett egy ilyen követ?

Az öregember megnyálazta az ajkát és bólintott.

- Igen, elvesztettünk egyet - mondta elrévedezve. - Hallott ön valaha egy Laker nevű ember-ről? Látom, hogy nem. Pedig igazán érdekes ember. Szerettem volna bemutatni önnek. Ügyes ember, de meglehetősen ivott, ami persze azt jelenti, hogy nem egészen volt ügyes ember. Az ital dolgában csak az ügyes, aki árulja. Józan állapotban ez a Laker lángelme volt, - de részegen a bolondok bolondja. Nem látta ön soha?

Az öreg-embernek inkább a szeme kérdezte ezt, mintsem a hangja.

- Nem, nem ismerem Lakert, - vallotta meg Shannon - ami azt jelenti, hogy hivatalosan ismeretlen.

- Ugy!

Az öreg-ember csalódottnak látszott, és olyan hirtelenséggel állt föl, amilyenel leült.

- Ön kezdi nyilván azt hinni, hogy én magam is afféle rejtelem vagyok - mondta, és aztán a maga hirtelen modorában:

- Történt valami baja annak a fiatal hölgynek?

- Semmi, csak igen kellemetlen tapasztalata volt.

Mr Brown kedvetlenül mosolygott.

- Hogyan találkozhatna valaki a „honourable” Lacyval kellemetlen tapasztalat nélkül? - kérdezte szárazon.

- Ön tehát ismeri?

Brown bólintott.

- Egészen jól?

- Senkit sem lehet egészen jól ismerni - mondta az öreg-ember. - Jó éjszakát, Shannon kapitány. Bocsássa meg, hogy betolakodtam önhöz. Tudja a címet, ha találkozni kívánna velem. Lesz olyan szíves előbb telefonálni, mert sok időt töltök a vidéken.

Dick az ablakhoz ment, onnan nézte a bicegő embert, amíg el nem tűnt a szeme elől. Ki ez az ember? Miféle viszály lehet közte és Marshalt közt? Majdnem azt kívánta, bár beszélő viszonyban volna a délafrikaival, hogy az kielégíthetné kíváncsiságát.

XXI. FEJEZET.

Martin Elton jóslata.

Lacy Marshalt a legfeketébb hangulatban ült reggelijéhez.

Jim kemény öklének nyoma még mindig ott pirosodott az arcán. Szeme fénytelen volt az álmatlanságtól. Tonger észrevette a tüneteket és volt olyan óvatos, hogy magára ne zudítsa gazdájának haragját. Pedig annak a haragnak előbb-utóbb ki kellett törnie. Tonger, mint afféle filozófus, megvárta, amíg Marshalt befejezte pompás reggelijét, akkor állt elébe:

- Mr Elton beszélni akart önnel, de én azt mondtam neki, hogy ön még nem kelt föl. Most visszajött.

Marshalt rábámult Tongerre.

- Azt mondhatod neki, hogy kimentem a városból - szólt aztán köhécselve.

- Igen ám, de Elton véletlenül tudja, hogy ön a városban van. Nem illik talán, hogy tanácsokat adjak önnek, Marshalt, de önnek megvan az a rossz szokása, hogy az ablaknál ácsorog, mielőtt fölöltözne. Elton pedig meglátta önt.

Lacy Marshalt belső nyilalást érzett Martin nevének hallatára. De aztán úgy gondolta, hogy, ha már valami kellemetlenségről van szó, akkor inkább most intéződjék el, a mostani hangulatában.

- Engedd be, ha visszajön - mondta. - És ha kérdez tőled valamit mrs Elton felől...

- Talán gyerek vagyok én? - mondta a másik sértődöttem - Különben is Elton nem olyan fajtájú ember. Dzsentlmennek készült, de közben letörött. Az ilyen emberek nem kérdezik ki a személyzetet.

Ha Elton haragvó kedvében jön hozzá, akkor egyszer és mindenkorra el lehet intézni vele az ügyet, - gondolta Marshalt. Dora kezdte már untatni.

Lacynak ugyanis olyan nő volt az eszménye, aki helyt áll magáért és mentes minden érzégtől. Valamikor azt hitte, hogy Dora ilyen nő, de Dora egyre inkább őrá kezdett támaszkodni, olyan problémákat bizva Lacyra, amelyeket neki magának kellene megoldania, és, ami ennél is rosszabb: olyan heves érzelmeket tanusított, amelyek megriasztották és egyben untatták is.

Nem kellett sokáig várakoznia Dora férjére.

Még a közepéig jutott csak a *Times* vezércikkének, amikor Tonger bejött, és temetői hangon jelentette:

- Mr Elton, uram.

Marshalt fölpillantott, igyekeztén olvasni az udvarias fiatalember kipirult arcában, aki a szobába lépett. Egyik kezében puha kalap volt, a másikban ébenfa sétabot.

- Jó reggelt, Elton.

- Jó reggelt, Marshalt.

Elton letette a kalapját, lassu mozdulattal lehuzta a keztyűjét.

- Nagyon sajnálom, hogy megzavarom a reggelijét.

Bunny elhuzott az asztal mellől egy széket és leült.

Arca sápadt volt, de ez nem volt szokatlan jelenség nála. Fekete szeme csillogott, mint mindig.

- Irtam önnek levelet nem régiben, Dora felől - mondta, egy villával játszadozva, amely az asztalon feküdt. - Kissé közvetlen hangu volt, remélem: nem veszi zokon?

- Nem emlékszem rá, hogy olyan levelet kaptam volna öntől, amely megsértett volna engem, Elton - mondta Marshallt elmosolyodva.

- Nem gondolnám, hogy ön egykönnyen elfeledte volna azt a különös episztolát - mondta Martin. - Dora kis ebéd-ügyeiről volt szó benne, és, ha pontosan emlékszem, arra kértem benne, hogy ne hívja meg többé Dorát.

- De kedves barátom... - szólt helytelenítő hangon Marshallt.

- Tudom, hogy ostoba és zsarnoki és más efféle dolognak látszik, de én nagyon kedvelem Dorát. Már az ember csak így van a feleségével. És én meg szeretném menteni önt attól a csunya dologtól, hogy Dorának önnel való viszonyát bíróság előtt kelljen megmagyaráznom.

Szemébe nézett Lacynak és nem fordította el a tekintetét.

- Természetesen - folytatta szelid mosollyal - nem kockáztatnék pört az ön meggyilkolása miatt, csak olyan körülmények közt, amelyek nem vetnek rám gyanút. Szeretném, ha lehetséges, elkerülni az önbíráskodás hétköznapiasságát, mert még mindig vagyok olyan respektussal családom iránt, hogy meg szeretném kimélni attól a nyilvánosságtól, amelyet a szenzációkedvelőbb ujságok adnának az ügynek.

- Nem értem önt. Attól tartok... - kezdte Lacy.

- Azt nem tudom elhinni - szakította félbe Martin Elton. - Nagyon sajnálom, hogy ön mindezek elmondására kényszerít. Dora kétszer meglátogatta önt azóta, mióta ön megkapta figyelemzetésemet. Semmi szükség, hogy a harmadik látogatás is megtörténjék.

- Az ön felesége tegnap este a hugával jött ide - mondta a leleményes Lacy. - Nem volt itt egy percnél tovább.

Eltonnak tágra nyílt a szeme.

- A hugával? Ön Audreyt gondolja? Audrey itt volt?

- Igen, itt volt. Dora nem mondta el önnek?

Lacy elszánta magát, hogy tovább kalapálja ezt a kifogást. Majd ha Elton eltávozott, telefonálhat Dorának és megmondhatja neki, hogy mihez tartsa magát.

- Igen, Audrey egyedül ebédelt velem. Dora meghallotta a dolgot és eljött a hugáért, eljött érte, úgy gondolkozván, hogy az én társaságom megfertőzheti a kicsikét - mondta Marshallt széles mosollyal.

Martin hosszan elgondolkozott.

- Ez nem vall Dorára - mondta végül. - Tény az, hogy Dora azt mondotta nekem, hogy ő egyáltalán nem volt itt, de hát ezt a kis csalást még megértem. Ön ismeri tehát Audreyt.

A délafrikai a vállát vonogatta.

- Nem mondhatom, hogy ismerem, - csak találkoztam vele - mondta.

- De Audrey nem volt itt azon az estén, mikor az Albert Hallban hangverseny volt, igaz?

Lacy nem felelt.

- Azt hiszem, arra az alkalomra ön aligha tudna utólag gardedámot kieszelni. Ugy gondolom, egyéb mondani valóm nincs is.

Fölállt, fogta a kalapját és a sétabotját, azután Marshallhoz fordult:

- Ön igen ravasz fickó, Marshall, - nem éppen egyenes dolgokban jár, ha nem tévedek. Bizonyos vagyok benne, hogy nincs szükségem az ilyen alkalomkor szokásos hősies kijelentésekhez, ha meg akarom értetni önnel, mennyivel előnyösebb eleven milliomosnak lenni, mint... mint akármi másnak. A bíróság valószínűen részvét-nyilatkozatot tenne az ön hozzátartozóinak, és ebben ön lenne fölényben velem szemben. De viszont mindig is sokkal megnyugtatóbb, ha az ember más halálának a hírért olvassa, mint ha maga szerepel egy ilyen hírben főhősnek. Jó napot, Marshall.

Az ajtóban mégegyszer megállt.

- Nem kell telefonálnia Dorának, - voltam olyan elővigyázatos, hogy kikapcsoltam a szerkezetet, mielőtt eljöttem hazulról - mondta, és komoly arccal bucsut intett.

XXII. FEJEZET.

Egy ajánlat.

Napfényes téli reggel volt. Odakünn kék volt az ég, Audrey szobáját pedig sárga napfény özönlötte végig, - olyan nap volt ez, amely rászól az emberekre: „Gyertek ki a szobából!” és a dolgozókat lustálkodásra csábítja.

Audrey nem nagy örömmel nézegette aznapi föladatát. Kisebb halmaz, mindenféle papírra írott ceruza-jegyzetet kellett lemásolnia és estére visszaküldenie. A munka maga még csak hagyján lett volna, - de föladatának egyhangúsága, látszólagos haszontalansága kedvét szegte. Az a kényelmetlen érzés fogta el, és lassankint bizonyossággá is fokozódott, hogy gazdája ezeket az apró megbízatásokat csak kieszezi, hogy foglalkoztassa valamivel, - és hogy az igazi szolgálat, amelyre az öreg-ember tulajdonképpen gondol, ugyancsak más természetűnek fog bizonyulni.

Kinyitotta az ablakot, lenézett a forgalmas utcára. Az volt a vágya, hogy olyan szórakozást találjon, amely mentsége lehet munkájának halogatására. De nem látott semmit, ami megragadta volna érdeklődését. Sőhajtott egyet és visszaült asztalához, bemártotta a tollát és neki-fogott a másolásnak. A villásreggeli idejére el is végezte; - a másolatokat és az eredeti iratokat beletette egy nagy borítékba, ráírta a címet: „A. Malpas, Esq., 551, Portman-Square”. - és beledobta a szálló levél-szekrényébe.

Ki ez a mr Malpas és mi a foglalkozása? - ezen tűnődött. Az ifjuság nem szereti az abnormis dolgokat, és Audrey hű volt a maga korához. Bizonyos félelemmel gondolt vissza a találkozásra, amely igen kellemetlenül végződhetett volna számára, - de minden gondolatát és találgatását az a kényelmetlen alapgondolat színezte meg, amelynek éppen ő maga nem engedte meg, hogy határozott alakot öltjön.

Az előző este meglepetései közül nem a legkisebb volt az, hogy fölfödözte Dora barátságát Marshalltal.

Nem is meglepődött, hanem egyenesen elborzadt ettől a fölfedezéstől. Új színben látta ettől fogva néniét, még pedig a lehető legcsunyább színben.

Vajjon nem Dora volt-e az a nő, akinek zokogását hallotta? Ez nagyon valószínűtlen föltevés volt. Audrey azon tűnődött, hogy az a siró hang talán csak tulajdon képzeletének a játéka volt, - tulajdon rémületének káprázata.

Valahányszor gondolkozása Dorára tévedt, Audrey annyira megundorodott, hogy sietett kevésbé kinos témára siklatni gondolatait.

Azután meg eszébe ötlött az, amit már a fogságban is elgondolt, - hogy Dora teljességgel idegen tőle.

Mindig úgy tekintette kettőjük viszonyát, mint visszavonhatatlan, megmásíthatatlan valamit, ami automatikusan azonosakká tette érdekeiket. Egy testnek két keze voltak ők. Ha Dora máshova tartozott volna, a hirtelen kidomborodott idegenség nem okozott volna olyan erős ütődést Audrey lelkében, mint ez az új felfedezés...

Mikor az étterembe ment, a szálló kapusa levelet adott át neki, amelyet éppen akkor küldönc hozott. Audrey rápillantott a ceruzával irt címzésre és tisztában volt vele, hogy az üzenetet Malpas küldi.

Azelőtt soha nem küldött még üzenetet nappal. Audrey az a gondolat borzongott végig, hogy az öreg-ember beszélni akar vele. Az üzenet rövid és rejtelmes volt.

Megtiltom önnek, hogy Marshallal még egyszer találkozzék. Az ajánlatot, amelyet ma fog tenni, utasítsa vissza.

Audrey meglepődve bámulta a parancsoló sorokat, - elképpelve az üzenet hangjától és nyugodt fölényétől egyaránt. Micsoda ajánlatot akar neki Marshall tenni? Az ajánlat maga ugyan mindenképpen mellékes volt, - Audrey enélkül a parancs nélkül is visszautasította volna a legcsábítóbb ajánlatot is, amelyet a délafrikai elméje ki tudott volna eszelni.

Nemsokára megtudta, milyen természetű ajánlatról van szó.

Villás-reggelije közben egy másik levelet kapott, - ennek a borítékán Lacy Marshallt hevenyészett írására ismert. A levél utálatos mentegetőzéssel kezdődött az előző estén tanúsított otrombasága miatt. Nem fogja soha megbocsátani magának, - írta - de könyörög, hogy Audrey legyen irgalmasabb iránta. Sokkal régebben ismerte Audreyt, mintsem ő maga képzelte, és...

...A legborzasztóbb, a legostobább utat kerestem az Önnel való találkozásra. Audrey, én szeretem Önt, őszintén és igazán, és ha Ön beleegyezik abba, hogy a hitvesem legyen: a világ legboldogabb emberévé tesz engem.

Házassági ajánlat! Mindent várt Lacy Marshalltól, csak ezt nem. Abbahagyta villás-reggelijét és minden idő-vesztegetés nélkül sietett megírni válaszát:

Kedves Uram, - köszönöm ajánlatát, amelyet nyilván bóknak szánt. Minden sajnálkozás nélkül visszautasítom.

Audrey Bedford.

- Küldje el ezt a gyorsküldőnccel - mondta, és azzal az érzéssel folytatta villás-reggelijét, hogy eddig egészen jól telt el a napja.

Az ajánlatnak megvolt a maga eredménye. Gondolatainak háttéréből kiemelt valamit, amit eddig igyekezett elnyomni. Hirtelen elhatározása támadt, és nyomban cselekedett is.

A bérautó letette a Curzon-streeti kis ház előtt, - és ezuttal sem sokkal udvariasabb fogadtatásban volt része, mint előző látogatása alkalmával. És pedig nem ok nélkül.

A szobalány nem ismerte meg.

- Mrs Elton, miss? Megnézem, hogy itthon van-e? Milyen nevet jelentsek?

- Miss Audreyt mondjon.

A szobalány nyilván a névre sem emlékezett, mert abba a rideg szobába vezette, amelyben azelőtt fogadták.

Audrey megvárta, míg a lány fölment a lépcsőn, azután utána ment. Nem áltatta magát Dora viselkedése felől.

- Mondd neki, hogy nem vagyok itthon - mondta Dora hangja. - Ha nem megy el, hívj rendőrt...

- Nem rablom sokáig az idejét - mondta abban a pillanatban Audrey, belépve a szobába.

Dora egy lélekzetnyi ideig mozdulatlanul állt, a szeme föllángolt.

Aztán nagy erőlködéssel összeszedte magát, - egy kézmozdulattal kiküldte a szobalányt.

- Minden pillanat hosszú, amelyet ön a házában tölt - mondta végül. - Mit óhajt?

Audrey lassan odament a kandallóhoz, nekitámaszkodott, a kezét hátra téve.

- Tud Martin Lacy Marshaltról? - kérdezte.

Dora két szeme két fekete réssé szűkült.

- Oh... hát Marshaltról van szó...

- Azt óhajtom, hogy hagyja ott, Dora.

- Önnek?

Az asszony fojtott hangon kérdezte ezt. Audrey látta, hogy Dora ajka remeg, és tudta, hogy ez mit jelent. Nem először látta fölgyülemelni a vihar-felhőket, amelyek most vad, dühöngő haraggal fognak kitörni.

- Nem. Én úgy látom, hogy Marshalt aljas ember. Nem ismerek embert, akit kevésbé szeretnék. Dora, ön nem szeretheti őt.

Dora hallgatott.

- Nem?... És ez az egész? - mondta végül.

- Nem, még nem. Én nem akarok prédikálni önnek, de Martin a férje, ugy-e?

Dora bólintott.

- Igen, Martin a férjem. Ez az egész?

A vergődés, amely Dora hangjában érződött, egy pillanatra meghatotta Audreyt. Egyet lépett Dora felé, - de Dora olyan megvetéssel és gyűlölettel hátrált előle, hogy a lány megmerevedett.

- Ne jöjjön a közelembe... Ez az egész? Azt akarja, hogy mondjak le arról a férfiről, akit szeretek, és aki szeret engem. Adjam át önnek? Ezért jött ön ma ide?

Audrey sóhajtott.

- Hiába ugyis - mondta. - Én azt akarom, hogy boldog légy, Dolly...

- Nevezzen engem Dorának, maga kigyó! Maga börtön-madár, - maga...! Befejezte, nem? Az én jóvoltomért jött ide? Gyűlölöm magát! Mindig is gyűlöltem! Anya is gyűlölte, - elmondotta nekem egyszer! Mondjak le Marshaltról! Mit gondol? Én a felesége leszek neki, ha egyszer megszabadultam... ha az ideje elérkezik. Takarodjék innen!

Odarohant az ajtóhoz és sarkig kitárta. Halálsápadt volt, - szemében úgy lobogott a harag, mint az eleven szén.

- Majd én elbánok veled, Audrey Torrington...

- Torrington! - rebegte a lány.

Dora rámutatott a tárt ajtóra és Audrey kétségbeesett kézmozdulattal kiment.

Lement a lépcsőn a kapu-aljba. Nénje a nyomában.

Dora egyre beszélt, mint az eszelős.

Audrey hallotta szavainak töredékét és megborzongott. Az álarc leesett, - a dühöngő asszony minden féket eldobott.

- Te kém, te céda, te képmutató tolvaj! Ő majd feleségül vesz téged, mi? Soha, soha, soha!

Audrey meghallotta az acél-zörrenést és hátra fordult. A kapu-bejárat falán két skót fegyverzet függött. Egy acélpajzs, egy tör és két keresztbe tett lándzsa.

- Dora, - az Isten szerelmére!

Az asszony kezében már hosszú acél-lándzsa villogott. A legalsó lépcsőn állt, összehúzódva, mint az ugrani készülő vadállat.

Dora őrzöngött a féltékenységtől és a gyűlöletből.

Audrey észrevette, hogy mögötte áll a megrémült szobalány, nyikogva a félelemtől.

Megfogta a kis váró-szoba kilincsét, de mielőtt lenyomhatta volna, Dora már lesújtott rá. Kegyetlenül sujtott, - a lány ösztönösen megállt, és a lándzsa hegye belefuródott az ajtó-félfába. Dora kirángatta onnan és újra fölemelte.

Audrey rémületében megbotlott és elesett.

- Most megkaptalak! - visitotta a tébolyodott asszony, és a lándzsa megvillant Audrey fölött.

Ekkor egy kéz megragadta Dora csuklóját, - az őrzöngő asszony hátrafordult, és két szem nevetett rá, amelynél derüesebb még soha nem ragyogott egy gödrös, gézengúz arcból.

- Ha valami szép mozgókép-fölvételt zavarnék, lady, nagyon sajnálom, - mondta Slick Smith
- de én rendkívül ideges vagyok, ha acélt látok, szavamra mondom!

XXIII. FEJEZET.

Slick célozgat.

A kapu becsukódott Audrey mögött, mielőtt Dora Elton fölocsudott szilaj dühöngéséből. Tetőtől-talpig reszketett, a feje szédült.

Slick Smith megfogta a karjánál, bevezette a kis várokszobába, leültette egy székre, - és Dora nem ellenkezett.

- Hozzon egy pohár vizet az asszonyának - szólt Slick az izgatott szobalányhoz. - Ezek a műkedvelő színi-próbák nagyon megviselik az idegeket.

Dora elcsodálkozva nézett föl rá.

- Örült voltam - mondta bágyadtan.

- Ki nem volt az? - kérdezte a rokonszenves mr Smith. - Minden asszony megbolondul valamelyik férfi miatt. Annál rosszabb, ha az a férfi nem érdemli meg, annál rosszabb, lady!

A lány behozta a vizet és Dora mohón ivott. Aztán eltolta a poharat, amelyet Slick tartott.

- Ő volt az oka - hebegte. - Ő... ő... ah, milyen gyűlöletes ez a lány!

- Nem akarok vitázni önnel, - mondta mr Smith diplomatikusan - ez csak rontana önön. Az a lány mindig nagyon kedvesnek látszott. Börtönbe ment, hogy megmentse önt, nemde?

Dora megint fölpillantott a férfira, és kezdett derengeni előtte, hogy teljesen idegen. Vad rohamában azt hitte az imént, hogy ismerős.

- Kicsoda ön? - kérdezte.

- Férje ismer engem. Smith vagyok, - Slick Smith Bostonból. Shannon azt hiszi, tréfálok, mikor azt mondom, hogy Amerikában dolgoztam, pedig nincs igaza. Angolnak születtem és Bostonban nevelődtem, - a legelőkelőbb kombináció, amelyet az emberiség ismer. Rang és műveltség együtt. Lady, az a férfi nem érdemli meg.

Slick olyan hirtelen változtatta beszédének menetét, hogy Dora először nem értette meg.

- Ki... kicsoda nem érdemli meg?

- Marshalt, - komisz ember az, a csontja velejéig. Nyugodtan lenyuzatná az elsőszülöttje bőrét, ha megszorulna cipő dolgában. Én Martint szeretem, - az igen, lássa: az derék cimbora. És én nem szeretném látni, amint valaki éppen akkor kapja el, mikor maga ellen fordítja a pisztolyt. Efféle dolgok megtörténnek. És aztán önnek esetleg el kellene mennie a tárgyalásra, és ő rámosolyogna önre, mikor a Rettenetes Ember föltenné a fekete sapkát, mielőtt Eltont leküldené a siralomházba. És ön ott ülne dideregve... elgondolkozva azon, hogy milyen undok görény is volt az a Marshall és hogyan vitte ön mindkettőjüket a sirba... Csak három vasárnap telik el egy ember halálos ítélete után. Három vasárnap, - és aztán ott van a csapdája fölött a jel, hogy: Holnap. És ön elmenne az utolsó napon hozzá, és Martin igyekeznék jókedvet mutatni. És aztán egy pokoli éjszakája lenne önnek, várna - virrasztana... És mikor az óra nyolcat ütne...

- Az Isten szerelmére, hallgasson el!

Dora fölugrott és mindakét kezét rátapasztotta Slick szájára.

- Megőrjit! - kiáltotta. - Martin küldte ide...

- Martin nem is látott ma engem, nem is beszélt velem. Ön nem tudja, Dora, milyen cudar rongy ember az a Marshall. Mondom önnek, hogy nem tudja! Nincs annak a szívében egy gombostűfejnyi arany.

Dora fölemelte a kezét, hogy megállítsa ezt a sajátságos szóáradatot.

- Tudom... de most kérem, menjen el. Azért jött ide, hogy erről beszéljen velem? Milyen különös! Mindenki tudja, hogy szívelem Lacyt.

Slick halkan becsukta az ajtót, lábujj-hegyen kióvakodott a kapu-bejárón és jókor ért az utcára, hogy meglássa Martint, aki éppen kiugrott a bérautóból.

Martin összehuzta a szemöldökét, mikor meglátta a szélhámost.

- Hát ön mit keres itt? - kérdezte élesen.

- Nincs időm elmondani, de valamit meg kell jegyeznem - mondta. - Elton, ön tulságos könnyen ugrik. Rámugrik azért, mert meglátogattam. Rámugrik könnyüvére ifjakra, mert szeretik a változatosságot. - Fénylő szeme rászögeződött Martinra, és látta, hogy a fiatal férfinak elváltozik az arca színe. - Rámugrik afféle olaszországi pénzekre, mert az a mahomet Stanford a fejébe beszélte önnek, hogy ehhez fogható zsákmány még nem volt...

Martin most már egészen elfehéredett, és nem jött szó a nyelvére.

- Csak aztán vigyázzon, hogy valami bajba ne ugorjék. Azt a majdnem-jó pénzt először nekem ajánlották föl. Giovanni Strepessi csinálja Genovában, és bizonyára már jó csomó forgalomban is van belőle. Ugy mellék-keresetnek a betörés kevésbé kockázatos, és egy kis bakkara pompás szinekura!

- Nem tudom, miket beszél ön itt - mondta végül Martin. - Stanford Olaszországba ment ékszereket vásárolni...

- Nyilván volt valaki a szobában, akinek nem akarta ön az orrára kötni, mikor Stanford ezt mondta önnek - felelte Slick. - Soffőr, várjon csak, - elvihet haza. És aztán, Elton...

Halkabbra fordította a szót.

- Még az öreg Malpas mestersége is jobb, mint Stanfordnak ez az uj bogara...

- Mi a mestersége?

- Malpasnak?

Slick egy pillanatig elgondolkozott.

- Nem tudom pontosan... de soha ne találkozzék vele a házában négy szem közt - mondta. - Én láttam őt egyszer, - de ő nem látott engem. És ennek köszönhetem, hogy még életben vagyok, Elton.

XXIV. FEJEZET.

Egy rab, aki úszni tud.

Mr Lacy Marshalt néhány napon át nagyon szeszélyes volt, és Tonger, akinek igen jó érzéke volt gazdájának hangulatai iránt, nyomban észrevette ezt a tényt. Rendes körülmények között a délafrikai milliomos semmivel sem zavartatta magát, és bizonyos, hogy Martin Elton fenyegetése - aki, nagyon jól tudta, nem fog habozni, hogy gyűlöletének kifejezést adjon - nem zavarta meg sem az álmait, sem a nappali gondolkozását.

Mostanában sem volt éppen zavarban, csak nagyon el-elgondolkozott. Tonger egy napon hatszor is azon kapta, hogy ábrándozásba mélyed. Szombaton késő este egész halom levelet vitt be gazdájának dolgozószobájába és odatette melléje az író-asztalra. A délafrikai gyorsan fölbontotta a leveleket és összehuzta a szemöldökét.

- Egyik sem a barátunktól való, Matjesfonteinből - mondta. - Már egy egész hónapja, hogy semmi hirt sem hallottam arról az emberről. Mit gondolsz, mit jelenthet ez?

- Lehet, hogy meghalt - mondta Tonger. - Az emberek elhaláloznak, még Délafrikában is.

Marshalt az ajkába harapott.

- Valami történhetett Torringtonnal - mondta. - Talán az halt meg?

Tonger mosolygott.

- Mi az ördögöt nevensz?

- Ön mindig ilyen optimista volt, Lacy. Félig ez teszi önt olyan rokonszenvessé.

Tonger elgondolkozott, aztán így szólt:

- Talán mégsem tud úszni.

Lacy keményen ránézett.

- Már másodszor célzol az úszó-tudományára. Hát persze, hogy tud úszni. Azt hiszem, még a béna lába sem zavarja. A legjobb úszó volt, akit valaha ismertem. Mit akartál mondani?

- Csak elgondolkoztam - mondta Tonger. Gyönyörködött a maga titkában és nem volt hajlandó fölfedni. - Egy főbiztos gyermekeinek is kellene tudniuk úszni - mondta aztán.

Marshalt az inasára szögezte gyanakvó tekintetét és fürkészőn figyelte a madár-emberkét.

- És ha nem tudnak úszni, - folytatta Tonger - akkor nem szabadna megengedni nekik, hogy ott csónakázzanak a gátműveknél, különösen nyáron, mikor a délkeleti fúj, - tudja ön, milyen vitorla-szaggató szél az az öreg délkeleti?

Lacy hátra fordult székében, úgy bámult rá az inasára.

- Most már aztán elég volt ebből! - mondta. - Állj elő velem, hogy mi motoszkál a fejedben. A főbiztos gyermekei? Lord Gilbury gyermekeit értetted?

Tonger bólintott.

- Vagy másfél esztendővel ezelőtt Gilbury gyermekei vitorlás csónakra szálltak és kimerészkedtek a Table-öbölbe. A gátműveknél a csónak fölborult, és elsülyedtek volna, ha az egyik fegyenc, aki a rakodóparton dolgozott, meg nem látta volna őket. Beleugrott a vízbe, odauszott hozzájuk és kimentette mindkettőjüket.

Lacynak nyitva maradt a szája a meglepetéstől.

- Torrington volt? - kérdezte hirtelen.

- Nekem az az érzésem, hogy ő volt. A nevét nem említették, de a fokföldi ujságok azt irták, hogy a fegyenc, aki a gyermekeket kimentette, féllábára béna volt, és olyasfélét is emlegettek az ujságok, hogy kérvényt adtak be a megkegyelmeztetése érdekében.

Lacy Marshalt kezdte megérteni a dolgot.

- Másfél évvel ezelőtt? - mondta lassan. - Te kutya! Egyetlen szóval sem emlitted eddig.

- Mit említettem volna? - kérdezte a madár-emberke neheztelően. - Nevet az ujságok nem irtak, én pedig honnan tudhattam volna? Mellesleg: a fegyenc-felügyelő szolgált volna hiradással, ha Torringtont szabadon engedték volna, nem? Mit fizet ön neki?

Marshalt nem felelt.

- Ha csak - mondta Tonger elgondolkozva - ha csak...

- Ha csak?

- Ha csak a felügyelő nyugdíjba nem ment Matjesfonteinban és nem akart elveszíteni ilyen biztos keresetet. Ebben az esetben ő nem is tudott arról, ami a gátműveknél történt és csak küldte önnek a jelentéseket.

Marshalt fölugrott, és öklével rácsapott az író-asztalra.

- Ez az! - mondta a foga között. - Torringtont szabadon engedték! Most már látom, mi történt, - nem akartak lármát csapni a dologgal és az ügyvédjei nem tették közhirrre a szabadon bocsátását.

Föl-alá járt a szobában, két karját összefonva a hátán. Hirtelen megállt és a szemébe nézett Tongernek.

- Utoljára történt, hogy velem ilyen játékot üztél, te kutya! Tudtad az egész dolgot!

- Nem tudtam én semmit - mondta Tonger sértődötten. - Én csak összeraktam a dolgokat a fejemben és gyanakodtam. Ha szabadon bocsátották volna, idejött volna, igaz? Csak nem gondolja ön, hogy Dan Torrington egyedül hagyná önt, ha szabadon járna?

A milliomosnak éppen ez ötlött az eszébe.

- Mellesleg - folytatta Tonger - nekem nem hivatásom, hogy önt mindenféle híresztelésekkel és riasztó dolgokkal zaklassam, ugyebár?... Ön nekem jó barátom volt, Lacy. Megvallom, olykor bizony elég okot adok önnek a boszankodásra, de én az egész sorsomat önnek köszönhetem. Mellettem állt életemnek rossz napjaiban, és én ezt nem felejttem el. Ön azt mondja, hogy megcsaltam! Hiszen, ha én meg akartam volna csinálni, van itt száz és egy dolog összehalmozva - és a homlokát ütögette - amivel önt lóvá tehettem volna.

- De én nem ilyen ember vagyok - folytatta. - Én ismerem önt a legjobb oldaláról, ismerem a legrosszabbról is. És vajjon Torrington nem a legcsunyább játékot üzte-e velem, amit ember üzhet emberrel? Nem meg akart-e szökni az én kis Elsie lányommal, éppen azon a napon, amelyen ön hoppon kapatta őt? Én ezt el nem felejtettem. Nézzen ide.

Belenyult belső zsebébe és elnyűtt noteszt vett elő. Abból kivett egy levelet, amely száz darabokra szakadt, annyiszor forgatta Tonger.

- Esztendőkön át, valahányszor Torrington eszembe jutott, ezt a levelet vettem elő. Ez volt az első, amelyet Elsie Newyorkból küldött. Hallgassa csak:

Kedves Apuska, hidd el, nagyon boldog vagyok. Tudom, hogy Torringtont letartóztatták, és bizonyos mértékig örülök annak, hogy végrehajtottam az instrukcióit és megelőztem őt itt. Apuska, ugy-e megbocsátasz nekem és elhiszed, hogy boldog vagyok? Új barátokra találtam ebben a nagy városban, és azon a pénzen, amelyet Torrington adott, kezdettem egy kis üzletet, amely most szépen jövedelmez. Egy napon, amikor már mind ez csak szomorú emlék lesz, visszatérek Hozzád, és el fogunk felejtetni mindent, ami történt.

Tonger összehajtotta a levelet, visszatette a noteszbe és a noteszt a belső zsebébe sülyesztette.

- Nem, nekem semmi okom nincs, hogy Torringtont szeressem - mondta határozottan. - Ellenben minden okom megvan arra, hogy gáncsot vessek neki.

A megtermett ember a padlózatra meredt tekintetével.

- A gyűlölet: félelem - mondta lassan. - Te félsz tőle, te is.

Tonger vihogott.

- Nem, én nem gyűlölöm, és nem is félek tőle. Lehet, hogy így volt minden a legjobban. A kis lányomnak jól megy a sora Amerikában, megvan neki a saját divatáru-üzlete, - és megírta, hogy akkor küld pénzt, amikor csak kell.

Lacy lassan visszament az asztalához, leült, két kezét a nadrág-zsebébe dugta és szeme a semmibe bámult.

- Mrs Elton azt mondta, hogy egy bicegő férfit látott... - kezdte aztán Lacy.

- Mrs Eltonnak ez a szokása - szakította félbe a másikat. - Ezek az ideges nők mindig látnak valamit. Lacy, ön úgy gondolja, hogy nekem gyűlölöm kellene Torringtont? Gondolja, hogy meg kellene őt ölnöm? Ön megtermettebb ember, mint én, és önnek más a fölfogása. Ha önnek lett volna lánya, akit valaki szerelembe ejtett és megszöktetett volna, ön megölte volna azt a férfit?

- Nem tudom - felelte a másikat. - Ugy látszik, a lány a maga javára cselekedett.

- De ha nem úgy történt volna. Ha az egész életet pokolban kellett volna végig kinlódnia, - akkor? Mert ami az ügyet illeti, - folytatta furcsa mosolyával - neki nem is kellett volna megszöknie! Hah, mi az?

Tonger megfordult. Lacy fölugrott és a szoba falára bámult.

Három halk koppantás hallatszott.

- Az a vén sátán ott a szomszéd házban! - mondta Tonger.

Lacy fojtott kiáltására Tonger visszafordult. Lacy Marshalt arca ólomszinűre vált. Nyitott szájából hangok törtek elő, amelyeket alig lehetett emberieknek nevezni.

De az inast főképp a tekintete dermesztette némává. Olyan rémület tükröződött benne, aminőt föl sem tudott fogni.

XXV. FEJEZET.

A párisi ut.

- Mi... mi az? - dadogta Lacy.

A keze reszketett, az arca hamuszürke volt.

Tonger mint a bagoly meredt rá a falra, mintha azt várta volna, hogy a vastag épület megnyílik és előbukkan a rejtelmes kopogtató.

- Nem tudom, - valaki kopogtat. Hallottam én ezt azelőtt is, néhány napja.

A kopogás megszűnt, de Lacy még mindig úgy állt, mintha odaszögezték volna, feje előre-hajolt, és figyelt.

- Hallottad azelőtt is?... Valaki kopogott?

- Egyszer, vagy kétszer - mondta Tonger. - Egyik este hallottam. Mit gondol, mit művel az öreg ember, - talán képeket akaszt?

Lacy megrázta széles vállát, mintha a rémületet akarná kirázni magából, amit az a nesz okozott benne. Nagy-küzködve visszament az író-asztalához.

- Ez lesz a legjobb - mondta kurtán és elbocsátotta Tongert.

Tonger az ajtónál volt, mikor Lacy fölemelte a fejét és visszahívta Tongert.

- Egy megbízatást kell elintézned ma délután - mondta - Párisban.

- Párisban?

Tonger fölhuzta a szemöldökét.

- Mi haszna küld engem Párisba? Nem beszélek franciául és utálok a tengert. Nem tud előteremteni más valakit? Menesszen egy küldöncöt, - azok vállalnak ilyen megbízatásokat...

- Nekem olyasvalaki kell, akiben megbízhatom - szakította félbe gazdája. - Fölcsöngetem Croydont és megrendelek egy repülőgépet, amely elvisz. Éjfél előtt itthon is lehetsz.

Tonger csak állt és kételkedve huzogatta az állát. Lacy kívánsága láthatóan aggasztotta, mert a hangja megváltozott.

- Aeroplánhoz nem igen fülik a fogam, ámbár én szívesen megpróbálok mindent egyszer. Mikor érkezem vissza, - ha ugyan egyáltalán visszaérkezem?

- Tizenkettőkor indulsz, kettőkor Párisban vagy, átadod a leveletem, és háromkor indulsz vissza. Öt órakor Londonban vagy.

Tonger még mindig tétovázott. Odament az ablakhoz és némi félelemmel vizsgálta az eget.

- Nem éppen repülő-utra való idő, Lacy - mormogta. - Felhős az ég, aztán meg szél is fúj... Hát jó, megyek. Kész a levél?

- Egy órán belül kész - mondta Lacy.

Mikor Tonger kiment, Lacy odament az ajtóhoz, bezárta, visszasietett íróasztalához, fölemelte a telefonkagylót és összeköttetést kért Párisra. Mikor azt bejegyezték, egy londoni számot kért.

- Stormer nyomozó-ügynöksége?... Mr Willitttel akarok beszélni, de azonnal. Mr Lacy Marshalt beszél. Benn van az irodában?

Mr Willitt nyilván kéznél volt, mert pár pillanat múlva az ő hangja üdvözölte a milliomost.

- Jöjjön föl hozzám azonnal - mondta Marshalt, és, visszaakasztva a kagylót, irni kezdett.

Válságos lett számára az idő, - ezt jól tudta. Valaki a közelében van, egy ember, akit gonoszul megbántott, valaki, aki nem fog habozni, hogy cselekedjék. Valaki, aki furfangosan és hideg lélekkel várta a maga pillanatát.

Ösztöne azt sugta Lacy Marshaltnak, hogy ez a pillanat már nincs messze.

Befejezte levelét, megcimezte a borítékot és erősen lepecsételte. Aztán kitérte az ajtót.

Éppen jókor, mert Tonger nyomban betuszkolta a magán-detektívét, akit Lacy az imént hívott.

- Nem kérdezhettem az előbb, de azt hiszem, ön a főnöke az ügynökségnek.

Willitt igent intett a fejével.

- Ugy van - felelte. - Mr Stormer a legtöbb idejét a newyorki fióknál tölti. Amerikában sokkal fontosabb pozícióknak van, mint itt. Stormer nyomoz a kormány ügyeiben és védi a közéleti tényezőket. Itt Londonban...

- Itt Londonban én nyomoztatok önökkel - mondta Lacy nyersen. - Hallott ön valaha Malpasról?

- Arról az öreg-emberről, aki a szomszédban lakik? Igen, hallottam róla. Megbízásunk van, hogy állapítsuk meg a kilétét, - megbízóink fényképet akarnak róla.

- Kik azok? - kérdezte gyorsan Lacy.

- Sajnálom, de nem mondhatom el - mondta. - Foglalkozásunkkal jár, hogy megbízóink nevét titokban tartjuk.

Lacy kivette zsebéből az elmaradhatatlan bankóköteget, kettőt kivett belőle, odatette az asztalra és a detektív elé tolta, aki esetlenül mosolygott, amikor zsebre tette.

- Nos, azt hiszem, nincs semmi ok arra, hogy ekkora titkot csináljunk az esetből. Egy Laker nevű ember ügyével függ össze, aki nemrégien eltűnt.

- Laker? Nem ismerem ezt a nevet. Tudott ön összeköttetésbe jutni az öreg-emberrel?

Willitt a fejét rázta.

- Nem, uram. Zárkózottabb, mint az osztriga.

Lacy egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt újra megszólalt volna.

- Az a kívánságom, hogy embereivel figyeltesse Malpast. Házának főkapuja és hátsó ajtaja éjjel-nappal legyen megfigyelés alatt, - egy harmadik ember pedig az én házam tetejéről figyelje.

- Szóval összesen hat emberre volna szükség - mondta Willitt, és följegyezte. - És mit kíván ön tőlünk?

- Azt, hogy kövesse, állapítsa meg a kilétét és tudassa velem. Ha lehet, szerezzé meg a fényképét is.

Willitt följegyezte megbízója utasításait.

- Az ön közreműködésével sokkal könnyebben fog menni - mondta. - Az a másik megbízatás nem volt olyan természetű, hogy annyi embert alkalmazhattunk volna. Tényleg csak egy detektivet állítottunk munkába. Mikor kezdjük?

- Azonnal - mondta Lacy nyomatékosan. - Én gondoskodom róla, hogy azt, akit ön a házam padlására küld, fölengedjék, - az én emberem, Tonger, majd gondoskodik a kényelméről.

A detektív elbocsátását siettette a párisi telefon jelentkezése. Lacy Marshalt tíz percre folyékony franciasággal osztogatott utasításokat.

XXVI. FEJEZET.

Dráma a Green Parkban.

Voltak Audreynek napjai, amikor bizonyos sajnálkozó sóvárgással gondolt vissza az ő tyukfarmjára és a csalfa Graffittné asszonyra. Mert a szelid tyukok szeszélyei, bármennyire sovány kenyeret biztosítottak is neki, ugyancsak vonzóbbak voltak, mint a semmiképpen sem vonzó öreg-ember szeszélyei, aki a Portman-tér 551. komor levegőjében élt és működött.

Audrey már két napja nem látta Dick Shannont, és teljesen igazságtalanul neheztelt rá, mert hiszen Dick megmondta neki a telefonja számát és Audrey nagyon jól tudhatta, hogy egyetlen hívással nyomban összeköttetésbe juthat vele. Egyszer-kétszer föl is emelte a kagylót, habozott pár pillanatig, aztán megint letette.

Egy tekintetben mégis elhatározásra jutott.

Malpasnál ma este kell megjelennie másodszor és ezzel az alkalommal véget is fog vetni összeköttetésüknek. Reggelenként pontosan megjött a napi föladata, ő elvégezte és megküldte neki, - a levelet maga vitte vissza a Portman-térre annak a reményében, hogy a kijelölt időnél előbb beszélhet vele. De hiába kopogott, nem kapott választ és így kénytelen volt a levelet átsusztatni a keskeny levél-hasadékon és hallotta, amint beleesett az acél levél-szekrénybe.

Azon a délutánon, amikor Tonger a maga nemszeretem-utján járt Párisban, Audrey elindult kedvenc sétautjára. A Green Park ilyenkor, a hideg januári délutánokon, olyan volt, mint a sivatag. A tavak befagytak, csak a szélükön vágtak lékeket a park őrei a kis szigetekcskék szárnyas lakóinak és a parti bokroknak a javára. A fák ágai kopaszak voltak, csak a borostyán és a törpe pálmák sötét zöldje maradt meg a „park” elnevezés igazolására.

Audrey elsietett a kiosk mellett, azon az uton haladva, amely körülgöröngözteti a tavat, és odaért ahhoz a gyaloghídhöz, amely a tó fölött huzódik. Fagyos északi szél fujt, - az égbolt kékjét rohanó felhők színezték. Havazni készült, - Audrey érezte a készülő havazás leirhatatlan illatát.

Közepén járt a hidnak, mikor egy erős szélrohamra félig megfordult, megállapítván magában, hogy ez az időjárás nem éppen való gyalog-sétára és lesimitva szoknyáit, amelyeket a szél fölkapott, félkézzel a kalapját fogva, megfordult és visszament azon az uton, amelyen jött. Egy embert látott bandukolni maga előtt, - kövér testü kószálót, aki sétabotot forgatott a jobbójában. Szivarjának illata már jóval előbb megcsapta az orrát, mielőtt utolérte és elhaladt mellette.

A sétabot nekiütődött Audreynek és az idegen riadtan körülnézett, - nagy megrökönyödésében a szivar is majdnem kipottyant a foga közül.

- Nagyon sajnálom, asszonyom - mondta.

Audrey mosolygott, valami megszokott közhelyet mormolt és tovább sietett.

Ekkor az egyik kerti széken - amilyenek körülszegték az egész tavat - megpillantott egy nőt, aki ott ült s akinek furcsa elhelyezkedése még abban a nagy távolságban is feltűnő volt. Hanyatt dőlt a széken, arca az égnek fordult, két karja előre nyult, úgy kapaszkodott a székbe. A lány szívét félelem szorongatta. A nő helyzete olyan természet-ellenes volt, olyan furcsa és zavaró, hogy meglassította lépteit, - a sétabot-forgató férfi pedig ennek következtében utolérte.

Az idegen is észrevette a nőt.

- Fura dolog! - mondta és Audrey megörült, hogy társasága akadt.

- Én is azon csodálkoztam - mondta Audrey.

Az idegen meggyorsította járását és a lány nyomon követte, mert - maga sem tudta, miért - félt attól, hogy egyedül marad.

A nő ott a kerti széken negyven-ötven esztendő közt lehetett. Szemét félig lehunyta, arca és a keze kék volt a hidegtől. Mellette kicsiny ezüst-palack volt, amelyből hiányzott a dugó, és a szék karfáján vékony sáv volt, amely a palackból folyt oda.

Audrey nézte a nőt és megborzongott.

Valami sajátságosan ismerős vonás volt ezen a szerencsétlen arcon és Audrey azon gyötörte agyát, hogy ugyan hol is látta már? Talán valamelyik utcai tömegben villant eléje egyszer? Nem, ennél valami bizalmasabb módon látta.

A köpcös férfi eldobta szivarját, és gyöngéden a nő feje alá csusztatta a kezét.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha ön elmenne rendőrért - mondta a férfi udvariasan Audreynek.

Abban a pillanatban egy cirkáló rendőr bukkant elő és megmentette Audreyt a keresgéléstől.

- Rosszul van? - kérdezte a rendőr lehajolva.

- Ugy látszik, nagyon rosszul - felelte az idegen nyugodtan. - Miss Bedford, azt hiszem, önnek legjobb lesz eltávoznia.

Audrey fölriadt, a nevét hallván emliteni, és jobban megfigyelte az idegent. Soha nem látta azelőtt, legalább is úgy emlékezett, - de a szeme, amint jelentősen végignézett az uton, beszédese volt. Azt akarta, hogy Audrey távozzék el onnan.

- Egy másik rendőrt fog látni őrhelyén, a lovardával szemben - mondta a rendőr. - Nem lenne olyan szives ideküldeni és egyuttal megkérni, hogy telefonáljon a mentőkért?

Audrey örült, hogy elszabadulhat onnan, és elment, mielőtt a rendőrnek eszébe jutott volna egy fontos intézkedés.

- Elfelejtettem megkérdezni a nevét. Ön ismeri, ugy-e bár? Miss...?

- Igen, miss Bedfordnak hívják. Ismerem látásból, - egy hivatalban dolgoztunk, - mondta Slick Smith könnyedén.

Fölemelte a kis ezüstpalackot, gondosan bedugaszolta és átnyújtotta a rendőrnek.

- Esetleg tudnia kell, mi van benne - mondta.

Aztán figyelmeztetően hozzátette:

- Nem engednék senkinek egy csöppet sem kóstolni belőle, amíg ön valami ellenszert nem tarthat kéznél.

- Miért? - kérdezte a rendőr meglepődve. - Ön azt hiszi, méreg van benne?

Smith nem felelt.

- Nem érez ön semmit?

Megszagolta a nő száját.

- Olyan, mint a mandula...

A rendőr összehuzta szemöldökét:

- Nem gondolja, hogy halott?

- Annyira halott, hogy jobban már nem is lehet - mondta Smith nyugodtan.

- Öngyilkosság? - kérdezte a rendőr.

- Nem tudom. Jobb lesz, ha fölírja a nevemet. Richard James Smith. A rendőrség mint Slick Smithet ismer. Ismernek engem a Scotland Yardban. Be vagyok jegyezve.

Az egyenruhás ember gyanakodva nézett rá.

- Mit keres erre? - kérdezte. Nehézkes ember volt, a kérdései gépiesen hangzottak.

- Segítek önnek - mondta Smith kurtán.

A másik rendőr is megérkezett, néhány perc múlva pedig a mentő-autó túlkölése kíváncsi tömeget csődített oda.

A mentő-orvos hamarosan végzett a vizsgálattal.

- Igen, meghalt. Méreg, - hydrocyanicum, vagy cyanid.

Fiatal ember volt, nemrég került ki az iskolából, ennek következtében tehát dogmatikus, de itt első megállapítását a későbbi vizsgálatnak kellett igazolnia.

Az eset véletlenül Dick Shannon elé került, de ő azon az érdeklődésen kívül, amelyet Slick Smith neve keltett benne, semmi olyat nem látott az esetben, amely személyes beavatkozását tette volna szükségessé, amíg az esettel megbízott rendőrtiszt fölvilágosítást nem kért tőle Smith felől.

- Igen, ismerem. Amerikai kalandor. Nekünk semmi észleletünk ellene. Ki volt az a nő?

- Amennyire mi tudjuk: ismeretlen.

- A ruhájában vagy a kézításkájában semmi ismertető jel?

- Semmi. Ugy látszik, öngyilkosság. Karácsony óta ez a második a Green Parkban.

Aznap este Audrey az étteremben végigfutott szemével az esti ujságon. Egy háromsoros híren megakadt a tekintete.

- *A Green Parkban ma délután egy ismeretlen nő holttestére találtak. Azt hiszik, megmérgezte magát.*

Tehát meghalt! Audrey végigfutott a hideg, mikor délutáni félelmét igazolva látta. Milyen rettenetes dolog! A mérég nagyon gyorsan megölhette, hiszen a nő még nem ült ott a széken, mikor ő egy-két perccel előbb arra ment a gyaloguton. Vajon ki lehetett?

Audrey bizonyosra vette, hogy valahol látta már...

Aztán egyszerre csak eszébe ötlött, hogy hol. Az a nő volt, akit egy héttel azelőtt látott, - a részeg némbor, aki Lacy Marshalt kapuján dörömbölt!

Abba hagyta étkezését és a telefonhoz ment. Most minden esetre volt mentsége, amiért fölhívta Dick Shannont. Dick hangján megérezte az öröm, - és ez Audreyben - nem tudta, miért - a boldogság melegét gyújtotta meg.

- Hol járt? Vártam, hogy fölhív... Nem történt semmi baj?

Az utolsó mondaton megérezte az aggodalom.

- Nem. Ma este olvastam az újságban, hogy egy nőt halva találtak a Green Parkban. Én láttam, Shannon kapitány, - úgy értem, ott jártam, amikor megtalálták, és azt hiszem, ismerem őt.

Szünet támadt.

- Mindjárt megyek - mondta aztán Dick.

Néhány perc múlva ott is volt és Audrey elmondotta, mit látott.

- Igen, tudom, hogy Slick Smith is ott volt. Jelentették, hogy egy hölgy is ott volt. Miss Bradfield, - ez nyilván ön, ugye? De ön azt mondja, hogy ismerte.

Audrey bólintott.

- Emlékszik még arra, amit egy nőről mondtam, aki mr Marshalt kapuján dörömbölt?

Shannon füttyentett egyet.

- Malpas megbizottja volt!

- De miért...?

- Embereket fogadott, hogy bosszantsák Marshaltot, valami rejtelmes okból, amelyet nem tudok kihüvelyezni. Azt hiszem, az a szerencsétlen teremtés is egyikük volt. Nyomoztam utána, mikor a napokban a Portman-téren jártam. Nyilván Tonger kidobta, ez volt az utolsó alkalom, hogy látták.

Dick elgondolkozva nézett a lányra.

- Nincs szükségem önre ebben az ügyben, sem mint tanura, sem más minőségben - mondta. - Jobb lesz, ha ismeretlen tanu marad mindaddig, amíg a vizsgálat be nem fejeződött. Smith majd megszerzi mind azokat a bizonyítékokat, amelyekre szükségünk van - nekem ma este Tongerrel kell beszélnem. Egyébként - mondta hirtelen - mikor látogatja meg öreg gazdáját?

Audreynek a nyelve hegyén volt, hogy nyomban fölmegy a szobájába, átöltözni a látogatáshoz.

Ehelyett azt mondta:

- Holnap.

Shannon fürkészően nézett a szemébe.

- Nem mond igazat, ifju lady - mondta. - Ön ma este megy föl Malpashoz.

Audrey elnevette magát.

- Ugy van - vallotta meg. - De arra gondoltam, hogy ön esetleg zajt csapna.

- Fogok is zajt ütni. Mikor lesz a találkozásuk?

- Nyolc órakor.

Shannon megnézte az óráját.

- Két madarat akarok ölni egy kővel - mondta. - Most elmegyek Marshalt házába, azután önnel akarok találkozni a Portman-tér északi szélén, nyolc óra előtt három perccel.

- Ugy gondolom, semmi ok sincs rá, Shannon kapitány... - kezdte, de Dick megállította.

- Én pedig úgy tudom, hogy nagyon is jó okom van rá, - mondta - és amit én gondolok, az egyedül ma estére vonatkozik.

Audrey tétozázott.

- Megigéri nekem, hogy nem megy be a házba addig, amíg velem nem találkozott? - makacskodott Dick.

- Megigérem - mondta végül Audrey, nem egészen megkönnyebbülés nélkül, mikor arra gondolt, hogy Malpas házában kéznél lesz számára Dick kapitány.

XXVII. FEJEZET.

Az árulás.

Martin Elton fölpillantott ujságjából és komor pillantása immár huszadszor vetődött a feleségére, aki most alacsony széket huzott a kandalló elé és térdére könyökölve, arcát két tenyerébe fogva, belebámészkodott a vörös lángokba.

Dora most hirtelen feléje fordult és szembe nézett vele.

- Azt gondoltam, elmentél - mondta.

- Megyek is.

Összehajtott a ujságját és letette.

Az óra a kandalló tetején hét óra husz percet mutatott.

- Mi történt veled, Dora? Nem ettél semmit ebédre.

- Nem érzem egészen jól magamat - mondta, a vállát rándítva és újra a tüzet kezdte szemlélni.

- Mikor jössz vissza?

- Nem tudom, - talán éjfél tájban.

- Stanforddal találkozol?

- Ma már találkoztam Stanforddal egyszer, nem kívánom látni még egyszer.

Hosszu hallgatás következett.

- Elhozta azt a pénzt? - kérdezte Dora, nem is fordulva Martin felé.

- Nem - mondta Martin.

Dora sokkal jobban ismerte a férjét, hogysem meg lett volna győzve.

- Hozott valamit egy táskában: nem az a pénz volt az, amelyről a Smith nevű ember beszélt?

Ezuttal Martin megmondta az igazat:

- Igen, három millió frankot hozott. Jó matéria, nincs benne semmi veszedelem. Csupa haszon.

Dora válla észrevehetetlenül megmozdult.

- Ez a te gondod Martin. Ha te vállalod a kockázatát, nekem semmi közöm hozzá. Én már nem bírom ezt tovább.

- Nincs semmi kockázat - mondta Martin, és újra fölvette az ujságját. - Az az olasz lángelme, nekem pedig csak mellékes szerepem van a dologban. - Martin szinte bocsánatkérő hangon beszélt. - Eszem ágában sincs olyan örültség, hogy hamis pénzt hozzak forgalomba.

- Hol van a pénz? Tudni akarom.

Dora hangja szokatlanul követelőző volt. Egész nap idegroham kínozza és Martin mindent elkövetett, hogy jókedvre derítse.

- A matrácban van, az ágyam alatt - mondta. - De ne gyötörd vele magadat, Dora. Holnap már nem lesz itt.

Martin kiment a szobából, de nyomban vissza is tért, téli-kabátban és keztyűben.

- Te is kimégy a városba? - kérdezte.

- Nem tudom, - lehet... - felelte Dora, meg sem fordulva.

Hallotta, amint az utca-ajtó becsapódott, és újra belemerült boldogtalan gondolataiba.

Megijedt Martintól, - nem magát féltette, hanem a férfit, akit szeretett.

Martin türehetetlen teherre vált számára. Örökkön figyelte, gyanúsította, fitymálta őt. Ez alatt a néhány nap alatt Dora annyira meggyűlölte, hogy maga is megrémült a saját gonoszságától. Martin volt az, aki őt lezüllesztette, aki érintkezésbe hozta a londoni alvilággal, aki a maga képére alakította át.

Igy gondolkozott Dora, elfeledve - szokás szerint - mind azt, amit Martin tett érte, azt az életet, amelytől Martin megszabadította, és a férfi sok gyöngédségét, változhatatlan nagylelkűségét.

Ha Martin nem állna az útjában...!

Sóhajtott ennél a gondolatánál, öntudata alatt mint a mágnes, úgy vonzotta ösztönössége a maga körébe az Eszmét, - és nem sokára határozottan, hidegvérben foglalkozott azzal a tervvel, amelyet addig az ideig még önmagának sem mert elmondani.

Martin megölné Lacyt...

Dora bólintott, amikor ezt a bizonyosságot elgondolta.

És Martin ezt a fenyegetést mint meztelen kardot tartja az ő feje fölött. Dora ezért még jobban gyűlölte. És hát hogyan meneküljön? Hogyan rázza le magáról a terhet, amelyet Martin a vállára rakott?

Nem volt, csak egyetlen ut, egyetlen mód.

Egész nap, egész éjjel egyebet sem tett, mint szoktatta magát a szégyenletes cselekedet gondolatához.

Martin már negyedórája lehetett távol, mikor Dora fölrohant a szobájába, fölvette kabátját és kalapját, aztán lesietett a lépcsőn.

A Wine-streeti rendőr-őrszobán az ügyeletes altiszt Gavon detektívfelügyelővel társalgott, mikor egy halvány hölgy besietett a panasz-szobába. Gavon ismerte őt és udvariasan biccengett feléje.

- Jó estét, mrs Elton. Velem óhajt beszélni?

A hölgy bólintott. Az ajka szikkadt volt, - a nyelve mintha ellene esküdött volna.

- Igen - hebegte végül. - Van egy ember Olaszországban, - a hölgy hangja éles és szaggatott volt - aki a Banque de France bankjegyeit hamisítja. Már egész sereg van belőle - forgalomban.

Gavon bólintott.

- Ugy van, ez igaz. Talán tud valakit, akinél van belőle?

- Egész csomó van a házamban - mondta sebesen a hölgy. - A férjem hozta oda. A szobájában van, a matracában. Az ágy fejénél van egy kis fiók, az a matracba nyílik. Ott megtalálhatja.

Gavon majdnem hogy elszédült.

- A férje? - mondta hitetlenkedve. - És a pénz az övé?

Dora igent intett.

- Mennyit kap érte? - Erősen megragadta Gavon karját. - Hét esztendőt legalább is, ugy-e, Gavon?

Gavont meghökkentette és fölháborította a féltékeny asszony árulása. Látott már efféléket azelőtt is, de soha álmában sem gondolta volna, hogy Dora Elton neve is megjelenjék a Wine-Street titkos besugókönyvében.

- Bizonyos ön ebben? Várjon meg itt.

- Nem, nem, nekem mennem kell - mondta Dora lélekzet-fogyva. - El kell mennem valahova... Valahova! Szobalányom beengedi önt a házba. Megengedem önnek.

A következő pillanatban már az utcán rohant.

Akármilyen gyorsan ment is, valaki még gyorsabban követte, és amikor be akart fordulni az egyik mellék-utcába, az a valaki már a könyökénél volt. Dora hallotta, hátra fordult és fől sikoltott.

- Martin! - kiáltotta.

A férfi ránézett, a tekintete lángolt, - és a nő visszaretent, a két kezével mintha durva ütést akart volna elhárítani.

- A Wine-Streeten voltál, - mit kerestél ott? - kérdezte Martin suttogva.

- Nekem, nekem... dolgom volt... - hebegte Dora halálsápadtan.

- Árulkodni mentél. A pénzről?

Dora dermedten ránézett:

- Meglestél?

A férfi bólintott.

- Az utca másik felén álltam. Láttalak bemenni, - és vártam. Gondoltam arra, hogy ezt megteszed, de álmodni sem mertem, hogy megtennéd. Már most megmentheted a rendőrséget a fölösleges fáradságtól, ha visszamegy és megmondod, hogy a házban nyoma sincs a pénznek. Azon dolgoztál, hogy engem egy hétre lefogass.

- Martin! - nyöszörögte Dora.

- Azt gondolod, hogy ha én nem leszek már utadban - folytatta Martin könnyörtelenül - a dolgok könnyen fognak menni, ami Marshaltot illeti, de tévedsz, lányom! Még ma éjszaka számolok Lacy Marshaltal! Menj vissza és mondd el ezt rendőrségi barátaidnak.

- Hova mégy?

Dora belekapaszkodott Martinba, de a férfi félrelökte és ment tovább, - ott hagyván a félig eszelős asszonyt, hogy botorkáljon el a legközelebbi telefonállomáshoz és ott hiába ostromolja Lacy Marshalt telefonját.

XXVIII. FEJEZET.

A halál háza.

Öt perccel Audreyvel való beszélgetése után Shannon kiszállt bérautójából Marshalt házának impozáns kapuja előtt. Tonger ajtót nyitott neki. Tonger rend szerint valami libériafélét viselt, - szárnyas kabátot és csikos mellényt - de most gypajuruha és vastag kabát volt rajta, és úgy látszott, hogy éppen most utazásból tért meg.

- Marshalt nincs itthon - mondta nyersen.

- Ugyancsak beteg színben van, Tonger, - mi történt önnel? - kérdezte Dick.

Hivatlanul bement a kapu-aljba és becsukta maga mögött az ajtót.

Tongernek, úgy látszott, tetszett a kérdés.

- Ön mondta! Ült már valaha aeroplánban?

Dick nevetett.

- Hát ez a bibi? Nos, én igazán rokonszenvezem önnel, ha rossz hajós, - uj, de nem kellemes tapasztalat az ilyesmi. Önnel inkább van beszélni valóm, mint Marshaltal. Emlékszik még arra a nőre, aki egy héttel ezelőtt itt járt, - akit ön kituszkolt?

Tonger bólintott.

- Jöjjön be a fogadó-szobába, kapitány - mondta hirtelen és kinyitotta az ajtót, meggyújtotta a villanyt. - Éppen ebben a pillanatban értem haza. Ön egyenesen a nyomomban jött. Nos, mi van azzal a hölgyel?

- Ma délután - mondta Dick - egy nőt találtak a Green Parkban, holtan. Okom van azt hinni, hogy azonos volt azzal a nővel, aki itt botrányoskodott.

Tonger tátott szájjal bámészkodott rá.

- Nem gondolnám - mondta. - A Parkban, mondja ön? Meglehet, miért ne? De én semmit sem tudok felőle, hogy kicsoda, merre van, vagy más effélét.

- Ön azt mondta hogy mrs nem-tudom-én-kicsoda volt Fourteen Screamsből.

- Ezt a nevet mondta nekem, de hát én nem ismertem őt. Szeretné, ha megnézném?

Dick elgondolkozott.

Az öreget láthatóan megviselte az utazása, - embertelenség lenne ma este még egy istenitéletnek alávetni.

- Holnap is jókor lesz - mondta.

Nem akarta elnyújtani a beszélgetést, mert pontosan akart találkozni Audreyvel, és Tonger lekísérte a kapuhoz.

- Hajón sem jó, - mondta Tonger - kis hajón még rosszabb, de uram-teremtőm! az aeroplán maga a pokol, kapitány! Ha Lacy még egyszer Párisba küld, kis hajón megyek, - ameddig csak mehetek! Hogyan halt meg az az asszony? - kérdezte azután váratlanul.

- Ugy gondoljuk, öngyilkos lett, megmérgezte magát. Kicsiny ezüstös üveget találtak mellette. Dick a kapulépcsőn állt és amíg beszélt, a kapu csöndesen becsukódott. Tonger ur nyilván csak udvariasságból érdeklődött a lelet iránt és sokkal jobban el volt foglalva belső gondjaival.

- Barátom, a modorod csiszolásra szorul! - mondta Dick a lépcsőn lefelé jövet, félig boszankodva, félig mulatva.

Mikor a gyalogjáróra jutott, egy nő ment el mellette. Láta jönni a kis fénykörben, amelyet az utcai lámpa vetett néhány yardnyi körzetben, és most, hogy elébe ért, valami a járásában föltűnt neki. Feketébe volt öltözve, - az arcát széles-karimájú kalap takarta el. De Dick megismerte és pillanatnyi ösztönének engedve, nevéen szólította.

- Mrs Elton.

A nő megállt, mintha a név belenyilalt volna, és félig Dick felé fordult.

- Ki az? - kérdezte reszkető hangon. - Ó, ön!

Aztán élesen hozzátette:

- Beszélt Marshallal?

- Nem, nem beszéltem.

- Megpróbáltam bejutni hozzá, de nyilván megváltoztatta a zárat a hátsó ajtón. Ó, Istenem! Mi fog történni, Shannon kapitány?

- Minek kellene történnie? - kérdezte, megrökönyödve mrs Elton izgatott hangjától.

- Martin nincs itt, ugy-e? Ó, milyen örült, milyen örült voltam!

- Nem, senki sincs itt, még Marshall sem.

Dora ott állt tünődve. Keze a száján, fehér arca fáradt és beesett volt. Aztán, minden előzmény nélkül odahajolt Dickhez:

- Gyülölöm azt a lányt! Gyülölöm azt a lányt!

Valósággal köpködte a szavakat és hangjában remegett a szenvedély.

- Ön sem álmodta volna soha, hogy ilyen az a lány, ugy-e? A romlott kis álszentecske! Én tudom, hogy vele van találkozója! Nem törődöm vele, mit tesz Martin, nem törődöm vele, hogy mit tud, - de ha Lacy engem megcsal - megváltoztatta a zárat - ebből világos...

Hangja zokogásba fult.

- De hát miről az ég-világról beszél ön? - kérdezte Dick elképpelve.

A nő szánsalmasan hisztériás állapotban volt. Dick látta, hogyan reszket reménytelen dühében.

- Lacyról és Audreyről - nyöszörögte.

Azután egyetlen szó nélkül megfordult és rohant azon az uton, amelyen jött.

Dick zavarodottan bámult utána.

Amikor odaért a tér északi szélére, Audrey már várta.

- Kivel beszélgetett? - kérdezte, amint tovább mentek az 551-es ház felé.

- Senkivel, - legalább is senki olyannal, akit ön ismer - mondta.

Audrey el akarta hagyni a ház közelében.

- Ne jöjjön tovább, nagyon kérem - könyörgött Audrey.

- Be fogok menni abba a házba önnel együtt - makacskodott Dick - vagy pedig ön sem megy be. Nekem legalább is semmi hajlandóságom, hogy egyedül beengedjem önt oda.

Audrey elgondolkozva nézett rá.

- Lehet, hogy így jobb lesz, bár érzem, hogy nem volna szabad beengednem önt. Az öreg lehet félelmetes ember, de utóvégre én is tartozom neki valamivel.

- Mellesleg, a pénz önnél van?

- Amennyi csak maradt - mondta Audrey mosolyogva. - Igazán nem pazaroltam belőle. A szállóban egy hétre előre megfizettem a szállásomat. Gondolom, ön tisztában van azzal, hogy hétfőtől kezdve más foglalkozást kell szereznem, és mr Malpas valószínűen a rendőrségért küld, ha nem tudok elszámolni a pénzzel, amelyet elköltöttem.

- Csak küldjön értem - mondta Dick.

Eközben odaértek az 551-es ház kapujához és Audrey, pár pillanatnyi tétovázás után, kopogtatni kezdett. Nem kapván választ, ismét kopogott. Ekkor megszólalt a kapuoszlopból a régi hang:

- Ki az?

- Miss Bedford.

- Egyedül van?

Audrey tétovázott, Dick pedig hevesen bólingatott.

- Igen - mondta végül Audrey.

Éppen hogy kimondta, - az ajtó lassan megnyílt és Audrey besurrant.

A detektív utána.

Halvány világosság derengett a hallban.

- Várjon meg itt - suttogta a lány, mikor az ajtó bezárult mögöttük.

Dick némán beleegyezett, ámbár semmi szándéka sem volt, hogy Audreytől ekkora távolságban várakozzék. Alig ért a lány az első lépcsőfordulóra, mikor Dick már követte. Gummitalpu cipője nesztelen volt.

Audrey akkor vette észre a detektívet, mikor ő maga éppen a lépcsőházi ajtón kopogott. A szemöldökével visszaparancsolta Dicket.

Kétszer kopogott, - a keze éppen fölemelkedett, hogy harmadszor is kopogjon, mikor a szobából gyorsan egymásután két lövés hallatszott.

Abban a pillanatban Shannon ott termett mellette és félretolta a lányt. Nekifeszítette vállát az ajtónak, és az ajtó hirtelen benyílt. Jól megvilágított előszobában volt, - szemben vele a sötét szoba nyitott ajtaja. A szoba sötétebb volt, mint valaha, mert a leghalványabb fény sem szüremkedett belőle.

- Van itt valaki? - kiáltotta Dick harsányan, és valami halk mozgást észlelt.

- Mi az? - kérdezte a lány rémült hangon.

- Nem tudom.

Valami döbbenetes, valami kísérteties hangulat volt a szobában. Dick érezte, hogy a haja szálai égnek merednek, és a feje bőrén végigborzong a hideg.

- Ki van itt? - kérdezte újra.

Ekkor egészen váratlanul két lámpa gyuladt ki, - egy asztali lámpa, meg egy erősen ernyőzött lámpa a kis asztal meg a szék fölött, amelyeket el tudott volna érni a kezével. Egy pillanatig semmi szokatlant nem észlelt.

De aztán a szoba kellős közepén egy férfit látott, aki arcra borulva feküdt ott a szőnyegen.

Shannon oda akart rohanni.

Egy drót elkapta az arcát, egy másik drótban majdnem fölbukott, - zseblámpájánál egy harmadikat is látott, azt egyetlen mozdulattal eltépte. A másik pillanatban már ott térdelt a férfi mellett és hanyatt fordította.

Lacy Marshalt volt.

Szive fölött a fehér ingmellet feketére pörkölte a közéről elsütött pisztoly. Kiterjesztett két keze megmerevedett az agóniában, félig csukott szeme üvegesedve meredt a sötét menyezetre és ingmellén keskeny vérfolt kezdett pirosodni.

- Meghalt! - hebegte Dick.

- Mi az, mi az? - kérdezte a lány rémült hangon.

- Maradjon ott, ahol van - parancsolta Dick. - Ne mozduljon a szobából.

Nem akarta kiengedni a lányt szemének látóköréből, a rejtelemnek és a halálnak ebben a házában. Odament az asztalhoz és várakozásához képest ott találta - úgy, hogy az öregembernek mindig kezeügyére eshetett - az áram-kapcsolótáblát, amely az ajtókat ellenőrizte. Megfordította valamennyit, aztán odament a lányhoz.

- Azt hiszem, az ajtók mind nyitva vannak - mondta, aztán karonfogta a lányt és lesietett vele a lépcsőn.

- Mi történt? - kérdezte Audrey újra. - Ki volt az az ember?

- Majd elmondom később.

A kapu-ajtó tárva volt. Dick kiszaladt az utcára. Egy bérautó halvány fénye volt látható a téren és Dick éles fütyje odaparancsolta a gépet a gyalog-járó mellé.

- Menjen vissza a szállójába - mondta Dick Audreynek - és várjon ott, amíg meg nem jövök.

- Ne menjen be még egyszer ebbe a házba - kérte Audrey aggódva. Megszorította a férfi karját:

- Kérem, ne menjen be! Valami történni fog önnel, - én tudom, hogy valami történni fog.

Dick gyöngéden elszabadította a karját.

- Nem kell semmitől sem tartania - mondta. - Egy perc alatt egész sereg rendőrt hozok a színhelyre és...

Dörrenés hallatszott belülről.

Dick megfordult, - a kapuajtó abban a pillanatban becsukódott.

- Valaki még van a házban! - suttogta Audrey. - Az Isten szerelmére, ne menjen be! Shannon kapitány! Dick! Ne menjen be!

Dick fölrohant a kapulépcsőn, nekidőlt a kapuajtónak, de az még csak meg sem remegett.

- Ugy látszik, ezek kifogtak rajtam - mondta Dick. - De most már kérem, menjen.

Alig hogy a bérautó megindult, Dick már ott dörömbölt a kapuajtón. Nem várt feleletet. Egyszerre csak elhült a vére, mert valami beteges nevetés ütötte meg fülét.

- Megvan! Megvan! Megvan! - vinnyogta a hang, aztán csend lett.

- Nyissa ki az ajtót! - dörögte Dick. - Nyissa ki az ajtót, beszélni akarok önnel!

Semmi felelet.

A Baker Street sötétjéből egy rendőr érkezett, akit a nagy dörömbölés csábított oda. Követte egy másik férfi is, akiben Dick rögtön ráismert Willittre, a magándetektivre.

- Valami baj van, Shannon kapitány? - kérdezte Willitt.

- Mit keres itt? - kérdezte vissza Dick.

- Őrzöm a házat... megbízatásom van mr Marshaltól.

Ez meglepő ujdonság volt.

- Mr Marshalt állította önt ide? - kérdezte hirtelen Dick és mikor Willitt felelt, tovább kérdezte:

- Van itt valakije, aki a hátsó fronton őrködik?

- Van, Shannon kapitány, - egy harmadik embert pedig mr Marshalt házának a tetejére állítottunk.

Dick hamarosan határozott.

- Menjen a hátsó fronton levő barátjához. Van valami fegyvere?

A magándetektiv zavarodottnak látszott.

- Ez azt jelenti, hogy engedély nélkül visel fegyvert! De most nem bolygatom ezt a kérdést. Kerüljön oda a hátsó frontra és ne feledje el, hogy gyilkossal van dolga, még pedig olyan gyilkossal, aki nem fogja kétszer kérdezni, hogy lelőjje-e önt, mint ahogy lelőtte mr Marshalt.

- Marshalt? - hebegte Willitt. - Lelőtték?

- Meghalt, - bólintott Dick.

Elküldte a rendőrt megerősítésért és az elkerülhetetlen rendőr-ambulanciáért, - azután gyorsan szemlét tartott a ház homlokfrontján. A kövezettől tágas, hegyes-tetejű vaskorlát választott el két elzárt ablakot. Azokon át csak bejuthatott volna az ablaküvegek árán, de ha egyszer benn volt a szobában, az a veszedelem fenyegette, hogy a hall ajtaja (emlékezett erre az ajtóra) éppugy ellene áll minden kísérletnek, mint a kapuajtó. Átgondolta és végül el is ejtette ennek a behatolási kísérletnek a tervét. Otthagyta a rendőrt, aki közben visszaérkezett és elkerült a ház hátsó frontja felé, ahol Willitt őrködött társával.

Hátul, a Portman-tér mögött, nem sok látnivaló akadt, - mindössze egy magas fal, amelyet ajtó szakított meg. Az ajtót, úgy látszott, használni szokták, mert rajta és körülötte nem volt az a sok por és omladék, ami olyan könnyen összegyülemlik a soha nem nyíló ajtók körül.

Willitt embere segített Dicknek, aki fölmászott a fal tetejére. Zseblámpája fényénél keskeny udvart látott és egy második ajtót, amelyről azt hitte: épp olyan mozdithatatlan, mint a többi.

Visszament a Portman-térre. Éppen akkor jelent meg ott a rendőrautó, tele detektívvel és egyenruhás rendőrrel. Az első, aki kiugrott belőle, Steel őrmester volt. Az egyik ember hatalmas tüzoltó-baltát hozott magával, de az első csapás, amelyet a kapuajtóra mértek, meggyőzte Dicket arról, hogy ez a módszer sem válik be.

- Az ajtó acéllal van borítva: ki kell ütnünk, - mondta.

„Kiütni” - könnyű volt ezt mondani, de ugyancsak nehéz megcselekedni. A kulcslyuk rendkívül szűk volt, és úgy látszott, hogy robbanó-anyagot belehelyezni bonyodalmas, sőt veszélyes munka lesz.

Ekkor, míg Dick a kiküldött felügyelővel tanácskozott, megtörtént a csoda. Halk csattanás hallatszott, és az ajtó lassan megnyílt.

- Tegyetek éket alája - parancsolta Dick, és fölszaladt a lépcsőn a halottas szobába.

A lámpák még mindig égtek. Dick megállt az ajtóban és megdermedt az ámulattól.

Lacy Marshalt holtteste nem volt sehol!

XXIX. FEJEZET.

Mr Malpas bálványa.

- Átkutatni minden szobát! - rendelkezett Dick. - Az az ember még itt van a házban. Itt járt.

Odamutatott az asztalra. A papirokon, amelyek össze-vissza heverték rajta, vérvonások látszóttak.

Dick elkezdte kutatni a falakat: nincs-e rajtuk másik kijárat?

- Az Isten szerelmére! - lihegte a következő percben.

A szoba végében, az asztalhoz közel, zugos alkov volt, amelyet bársonyfüggönyök rejtettek el szem elől. Mikor ezeket a függönyöket félrehúzták, Shannon elkáprázott attól, amit látott.

Széles piederasztalon hatalmas bronzbálvány ült. Az alak mögött, a falba belenyulva széles, arany napkorong, amelynek kitörő lángnyelvei ezer meg ezer apró rubinttal voltak kirakva, és ezek, mint lángoló tüzek ragyogtak a lámpafényben.

A szörnyeteg bálvány mellett kétoldalt macskaformájú állatok örködték, - bronzból voltak, mint a bálvány. Szemük zölden ragyogott a kézilámpák fényénél.

- Smaragdok, igazi smaragdok! - lelkendezett Dick. - Ugy látszik, mi Ali Baba barlangjába csöppentünk. Ez a bálvány rémitő ronda teremtés. Félig Plútó, félig Medúza, - nézzétek a kigyókat ott a hajában!

Rettenetes torz-alak volt. Feje szörnyeteg volt, - nyitott állkapcsai, amelyekből kivillantak elefántcsontfogai, mintha mozogtak volna, amint Dick és társai rábámultak.

- Az öreg-ur, úgy látszik, - ördög-imádással is tetézte egyéb műveleteit - mondta Dick, rámutatva két keskeny, fekete füstölőre, amelyek ott álltak a bálvány mellett jobbról és balról.

- Ez vér!

Steel jutott erre a fölfedezésre. A fekete talapzaton lámpája sugarai valami nedvességre vetődtek, és amint Steel megtapogatta ujjával, vörös foltot látott.

- Fogják meg, hátha elmozdul!

Három ember nekivetette vállát a talapzatnak, de az nem mozdult. Dick ránézett alantasára.

- Hova tehetnék Marshalt holttestét? - kérdezte. - Itt kell lennie a házban valahol. Steel, nézze át a felső szobákat, én átkutatom a földszintet és a pincét.

Steel szaglászott.

- Nem érez semmi különös szagot ebben a szobában, főnök ur? Olyan, mintha füstölő tűz lett volna itt, - nedves szénnek van ilyen szaga.

Dicket ugyanez a jelenség foglalkoztatta.

- Észrevettem, mikor bejöttünk - kezdte, de egyik egyenruhás ember félbeszakította.

- Valami ég a szőnyegen - mondta, és a lámpa kéken kigyózó füstöt mutatott.

Dick keztyűt rántott és fölemelte. Égett szén volt, - immár élettelen, és a szőnyeg mégis füstölgett.

- Hogyan jutott ez ide? - kérdezte.

Steel nem tudott megoldást.

A bársonyfüggönyök egyéb érdekességekkel is szolgáltak. Egyikük mögött, a szoba egyik sarkában Dick rejtett kis ajtóra akadt. Ugy látszott, ezt nem villany-áram kormányozta. Itt aztán a tűzoltó-balta eredményesebben működött, és egy kis kőlépcsőzet bukkant elő. Levezetett a földszintre, egy ajtón keresztül, abba a front-szobába, amely a lefüggönyözött két ablak mögött volt. Valamikor ez a társalgó-szoba igen előkelő lehetett. Még mindig be volt butorozva, de minden olyan porlepte, molyette volt benne, hogy az egész helyiség tökéletesen leromlottnak látszott. A szoba zugaiban mindenféle holmik hevertek zagyva össze-visszaságban. Mindenféle állati bőrök és rútnál-rútabb afrikai bálványok. A szőrméket kikezdte a moly, - a lándzsák hegye vörös volt a rozsdától.

Utolsó, de éppen nem legérdektelenebb leletük egy mély egyiptomi koporsó volt. Fényesre volt festve, a teteje egészen emberalakúra faragva, Dick fölemelte a koporsó tetejét, - a koporsó üres volt.

- Lacy Marshalt holtteste itt van a házban - mondta, mikor visszatért a felső szobába - és a gyilkosa is itt van. Megvizsgálta, hogy nincs-e valahol átjáró a két ház között?

- Nincs - mondta Steel. - A falak tömörek, - megvizsgáltam őket mindenütt.

Mikor visszatértek abba a szobába, amelyben a holttest az imént feküdt, Dick fölfedezte a rendőrfelügyelőt: ott ült Malpas asztalánál.

- Mit csinál evvel, uram? - kérdezte a felügyelő, és egy papírt nyújtott át Dicknek. Fél levél-papír volt.

Dick Shannon elolvasta, és megfagyott benne a vér. A papíron Audrey szállójának a címe volt, a kézírás pedig kétségtelenül Audreytől származott. Dick elolvasta:

Lesz olyan szives és meglátogat engem ma este nyolc órákor? Mr M. beengedi önt, ha a kapuajtón kopog.

Az aláírás ennyi volt: „A.”

...,„Audrey!”...

Dick csak egy pillanatra billent ki egyensúlyából. - aztán nyomban eszébe ötlött a magyarázat.

Ez egyike volt azoknak a leveleknek, amelyeket az öreg-ember Audreyvel másoltatott. Ez volt a csalétek, amellyel a milliommot a halálos csapdába csábította.

Félrevonta Steelt és megmutatta neki a levelet.

- Meg tudom ezt magyarázni - mondta. - Ez egyike azoknak a leveleknek, amelyeket miss Bedford az öreg-ember utasítására másolt.

Aztán hozzátette:

- Elmegyek és elujságolom a dolgokat Tongernek.

Minden egyebet elfelejtett, - csak Tonger járt az eszében és az a hatás, amelyet mind ezek a hírek a szomszéd házban kelteni fognak.

Kisebb tömeg álldogált a kapu-ajtóban, mikor kiment, mert a tragédia hire azzal a sajátos gyorsasággal terjedt, amely az ilyen eseményekkel jár. Marshalt házából világosság látszott a hall üvegtábláján át.

Dick becsöngetett.

Tonger meg fog rőkönyödni. Együtt nőtt föl a halott milliomossal, vele küzdött, vele érzett. Akármilyen bitang ember volt is, az inas mégis tud majd valami jót a gazdájáról.

Hiába kopogott: nem mozdult senki.

A kapu-rácson betekintve, világosságot látott a konyha felől és újra csöngetett.

Ekkor Steelt hallotta, aki nevéen szólította, - és visszament alantaszához.

Lába a kövezeten volt, ő maga félig Steel felé fordult, mikor Marshalt házából lövés hallatszott, utána pedig gyors egymásutánban még kettő.

Dick a kapuajtóban termett. Valahonnan az alagsorból jajgatás hallatszott és a konyha ajtaja kitárult.

- Gyilkosság! - jajveszékelt egy női hang.

A következő pillanatban rohant le a lépcsőn. Egy nő ájultan nekirogyott, de Dick félretolta, átrohant a konyhán és szaladt föl a lépcsőn, amelyről azt hitte, hogy a hallba vezet. Ott három hisztériás cseléd lányba ütközött, meg egy asszonyba, aki nyilván a szakácsnő volt és aki még a legnyugodtabbnak és a legértelmesebbnek bizonyult, ámbar ő is alig tudott egyebet annál, hogy lövéseket hallott és utánuk mr Tonger hangját.

- Onnan hallatszott, uram! - mutatott egyik leányzó remegő ujjal fölfelé. - Mr Marshalt dolgozószobájából!

Shannon egyszerre két lépcsőt ugrott egy helyett, és a dolgozószoba ajtaját tárva-nyitva találta. A küszöbön keresztbe feküdt Tonger, - holtan.

Tonger! Minden erőlködés nélkül fölemelte a madár-emberkét és a pamlagra fektette. Őt is közvetlen közelből lőtték le, - fölösleges volt már orvost hívni. Az ajtóhoz ment és beszólította az egyik cseléd lányt.

- Hozzon azonnal rendőrt.

Ezuttal az ismeretlen gyilkos nem fogja eltüntetni tetteinek bizonyítékait.

Megvárta, amíg a holttestet elvitték, aztán rövid szemlét tartott a szobában. Két kilőtt golyó megmagyarázta neki, hogy a gyilkosságot önmüködő pisztollyal követték el.

De hogyan menekült el a gyilkos?

Agyán egy gondolat villant át. Fölhajszolta az egyik leányzót.

- Mikor fölöttem a konyhából, a kapu-ajtó nyitva volt... ki nyitotta ki?

Sem a leányzó, sem a társai nem tudták megmondani. A kapuajtó nyitva volt, mikor ők fölrohantak az alagsorból. A ház sietős átvizsgálása nem mondott neki semmit, de egy tény világosan állt előtte: Malpasnak cinkostársa volt, és ha valamelyikük elmenekült is, az nem Malpas volt.

Affelől, hogy Malpas a házban volt Marshalt meggyilkolása után, meg volt győződve.

Visszament az 551-esbe, hogy ott folytassa a kutatást. Minden szobát átvizsgáltak már, kivéve egyet, a legfelső emeleten. Annak az ajtaja ellene állt minden rendőri próbálkozásnak.

- Ki kell nyitni - mondta Dick parancsolóan. - Feszítővasakat kell szerezni. Addig nem megyek el ebből a házból, míg minden szobát át nem kutattunk.

Egyedül volt a feketére bevont szobában, ahol Marshalt lelőtték, és a holttest eltűnésének hihetetlen voltán tűnődött, mikor észrevette, hogy mögötte mozog valaki. Hátra fordult.

Egy ember állt az ajtóbejáratban.

Az első, amit Dick észrevett rajta, pápaszemének csillogása volt.

„Brown” volt, London bicegő szerelmese, akit akkor éjszaka a Portman-téren látott és akit annyira érdekeltek a gyémántok.

Shannon agyán valami gyanu villant át.

- Hogyan került ön ide? - kérdezte kurtán.

- A kapun - hangzott az egyszerű válasz. - Tárva találtam, és, bátrabb tagja lévén a tömegnek, mint a többiek, besétáltam.

- Nem posztol rendőr a kapuban?

- Ha posztol is, én nem láttam - mondta könnyeden a másik. - Attól tartok, fölösleges vagyok itt, Shannon kapitány.

- Attól tartok, hogy az, - mondta Dick - de addig ön el nem megy, amíg föl nem fedezem, hogyan jött be.

Az öreg mosolya alól kifehéredett a foga:

- Ne mondjon olyat, hogy én gyanus vagyok - mondta tréfásan. - Nagyon csunya dolog lenne! Azt a gyanut viselném, hogy meggyilkoltam az én öreg Lacy Marshalt barátomat!

Dick nem szerette az öreg ravasz mosolyát, - nem látott semmi tréfásat a mai est tragédiájában - és amint lekísérte az öreget a lépcsőn, agya lázasan dolgozott. A kapuban álló rendőr nem látta őt belépni, - esküdözött, hogy amióta ott áll a posztton, egyáltalán senki sem ment be a házba.

- Mit jelentsen ez? - faggatta Dick a látogatót.

- Azt, hogy a rendőr téved - mondta a másik hidegen. - Talán emlékszik még, hogy kiment a gyalog-járóra, hátrább parancsolni a tömeget.

A rendőr helyben hagyta, hogy így volt.

- Ön ezt megláthatta a hallból is, vagy a lépcsőről - mondta Shannon tamáskodva.

- Kivülről láttam, - de hát én tökéletesen megértem, hogy ha egy ember elég esztelen olyan helyre jönni, ahol gyilkosság történt, csak önmagára vethet érte, ha gyanuba keveredik.

- Hol lakik ön?

- Még mindig a Ritz-Carltonban. Itt maradok, ha kívánja, de megnyugtathatom, hogy a leggyűlöletesebb bűnöm, amelyet fejemre olvashatnak ebben az esetben: a fékezhetetlen kíváncsiság.

Dick már tudott róla, hogy az öreg csakugyan annak az előkelő szállónak a lakója, - elküldte hát a betolakodót a dolgára.

- Azért én sehogys szeretem ezt a históriát - mondta Dick a segédjének, mikor visszamentek Malpas szobájába. - Lehet, hogy úgy került ide, ahogyan mondta, de másfelől éppugy meglehet az is, hogy itt volt a házban, mikor a gyilkosságot elkövették. Meddig tart vajjon, amíg azt az ajtót kifeszítik? Lássuk csak.

Fölment Steellel a legfelső emeletre, ahol két rendőr állt az ajtó előtt, amelynek sem kulcsa, sem kilincse.

- Hogyan lehet ez! - kérdezte Dick, kíváncsian vizsgálgatva az ajtót.

- Belülről, uram - felelte az egyik rendőr. - Valaki odabenn van.

- Bizonyos effelől? - kérdezte Dick gyorsan.

- Igenis, uram, - mondta a másik rendőr. - Magam is hallottam. Valami koppanás volt, aztán olyan zaj, mintha asztalt tennének keresztbe...

Dick figyelmeztetően tette szájához az ujját és lehajolt. Hallgatózott.

Először nem hallott semmit. Azután igen halk nyikorgást hallott, mintha rozsdás ajtóvas fordulna.

- Megpróbáltuk a baltával, - mondta Steel, az ajtó fájának mély hasadásaira mutatva - de nem használt. Ott jönnek az emberek a feszítővasakkal.

- Hallja ezt? - kérdezte a rendőr hirtelen.

Süket lett volna, ha nem hallotta volna: olyan nesz volt, mint mikor egy szék eldől, azután kevéssel utóbb mintha valami lezuhant volna.

- Nyissák ki azt az ajtót, gyorsan! - mondta Shannon.

Kezébe vette az egyik feszítő-vasat, odatette a végét az ajtó és a félfa közé, és nyomta. Az ajtó alig engedett. A második feszítő-vas jól fogott és mikor mindkettőt megfeszítették, az ajtó erős recsenéssel megadta magát.

A padlás-szoba, amelybe berontottak, üres volt és butortalan, - csak egy szék feküdt fölborítva a padlón, meg egy asztal. Dick odaugrott az asztalhoz, ki akarta nyomni a padlásablakot, de az erősen be volt csukva. Ebben a pillanatban fölvilágított a kézi-lámpájával. Ekkor látta, hogy a homályos üvegen át lebámszkozik rá egy arc. A következő pillanatban eltűnt.

Hosszu, hegyes álla, széles kiálló homloka, félelmetesen nagy orra volt...

XXX. FEJEZET.

A cigaretta-tárca.

- A feszítő-vasat, gyorsan! - kiáltotta Dick és nekitámadt a nehéz tetőzetnek.

Néhány perc múlva nyitva volt és Dick kimászott a lapos, ólomföldre háztetőre. Óvatosan megkerült egy kéményt.

- Föl a kézzel! - kiáltott egy hang és Dick zseblámpája fényénél téli-kabátos férfit látott. Eszébe jutott, hogy Willitt elmondta neki, hogy egy őrszemet a háztetőre állítottak.

- Ön Willitt embere? - kérdezte.

- Igen, uram.

- Én Shannon kapitány vagyok a rendőrfőnökségről. Látott valakit erre menni?

- Nem, uram.

- Bizonyos felőle? - kérdezte Dick hirtelenkedve.

- Föltétlenül bizonyos, uram. Hallottam ugyan olyan neszt, mintha valaki járna, mielőtt a padlásablakot kitörni hallottam - gondolom, a padlásablak volt - de az a tető másik végéről hallatszott.

Dick visszasietett a nyíláson túl, az ellenkező irányban, amíg meg nem állította a szomszéd ház fala, amely egy emelettel magasabb volt az 551-esnél. Rávilágított a falra: lehetetlen, hogy bárki is megmászhatta volna azt a csupasz falat.

Ekkor megpillantott egy megcsomózott kötelet, amely a tetőt szegélyező alacsony korlátról lógott le, és amelynek egyik vége a kémény köré volt hurkolva. Lebámult a sötétségbe.

- Ha az az ember erre jött, bizonyára mozgott - mondta és visszament kikérdezni az őrszemet.

Az nem tudott egyebet, csak azt, hogy hangot hallott, amely azonban lehetett a padlás-ablak nyitásától is, és hogy semmiféle erősebb zaj nem hallatszott mindaddig, amíg Dick feszítő-vasa el nem kezdett buzgólkodni.

- Ön amerikai? - kérdezte hirtelen Dick.

- Igen, uram, amerikai vagyok - felelte amaz. - Efféle munkákat végeztem odaát is.

A tetőn tehát egy másik rejtekhelynek is kell lennie. Dick negyedórát eltöltött azzal, hogy figyelt, lesett, még a kémény tégláit is megkopogtatta, de minden hasztalan volt. Leereszkedett a kis padlás-szobába, és Steelre hagyta, hogy kutatását kiegészítse.

Steel nyomozása kényelmes volt, de alapos. Kézilámpája segítségével rendszeres vizsgálat alá vette az ólom-tetőt. Első fölfedezése egy rézkupak volt, nyilvánvalóan önműködő lövedék, amelyet nemrégén lőhettek ki. A második és még fontosabb lelet addig nem mutatkozott, amíg már éppen abba nem akarta hagyni az egész nyomozást. Ott feküdt egy keskeny kis esőcsatornában a korlát mellett és arany sarkának csillogása árulta el jelenlétét. Steel kihalászta az állott vízből és levitte magával a padlásszobába.

Keskeny kis cigarettatárca volt, mindössze három elázott cigaretta volt még benne. Az egyik sarkában egy név kezdőbetűi. Letörölte szárazra és odavitte főnökének.

Dick Shannon kibetűzte a monogrammot.

- Azt hiszem, megvan már a mi emberünk - mondotta nyugodtan.

XXXI. FEJEZET.

Martin Elton hazaérkezik.

Dora Elton hallotta férjének kulcsát a zárban és fölkészült a találkozásra. Fázott, pedig még mindig rajta volt a prémkabátja, a szoba hőmérséklete pedig elég magas volt. Az idegei annyira meg voltak feszülve, hogy minden hangot erősebbnek hallott, mint máskor. Hallotta, amint férje a hallban letette sétabotját a tartóba, - hallotta cipőjének nesztét a szőnyegen, - és várt. Valamikor olvasott egy férfiról - vagy talán nő volt? - aki vakon engedelmeskedett egy hipnotizőr akarátának. Egy napon aztán a szabadság, a megkönnyebbülés örvendező érzése vett rajta erőt, és nemsokára meg is tudta, hogy parancsoló mestere halott.

Lacy Marshalt is halott... Ha nem állt volna is ott a tömeg szélén és nem hallotta volna a híreket, amelyek szájról-szájra jártak, megtudta volna abból, hogy lelki megszállottságának érzete alól hirtelen, viharzó erővel fölszabadult. Ugy érezte magát, mint a gyilkos érezheti a kivégzés hajnalán. A bűn ostoba, kicsinyes volta, - a rettenetes és aránytalan büntetés, amely el fogja ragadni tőle azt, ami legdrágább neki, - a régi gyűlölségek tökéletes haszontalansága... mindez az ő lelkén is átrezdült.

A kilincs lenyomódott, és Martin Elton belépett.

Dora meglátta és ajkához kapott, hogy elnyomjon egy sikoltást.

A férfi arca és keze piszkos volt, ruhája csupa szenny és por, - egyik nadrágjáról egy szövet-sáv lógott le és a nyíláson át kilátszott megzuzódott térde. Arca megviselt, öreges volt, - vértelen ajka görcsösen rángatózott.

Egy pillanatra megállt az ajtónál és Dorát nézte. Tekintetében nem volt sem gonoszság, sem szemrehányás.

- Halló! - mondta, becsukta az ajtót és előbbre ment. - Hát eljött a rendőrség?

- A rendőrség?

- Ideküldted, hogy itt valami pénzt talál. Láttam Gavont: úgy látszott, hajlamos egy kis házkutatásra. Csak nem felejtetted már el, - vagy igen?

Dora valóban megfélekedett már erről. Annyi minden történt már azóta.

- Megállítottam őket. Gavon azt hitte, hisztériás rohamom volt.

Martin odatartotta piszkos kezét a tűz elé.

- Én is azt hiszem.

Lenézett rendetlen ruhájára és elmosolyodott.

- Megfürdöm, átöltözöm és megszabadulok ezektől a rongyoktól, - ugyancsak kutya-nehéz kapaszkodó volt.

Dora hirtelen odament hozzá és belesüllyesztette kezét a férfi kabátja zsebébe. Martin nem ellenkezett, - és mikor Dora keze előtűnt a lapos Browninggal, úgy látszott: a fegyver látványa inkább kíváncsivá tette Martint, mint boszussá.

Dora remegő kézzel és könnyektől homályos szemmel vizsgálta a pisztolyt. Amit látott, eldöbbsentette: a pisztoly üres volt, a golyókat nem régen lőtték ki. Még érezni lehetett a szagát.

- Igen, öltözzél át - mondta Dora, aztán hozzátette:

- Megláttak?

Martin elgondolkozva csücsörítette ajkát.

- Nem tudom, - lehet. Mit fogsz most tenni?

- Jobb lesz, ha átöltözől. Ha szükséged van valamire, hívj.

Mikor Martin kiment, Dora újból a pisztolyt vizsgálta.

Nem volt rajta semmi, ami megkülönböztette volna ezer meg ezer más hasonló fegyvertől, csak a szám, amely a csövére volt nyomtatva. Ez pedig nem segít a rendőrségen. Bunny Belgiumban vásárolta, ahol nem ellenőrzik a fegyver-vásárlást olyan rendkívül szigorúan. Belecsusztatta a fegyvert a zsebébe, fölment Martin szobájához és bekopogott rajta:

- Egy negyedórára elmegyek - mondta.

- Rendben van - hangzott a fojtott válasz.

Dora ismert egy földhányást, amely az Edgware Roadról ugrott ki. A földhányás magas falat védett, amely mögött a Regent-csatorna folyt, és az átjáró fele-utján vaslépcső volt a hidhoz, amely a két partot egybefogta. A bérautó a lépcső lábánál tette le, aztán elrobogott. Dora a hid közepéről ledobta a pisztolyt, - és hallotta, amint ráütődött a vékony jégre.

Átment a csatorna tulsó felén levő földhányásra, és öt perc múlva másik bérautót szerzett.

Martin öltöző-köpenyében volt és gőzölgő csészéből szürcsölte kávéját a társalgó kandallója előtt, mikor Dora megjött. Martin sejtette, hogy merre járt.

- Attól tartok, kissé megzavartam az eszedet, - amiatt a pénz miatt - mondta, átpillantva csészéje szélén Dorára. - Jobbnak láttam így. Mikor Stanford megjött, elvittem vele a holmit. Gavon akkor járt itt, mikor mi már elmentünk, Lacy elmondotta. Te nem tudtál róla?

- Nekem is mondott valamit - szólt Dora közömbösen. - Hallottam is, meg nem is. Mit csináltál a ruháddal?

- A kazánba! - mondta kurtán.

Nemrégiben központi fűtést rendezett be a házban, - a kazán meglehetősen nagy volt.

- Lefekszem - mondta Dora, és odament hozzá a bucsucsókért.

Martin hallotta, amint Dora szobájának ajtaja becsukódott és elgondolkozva nézegette összekarcolt kezét.

- Furcsák az asszonyok - mondta.

Nem feküdt le. Ruhája szét volt szórva szobájában, készen a gyors öltözködéshez, amely a várt fölszólításra következhet. Egész éjszaka a kandalló előtt ült, gondolkozva, tünődve, - de meg nem bánva semmit. A reggel szürke világossága úgy találta, áll a mellén volt, aludt a kihamvadt tűz előtt.

Hét órakor egy álmos cseléd felköltötte.

- Egy ur van odalenn, beszélni akar az urral. Shannon kapitány.

Martin fölriadt és didergett.

- Hivja föl - mondta, és Dick Shannon sietve benyitott a szobába.

- Jó reggelt, Elton. Az öné ez?

Keskeny aranytárca volt a kezében.

Martin megnézte.

- Igen, az enyém - mondta.

Dick Shannon visszatette a zsebébe.

- Lenne szives megmagyarázni, hogyan kerülhetett ez tegnap este annak a helynek a közelébe, ahol Lacy Marshaltot meggyilkolták? - kérdezte.

- Igazán? - mondta Elton udvariasan. - Milyen időtájban történt a gyilkosság?

- Nyolc órakor.

Martin bólintott.

- Nyolc órákor - mondta határozottan - a wine-streeti rendőrőrszobán voltam, megmagyarázni Gavon felügyelőnek, hogy feleségemnek olykor zavarodott pillanatai vannak. Ezenfölül pedig mindaddig, amíg most ön el nem mondta nekem, nem is tudtam, hogy Lacy Marshalt meghalt.

Dick rábámult.

- Ön a wine-streeti rendőrőrszobán volt? Ezt igazán könnyen meg lehet állapítani.

- Én úgy gondolnám, hogy ezt megállapíthatták volna, mielőtt ön idejött - mondta Martin komoran.

Mindketten az ajtóra néztek, mikor megnyílt és belépett rajta Dora. Fénytelen szeme és sápadt arca nyugtalan éjszakáról beszélt. Shannonról férjére pillantott.

- Mi történt? - kérdezte halk hangon.

- Shannon azt beszéli, hogy Lacy Marshalt halott - mondta Martin nyugodtan. - Nekem ez újság. Te tudad?

Dora bólintott.

- Igen, én tudtam. Miért jött Shannon kapitány?

Martin mosolygott.

- Az a gyanum: engem gyanusít.

- Téged!

Dora a biztosra pillantott.

- Az én férjem ki sem ment a házból tegnap este...

Martin csöndes vihogása csupa jókedv volt.

- Kedvesem, ne tedd gyanakodóvá Shannon kapitányt. Én valóban kimentem tegnap este a házból. Éppen most mondtam el neki, hogy a Wine-Streeten jártam és éppen abban a pillanatban voltam abban a nyilvános épületben, amikor a gyilkosságot elkövették. Valamely titokzatos módon azonban az én cigarettatárcám odakerült Malpas házának tetejére.

- Nem mondtam, hogy ott volt - szakította félbe Dick keményen és egy pillanatra Martin Elton elnémult.

- Telepátia lehet, - én fogékony alany vagyok. Minden esetre háztetőn volt - -

- Még ennyit sem mondtam - szólt Dick Shannon nyugodtan.

- Akkor álmodtam az egészet.

Eltont nem zavarta a „hamis lépések” sorozata, amely mindenki mást a legnagyobb zűrzavarba kevert volna.

- Azt óhajtom, hogy őszinte legyen hozzám, Elton, hiszen az ön biztonságáról van szó - mondta Dick. - Nem tudom elképzelni, hogy ön ilyen ostoba történetet eszelne ki, mint amilyen ez az ön nyolc-órás ottléte a Wine-Streeten, ha csak valami fontos oka nem volna. Hogyan került ez a cigaretta-tárca a Portman-tér 551. tetejére?

- Én, - én tettem oda - mondta Dora. - Kölcsön kértem, Shannon kapitány, néhány napja, - ön tudja, hogy én barátságban voltam Lacy Marshallal, és hogy én, - én meglátogattam néha.

Dick Shannon a fejét rázta.

- Nem Lacy Marshalt házának a tetején találták, hanem Malpasén.

Fürkésző szeme Eltonéba furódott.

- Én hagytam ott - mondta Bunny Elton nyugodtan - tegnap korán este. Be akartam törni Marshall szobájába és elintézni vele egy kis számvetést. De Marshall házába nem tudtam bejutni, - sokkal egyszerűbb volt följutni a szomszéd ház tetejére. A dolog csak akkor kezdett nehéz lenni, mikor Lacy várába igyekeztem utat találni. Annál is inkább nehéz volt tegnap este, mert fölfedeztem, hogy egy ember - gondolom: detektív - örködik a tetőn.

- Hogyan jutott le onnan? - kérdezte Dick.

- Ez volt éppen a csodálatos. Valaki a lehető legjobbkor gondoskodott kötélről, amely egyik kéményhez volt hurkolva és minden lábnyi távolságban meg volt csomózva, - valóban, olyan könnyen lehetett használni, akárcsak a létrát.

Shannon néhány pillanatig elgondolkozott, aztán így szólt:

- Öltözzön föl. Elmegyünk a Wine-Streetre és igazoltatjuk az ön történetét.

Dick nem kételkedett abban, hogy az egész állítás hazug volt, - de a napnak első meglepetése akkor érte, amikor megérkeztek a rendőr-őrszobára. Nemcsak hogy Martin története igaznak bizonyult, hanem a följegyzések könyvében, amelyben minden időbeli adat lelkiismeretes pontossággal volt megemlítve, ez a megjegyzés állott:

- „Mr Elton pénzhamisítási ügyben jelentkezett.” - azután ez: „Nyolc óra”.

Meglepő dolog.

- Nos - mondta Martin, a kapitány vereségén mulatva - talán megkérdezné az éjszakai ügyeletest, hogyan voltam öltözve?

- Ön egyáltalán nem is látszott felöltözöttnek - mondta a felügyelő. - Csakugyan, én azt hittem, hogy valami jelmezes bálról jön. Mert rongyokba volt öltözve, mikor ide jött. Valami cudar házban járt, Elton?

Martin nyugodtan mosolygott.

- Cudar *házon*, ez pontosabban hangzanék - mondta, azután Dickhez fordult:

- Meg van elégedve?

Az alibi tökéletes volt. Dick zavarában az őrszoba órájára nézett.

- Jól jár ez az óra?

- Most már igen - mondta a felügyelő.

- Mit akar ezzel mondani? - csapott le rá Dick.

- Azt, hogy tegnap este megállt. Azt hiszem, a hideg tette, - mert mikor megindítottuk, kiderült, hogy még nem járt le. Valóban, abban az időtájban állt meg, amikor ön itt járt, Elton. Mikor ön elment, akkor figyelmeztetett rá egyik rendőröm.

- Elég baj - mormogta Elton.

Visszakísérte Dick Shannont a házhoz és egyetlen szót sem váltottak addig, amíg be nem fordultak a Curzon Streetre.

- Az a hóbortos óra nyilván megmenti az ön nyakát, barátom - mondta Shannon. - Meghatalmazásom van arra, hogy átkutassam az ön házát, - és én nyomban végre is hajtom a házkutatást.

- Ha talál valamit, ami a legcsekélyebb mértékben is értékes önnek - vágott vissza Martin - én leszek az első gratulánsa!

XXXII. FEJEZET.

A levél.

Valamennyi ujság közül a *Globe-Herald* számolt be legpontosabban az előző est eseményeiről:

- „Tegnap este tiz percnyi időn belül agyonlőtték Honourable Lacy Marshalt délafrikai szenátort, holttestét elhurcolták és meggyilkolták bizalmas inasát is. Nyilván ugyanannak a kéznek műve volt mindakét gyilkosság. A két tragédia közül az első A. Malpas Portman-téri házában történt. Malpas, aki visszavonult módon élt, milliomos hírében állott és külön szokásoknak hódolt, eltűnt. A rendőrség nyomozza.

A bűntény története, amelyet a *Globe-Herald* munkatársai földerítettek, inkább látszik egy fejezetnek Edgar Allan Poe rejtelmes történeteiből, mintsem olyan eseménynek, amely London előkelő negyedében tegnap este valóban megtörtént. Nyolc óra előtt öt perccel Shannon detektiv-biztos elkísérte Miss Audrey Bedfordot, Malpas titkárnőjét a Portman-tér 551. számú házhoz. Ebben az időben Miss Bedfordnak megbeszélése volt az eltűnt férfival, és mr Shannon, aki már többször tett kísérletet arra, hogy Malpast láthassa, úgy vélte, hogy ez most kedvező alkalom lenne számára, bejutni a gondosan őrzött házba. Most már ismeretessé vált, hogy a ház ajtajait és ablakait villany-áram útján ellenőrizték és hogy Malpas hangosan működő telefonok révén bármikor beszélhetett látogatóival anélkül, hogy azok őt láthatták volna. Pontosan nyolc órakor a kapu-ajtó kinyílt és miss Bedford és a biztos beléptek a házba. Ebben az időpontban Malpas jelen volt, mert hangját hallották és megismerték. Miss Bedford éppen kopogtatott az öreg-ember magán-lakásának ajtaján, mikor belülről két lövés hallatszott. Mr Shannon behatolván, Malpas dolgozószobájának padlóján ott találta Lacy Marshalt holttestét...”

Itt aztán tökéletesen szavahihető híradás következett a későbbi fejleményekről.

- „A rendőrségnek szinte elképzelhetetlen rejtellemmel van dolga, pontosabban: a rejtelmek egész sorozatával, amelyet röviden így lehetne összefoglalni:

1. Hogyan jutott Marshalt a visszavonult ember gondosan őrzött házába, aki - mint most már ismeretes - gyűlölte őt, és akitől Marshalt annyira félt, hogy nemrég magán-detektiveket fogadott, akik őt megvédjék az öreg-ember üzelmei ellen? Világos, hogy valami rendkívül nyomós ok bírhatta rá a meggyilkoltat, hogy abba a rejtelmes házba bemenjen.
2. Milyen módon vitték el a gyilkosság után Lacy Marshalt holttestét az 551-esből?
3. Ki ölte meg Tongert, az inast, és milyen eszközökkel? A rendőrségnek az a föltevése, hogy a gyilkos olyan ember lehet, akit a rettenetes bűnténynek mindkét áldozata egyaránt megsértett.
4. Hol van Malpas, - és nem került-e ő is a titokzatos gonosztevők kezére?”

*

Dick elolvasta a tudósítást és néma elismeréssel adózott a riporterek munkájának pontosságára. Voltak azonban bizonyos részletek, amelyek mégis hiányoztak a tudósításból, - és Dick nagyon hálás volt ezért.

Tíz órakor kikérdezte Marshalt szakácsnőjét, egy természetes, középkori asszonyságot, aki a legkevésbé volt kétségbeesve az elmúlt éjszaka rettenetes eseményei után.

- Mikor ment ki mr Marshalt? - ez volt Dick első kérdése és a szakácsnő pontos információval tudott szolgálni.

- Félnyolckor, uram. Hallottam, mikor a kapuajtó becsukódott és Milly, az első szobalány, följött a lépcsőn a konyhába azt gondolván, hogy mr Tonger jött haza. Azután abban a hiszemben, hogy a gazda jött meg, bement a dolgozó-szobába, - akkor látta, hogy a gazdája elment.

- Nem volt semmiféle zavar, vagy jelenet a házban?

- Ön úgy gondolta, hogy mr Tonger és mr Marshallt között? - Az asszonyág a fejét rázta. - Nem volt, uram. Igaz, hogy mindig csipkedték egymást, de mr Tonger azért nem volt afféle közönséges inas. Olyan ismeretségben volt mr Marshalltal, hogy a szobaleányok nem egyszer hallották, mikor a keresztnévén szólította. Igen jó barátok voltak.

- Tonger a konyhában étkezett?

- Nem, uram, hanem a szobájában. Neki külön lakása volt a legfelső emeleten, távol a cseléd-lakásoktól. Mi a ház hátsó felében aludtunk, ő az elülsőben.

Dick a hirtelenében összeírkált jegyzeteit vizsgálgatta.

- Tonger önmegtartóztató ember volt? Ugy értem, hogy ivott-e egyáltalán?

A szakácsnő tétovázott.

- Az utóbbi időkben ivott egy keveset - mondta végül. - Azelőtt mindig vizet vagy limonádét küldtem föl a villás-reggelije és az ebédje mellé, de az elmúlt hetekben tartott a szobájában italt, ámbar soha nem vettem észre, hogy megártott volna neki.

Az asszonyág bizony édes-keveset mondott neki annál többet, mint amennyit ő maga is tudott vagy gyanított. Beszélnie kell Audreyvel és megtapasztalni, hogy mennyit tud Audrey segíteni ezeken a hézagokon?

Audrey éppen kissé késői villás-reggelijénél tartott a szálló gyéren látogatott éttermében, mikor Dick megjelent a színen.

- Az éjszaka két óráig fönn voltam, de mert ön akkor sem jött, lefeküdtem.

- Érzékeny lány - mondta Dick. - Megigértem, hogy eljövök és beszélek önnel, de nem volt jóformán egy másodpercem sem. Már mindent tud? - kérdezte, az újságra pillantva, amely összehajva ott feküdt a tányérja mellett.

- Igen - mondta a lány nyugodtan. - Ugy látszik, egész sereg fölfedezést tettek, a többi közt azt is, hogy én önnel voltam.

- Én mondtam el nekik - felelte Dick. - Nem nyertünk volna vele semmit, ha az ön jelenlétéből titkot csináltunk volna. Emlékszik ön erre?

Odatett eléje egy papírlapot, - az a levél volt, amelyet Malpas szobájában találtak.

- Ez az én írásom - mondta rá azonnal a lány. - Azt hiszem, ez egyike volt azoknak a leveleknek, amelyeket mr Malpas számára másoltam.

- Nem emlékszik rá, melyik volt az? Vissza tudja idézni a szövegét?

Audrey a fejét rázta.

- Mind egyformán értelmetlen volt számomra és én egyforma gépiesen másoltam valamennyit.

Audrey összehuzta a szemöldökét.

- Nem, - nem volt valami szokatlan levél. A legtöbb csupa rejtelem volt. Miért, - hol jutott hozzá?

Nem akarta megriasztani a lányt, azért felelet nélkül tovább kérdezte.

- Van Malpasnak más háza is? Nem volt a leveleknek valami vonatkozásuk egy esetleges rejtekhelyre?

- Egyiknek sem - mondta, majd váratlanul azt kérdezte:

- Mit kell tennem azzal a pénzzel, amelyet nekem adott?
- Jobb lesz, ha megtartja addig, amíg az örököse föl nem bukkan - mondta Dick boszusan.
- De hiszen nem halt meg, vagy igen? - kérdezte a lány ijedten.
- Halott lesz hét héttel azután, hogy én ráteszem a kezemet a vén sátánra - felelte Dick.

Megkérdezte újra, hogy milyen volt az öreg-ember külsőre nézve, - és följegyezte a leírást, amelyet Audrey adott róla. Az az ember volt, akinek az arcát a padlás-ablakon át látta!

- Valahol Londonban van, valószínűen a Portman-téri házban. Az a ház tele van lehetséges rejtékhelyekkel.

Minden esetre volt legalább is kettő, de ő egyikről sem tudott. Pedig ha a kettő közül a másodikat megtalálta volna, a Portman-tér rejtelve már nem volna többé rejtelem.

XXXIII. FEJEZET. *A Külső Körzetben.*

Azt mondani, hogy Audrey megriadt, annyit jelentene, mint bágyadt és mértéken alul való kifejezésekkel illetni azt az érzést, amelyet tapasztalata keltett. Mikor Dick távozása után az ágyára feküdt - még mindig nagyon fáradt és álmos volt - bűnbánó mosollyal idézte föl emlékezetében Graffittné asszonyság jelentéseit Londonra vonatkozóan.

Ugyan mit is gondolna most róla az öreg anyóka! - tünődött magában. Mert nem volt kétségben affelől, hogy gonosztevői pályafutásának története semmit sem enyhült azzal, hogy - megismétlődött. A farm most már nyilván arról válik híressé, hogy valamikor egy fortélyos, eszes, valóban regényes gonosztevőnek volt a hajléka. Talán még táblát is helyeznek a falára, gondolta elalvóban, ezzel a fölirással: „Itt élt hosszú évekig a hirhedt Audrey Bedford...”

Bóbiskolásából arra riadt föl, hogy az ajtaja nyitva van, - pedig egész bizonyosan emlékezett rá, hogy bezárta, - s ugyancsak bizonyos volt felőle, hogy valaki kívülről nyitotta ki. Fölugorván az ágyról, kiment a folyosóra. Nem látott senkit, - tehát mégis csak tévedett.

Ekkor a kövezeten egy levelet pillantott meg a lábánál, - és a címzésétől majdnem elállt a lélekzete. A levél - Malpastól jött!

Remegett az ujjá, mikor kibontotta a borítékot. A levélpapíron kuszált, hevenyészett ceruzasorok voltak, ahány szó, annyi borzalom:

*Lacy és a szatellese halott. Ön is így jár, ha megcsalja bizalmamat. Okvetlenül találkoz-
zék velem ma este kilenc órakor a St. Dunstans-piacon, a Külső Körzetben. Ha elmondja
Shannonnak, annál rosszabb órá és önre nézve.*

Ujra elolvasta a levelet, és keze, amely a papírt tartotta, remegett. A St. Dunstans afféle város-
vége Londonban, vak katonák otthona, a külső körzet legelhagyatottabb helye. Elmondja
Dicknek? Első érzése az volt, hogy nem törődik a fenyegetéssel, - a második gondolata Dick
biztonsága volt.

A levelet beletette kézi-tarsolyába és kiment, megkeresni a felügyelőnőt. A rátarti ifju hölgy
nem látott a folyosón semmiféle férfiut, sem ifjut, sem öreget, kivéve teljesen igazolt szemé-
lyeket.

Audrey most már úgy hozzászokott a rejtelmekhez, hogy ez az újabb rémület, amely elfogta,
már csak egy részlete volt a mindennaposnak. Ki ez a titokzatos ember, ez a sápadt árnyék,
aki láthatatlanul jár, jön és megy a maga tetszése szerint? Ami a szállót illeti, könnyű a dolga.

Két bejárata van a szállónak, mindegyik más utca felől - lépcső és felvonógép van az épületnek mindkét szárnyában -, így hát egészen egyszerű dolog föl és lejárni benne észrevétlenül.

Ujra elolvasta a levelet, - és még jobban elszontyolodott a kedve. Egy dolgot nem szabad megtennie: semmibe venni a fenyegetéseket. Vagy el kell mennie a találkozóra, - vagy el kell mondania a dolgot Dick Shannonnak és vállalnia kell a következményeket. Arra pedig nem egy oka volt, hogy Dick Shannont most már ne vonja bele bizalmas ügyeibe. - Shannon keresi Malpast, de megtörténhetnék, hogy amilyen egyenesen ő most Malpashoz vezetné a kapitányt, éppen olyan egyenesen a halálába is vezetné!

Zaklatott agya egész nap ezzel a kérdéssel vesződött, amelyhez még egy újabb kényelmetlenség is járult. Attól a pillanattól kezdve, hogy délután elhagyta a szállót, egészen visszatértéig az volt az érzése, hogy megfigyelik. Valaki a nyomában jár, megfigyelve minden mozdulatát. Azon kapta magát, hogy ijedten hátrafordul, visszamegy, belebámulni tökéletesen ártatlan és ismeretlen emberek arcába.

Jellemző volt rá, hogy a tragikus látvány emléke nem riasztotta vissza kedvenc sétájától, pedig ugyancsak bátoritania kellett magát, mikor ahhoz a gyalogúthoz ért, ahol az ismeretlen öngyilkos halálos órájában látta.

A széket nem lehetett látni az ut távoli végéről, - az ut hajlásában volt és csak lassankint tűnt elő... Halálos rémületen állt meg, szíve hevesen zakatolt, mikor először észrevette. Egy kék asszonyi szoknyát látott... és két kicsi, mozdulatlan lábat.

- Bolond vagy, Audrey Bedford - mondta.

Tulajdon hangja azután előbbre biztatta s ahogy odaért, a szörnyű eset színhelyén egy dajkát látott, aki rózsás-arcu babácskát ringat!

A dajka érdeklődve pillantott föl, hogy meglássa a csinos kisasszonyt, aki hangosan nevet, mikor elmegy mellette. A dajka boszankodott és elővette kezításkájából a tükröt, megnézni, hogy ugyan min nevezhetett az urilány.

Visszamenet a szállóba Audrey megállt egy hetilapot vásárolni, amely a baromfi-tenyésztők érdekeit szolgálta. Szeszélyes gondolat volt tőle, de egyben igen bölcs is, mert a hetilap hasábjainak jól ismert szakkifejezései, hirdetéseinek vakmerő ígéretei szépen egyensúlyba mulattatták a lelkét.

Abban reménykedett, hogy Dick meglátogatja délután, de a kapitány ahhoz tulságosan el volt foglalva. - Audrey pedig bizonyos mértékig örült, mert nem találkozhatott volna vele anélkül, hogy el ne mondja neki tervezett kirándulását. Ebédre sem jelent meg, és Audrey visszahúzódott a szobájába terveit szövögetni.

Mindenek előtt egész pénzét a szálló biztonsági pénztárában hagyja. Azután pedig a legizmosabb soffőrt választja, aki csak eléje kerül, és a bérautóból nem fog kiszállni. Ez igen értelmes és kielégítő tervnek látszott. Ha valamiféle fegyvert is tudott volna kölcsön kapni, akkor még a megmaradt csekély félelme is eloszlott volna. De a szelid, ártalmatlan egyének közt, akiket a szálló halljában látott, egyetlenegy sem látszott olyan vállalkozó szelleműnek, hogy halálos fegyvert merjen magánál hordani.

- Aztán meg valószínűen magamat találnám el vele! - gondolta magában.

A kíváncsi soffőr fölhajszolása ugyancsak rabolta az idejét. Mintha az egész iparágban valami alattomos nyavalya vett volna erőt. A szálló bejárója előtt álldogálva, legalább ötven vézna, szárnalmas dzsentiment látott elhajtani, mielőtt a gondviselészerű óriás az útjába került, akit aztán sietve le is foglalt magának.

- Találkoznom kell valakivel a külső körzetben - mondta sebesen. - Én, - én nem akarok egyedül maradni vele.

Nem értette. A legtöbb fiatal hölgynek, akit ő a külső körzetbe vitt, éppen ellenkező volt a kívánsága.

Audrey megadta neki az utasításokat és azzal a megkönnyebbült sóhajtással rogyott az ülésbe, hogy ez a kényelmetlen kaland a végéhez közeledik.

Havas, szeles este volt, - a Külső Körzet utjai feketék és fehérek voltak, mert a hajladozó fák nem akarták megtartani a nedvesen hulló havat. A Külső Körzet maga sötétbe burkolózott, - öt percnyi uton egyetlen élő lelket sem látott Audrey a gyalog-járóin. Véghetetlen idő telt el, mielőtt a bérautó a gyalog-járóhoz kanyarodott.

- Itt vagyunk, miss - mondta a soffőr, leszállva és az ajtóhoz állva. - Nincs itt senki.

- Majd jönnek - mondta Audrey.

Alig mondta ki ezt, hosszú gépkocsi bukkant elő zajtalanul és a bérautó mögött vagy tíz yardnyira lassítani kezdett. Audrey most görnyedt alakot látott keservesen kiszállni a gyalog-járóra és várt. A lélekzete kissé meggyorsult.

- Audrey!

A hang felől nem lehetett tévedésben. Vonakodva néhány lépést tett, aztán visszanézett a vezetőre.

- Nem jönne ide, kérem? - kérdezte erőltetett nyugalommal.

A vezető lassan feléje ment, mignem Audrey - a fehér prémgallér fölött, amely a férfi nyakát körülfogta - meg nem látta azt a hatalmas orrot és hosszú állat, amelyet ő aznap délelőtt olyan pontosan leírt Dick előtt.

- Jöjjön ide - mondta a férfi türelmetlenül. - Küldje el a vezetőjét.

- Vár - mondta Audrey hangosan. - Nem maradhatok sokáig önnel. Tudja ön, hogy a rendőrség keresi?

- Küldje el a vezetőt! - förmedt rá az idegen újra, és aztán hozzátette:

- Valakit elbujtatott abban a kocsi! Átkozott teremtés! Mondtam önnek...

Audrey látta, hogy az idegen kezében acél csillog és visszahőkölt.

- Nincs ott senki, - esküszöm, hogy nincs ott senki! Csak a vezető - mondta Audrey.

Megfordult és elcsuszott a fagyos gyalogjárón.

A következő pillanatban az idegen elkapta mind a két karját és mögötte állt.

- Hé, mi az? - kiáltotta a vezető és fenyegetően közeledett az idegen felé.

- Állj, ahol vagy!

A pisztoly csöve előtt az óriás megtorpant.

- Ülj a kocsidba és menj. Nesze!

Egy marokra való pénzdarab csörrent meg a lábánál, és a vezető lehajolt, hogy fölvegye.

Abban a pillanatban a pisztoly még egyszer fölemelkedett, eldőrdült a védtelen fej fölött, - és a vezető eldőlt, mint a tuskó.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy Audrey észre sem vette halálos veszedelmét, - meg sem láthatta a gyilkos arcát, mert ő úgy tudta, hogy azzal van dolga, - az idegen ugyanis mindvégig mögötte állt, és a vezetőt is az ő válla fölött lőtte le. Mikor a vezető elesett, Audreyt fölemelte az idegen.

- Ha sikolt, átmetszem a nyakát! - sziszegte egy hang a fülébe. - Elmehet azon az uton, amilyen Marshalt ment és Tonger, - és Dick Shannon is arra jut, ha ön szót nem fogad nekem!

- Mit akar ön tőlem? - hebegte Audrey, reménytelenül küzködve, hogy megszabaduljon az idegen karjaiból.

- Szolgálatot! - sziszegte az idegen. - Mind azt, amiért megfizettem!

XXXIV. FEJEZET.

Mr. Brown tanácsot ad.

Malpas keze a száján volt, mikor fölemelte és a gép felé vonszolta. Audrey csaknem eszméletét veszítette, - és ekkor a szorítás meglazult, Audrey pedig félájultan a kövezetre esett.

Mielőtt ráeszmélhetett volna, hogy mi történt, Malpas gépjének lámpái elsurrantak mellette. Audrey három férfit látott rohanni, valóságos sortüzet hallott, aztán valaki talpra segítette. Valami egészen ismerős érzés volt abban, ahogyan egy férfikar megragadta az övét, - és Audrey, fölpillantván, Dick Shannon arcába nézett.

- Rettenetes lány maga! - mondta Dick szigoruan. - Teremtő Isten, hogy megrémített!

- Látta, - látta őt?

- Malpast? Nem, csak a gépje lámpáit láttam, és volt rá remény, hogy valamelyik városkapunál elfogják, de megvallom, hogy ez most már nagyon távoli remény. Az én emberem elvesztette önt és tisztára véletlenül kapta ismét szem elé, mikor ön a Clarence Gate-en keresztül hajtatott. Telefonon megkapott a Marylebone Lane-en, másképp...

Audrey megdidergett.

- Mondott önnek valami fontosat? - kérdezte Dick.

Audrey a fejét rázta.

- Nem, de tett néhány kellemetlen ígéretet, amelyeket - remélem - nem fog teljesíteni. Dick, én visszamegyek az én csirkéimhez!

Shannon szeliden nevetett.

- A legharciasabb tyukja sem tudná mostanában kellően megvédelmezni, kedvesem - mondta.

- Malpas egy vagy más okból szükségesnek látja, hogy önt eltávolítsa. Hogy miért nem lőtte le minden teketória nélkül, azt sehogyan sem tudom megérteni.

Aztán szelidebben és vigasztalóan így folytatta:

- Igen, önt egész nap követték, de nem a sötét Malpas. A bűnügyi nyomozó-osztály két szorgalmas embere figyelte a jöttét-mentét. A parkbeli dajka megijesztette önt, azt beszéltek.

Audrey elpirult.

- Nem vettem észre senkit, aki követett volna - mondta.

- Azért, mert nem is számított ezekre a derék emberekre, hanem egy hosszúorru, haszontalan öregemberrel volt elfoglalva.

*

Dick biztonságban látta Audreyt a szállójában és nyugodtan ment a Hay-market felé. Ekkor ismét találkozott a Brown nevű emberrel. Pontosan ugyanazon a helyen állott, mint azon az éjszakán, amikor Dick magával vitte a magán-lakásába.

- Barátom, ön valósággal kísért ma engem - mondta Shannon. - Mennyi ideje vár itt?

- Négy, de lehet, hogy öt perce - mondta a másik nyugodtan, jólelkű mosollyal.

- Szabad följátnom, hogy ha beszélni óhajt velem, kopogtasson az ajtómon? Olyan embereim vannak, akik beengedik önt. Gondolom, hogy *óhajt* velem beszélni?

- Nem éppen - mondta a másik váratlanul. Aztán hozzátette:

- Kézrekerítette?

Dick hátraperdült.

- Kit?

- Malpast. Azt hallottam, ma este vadászott rá.

- Ön ugyancsak jóval többet hall, mint amennyit ártatlan léleknek szabadna - mondta Dick.

Mr Brown vihogott.

- A rendőrséget semmi sem bosszantja jobban, mint az, ha olyan fölvilágosítással szolgálnak neki, amelyről szívesen azt hiszi, hogy az az ő saját titka! Ha ön visszaemlékezik arra, hogy revolveres játéka milyen rettentő riadalmat keltett a Regent's Park békés lakosai közt, aligha mondhatja, hogy sikertelen kísérlete a sátán-ember elfogására nem volt eléggé kikürtölve.

- A sátán-ember? Hát ön ismeri Malpast?

- Föltűnően jól - vágta rá a másik nyomban. - Kevés ember ismeri őt jobban, mint én.

- És valószínűen ismerte a megboldogult mr Lacy Marshaltot is?

- Még közelebbről, mint Malpast - mondta Brown. - Jobban ismertem, mint a megboldogult Lakert.

- Jöjjön a lakásomra - mondta Dick.

Az öreg - dacára hibás lábának - olyan halkan járt, hogy Dick nem is volt bizonyos affelől, hogy követi-e? Hátrapillantott és látta, hogy Brown a sarkában van.

- Laker nevet említett az imént: ki az?

- Részeget, tolvaj ember volt és tolvajok tanítója. Nem ismerte annyira Malpast, hogy ne követett volna el egy tévedést. Ön is elkövetett egyet Malpas ügyében, - az övé pedig az volt, hogy akkor látogatott el a gazdájához, mikor neki vörösbor volt a fejében, - ez volt Laker halálának éjszakája!

- Haláláé? Hát meghalt?

Mr. Brown bólintott.

- A holttestét nemrégiben halászták ki a folyóból. Én azt gondoltam, ön összefüggésbe fogja hozni a dolgokat.

Dick fölpattant a székből, amelyben ült.

- Azt az embert gondolja, akit leütöttek, aztán áthajították a rakodó-parton?

Brown bólintott.

- Az a mértéktelen Laker volt - mondta - és én úgy képzelem, hogy Malpas, vagy annak valamelyik embere tette el láb alól. Ebben a pillanatban nincs pontos adatom arról, hogy valamelyik emberét használta volna föl, és azt hiszem, ön helyes nyomon járna, ha Laker pusztulását Malpas személyes művének tekintené.

Dick szótlánul nézte mr Brownt.

- Ön nyilván azt kérdezi magában: vajon lehetséges-e, hogy van a világon ilyen - hogy is nevezzük? - „emberbőrbe bujt vadállat”, ez a népszerű kifejezés - aki minden bajból csak úgy kigyilkolja a maga útját? Miért ne? Kövessen el egyetlen gyilkosságot, ne találjon okot a megbánásra, a többi gyilkosság aztán már nemcsak egyszerű, hanem természetes következmény. Találkoztam én már gyilkossal...

- Találkozott velük? - kérdezte Dick kételkedve.

Az öreg-ember bólintott.

- Igen. Fegyenc voltam hosszú évekig. Ez nyilván meglepi önt, de annak dacára is igaz. Nevem Torrington. Életfogytiglan elítéltek, de kegyelmet kaptam, mert megmentettem két gyermeknek az életét, - a fokföldi főbiztos gyermekeiét. Ezért van engedélyem arra, hogy álnéven szerepeljek utlevelemben. Valóban, én - az öreg-ember arcán mosoly villant át - a kiváltságosok közül való vagyok! Engem érdekel Malpas, - még inkább érdekelt a néhai mr Marshalt, de ezt a kérdést nem kell tovább bolygatnom. A gonosztevők érdekelnek engem, mint ahogy érdekli az embert az olyan vonat, amely kiugrott a sinekből. Amíg megy a maga útján és végzi a maga munkáját, addig nem érdemes törődni vele, legfőleg ha az ember maga is vasuti mérnök. De mikor kiugrott a sinekből és reménytelen roncs lett, vagy tovább lódul végső pusztulásáig, akkor igen érdekes objektummá válik.

- Ön nem szerette mr Marshalt? - kérdezte Dick, erősen szemügyre véve az öreget.

Brown mosolygott.

- Nem, - és itt hosszan megállt - nem szerettem. Ez igaz. „A halottakról vagy semmit, vagy jót” - ostoba mondás. Miért ne mondjuk meg a rosszat a halottakról? Hiszen cselekedeteik a haláluk után is hatnak. Shannon kapitány, legyen óvatos.

Kemény, élénk tekintete rászögeződött a detektivre.

- Óvatos? Miben?

- Malpas ügyében. Eggyel több vagy kevesebb gyilkosság miatt nem jön zavarba, és neki külön oka van arra, hogy önt megkaparintsa. Ne feledje el, hogy az az ember lángelme, és sajnálatos érzéke van a szinpadiasság iránt.

Az öreg le nem vette szemét Dick arcáról.

- Ha az ön helyén lennék, - folytatta - békén hagynám őt.

Shannon minden boszankodása mellett is elnevette magát.

- Ez aztán kitűnő tanács egy eljáró rendőrtisztnek - mondta.

- Csak jó tanács - mondta a másik, de nem ragaszkodott ehhez a tárgyhoz. - Mit gondol, hova vitték Marshalt holttestét?

Dick a fejét rázta.

- A házban valahova. De nem tudom, miért közöljem önnel föltevéseimet.

- Nem hiszem, hogy a holttest egyáltalán a házban volna - mondta Brown. - Van egy ötletem... de azt hiszem, már is tulsokat mondtam. És most velem jön a szállómba egy kis altatóra, kapitány.

Shannon nevetve háritotta el a meghívást.

- Hát jól van, de legalább lesz olyan szives, lejön és elkisér? - mondta a másik a maga remegő mosolyával. - Gyöngé ember vagyok, rászorulok a rendőrség védelmére.

Dick leküldte az utcára, míg ő telefonált, megtudni, hogy Malpasnak semmi nyoma. Mikor utolérte öreg társát, az ott állt szokott helyén a gyalogjáró végén, föl-alá kémlelte a Hay-marketet gyors, madárszerű fejmozdulataival.

- Vár valakit?

- Várok - mondta, de nem vesződött azzal, hogy megmagyarázza: kit vár.

A szálló felé menet Dick mindössze egy furcsa dolgot észlelt, még pedig azt, hogy mr Torrington olykor nem is bicegett olyan erősen. Ugy festett a dolog, mintha olykor megfedkezne a bicegésről. Shannon meg is jegyezte ezt, éppen mielőtt a szállóhoz értek volna.

- Azt hiszem, jórészt szokás dolga ez is - felelte Torrington minden zavar nélkül. - Annyira hozzászoktam a bicegéshez, hogy szinte második természetemmé vált.

Ugyanolyan merően nézett el Dick mellett, mint az imént.

- Még mindig vár valakit?

Torrington bólintott.

- Az árnyékot nézem, - úgy látom: ma még egyszer sem maradt el.

Shannon nevetett.

- Nem szereti az árnyékot, - szép dolog öntől, hogy fölfedezte.

Torrington rábámult.

- A rendőrt gondolja, aki engem nyomon követett? Ott áll a sarkon, - tudok róla mindent. Nem róla beszéltem, hanem arról az emberről, aki önt követte nyomon.

- Engem? - kérdezte Shannon, és Torrington fölhuzta a szemöldökét.

- Nem tudta? - kérdezte ártatlanul. - Hitemre, én azt gondoltam, ön mindent tudott!

XXXV. FEJEZET.

Valaki jár a lépcsőn.

Slick Smith lakása Bloomsburyben volt. Az első emeletet lakta egy házban, amely újdivatu lehetett abban az időben, amikor II. György király tört angol nyelven esküdött minisztereinek. Mostanában, a háziur ujtásai hijján, a Doughty Street 204. kissé kikopott már a divatból.

A régi berendezés bizonyos tekintetben igen kedvére volt Smithnek. Háló-szobájának ablaka alatt például volt egy víztartó, és a víz örökös csöpögése és gurgulázása érzékenyebb férfit megörjített volna. Smith, nem lévén sem érzékeny, sem idegeinek vértanuja, a neszt igen megnyugtatónak és a víztartót magát kézrevaló kapaszkodó helynek találta. Az ablakon át a víztartó peremére egy lépés volt, onnan egy fal tetejére még egy lépés. Fürge ember Slick hálósobájából hamarabb lejuthatott egyik mellékcúba, mint ha a törvény-tisztelő polgárok módjára lement volna a lépcsőn és kiment volna a kapun. Vissza is ugyanolyan könnyen

visszatérhetett ugyanazon az uton. Ennek következtében Slick elviselte a viztartót, az alacsony háztetőt és a csigalépcsőt, amelyen háromszáz esztendő gerendába üthette fejét az idegen. És, bár a konyhai tűzhely füstje alkalom adtán a nyitott ablakon át tolakodott be hálósobájába, a bocsánatkérő háziurat Smith megnyugtatta, hogy ő a füstöt a legkellemesebb illatszerek közé számítja.

Senki a házban nem tudta, mi a foglalkozása. Általában olyan embernek tartották, akinek több a pénze, mint a munkája. Éjszakáit legtöbbször lakásán kívül töltötte, a napnak java részét pedig átaludta, zárt ajtó mögött. Látogatója kevés volt, - aki volt is, rend szerint olyankor jött, mikor a házigazdája ebédelte, úgy, hogy ő maga engedte be. Nem csöngettek, nem kopogtattak, - egy szelid füttyszóra lement a kapuba.

Mikor elment hazulról, amit minden este megtett, rendesen esti öltözékben volt, és - mintha csak szertartása volna - mindig ugyanazon az uton ment. Egy mulató a Cork Streeten, azután egy szegényes és nem éppen tulságosan izléses esti klub, egy előkelőbb klub a Coventry Streeten, és így tovább addig a pontig, ahol nyomtalanul eltűnt. Gyakorlott megfigyelők a Scotland Yardból minden éjszaka elvesztették szem elől, és mindig ugyanazon a helyen, - a Piccadilly Circus és a Shaftesbury Avenue sarkán, London legjobban világított pontjain.

Mindennapi vándorutjának második állomásához ért azon az estén, amikor Audrey kalandos találkozására indult Malpashoz. A szoba végén egy kis asztal mellől a három muzsikust figyelte, akik a legborzasztóbb jóakarattal igyekeztek szórakoztatni a táncosokat a parketten, amely éppen olyan szörnyűség volt, mint a zenekar.

Egy vézna, rossz arcu emberke odaigyekezett melléje, leült és a pincért szólította.

- Ugyanazt - mormogta, rámutatva a sörre, amely mr Smith előtt állt, aki meg sem fordult. Mignem a pincér elment. Akkor suttogva mondta:

- Slick, az Astoriában van egy hölgy tömérdek holmival. Francia, elvált asszony. A komornát meg lehetne puhítani kétszázötven fonttal... Lengyel lány...

- Ugyan! Madame Levelliert gondolja? Sejtettem. Megér huszezret - netto! És még hozzá dollárban. A java részét saját személyén hordja. És minden kezdő kölyök tud róla Londonban. Ön olyan érdekes, akárcsak a tavalyi álmoskönyv.

Az idegen nem volt levert. Vérbeli „hirhordó” volt, értékes információk gyűjtője, és soha életében nem lopott. Inasok és szolgák társaságával barátkozván, dús zsebeket tárt mások elé, hogy kibányásszák.

- Van egy cimbora északról is, a British Imperialban. Vaskirály, tömérdek a pénze. Ma vásárolt egy gyémánt-tararát...

- Tiárát, igen, a feleségének - mondta Slick, még mindig a táncolókat figyelve. - Mollins a neve. Tizenkétezret fizetett a gyémántért, pedig csak kilencet ér. Revolvere van, a bulldogja ott alszik az ágya végénél, - nagyon bizalmatlan a londoniak iránt.

A „hirhordó” sóhajtott.

- Ennyit tudok ma, - mondta - de majd lesz egy jó üzletem önnek egy-két nap múlva. Dél-afrikából érkezik valaki nagy vagyonnal. Volt itt azelőtt is - -

- Szerezz nekem hirt róla - mondta Slick elváltozott hangon. - Hallottam erről a nábobról, szeretnék jobban megismerkedni vele.

Tenyerét lefelé fordította, az asztalra tette és a „hirhordó” felé tolta. A dzsentlmen elvette, ami alatta volt, és hálásan köszönte.

Kevéssel ezután Smith tovább folytatta útját. De minden állomáson ugyanaz történt vele. Az egyik helyen asszony volt a „hirhordó”, a másikon egy fiatal lány, - de mind az Astoriabeli francia nőről és a British Imperial vaskirályáról beszéltek. Smith udvariasan hallgatta őket és ha adataik nem voltak egészen pontosak, kijavította.

- Figyeljen, mr Smith. - Ez már az utolsó állomásán történt. A „hirhordó” nagyon jól öltözött, gyémánt-gyűrűs fiatalember volt. - Ezt önnek hoztam. Van egy hölgy az Astoriában...

- Csakugyan - szakította félbe Slick. - Egymillió dollárt érő gyémántja van, meg aztán lengyel komornája, és elvált asszony.

- Ugy van, - azt hittem: csak én tudom.

- Holnap benne lesz az ujságokban - mondta Slick.

Sajátságos volt, hogy a „szakmabeli” körök milyen kevésbé érdeklődtek a Portman-téri gyilkosság iránt. Egyetlen egyszer sem hallotta említeni és mikor szóvá tette az ügyet, faképnél hagyták.

Mikor végül eltűnt, nem tudott semmi újat. Erre később került a sor. Reggel két órakor egy éjszakai csavargó surrant a Portman-téri házak hátsó frontjára és félórával később Dick Shannont az ágyából hívták a telefonhoz.

- Itt Steel... Az 551-esből beszélek... Szeretném, ha lejönné, - itt a legfurcsább dolgok történnek.

- Furcsák! Nos?

- Jobb szeretném, ha lejönné, uram, mint telefonon magyarázni.

Dick tudta, hogy az ő segédje nem ugrasztja ki az ágyból ilyen késő órában ok nélkül, és gyorsan felöltözött. Mikor odaért a házhoz, Steel és a rendőr a nyitott kapu aljában várták.

- Ugy áll a dolog, - mondta az őrmester - hogy vagy énnekem bomlottak meg az idegeim, vagy valami nincs itt rendben.

- Mi történt?

A hallban voltak, a kapu-ajtót bezárták. Steel halkabbra fogta a hangját.

- Éjfélkor kezdődött, - valaki mintha járt volna ezen a lépcsőn. Én a rendőrrel Malpas szobájában voltam, - pikétezni tanítottam. Mindketten kijöttünk a lépcsőházba, abban a hiszemben, hogy önt fogjuk itt találni, vagy a felügyelő urat a Marylebone Lane-ből. Nem láttunk senkit. Pedig mind a ketten csak mégsem tévedhettünk...

- Ön is hallotta? - kérdezte Dick a megrökönyödött arcú rendőrt.

- Igen, uram. Egészen olyan volt, mintha valaki másznék... olyan lopakodva...

A rendőr fölkapta a fejét és fölbámult a puszta lépcsőházba.

Dick is hallotta a hangot és egy pillanatra megborzongott a hátgerince.

Mintha valaki papucsban járna a kőlépcsőn.

Aztán fojtott nevetést hallottak.

Shannon odamászott a lépcső aljához. Fönn a lépcső-fordulat fölött magános lámpa égett. A lámpát azonban nem lehetett látni.

Mikor Shannon fölpillantott, fönt a falon óriási fej árnyéka suhant át. Shannon egy másodperc alatt fönt volt a lépcsőfordulónál - de sem fejnek, sem embernek semmi nyoma.

XXXVI. FEJEZET.

Látomás Marshaltról.

- Furcsa - mondta Dick hangosan. - Ez olyas féle dolog, amivel meg akarják ijeszteni Gertrud nénit.

Steel meghallotta a „Gertrud nénit”. Ez volt a megbeszéltsé jelszó, - a ház előtt, kiáltásnyira, külön őrszem állott. A rendőr, meglátván Steel lámpa-jelzését, odafutott hozzá.

- Telefonáljon a rendőrfőnökségre, hogy a biztos ur a tartalékokat kívánja, - és kordont akar. A jelszó: „Gertrud”.

Steel visszatérvén, Dicket abban a tágas szobában találta, amelyet Malpas irodának használt. A függönyöket eltávolították a falakról, - csak az alkóv elől nem, amely a furcsa bronz-bálványt takarta, és a bemélyedéss falról nem. Az ablak falával szemközt hosszú tölgyfa-pohárszekrény volt, a szoba egyetlen butora azon a két széken és a kis asztalon kívül, amelynél Malpas vendégei szoktak ülni, és az íróasztalon kívül.

- Valaki itt volt - mondta Steel. A kártyacsomagra mutatott, amely a padlón hevert. - Én itt hagytam az asztalon, - éppen osztani akartam, mikor meghallottam azokat a lépéseket a lépcsőházban. Mintha most is hallottam volna.

Dick hirtelen megszorította Steel karját és a három ember fülét hegyezve figyelt. A lépcsőházból az iménti nesz hallatszott, de most Dick Shannon intett a többieknek, hogy ne mozduljanak.

A nesz egyre hangosabb lett, mignem a rejtelmes lábak meg nem álltak - legalább ők úgy hallották - az előszobában.

Az ajtó félig nyitva volt, de - amint odafigyeltek - lassan nyilni kezdett.

Shannon keze a csípőjéhez csuszott. A következő pillanatban revolverének csöve az ajtó-bejáratnak szegeződött. De nem történt semmi, és mikor Dick nesztelenül átsurrant a szobán és kinézett az előszobába, az előszoba üres volt.

A rendőr levette sisakját és megtörölte izzadt homlokát.

- A hus-vér embert vállalom én - mondta rekedten. - Nincs eleven ember, akivel szembe ne nézzek. De ez a kísértet-járás megbolondít, uram.

- Fogja ezt a lámpát és kutassa át a felső szobákat - mondta Dick.

Az egyenruhás ember vonakodva vette kezébe a lámpát.

- És ne kimélje a gummibotját.

A rendőr kihuzta zsebéből a gummibotját és bizonyos foku aggodalommal nézegette.

- Rendben van, uram - mondta és nagyot lélezett. - Nem szeretem az ilyesmit, de megteszem.

- Kitűnő jelmondat vérbeli rendőröknek - mondta Dick helyeslően. - Nem hinném, hogy egyebet találna odafönn üres szobáknál, de ha lát valamit, csak kiáltson egyet, két pillanat alatt odafönn vagyok.

Hallotta, amint a nehézkes léptű rendőr fölballagott a lépcsőn, és ha másról észre nem vette volna, hogy az az ember nem szívesen végzi föladatát: a járása elárulta volna.

Egyszer csak a lépések elnémultak és Dick kiment a lépcsőházba.

- Rendben van? - kérdezte.

Feleletet nem hallott, ellenben hallott valami furcsa lábkaparást, aztán olyasféle hangot, aminőt rudon bóbiskoló tyukok hallatnak néha, - kurta torok-hangot. Aztán valami kerek, sötét tárgy jelent meg a lépcsőkorláton, lezuhant a lépcsőre és odagurult Dick lába elé. A rendőr sisakja volt.

Dick fölrohant a lépcsőn - Steel utána - és kézilámpája fényénél ott látott a felső lépcsőfordulónál vergődni, rugdalózni valakit. A rendőr volt, - a nyaka körül kötél, amely a lépcsőkorlátjához volt hurkolva. A közember már csaknem elájult, mikor Steel előreugrott és elvágta feje fölött a kötelet. Visszavitték Malpas szobájába és lefektették a padlóra, Steel pálinkát erőszakolt összeszorított fogai közé. Tíz perc eltelt belé, amíg annyira megához tért, hogy elmondhatta, mi történt.

Abból pedig ők ketten édes-keveset tudtak meg.

- Éppen a legközelebbi lépcső-sorba fordultam, mikor fölülről kötél zuhant a fejemre. Mielőtt még kiálthattam volna, már a nyakamra szorult, és láttam, amint valaki elsurrant a folyosóról. Még éppen annyi lélek-jelenlétem volt, hogy a sisakomat lehajítottam, másképp már halott volnék. Emberekkel csak elbánok, mr Shannon, de kísértetekkel...

- Milyen nehéz maga, barátom?

- Százhetven font volnék, uram.

Dick bólintott.

- Állítsa elém azt a kísértetet, amelyik százhetven fontot föl tud emelni egy kötél végén, és én beállok spiritisztának - mondta. - Itt van a felügyelő, Steel, - menjen le és engedje be.

Steel odament az asztalhoz, rátette a kezét az áramkapcsolóra, amely a kapuajtót kormányozta, de egy kiáltással vissza is kapta a kezét.

- Mi baj?

- Valahol rövidzárlat van - mondta az őrmester. - Adja ide a keztyűjét, uram.

De Dick kimentette zavarából. Előrenyult és fordított egyet a kapcsolón, de csak azt tanulta belőle, hogy a bőr nem oltalom, - alaposan megérezte kétszázötven Volt zsibbasztó hatását, de a kapcsoló megfordult.

- Itt van, la! - mondta. - Nem kell lemennie, majd följönnek.

Vártak, de a kopogás odalenn a kapuban megismétlődött.

Mind a hárman egymásra néztek.

- Ugy látszik, az áram nem működik jól - mondta Dick.

Abban a pillanatban minden lámpa kialudt.

- Huzódjon a falhoz és ne mutassa a lámpáját - mondta Shannon fojtott hangon.

De Steel már megnyomta villanylámpája gombját. Csak éppen hogy megvillant a lámpa, - a szomszéd szobából lángnyelv csapott át a szobába, valami elfütyült Steel feje mellett és nekipattant a falnak.

Dick hasra vágódott, magával huzva alantasait. Odalentről a kapu-döngetés mennydörgően visszhangzott az üres hallban.

Shannon előre kúszott, egyik kezében a lámpa, másikban a revolvere. Steel követte példáját. A szoba koromsötét volt. Shannon megállt hallgatózni.

- Itt van a sarokban, az ablak mellett - susogta.

- Azt hiszem, a fallal szemközt van - susogta Steel. - Teremtő Isten!

Téglány alaku zöld fénymező jelent meg a falmélyedésben, egy vonalban a pohár-szekrénnel, és a furcsa sugárzásban egy fekvő férfit láttak. A fény egyre erősebbre vált, megmutatva minden szörnyűséges részletet.

A férfi esti öltözékben volt, ingmelle lőpor-füsttől fekete. Arca viaszfehér volt. Két keze keresztben a mellén. Mozdulatlan volt, ijesztő...

Shannonon pillanatra átborzongott a félelem.

- Halott! - mondta rekedten Steel. - Teremtő Isten! Ez Marshalt! Nézze, - nézze, Shannon, - Lacy Marshalt holtteste!

XXXVII. FEJEZET.

A felvonó.

A férfi mozdulatlanul feküdt.

Félelmetes volt nézni.

A zöld fénymező lassan haloványult, kialudt, és a három férfi fülét távoli mennydörgéshez hasonló hang ütötte meg.

Dick fölugrott, átszaladt a szobán, de tapogatózó keze csak a fal mélyedését érte.

A rejtelmes látomás eltűnt.

Mikor magához tért, lépteket hallott a hall felől.

- Nincs itt senki? - kiáltotta egy hang.

- Jöjjön föl. Gyujtsa ki a lámpáját, - idebenn mindegyik elaludt.

Mintha Dick szavai jeladás lettek volna: a lámpák újra kigyulladtak.

- Ki nyitotta ki a kapu-ajtót? - kérdezte hirtelen Dick.

- Nem tudom, uram. Most nyílt ki éppen.

- Valahol másik kapcsolónak is kell lennie. Steel, hozza ide azt a tűzoltó-baltát, - odafönn van. Nem, az egyik emberénél volt, - odafönn lesz a kis padlás-szobában. Használja a lámpáját és üssön le mindenkit, aki elébe kerül.

A csákányvégü balta minden akadály nélkül megkerült és Shannon nekiesett vele a fal bemélyedt részének. Néhány perc múlva kivagdalta a mélyedést, amelyben Lacy Marshalt holttestét látták feküdni.

- Konyhai felvonó - mondta. - Itt tartják a holttestet valamelyik házban, - a pohárszekrény szélességében, a pohárszekrény magasságában.

Bemászott és megtapintotta a vékony acélsodronyt, amelyen a felvonó járt. A konyha az alagsorban volt és a vastag ajtót valakinek be kellett döntenie, - mióta Steel este azon a helyen járt, valaki leverte a reteszt. Miikor mégis be tudtak hatolni, megtalálták - mint ahogy számították is - a konyhai felvonót. De Marshaltnak sehol semmi nyoma.

- Most már világos, hogyan vitték el a holttestet az első esetben: a felvonót függve tartották e között a szoba és a konyha között. Kikutattam ezt a helyet az imént. Ha jól megfigyeli, Steel: ezt a nyílást is igen gondosan takarja a fal.

A detektív a mosókonyhán át a kis udvarba, onnan a ház végéhez vezette őket. A hátsó kapu nyitva volt, az istálló-udvar ajtaja szintén.

- Marshalt holtteste a házban van, az kétségtelen - mondta Dick. - Nem vihették máshova. De hol a kordon, felügyelő? - kérdezte harsányan, körülnézve az üres istálló-udvaron.

A rendőr-kordon második fele nyilván megkésett, mert csak tiz perccel azután érkezett, hogy Dick visszatért Malpas dolgozó-szobájába.

- Ezt a szobát nem szabad őrizetlenül hagyni - mondta Dick. - Ha van valami, ami minden egyébnél világosabb, hát az, hogy az öreg-ember nem egyszerű mókából játszik kísértetedit. Ezek mögött az ő játécai mögött nagyon komoly, helytálló ok rejtőzik, - ez az ok pedig az, hogy a szobában van valami, amihez szeretne hozzájutni.

Átvizsgálta a szűk lépcsőzetet, amely az elhagyott társalgóba vezetett le, de nem talált semmi egyebet annál a nyilvánvaló ténynél, hogy a lépcsőknek ez a rendszere behálózza az egész házat.

- Vette észre, hogy az egész házban nincs cselédlépcső'? - magyarázta Steelnek, - Valószínű, hogy ezt a házat sokkal később építették, mint a jobb meg a bal szomszédját és az építészeknek olyan módon kellett megtervezniük a második lépcsőt, hogy meg ne rövidítsék a szobáknak szánt teret.

- De hiszen itt nincs lépcső a társalgóból a konyhába sem - mondta Steel és megkopogtatta a falat, ahol a lépcső a társalgó-szoba magasságában végződik. Nagy meglepetésére a fal kongott.

- Ez ismét rejtett ajtó lesz - vélte Dick.

Nekivetette a vállát és az ajtó játszva megnyílt.

- Erre járt ki-be a mi barátunk. Jöjjön csak föl erre.

Fölment vagy tiz lépcsőfokot és megállt.

- Most párhuzamosan vagyunk a főlépcsővel. Figyeljen csak.

Megkopogtatta a falat.

- Csaknem átdughatja rajta az ujját - mondta. - Itt a magyarázata a lépcsőn csoszogó lépéseknek, - régi színházi fogás. Adjon két darab csiszoló-papírt és én megmutatom, hogyan kell.

Ujra visszamentek a tágas szobába.

- Itt meg egy másik ajtó.

Dick újra megkopogtatta a „tömör”-nek látszó falat.

- Ez a legközelebbi emeletre vezet és az öreg-ember itt várakozott, hogy megtréfálja a mi rendőrünket.

- Vajjon hol lehet most?

- Nagyon egészséges ez a kérdés - mondta Dick szárazon - de nem tudok még megfelelni rá. Azt is mondhatnám, hogy néhány mérföldnyire innen. Ha a rendőr-kordon a helyén lett volna, egy kísértettel kevesebb lenne a világon.

Szemügyre vette a lámpáját.

- Elmegyek ujjabb kalandért a tetőre, ámbár nem éppen valószínű, hogy a mi madarunk odafönn fészkel. Mellesleg szólva: Willitt detektívjei eltávoztak?

- Tudtommal el. Willitt most Marshalt ügyvédjének rendelkezése alatt van, az pedig gondnokot ültetett a házba.

A tető újabb átvizsgálásából mindössze az derült ki, hogy a detektív még mindig az őrhelyén volt. Szivarjának vörös csillogását előbb látták meg, mint őt magát.

- Talán most már szükségtelen is a jelenléte, nem gondolná? - kérdezte Shannon.

- Az én szempontomból kétségtelenül - hangzott a felelet. - De én éppugy főnököm utasításait hajtom végre, mint ön az ön főnökének utasításait.

- Nem látott senkit?

- Nem, uram. Pedig nagyon örültem volna, ha legalább egy kísértettel állhattam volna szóba. Nincs az enyémnél hidegebb és elhagyatottabb mesterség a világon.

- Nem hallott semmit onnan lentről?

- Hallottam valakit jönni a ház végéről: azt hittem, ön az. Az imént még hatalmas gépkocsi várakozott ott egy órahosszat. Nézegettem arra felé, de nem láttam a gazdáját. Valami súlyos tárgyat cipelt. Hallottam morogni, amint kivitte a belső ajtón és föltette a kocsira. Azt hiszem, önnek valamelyik vérebje.

Dick Shannon lehetetlennek vélte, hogy egyetlen ember - segítség nélkül - kivihette volna a holttestet. Általában valami természetellenességet érzett az egész történetben. Mikor visszaért Steelhez, látta, hogy az őrmester olyan fölfedezésre jutott, amely bizonyos mértékig megoldhatja a rejtelmet.

- A kertben találtam - mondta Steel. - Nyilván a barátunk ejtette el menekülés közben.

Lapos bőrtárca volt.

Dick kinyitotta és egy sorozat vékony kis üveget, egy befecskendőt és két tűt talált benne. A fecskendőt nyilván sietve tette le a gazdája, mert félig töltve volt még valami szintelen folyadékkal és a bársonytok, amelyen feküdt, nedves volt.

- Ugy látszik, nem régen használták - mondta Steel.

- A tűről csakugyan az a benyomásom - hagyta helyben Shannon, a cérna-vékonyágú acélt vizsgálgatva. - Küldje el a fecskendő tartalmát vegyelemzésre. Kezdek most már világosan látni!

XXXVIII. FEJEZET.

Stormer.

Stormer nyomozó-ügynöksége a City egyik új épületének első emeletét foglalta el. Azt, hogy nyomozóügynökség, sem az épület kapuinak szerény fölírásaiból nem lehetett észrevenni, sem a hallban levő utmutatóról, amely egyszerűen csak annyit tartalmazott: „Stormer’s”, és a kíváncsiak találgatására bizta, hogy miféle üzletággal is foglalkozik ez a „Stormer’s”.

Azon a reggelen mr John Stormer szokásos futó látogatásait tette angol fiókjánál. Mint rendesen, az ő külön-ajtaján lépett be és Willitt csak akkor lett figyelmes arra, hogy főnöke az épületben van, mikor asztalán a készülék haragosan zörögni kezdett. Lement a folyosón. Kizárta a főnöki szoba ajtaját és belépett.

Mr Stormer, zsoké-sapkája a fején, szivar-csutka erős fehér fogai közt, irodai székében terpeszkedett.

Kezében a *Times* szétnyitott példánya.

- Ezentul mindig angol ujságot adasson nekem - mondta sóhajtva. - Tudja-e azt, Willitt, hogy derüesebb, de hidegebb időjárás lesz, hogy depresszió van Írország délnyugati részén, másik depresszió Írország északkeleti részén, és ez valószínűen csapadékot fog okozni Nyugat-Angliában? Tudja-e, hogy a látóhatár tiszta, de a tenger boros? Ezek az ujságok ideát több helyet szentelnek az időjárásnak, mint a mieink az elnök-választásnak.

Ledobta az ujságot a padlóra, csiptetőt tett széles orrára, és ránézett alantasára.

- Mi ujság?

- Öt új eset ma reggel - mondta Willitt. - Négy közülök férj és feleség ügye, az ötödik pedig egy hölgyé, akit egy pénzkölcsönző kijátszott.

Stormer rágyújtott a szivarcsutkára.

- Ne mesélje el, majd én kitalálom - mondta. - A hölgy azért kölcsönözte a pénzt, hogy kimentse zavarából a barátját, aki viszont nem tetszik a férjnek.

Willitt vigyorgott.

- Csaknem pontos, uram.

- Mondhatom, hogy csaknem pontos - mondta mr Stormer fintorogva. - Asszonyok sohasem kérnek kölcsön pénzt önmaguk számára, - mindig valaki másnak. Még nem volt olyan váltó, amelyet asszony irt alá, hogy ne lett volna valami dicsfény fölötte. Hát a Portman-téren mi ujság?

Willitt hosszasan és pontosan leírta az újabb fejleményeket.

- És az este? Tudja, mi történt?

- Nem tudom, uram. Wilkes jelentette, hogy Shannon fölment a tetőre és hogy a házat rendőrség vette körül.

- Hm! - mondta Stormer, aztán elvonatkozott a Portman-téri rejtelemtől és minden gondolatát a napi ügyeknek szentelte.

Nagyon ritkán jelent meg londoni irodájában, de ha megtette, akkor tíz ember helyett dolgozott. Aznap este is kilenc órát ütöttek a City órái, amikor utolsó levelét aláírta.

- Ami azt a Malpas-ügyet illeti, - mondta - a régi utasításokhoz tartásuk magukat, amíg Marshalt ügyvédje más nem mond. A házat figyelni kell, - egy ember maradjon a tetőn, két legjobb emberünk pedig legyen folyton a sarkában - Slick Smithnek! Megértette?

- Igen, uram.

- Elég rossz, hogy Slicket ennyire szemmel kell tartani, de én nem vállalom kockázatokat. Kábelezzen nekem, ha valami fejlemény lesz.

Willitt följegyezte az utasításokat.

- Mellesleg, hogyan jutunk, - Stormer fölhozta a szemöldökét - hogyan jutottunk egyáltalán Marshalt megbizásához?

- Egy lányt akart kinyomoztatni és hozzánk fordult...

Stormer dobolt az asztalon.

- Igaz, a lány! Nem jutott még nyomára, hogy miért érdeklődött Marshalt annyira Miss Bedford iránt?

Willitt a fejét rázta.

- Nem, uram. Ő effajta férfi volt. Emlékszik ön, mikor elmondtam, hogy azt kívánta tőlem, vigyem el hozzá ebédre? Nem hinném, hogy másféle érdeke volt az egész dologban.

- Nem hiszi? - Stormer erősen megnyomta az első szót. - Ez minden esetre furcsa volt tőle. A lánynak Bedford a neve, ugy-e?

Willitt mosolygott.

- Ön már azelőtt is kérdezte tőlem ezt. Igen, uram. Nagyon jól ismerték Fontwell községben, - ott élt mindig.

- És Eltonné, nem Bedford volt a lányneve?

- Igen, de nem ezen a néven ment férjhez.

- Hm!

Mr Stormernek az volt a szokása, hogy amikor zavarban volt, végighuzkodta száján a tenyerét.

- Persze, a színházi nevén... no, mindegy. A lány Londonban van, mi? A Regency-szállóban lakik, így hangzott az ön jelentése... hm!

Egész indulót vert irónjával az asztalon.

- Nem gondolt soha arra, hogy azt a lányt belevonjuk ebbe az ügybe? Mindenképpen szükségünk volna egy női nyomozóra és ez a lány megszolgálná a pénzt, amit rákölténénk. Malpasnak titkárja is volt! Most kereset nélkül van, igaz?

- Nekem az az érzésem, hogy Shannon gyöngéd szívvel van iránta - mondta Willitt.

- Ugy? - Mr Stormer nem volt meglepődve. - Minden férfi gyöngéd lenne ilyen csinos lány iránt. Nincs abban semmi.

Elgondolkozva nézett a telefonra, aztán odahuzta maga elé.

- Szeretnék beszélni azzal a bizonyos Shannonnal - mondta. - Hol kaphatnók meg?

Willitt elővett egy kis zsebkönyvet és lapozgatott benne.

- Itt két szám van, - az egyik a lakása, a másik a hivatala. Azt hiszem, a lakásán inkább megkaphatja.

Stormer hiába kereste a lakásán. Ekkor a Scotland Yarddal keresett összeköttetést.

- Shannon kapitány hazament ezelőtt tiz perccel.

- Megpróbáljuk újra a lakását - mondta Stormer. Ezuttal jobb szerencséje volt, mert Dick éppen hazaérkezett.

- Itt Stormer beszél. Ott Shannon kapitány?

- Stormer? Ah, igen, a nyomozó-ügynökség.

- Ugy van. Kedves Shannon kapitány, néhanapján szolgálatára lehettem, - emlékszik rá, hogy én vezettem a nyomára Slick Smithnek, mikor átjött Angliába.

Dick, aki már megfeledkezett erről, nevetett.

- Példás gonosztevő lett belőle, mióta átjött az óceánon - mondta.

- Az a Slick már csak ilyen, - felelte Stormer szárazon - de hát valahogyan csak megél. De én nem erről akartam beszélni önnek, kapitány. Hallottam, hogy embereim megbízatást kaptak boldogult mr Marshaltól, hogy őrizték a házát. Egy kicsit bolond dolog, - ő meghalt, de a megbízatás még érvényes, és én nagyon hálás lennék önnek, ha kissé gondja lenne az én

embereimre. Egyikük azt mondja nekem, hogy ön számon kérte tőle, mi jogon tartózkodik annak a Portman-téri háznak a tetején, és csakugyan, ez kissé fölöslegesnek is látszik. Azt akartam tulajdonképpen mondani, hogy utasítást adtam nekik, hogy legyenek a rendőrségnek mindenben segítségére és ne hárítsanak semmiféle akadályt az útjába.

- Nagyon kedves öntől, és én kezdem is látni az ön nehézségeit.

Stormer mosolygott magában.

- Attól tartok, hogy nem látja - mondta. - Találkozott már azzal a gondnokkal, akire Marshallt ügyvédje a házat bízta?

- Láttam.

- Jól nézze meg - mondta Stormer és letette a kagylót, mielőtt Shannon érdeklődhetett volna a gondnok iránt.

Mr Stormer egészen az étteremig, amelyben ebédelni akart, vihogott magában, mint aki jó tréfát művelt. Mert szerette a maga rejtelmait, de még jobban szerette a mindenhatóságnak azt a látszatát, amelyet kelteni tudott.

Azon az estén kedve támadt abban a szállóban ebédelni, amelyben Audrey Bedford lakott. Étkezés után átballagott az étteremből az előcsarnokba, ahol megszólította a fogadó pincért:

- Ugy látom, ma este már nem mehetek haza - mondta. - Nem tudna szobát nyitni nekem?

- Bizonyára, uram - mondta a pincér, eltűnődve azon, hogy hol lehet vajon ennek a nyilvánvaló, igazi amerikaiusnak a lakása. Megnézte a szobák lajstromát.

- 461.

- Ez egy kissé magas nekem. Jobban szeretnék egyet valahol a második emeleten.

A pincér újra megnézte a lajstromot.

- Két szoba van ott még. A 255-ös és a 270-es.

- Azt hiszem, jobb lesz a 270-es. Hetvenes az én szerencse-számom - mondta Mr. Stormer.

Audrey szobájának 269. volt a száma.

XXXIX. FEJEZET.

A rémületes arc.

Audrey egész napját azzal töltötte, hogy foglalkozás után járt, és ugyancsak jobb szerencsére voltak kilátásai, mint azokban a napokban, amikor még „rongyos királylány” volt és amikor ajánlásnak nem volt egyebe a börtön emlékénel és egy kopottas ruhánál.

Dick Shannonnak nem szólt a terveiről, - amennyire tehetett, vigyázott, hogy ne szoruljon a segítségére. A függetlenség vágya vele születik minden nővel, és a férfi segítségének igénybe vétele iránt való készsége fordított arányban van a férfi iránt való tiszteletével. Audrey Bedford becsülte őt annyira, hogy ne óhajtja a segítségét.

Volt bizonyos humor abban, ahogyan végül megállapodott önmagával foglalkozás dolgában. Egyszer, még a tyukfarm napjaiban, irt egy hetilapnak, amely ezzel a pompázatos címmel jelent meg: „*A Műkedvelő Baromfi-tenyésztő és Parcella-tulajdonos*”. Audrey és a szerkesztő között hosszú és bizalmas levelezés fejlődött ki a beteg tyukok étrendje kérdésében, és Audrey észrevette, hogy „*A Műkedvelő Baromfi-tenyésztő és Parcella-tulajdonos*” sem jelen-

hetett volna meg hétről-hétre bizonyos szakértői segítség nélkül. Audrey irt a szerkesztőnek, aki visszaemlékezett rá, meghivta nem éppen csinos irodájába és nyomban állást kínált neki.

- Szükségünk volna valakire, aki a tyukászati levelezést intézné - mondta a szerkesztő.

Annak az elméletnek, hogy a foglalkozás hatással van a külsőre, bizonyos igazolása volt ő maga, mert egészen valami idősebb tyukra hasonlított.

- Azt hiszem, ön ezt el tudná végezni. Hetenként két hasáb válasz kell a lapnak, - a többi magán-levélben is elintézheti. Ha esetleg olyan kérdéssel volna dolga, amelyre nem tudna megfelelni, hivatkozzék 1903 márciusában ugyanazon tárgyban adott feleletére. Ezzel időt nyer.

A tiszteletdíj nem volt éppen nagy, semmi esetre sem volt elég ahhoz, hogy eddigi fényes helyzetét továbbra is biztosítsa, - de Audrey a nap hátralevő részét lakás-kereséssel töltötte és igazán tetszetős szobára bukkant a szerkesztőség közelében. Be is jelentette elköltözését a szálló vezetőjének.

- Nagyon sajnálom, miss Bedford, hogy elhagy bennünket - mondta az említett dzsentimen hivatásos sajnálkozással. - Szobájával holnap déli tizenkét óráig rendelkezik. Remélem, hogy még lesz szerencsénk ezentul is.

Audrey a maga részéről remélte, hogy nem lesz szerencsájuk. A szállónak kellemetlen emlékei voltak számára és alig várta a maga kis szobájának nyugodalmát.

Dick korán este megjelent a szállóban. Azt hitte, hogy Audrey még mindig szenved előző esti kellemetlen tapasztalatai miatt. Kellemes meglepetéssel hallotta, hogy Audrey kiment a városba. Később egyik embere jelentette neki, hogy a lány foglalkozást vállalt és Dick rohant gratulálni.

- Ön felmentett most az alól, hogy telefonáljak.

- Miért? - kérdezte Dick mohón. - Történt valami? Nem kapott valami értesítést...?

- Nem. Nem is hiszem, hogy kapok még. Ha mégis megtörténnék, azonnal üzenek önnek. Kitűnő hireim vannak.

- Visszatér a baromfi-tenyésztői pályára, - a hirlap-irodalom útján.

Nevetett, mikor látta Audrey meglepődését.

- Igazán, az ön „árnyéka”, - ugy-e, ugy hívja? Félelmetesen romantikus, de néha kissé zavaró is, hogy az embert mindig nyomon kísérje valaki. Pedig már el is feledkeztem róla.

- Miért akart beszélni velem?

Audrey kinyitotta kezításkáját, kivett belőle egy kis kavicsot és kinyújtott tenyerére tette.

- Ezért - mondta. - Már régen akartam önnel beszélni erről.

Dick szájtátva bámult a kavicsra, megforgatta az ujjai közt és szemügyre vette a vékony vörös pecsétet.

- Honnan a csodából szerezte?

- Fontos dolog? - kérdezte Audrey. - Már régen akartam beszélni róla. Az 551-es kapu-aljában találtam, mikor először jártam mr Malpasnál. Elejtettem a kulcsot, mikor ki akartam zárni a kaput, és mikor a kulcsot kerestem, közben ezt találtam.

Dicknek eszébe ötlött Brownnal, azaz hogy Torringtonnal való beszélgetése, aki hasonló „követ” mutatott neki.

- Mi ez? - kérdezte Audrey.

- Csiszolatlan gyémánt. Megérhet vagy nyolcszáz fontot.

Audrey elképpedt.

- Bizonyos benne?

Dick bólintott.

Odavitte a gyémántot az ablakhoz és gondosabban megvizsgálta a pecsétet.

- Bizonyos benne, hogy ez gyémánt?

- Gyémánt a javából, és a pecsét rajta a bányatársaság pecsétje. Megtarthatom?

Audrey föllélekzett.

- Szeretném, ha megtartaná.

- Tud róla más valaki, hogy önnél volt?

Audrey a fejét rázta.

- Senki, hacsak mr Malpas nem, az pedig nem lehetetlen, ugy-e?

Dick elgondolkozott.

- Senki más nem látta önnél?

- Nem gondolnám - mondta Audrey vontatottan - ha csak nem... De igen, most már emlékszem. A napokban lementem a szobafőnökhöz a szobám kulcsáért, de a kulcs nem volt nála, erre én mindent kiforgattam a kiegészítőkből az asztalára, meg is találtam - a lyukas bélésben.

- Szóval „ő” akkor láthatta, - már úgy értem, hogy vagy ő, vagy a megbízottja. Most már megértem, miért próbálta önt elragadni az este.

Audrey sóhajtott.

- Minden nap és mindenképpen egyre jobban visszavágyom az én békés tyúk-farmomra! - mondta. - Nem is tudja elképzelni, milyen meleg lett a szívem körül, amikor az én drága baromfi-szerkesztőm megkérdezte, tudom-e: hogyan kell meggyógyítani a tolla-vedlő tyúkot?

Audrey olyan boldog érzéssel ment föl szobájába, amelyet már évek óta nem érzett. Most már nyugodt volt affelől, hogy elszakad attól a beteg levegőtől, amelyben azóta élt és mozgott, mióta Londonba jött.

Kizárta szobája ajtaját és jó hangulatban nyomban elaludt, amint fejét ráhajtotta párnáira. És ilyen édesdeden aludt az éjszaka első felében mindaddig, amíg arra nem ébredt, hogy valami hideg és ragadós tapad az arcához.

- Audrey Bedford, óhajtom önt - mondta egy üres hang.

Audrey sikoltva ült föl ágyában. A szoba teljes sötétségben volt, csak...

Arcától egy méternyire mintha a levegőben függött volna egy furcsán, homályosan világított arc...

Audrey rámeredt a csukott szemű, kín-barázdálta arcra.

A Lacy Marshalt arca volt!

XL. FEJEZET.

Egy vendég, aki eltűnik.

- A fiatal hölgy elájult. Orvosért és ápolónőért küldtem.

- Mi történt vele? - kérdezte Dick. Ágya mellett állt pizsamában, kezében a telefont tartotta.

- Nem tudom, uram. A portás, aki az alsó emeleten volt, sikoltást hallott. Fölszaladt, Miss Bedford ajtaját nyitva találta. Láta, hogy ájultan fekszik és értem küldött. Én lenn voltam a hallban.

- Malpasnak semmi nyoma?

- Semmi, uram. Valaki be akarhatott jutni a hölgyhöz, mert azt az urat, aki miss Bedford szobája mellett lakik, leütötte valaki a folyosón. Valószínűen gummibottal, mert csontja nem törött. Kórházba ment, hogy rendbe hozzák a fejét.

Dick öt perc múlva a szállóban volt és a lány már eléggé magához tért ahhoz, hogy fogadja. A gázkályha előtt ült öltöző-köpenyében. Arca halvány volt, de egyébként semmi baja.

- Nincs mit elmondanom, csak annyi, hogy mr Marshalt láttam.

- Ön is látta?

Dick elgondolkozva harapott ajkába.

Audrey csodálkozva kérdezte:

- Hát... ön is?

Dick bólintott.

- Igen, látomásunk volt róla tegnap este. Egyébre nem emlékszik?

- Szégyellem, de elájultam - mondta Audrey bűnbánóan. - Rettentően férfiatlan dolog, de hát nem tehetek róla. A kapus azt mondja, a szomszédomat csúnyán leütötték. Mit jelenthet ez, Dick?

- Azt jelenti, hogy Marshalt él és annak a vén sátánnak a kezében van - mondta Dick. - Az este egy bőrfecskendőt találtunk a házában. Vegyelemezgettük a folyadékot és kiderült, hogy az a mérge teljesen öntudatlanná tehet egy embert, - hyoscin, morfin és még valami méregnek a keveréke. Ma este levelet kaptam Malpastól.

Dick most gépirásos papírlapot vett elő.

- Ez a másolata. Az eredetét a Scotland Yardba küldtük ujjenyomat miatt.

Audrey kezébe vette a papírlapot és a szövegből nyomban ráismert az írójára:

Ha meg nem tébolyodott, akkor tegnap este észrevett valamit. Lacy Marshalt nem halt meg. Amennyire ismertem, tudnom kellett volna, hogy ő nem vállal kockázatokat. A golyó-álló alsó-ingről, amelyet inge alatt viselt, lepattant a golyó, - mint ezt ön is megállapíthatta volna, ahelyett, hogy lázasan azzal vesződött, hogy a lányt kimentse a házból. Örülök, hogy él, mert a halál tulságos jótétemény lett volna számára, - majd ő akkor hal meg, mikor az én időm elkövetkezik. Ha ön azt akarja, hogy Marshalt élve maradjon, vonja ki őrszemeit és kémeit a házamból.

- Mind az, amit a házban tapasztaltam, megerősíti a nézetemet - mondta Dick. - Marshalt annak a méregnek a hatása alatt van, és vagy a maga lábán, vagy a mások közbejöttével mindenüvé követi Malpast.

- Nekem úgy rémlett, hogy nem igazi arc volt - szakította félbe a lány.

- Azt akarja mondani, hogy álarc volt? Ez is lehet magyarázat. De ha így van, miért írta volna az öregember azt, amit írt? Nem, én azt hiszem, ez a levél igaz. A fecskendőről történt megállapításból az következik, hogy Steel fölfedezése következtében kénytelen volt megvallani az igazat. Minden esetre bonyodalmasság az ügy. Most elmegyek, megnézem ismeretlen barátunkat, az a föltevés, hogy az ön sikoltására fölébredt, beleütközött Malpasba és annak terhébe - ha ugyan teher volt - és megbűnhődött készségeért.

Az inzultált vendég eltávozott a szállóból, hogy - mint mondotta - kórházba menjen. A bejelentőlap szerint Henry Johnson volt Délafrikából. A szobafőnök, aki fogadta, nem volt szolgálatban, így hát Dicknek meg kellett elégednie ezzel az információval. Meghagyta, hogy ha az ismeretlen vendég visszatér, értesítsék őt, és hazament. A Portman-tér felé hajtatott, ahol megtudta, hogy semmi rendkívüli nem történt. A rendőrfelügyelő és három embere a házban volt, - Willitt őrszemét a ház előtt látta.

Dicknek otthon eszébe jutott Stormer bejelentése a házgondnokról és másnap korán reggel ellátogatott Lacy Marshalt házába.

Ugyancsak kevés ideje volt ahhoz, hogy alaposan megvizsgálja, milyen hatással volt Marshalt eltűnése a háztartására, de azt határozottan tudta, hogy Marshalt igen fontos utasításokat adott elhalálózása esetére.

Néhány órával az ujság-tudósítások megjelenése után Lacy ügyvédjének megbízottja ott volt a házban, teljes leltárt állított össze és magával vitte Marshalt iratait. Dick másnap hallotta, hogy Lacy Marshalt kívánságának megfelelően gondnokot rendeltek ki, de nem volt alkalma meglátogatni, mert a rendőrségi eljárás a kerületi felügyelő kezében volt, - így tehát a gondnok eddig az ő számára láthatatlan maradt.

Egyik szolgáló, akire Dick emlékezett is, nyitott neki kaput és bevezette abba a társalgóba, ahol legutoljára látta a szegény öreg Tongert.

- Azt hiszem, itt alaposan megváltozott a világ - mondta Dick.

- Ó, igen, uram. Az egész házat fölforgatták. A szakácsnő elment, csak szegény Milly maradt itt, meg én. Milyen borzasztó dolog, ami szegény mr Tongerrel történt, - és a szegény mr Marshalt is!...

Dick látta, hogy Tonger halála ugyancsak jobban megrendítette a házbelieket, mint gazdájuk végzete.

- Most gondnokuk van, ugy-e?

A lány tétovázott.

- Nem egészen, uram - mondta. - Az az ur jóbarátja volt mr Marshaltnak.

- Ugy? - kérdezte Dick, akinek ez újdonság volt. - Nem is tudtam, hogy mr Marshaltnak...

Itt elharapta a mondatot, mert nem akart kedvezőtlenül nyilatkozni a lány gazdájáról.

- Nem is tudtam erről. Ki az az ur?

- Egy bizonyos mr Stanford.

Dicknek leesett az álla.

- Nem Bill Stanford?

- Igen, uram, mr William Stanford. Jelentem neki, hogy ön van itt, uram. Odafönn van a dolgozószobában.

- Ne fáradjon, kérem - mondta Dick mosolyogva. - Mr Stanford és én régi ismerősök vagyunk.

Bill jókora kandalló előtt ült, lába az ezüst-rácson, szája szögletében vastag szivar, a térdén képes sportujtság. Mikor fölpillantott, zavarodott mosollyal állt föl.

- Jó reggelt, kapitány. Azt hittem, hamarabb lesz szerencsém.

- Ön tehát a gondnok?

Bill mosolygott.

- Én volnék megbizva - mondta. - Senki sem lepődött meg jobban, mint én, mikor Marshalt ügyvédjei hozzám jöttek, mert Marshalt szigorúan véve nem volt barátom. Nem voltunk egyforma fából faragva, hogy így mondjam.

- Délafrikában ismerkedett meg vele, ugyebár? - bólintott Dick.

- Igen, ott. Hogy aztán miért kellett értem küldeni... de hát ott volt az írásban pontosan, a teljes nevemmel és cimemmel - William Stanford, 114., Backenhall Mansions, és az összeg is, amely engem illet, és minden.

- Végredelelte volt, nyilván.

- Nem éppen. Ugy fest a dolog, mintha Marshaltot sejtelmek gyötörték volna, hogy nem-sokára hirtelen halállal fog kimulni. Nem beszélt semmit a haláláról, csak annyit mondott, hogy „ha akármilyen okból hirtelen kimulnék, a nevezett William Stanford” stb., stb.

Bili Stanford? Eltonék barátja, sőt bizonyos tekintetben szövetségese? Dick előhuzott egy széket és beleült.

- Mit szól mind ehhez Martin?

Stanford a vállát vont.

- Nem őszitem magam azzal, hogy mit gondol Martin - mondta, legörbitve az ajkát. - Martin kissé neheztel rám, mert...

Bill tétozott.

- Igen, azt hitte, hogy többet tudok, mint amennyit tudok - folytatta. - Az volt a bogara, hogy barátságban vagyok Lacyvel és tudom minden titkát. Meg kell hagynom Lacy javára, hogy szerelmi ügyekben mindig hallgatott.

Dick nem érdeklődött tovább ebben a kérdésben.

- Nem valami kellemes itt, különösen éjszaka - mondta Stanford. - Délutánonkint kimehetek néhány órára, de annyi zaj, nesz van ebben a házban, hogy előbb-utóbb nem bírják az idegeim.

Ugy látszott, mintha teljes őszinteséggel beszélne, - a hangja szinte suttogássá halkult, és akaratlanul körülnézett.

- Nem tudom, az ön „gyerekei” mit művelnek odaát a szomszéd házban, de egészen furcsa zörejek vannak odaát, a fal tulsó felén - mondta. - És tegnap este, teremtőm! Azt hittem, beszakad az egész ház. Valami történt is. Mert amikor kinéztem a háló-szobám ablakából - szóval Lacy régi szobájából - láttam, hogy az utca tele van fogdmegekkel, - megbocsát, rendőrökkel.

- Csak hívja fogdmegeknek őket, ha úgy tetszik - mondta Dick. - Igen, valami történt. Nem találkozott ön véletlenül kísértetekkel ebben a házban?

Stanford megborzongott.

- Ne beszéljen kísértetekről, kapitány - kérlelte. - Az este én is azt hittem, hogy... de hiszen bolondság az ilyesmi.

- Azt hitte, hogy Marshalt látja.
- Nem, - másvalakit. Malpast. - De honnan tudja? - kérdezte a másik meglepődve.
- Malpas a legfürgébb kísértet Londonban. Hol látta?
- Mintha a raktár-szobából jött volna, az ajtóbejáratnál. Csak egy pillanatig tartott.
- És ön mit tett?

Bill együgyűen mosolygott.

- Fölszaladtam, amilyen gyorsan csak tudtam, és bezárkóztam - mondta. - Kisértetekkel való társalgáshoz nem értek.

Shannon fölkelt.

- Bepillantánék abba a raktár-szobába, ha nincs ellenére.
- Legyen szerencsém - mondta Stanford és az asztal-fiókból nagy köteg kulcsot vett elő. - Fölfordult egy szoba az, a vén Tonger ott tartotta gazdájának puskáit, töltényeit és az effajta holmikat.

A hall átjárójából nyílt ez a szoba. Leírhatatlan össze-visszaságban heverték ott fegyverek, töltények, nyergek, régi dobozok, tisztító-szerek, törött nyelvű seprők, mindenféle holmik, amiket rendetlen szolgák félredobálnak szem elől. A szobának egyetlen kis ablaka volt, erősen elzárva, aztán volt ott egy tűzhely, rárakva mindenféle. A szoba végén egy durván faragott pad, azon kis gáz-főző, valami rozsdás csavarmenet és néhány szerszám. Nem volt semmi különösebb a szobán, kivéve a rendetlenségét, és...

- Mi van ezekben a dobozokban?
- Nem tudom, nem néztem még - felelte Stanford.

Shannon hátratolta egyik fadoboz tetejét - és egész sereg keskeny, zöld papírtokot fődözött föl.

- Revolver-muníció - mondta Dick. - Az egyik csomagot nem régen vették ki.

Látta, hogy az alatta levő csomag nem poros.

- Miből gondolja, hogy Malpas volt itt az este?
- Nem tudom, csak olyannak irták le előttem - mondta Stanford bizonytalanul. - Nem láttam őt soha életemben.

Nyilvánvalóan azt várta, hogy Dick elbucsuzik, és nehezen tudta elrejtetni bosszankodását, mikor a biztos fölfelé indult a széles lépcsőn, a dolgozó-szoba felé. Dick megállt és szemügyre vette az ajtót, amely Marshalt magán-lakását elrekesztette.

- Ez még működik? - kérdezte.
- Amennyire én tudom - mondta a másik kedvetlenül. - Nem jó engem kérdezgetni a ház felől, kapitány: én nem bérlő, hanem bérbe-fogadó vagyok.
- Ugy van - mondta Shannon kedvesen és megfordult, mintha távozni akarna.

Stanford akaratlanul is elárulta megkönnyebbülését.

- Igazán azt hiszem, szeretne már megszabadulni tőlem - gunyolódott a detektív.

Stanford olyasfélét mormogott, hogy neki tökéletesen mindegy.

- És hogy vannak barátai, Eltonék?

- Nem tudok semmit Eltonékról - mondta Stanford lemondóan. - Nekem ők soha sem voltak valami nagy barátaim.

A kellemetlen látogató most már csakugyan eltávozott. Stanford lekisért a lépcsőn és meglegedett fintorral zárta be mögötte a kapu-ajtót.

Visszatért a dolgozó-szobába, bezárva a rekeszajtót, majd kinyitott egy másik ajtót, amely a kis ebédlőre szolgált. Egy férfi lépett eléje az ajtó mögül.

- Jó füled van, Martin - mondta Stanford.

Martin odament az ablakhoz és a nehéz selyemfüggöny mögül, amely az alsó ablaktáblát takarta, szemmel tartotta Dick Shannont mindaddig, amíg el nem tűnt.

- Előbb vagy utóbb meggyülik vele a bajom - mondta minden fölindulás nélkül. - Igen, nagyon jó a hallásom. Abban a pillanatban, mikor hangokat hallottam a hall felől, tudtam, hogy ő az. Meddig tanyázol itt? Jó üzlet van a látóhatáron...

Stanford sajnálkozása jeléül széttárta karját.

- Nem vállalhatom, - sajnos. Valahogy érzem, hogy szegény Lacyvel becsületes játékot kell játszanom. A pénz mellékes, de itt maradok addig, ameddig kívánják. Kötelességemnek tekintem.

Martin csöndesen nevetett.

- Mennyit hagyott Lacy pénz dolgában? - kérdezte.

- Amennyire én tudom: semmit - mondta a másik sértődött hangon. - Nem a zsákmány miatt teszem. Barátja voltam Lacynek...

- Ezt sohasem mondtad el nekem.

- Elmondtam, hogy ismerem - tiltakozott a másik. - Dora tudja, hogy régi barátok voltunk.

- Ismered Malpast?

Stanfordnak szükre huzódott a szeme.

- Igen, ismerem.

Annyira lehalkította a hangját, hogy alig lehetett hallani:

- És ha zsákmányra kerül a sor, majd tudom, hol zsákmányoljak!

Martin arcán kétség és gyanakvás tükröződött, mikor Stanford felé fordult.

- Hol van? - kérdezte, és Stanford hangosan fölnevetett.

- Gondold csak végig, Elton - mondta. - Gondold csak el mindazokat, akik joggal gyűlölték Lacyt, gondold el azokat az eszes férfiakat és nőket, akik egy pillanat alatt el tudnának intézni egy öreg-embert, - gondold végig, gyermek, és aztán számolj három lehetőséggel!

XLI. FEJEZET.

Audrey új foglalkozása.

Mr Stormer szokatlanul korán érkezett irodájába. Már régen ott ült, mielőtt egyetlen alkalmazottja is mutatkozott volna és Willitt elcsodálkozott, hogy a hívó-készülék javában szólt, mikor irodájába belépett.

Főnöke a pamlagon feküdt és valóságos roncsnak látszott.

- Rosszul van, uram? - kérdezte Willitt riadtan.

- Nem rosszul, hanem döglötten, - dörmögte Stormer. - Szerezzon valahonnan jó erős kávét és egy üveg fenacetint. Ó a fejem!

Megtapogatta a fejét és sziszegett.

- Fejbőségem legalább egy négyzetlábnyira megnőtt - mondta. - Olyan daganat van itt, mint egy tojás, de nem tyuktojás ám, dehogy. És ha tyukról beszélünk, nézzen az után a Bedford lány után. Ó, dehogy uram, ez legalább is egy struccnak, ha nem dinoszaurusznak a tojása!

- Valami zavar történt az éjjel?

- Történt valami zavar az éjjel? - ismételte Willitt főnöke neheztelően. - Mit gondol, itt feküdnék, mint a beteg tehén, ha nem lett volna valami zavar? Talán a jókedvtől és boldogságtól nőnek tojások az ember fején? Bizony uram, hogy zavarban voltam. Szerezzon egy kis ecetet. Aztán figyeljen! Ez a dolog titok. Senkinek sem szabad tudnia, hogy ez a szomorúság szakadt rám, és ha akárki kérdezősködik utánam: az Egyesült Államokban vagyok, - ahol illenék is lennem.

Willitt elsietett és meghozta mind azt, amit a főnöke kívánt.

- Most pedig telefonáljon föl egy borbélyt, - aztán menjen a legközelebbi gallér-üzletbe és hozzon valamit, hogy ismét tisztességes külsőhöz jussak.

Sziszegett, amint fölült és elvette a kávét a tea-asztalkáról, ahova Willitt tette.

- Persze, szeretné megkérdezni, mi történt - nyögte, amint kiitta kávéját. - Jó, hát elmondom. Csatám volt egy kísértettel, - azaz hogy ő, vagy valaki, aki vele volt, vívta az egész csatát.

- Ki volt?

- Nem tudom. Nem láttam senkit. Sikoltást hallottam és kimentem megnézni, mi történt, hát látom, hogy egy, kettő, három: vagy tán hat ember is rohan a folyosón. Én utánuk. Valamennyien a fejemnek támadtak, de én még jókor eszméletre tértem ahhoz, hogy a szálló detektívje el ne lopja az órámat. Lehet, hogy csak a galléromat gombolta szét, de én nem bízom a szállóbeli detektívekben. No, de meg ne feledkezzék arról a lányról. Állást kapott a Tyukok Híradójánál, ez egy ujság, amely az öntudatos baromfiak érdekeit szolgálja, és úgy sejtem, hogy ez nem éppen kedvére való mesterség. Ismeri a lányt?

- Ismerem, uram. Már találkoztam vele egyszer.

- Hát találkozzék vele még egyszer és ajánljon föl neki egy kitűnő állást. Ami fizetést óhajt és amelyet ön jónak lát, de le kell kötnie, megértett?

- Igen, uram.

- Itt jön a borbély. Ha elment, lefekszem és meghal mindenki, aki engem zavarni mer. Mikor kezdi meg miss Bedford a munkáját?

- Ma reggel.

- Menjen el hozzá, mihelyt teheti. Valószínűen kijön villás-reggelire, és ez lesz a kedvező alkalom önnek. Elmondhatja neki, hogy olyan foglalkozást találtam számára, amelyet elvégezhet úgy, hogy ül a kényelmes székben és a kandalló rácsán melengeti a lábát. Azt kívánom tőle, hogy figyelje Torringtont, aki Brownnak nevezi magát. És, higgye el, Willitt, arra a csavargóra rá is fér, hogy figyeljék! Alaposan beszéljen a lelkére a lánynak, - magyarázza a fejébe, hogy maga helyett bizza őrá ezt a munkát. És megmondom, Willitt, ne jöjjön haza azzal, hogy kudarccal járt, mert milyen hangulatban vagyok, ugyancsak gorombán találok fogadni!

Audreynek friss érzés volt, hogy „munkába megy”, - hogy ő is egy a sokak közül, akik a földalatti villamosban préselődnek és helyet harcolnak ki maguknak a zsufolt autóbuszban. A dolog ujdonsága ugyan nem igen kárpótolta kényelmetlenségéért, de igen önelégült érzése volt, amikor végre fölértkezett a kis hetilap eldugott szerkesztőségébe és elfoglalta helyét a szerkesztői szoba zugában.

Mr Hepps hideg és hanyag köszöntéssel fogadta és nagy csomó levelet futott át, amely valószínűen hetek óta gyülemlett össze az asztalán. Szikár, nem éppen a legtisztább külsejű ember volt, és, mint Audrey nemsokára fölfedezte, makacs zsémbeskedő.

Láthatóan azok közül való volt, akik szentül hitték, hogy alantasaiknak nem szabad egy jó szót sem adniok, mert ez szenvedélyes vágyat gyujtana bennük fizetés-javítás iránt. Valóban, az a mr Hepps, akivel tegnap találkozott, és az a mr Hepps, aki most utasításait osztogatta és Audrey válaszáinak terjedelmén mérgeződött, mintha két tökéletesen különböző személyiség lett volna.

Audrey azt is észrevette, hogy a derék mr Hepps azt akarja: minden válaszába csempésszen bele valamit a hirdetői érdekében.

- Chipper baromfi-eledeléről semmit! - pattogott mr Hepps. - Mit emlegeti Chipper baromfi-eledelét? Chipper nem hirdetőnk. Törölje ki és írja helyébe, hegy használjanak Lowker-félét.

- Hiszen az méreg és halál a kis csirkéknek, - mondta Audrey határozottan. - Akkor inkább etetném őket disznó-táppal.

- Hogy ön mit tenne és én mit parancsolok önnek, ez két teljesen különböző dolog! - harsogta. - Lowkert mondtam, Lowkert írjon!

Audrey a feje bubját nézte mr Heppsnek. Egy üveg ragasztó volt kéznél. Audrey egy pillanatig heves támadásra gondolt.

Mindenknek a netovábbja azonban délután következett be, amikor Audrey, átnézvén az előző lapszámok tartalmát, fölfedezte, hogy a Jávai Sodrony Vállalat hirdetési is megjelentek a lap hasábjain, így hát jó lélekkel ajánlotta a vállalat gyártmányait. A szerkesztő, meglátván a kéziratot, éktelen haragra gerjedt.

- Jávát ki kell huzni! - dörögte. - Inkább beszüntetem a lapot, mint ennek a gyártmányait ajánljam.

- De hiszen hirdetnek a lapban.

- Már nem hirdetnek, - ez a helyzet! Irjon csak közönséges drótot a helyébe. És a válasza tulságosan hosszúak. És nem szeretem a kézírását miss, - nem tudna gépen írni? Rendes munkát kell végeznie, ha ebben a mesterségben boldogulni akar. Hova megy? - kérdezte, hirtelen meglepődve, mert látta, hogy Audrey föláll és leveszi kabátját a fogasról.

- Haza, mr Hepps - mondta Audrey. - Ön megrendítette hitemet a csirkékben. Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen aljas dolgokra adják oda magukat.

Mr Hepps elbámult.

- Én hat órákor zárok.

- Én négy órákor - mondta Audrey nyugodtan. - Nem volt villás-reggelim, csak egy pohár tejet ittam és egy zsemlyét ettem, és ebben az irodában fojtó a levegő. Inkább dolgoztam volna egy tyukóiban.

- Ha tudtam volna, hogy önhez lesz szerencsém - mondta mr Hepps gunyosan - ha...

- Akkor kibővítette volna a helyiséget, tudom. Bocsásson meg, hogy nincs nevető kedvem. Torkig vagyok ezzel a mesterséggel, mr Hepps.

- Ha úgy tetszik, elmehet! - dühöngött mr Hepps, Audreyre bámulva a csiptetője fölött. - Csak azt sajnálom, hogy előbb nem ismertem a jellemét, mielőtt idejött.

- Ha ismerte volna, tudta volna, hogy én börtönt ültem - mondta Audrey.

Mr Hepps rémületének láttára harsányan fölnevetett.

- Börtönt? - hebegte mr Hepps. - Miért?

- Tyuklopásért - vágta oda Audrey, és ezzel be is fejeződött első napi munkája.

Az utcán erőt vett rajta az éhség és egyenesen átment a népszerű teázóba, amelyre az iroda ablakán át olyan vágyakozva pillantgatott néhányszor napközben.

Egy férfi megvárta, amíg Audrey ujságot vásárolt, bement a lány után és odaült ugyanahhoz a márvány-asztalhoz. Audrey figyelte a szeme szögletéből és olyasmit érzett, hogy ezzel a férfival ő már találkozott valamikor, de aztán nyomban belemerült az ujság-tudósításba, amelynek az volt a címe: „Különös eset a Regency-szállóban”.

A közleményből megtudta, hogy a rendőrség képtelen volt kinyomozni azt a vendéget, aki az ujság által egészen pontosan leírt „éjszakai riadalom”-ban megsebesült. Audrey örömmel látta, hogy a közlemény az ő nevét nem említi. Ő csak mint „gazdag fiatal hölgy” szerepelt benne, és ez a megjelölés csiklandozta a hiuságát.

- Megbocsát, miss Bedford.

Audrey riadtan fölpillantott.

A férfi volt, aki utána jött a teázóba.

- Azt hiszem, már találkoztunk. Nevem Willitt, - én jártam Fontwellben, bizonyos ügyben nyomozni.

- Ó, emlékszem - mosolygott Audrey. - Nem valami hosszú beszélgetés volt, igaz? Akkor indultam Londonba.

- Ugy van, miss. Én Stormer nyomozó-ügynökségét képviselem. Bizonyára hallott már felőle. Audrey bólintott.

Stormeré egyike volt a legismertebb és legtekintélyesebb magán-ügynökségeknek, amelyeket ugyan a rendőrség nem nagyon szível és amelyeknek kevés támogatásban van részüik, kivéve a gyanakvó férjeket és feleségeket.

- Mr Stormer küldött, hogy beszéljek önnel.

- Velem? - kérdezte Audrey meglepődve.

- Igen, miss Bedford. Hallott már a mi ügynökségünkről? Megbízhatóság és tekintély dolgában meglehetősen magasán áll.

- Hallottam róla, csakugyan, - mindenki hallott róla - mondta Audrey. - Mit óhajt tőlem mr Stormer?

- Nos, miss Bedford - Willitt óvatosan akart eljárni, nem tudván, hogyan fogadja az ajánlatot - az igazság az, hogy nagyon megszorultunk. Egy hölgy, aki sokat dolgozott nekünk, férjhez ment és kivált az ügynökségből, mi pedig azóta sem tudtuk őt pótolni. Mr Stormer azon gondolkozott, hogy nem volna-e önnek kedve belépni közénk?

- Nekem? - kérdezte Audrey hitetlenkedve. - Ugy érti, hogy női nyomozó lennék?

- Nem biznánk önre semmiféle kényelmetlen munkát, miss Bedford - mondta Willitt komolyan. - Társadalmi ügyekben vennők igénybe.

- De ismeri mr Stormer az én előéletemet?

- Azt az ékszer-rablást gondolja? Igen, miss, mindent tud róla.

Audrey szája-szöglete megvonaglott.

- És azt az elvet követi, hogy „tolvajjal fogatom el a tolvajt”, ugy-e?

Erre még az ünnepélyes Willitt is elmosolyodott.

- Nem, nem tolvaj-fogás lenne a dolga. Mi külön feladatot szántunk önnek, - figyelni egy Torrington nevű embert.

Audreynek leesett az álla.

- Figyelni Torringtont? És ki az a Torrington? - kérdezte.

- Dúsgazdag ember. Délafrikai. Nem érdekli Délafrika?

Willitt látta, hogy Audrey megretten.

- De igen, Délafrika nagyon is érdekel - mondta Audrey - ha mind azok a mesék, amelyeket hallottam... igazak.

Audrey tulajdonképpen soha sem hitte el Dora keserű tréfáját, hogy az ő apja amerikai ember, aki életfogytig raboskodik a capetowni gátműveknél, - és mégis belevette magát agyába valami kis gyanu, amely még mindig nem oszlott el egészen.

- Nem értek ahhoz, hogyan kell embereket figyelni. Azt jelenti ez, hogy a nyomukban kell lenni, akármerre járnak? Mert attól tartok, hogy én nem vagyok alkalmas az ilyesféle munkára. Mellesleg - mondta mosolyogva - a családukban van egy detektív.

Ebbe a mondatba aztán bele is pirult.

- Ez csak tréfa, mr Willitt - tette hozzá sietve. - Ma éppen tréfás kedvem van, mert az egész napot egy tyuk-gyilkos derűs légkörében töltöttem.

Röviden, de elevenen elbeszélte aznapi munkáját, Willitt pedig rokonszenvvel hallgatta. Mikor Audrey megint rátért Stormer ajánlatára, Willitt sietett megnyugtatni a lányt.

- Nem kívánnók, hogy Torringtont kísérgesse - mondta. - Sokkal könnyebb munkáról van szó. Meg kellene ismerkednie vele...

- Mi az az ember? Betörő?

- Nem, - vallotta meg Willitt - nem éppen betörő.

- Nem éppen? - mondta Audrey eldöbbenve. - Valami gonosztevő?

- Szerencsétlenül fejeztem ki magamat - sietett Willitt megnyugtatni a lányt. - Nem, miss, Torrington tökéletesen becsületes ember, - mi éppen azokat akarjuk számon tartani, akik a nyomában járnak, és úgy érezzük, hogy kitűnően tudnók önt alkalmazni abban a minőségben, amelyben mr Malpas.

- Nem tehetem. Kedvvel végezném a munkát, - ez ugyan borzalmasan hangzik. De tömérdék tréfa kerekednék belőle bizonyos más okokból.

Willitt nem firtatta ezeket az okokat, de el tudta gondolni, milyen elégtételt érezne Audrey Bedford, ha mint detektív mutatkozhatnék be egy bizonyos magasabb állású rendőrtisztnek.

- Ugy-e meggondolja az ajánlatot? - kérlelte. - Minden esetre nagy szükségünk van a szolgálatára.

- Beszélhetnék mr Stormerrel?

- Visszautazott Amerikába - felelte Willitt kitérően. - Utolsó utasítása az volt, hogy minden áron biztosítsuk az ön belépését.

Audrey nevetett.

- Megpróbálom - mondta, és Willitt megkönnyebbülve lélekzett föl, mert ha volt a világon valami, amit igazán nem kívánt, hát az volt, hogy Stormer előtt mentegetőznie kelljen.

Hazatérvén, John Stormert barátságosabb hangulatban találta és beszámolt sikeréről.

- Tehát horogra jött a Torrington-ügyben? Vártam, hogy megteszi, de tudtam, hogy jókor kell horgásznunk.

Willitt, akinek örökös csoda volt gazdájának pontos előérzete, megkockáztatott egy kérdést:

- Ön bizonyosnak látszik afelől, hogy megkapjuk, - de hogyan tudta ön, hogy a lány nem lesz megelégedve az állásával? Hepps csúnyán bánt vele, addig gorombáskodott, addig bakafántoskodott, míg a lány megunt. Hiszen az igazi vadember!

- Vadember? Lehet, de akkor azóta, hogy utoljára volt dolgom vele, alaposan megváltozott. A fiát egyszer nagy bajból mentettem ki, - a megszokott zsarolási história volt: levelek és versek és a többi. Akkor elég szelid volt, - nem fürdik ugyan háromszor egy nap, de azért sima ember. Talán valami szerelmi csalódás érte azóta, - lehet, hogy a csirkéi valami galibát csináltak. Gonosz teremtések.

Mikor Willitt elment, Stormer telefonált.

- Mr Hepps? Itt Stormer. Nagyon köszönöm szives segítségét.

- Nem szívesen tettem - hangzott Hepps sajnálkozó hangja. - Igazán kedves leánynak látszik és feltűnően tehetséges. Nagyon jó segédszerkesztőt vesztettem vele és attól tartok, nagyon rossz nevet szereztem magamnak. Én mindig szembe helyezkedtem azzal, hogy hirdetőket ajánljanak a lap szövegével, de azok után, ahogyan miss Bedforddal bántam, aligha nézhetek többé szemébe ennek a kedves lánynak.

- Lehet, hogy a lány örülne is neki - mondta Stormer.

Mr Hepps nyilván nem értette meg a gunyt, mert tovább beszélt:

- Azt mondta, börtönt ült - csirke-lopásért. Ugy-e nem igaz?

- De-e-e bizony! - mondta Stormer. - Veszedelmes kis csirke-tolvaj. Ha valami eltűnt volna az irodájából, csak jelentse nekem.

Széles, jóízű mosollyal tette le a hallgatót.

XLII. FEJEZET.

A földéritő.

Mr Torrington szállása a Ritz-Carltonban - ahol mint mr Brown szerepelt a névjegyzéken - a lehető legdrágábbak közül való volt. Kevés látogatót fogadott, ennek következtében nem igen mutatkozott a szálló főtekintélyei előtt és, kivéve a menedzsert és a szobapincért, aki étkezés idején magán-ebédlőjében kiszolgálta, a személyzetből alig ismerte valaki. Köztudomásu volt

róla, hogy nem akar látogatókat. Mikor egy kopott emberke megjelent a szálló irodájában és kérte, hogy jelentsék be a különc vendégnél, az irodavezető nem éppen udvarias pillantásokkal tisztelte meg.

- Jobb lesz, ha ír neki - mondta. - Mr Brown nem fogad senkit, csak akinek találkoztát adott.

- Engem fogad - mondta az emberke élesen. - Kérdezze meg, hogy fogad-e. És találkoztát is adott nekem.

Az irodavezető láthatóan kételkedett.

- Majd meglátom - mondta kurtán. - Mi a neve?

Az emberke megmondta és az irodavezető eltűnt abban a kis szobában, ahol a vendég rendelkezését meg lehetett tudni anélkül, hogy a látogató meghallhatta volna a róla adott leírást, amely sokszor igen kevésbé volt hízegő. Néhány pillanat múlva visszatért.

- Mr Brownnak nincs találkozója önnel. Honnan jött?

Az emberke egy pillanatig gondolkozott.

Aztán egy híres kimberleyi gyémánt-társaságot nevezett meg.

Az irodai ember megint eltűnt, és visszatérve, magához intett egy fiút.

- Kisérde föl ezt a dzsentlment mr Brown lakosztályába, - mondta - várd meg a folyosón és kísérde le.

Mr Brown éppen leveleket írt, mikor az emberke benyitott. Csillogó pápaszemén át alaposan szemügyre vette látogatóját.

- De Beersből jön? - kérdezte.

- Nem éppen De Beersből, mr Brown - mondta az emberke hálálkodó mosollyal - de a dolog úgy áll, hogy én ismertem önt Délafrikában.

Brown egy székre mutatott.

- Mikor volt az? - kérdezte.

- Mielőtt ön abba a bajba jutott mr Brown.

- Fiatal lehetett még akkoriban, barátom - mondta Brown fél-mosollyal.

- Öregebb vagyok én, mint látszom. A dolog úgy áll, hogy nagyon rossz napokat élek, és ekkor azt gondoltam, hogy önnek lesz szíve segíteni egy öreg cimborán, aki nehéz időket él, ha szabad így mondanom...

- Szívesen segíték önön, ha a története igaz, de megvallom, nem hiszek önnek. Arcokra kitűnően emlékezem és soha nem felejttem el a barátaimat. Hol találkoztunk mi?

A látogató úgy találomra felelt.

- Kimberleyben. - Tudta, hogy Kimberley volt a gyémántbányászat középpontja.

- Voltam Kimberleyben, - mondta a másik - de hát Kimberleyben megfordult egyszer-kétszer mindenki, akinek valami köze volt a gyémánt-üzlethez. Emlékszik arra, hogy mi volt a nevem akkor?

A látogatót nem találta készületlenül a kérdés.

- Emlékszem, - mondta határozottan - de semmiért sem vagyok hajlandó megmondani. Ha egy dzsentlmennek az a kívánsága, hogy mr Brownnak hívják, - rendben van, nekem mr Brown is elég jó. A dolog úgy áll, - itt eszébe ötlött valami az emberkének - hogy ugyanakkor töltöttem a büntetésemet, amikor ön.

- Szóval fegyenc-társ, igen - mondta a másik jóakaratosan, és a zsebébe nyult. - Nem emlékszem önre, de hiszen igyekeztem is azon, hogy sokakat elfeledjek azok közül, akikkel a gátműveken találkoztam.

Az asztalon egy levél volt, amelyet az öreg-ember éppen befejezett. A látogató látta a felöltő aláírást, de a papír tulságosan messze volt ahhoz, hogy elolvashassa. Ha valami ürüggyel átmehetett volna az asztal másik oldalára, tökéletes bizonyosságot szerezhetett volna arról, hogy információja pontos volt, azonfölül pedig tudomást szerezhetett volna valamiről, amit még a legeszesebbek sem tudtak.

Az öreg-ember kinyitotta a pénztárcáját és egy bankjegyet tett az asztalra.

Az emberke elvette a bankjegyet, golyóvá gyurta és elképedt jóltevőjének szemeláttára a kandallóba dobta, amely egyenesen mögötte volt. Mr Brown meglepődésében hátrafordult, - abban a pillanatban a kimberleyi emberke elolvasta az aláírást.

- Nem kell a pénze - mondta az emberke. - Azt hiszi ön, csak azért vagyok itt, hogy kivegyek valamit önből? Tartsa meg a pénzét, - Torrington!

Daniel Torrington erősen ránézett.

- Tudja a nevemet, igen?... Vedd föl azt a pénzt, ember, és ne bolondulj. Mi kell neked, ha pénz nem kell?

- Egy kézszorítás! - sirta az emberke, de azért fölvette az összegyurt bankót is, amelyet volt esze, nem dobni messzebbre a kelleténél.

Torrington kikisérte és becsukta utána az ajtót. Aztán az asztalához ment és igyekezett visszaemlékezni az emberke arcára. A fegyházban senki sem ismerte őt igazi nevén, hosszú évekig mindössze egy szám volt, mignem egyik fegyházi őr tréfás kedvében Brown-nak szólította, és ez a név rajta is ragadt. Hogyan lehet, hogy ez az ember...?

Tekintete a levélre tévedt, - és megértette. De mit akart vajon ezzel? Mi volt látogatásának a célja? Torrington sohasem hallott még a földerítőkről és vakmerőségükről, azokról a kockázatokról, amelyeket az alvilágnak ezek a hirhordói magukra vállaltak. De voltak mások, akik nagyon is hasznosaknak találták őket.

XLIII. FEJEZET.

Dora elmondja az igazat.

Martin a Marshalt házában tett látogatása után hazament, külsőleg a legnyugodtabban.

Dora nem jött le hozzá, ő pedig nem akart egyedül reggelizni. Vagy féltucat levele volt elintézetlen, de ő csak éppen hogy rájuk pillantott, - végül aztán megkönnyebbülés okából elolvasta őket. Már majdnem rávette magát, bár nem szívesen, hogy megír egy levelet, amikor Dora belépett a szobába. Pongyolában volt, - ritkán öltözött föl villás-reggeli előtt, ha csak nagyon sürgős dolga nem volt.

Martin egyetlen pillantásra észrevette, hogy Dora nem a legjobban aludt az éjszaka. Finom szeme alatt árnyékok voltak és gyöngé ráncok, amelyeket soha nem észlelt azelőtt.

A férfi egyszerű jóreggelt vetett oda neki és megpróbálkozott a levél-írással. De végül mégis letette a tollat.

- Dora... miféle foglalkozást üztél te, mielőtt találkoztam veled?

Dora fölpillantott az újságból, amelyet unalmában betűzgetett.

- Hogy érted? Színésznő voltam.

- Miféle színésznő, - hogyan indultál? Azelőtt soha nem kérdeztem, kedvesem.

Dora tovább betűzte a reggeli újságot, várván, hogy Martin tovább sűrítse a kérdést. Mikor látta, hogy hiába, akkor megszólalt:

- Marsh és Bignall társulatánál kezdtem, mint kórista-lány. Marsh megbukott és faképnél hagyott bennünket egy harmadrangu városban. Annyi pénzünk sem maradt, hogy visszamehettünk volna Londonba. Három hónapig egy ripacs komédiás társasággal jártam, aztán Jebbal látványos szinkörébe mentem. Voltam én primadonnától kezdve cirkuszlányig minden. Többet tanultam én villanydrótok dolgában, mint akárhány mehanikus...

Hirtelen megállt.

- Dolgoztam én mindenben - mondta röviden, majd hozzátette:

- Miért beszélsz erről?

- Csak úgy eszembe jutott - felelte Martin. - Furcsa, de én mindig csak úgy gondoltam rád, mint...

- Mint a kapaszkodó borostyánra? Mikor veled találkoztam, már kezdtem vidéki csillag lenni. Nem vittem volna sokra. Vidéki csillagok nem keresnek sokat és azt hiszem, soha nem jutottam volna szép kis házacskához a Curzon Streeten - tisztességes uton. De jól tettem. Miért kérdezed?

- Hol találkoztál Marshalttal?

Dora megint az újságjára hajolt. Martin látta, hogy reszket a keze, azért nem hajszolta a kérdést. De egyszer csak Dora megszólalt:

- Itt Londonban. Bár haltam volna meg előbb.

Martin érezte, hogy most már kínos a dolog neki épp úgy, mint Dorának.

- Dora, szereted azt az embert?

Dora a fejét rázta.

- Gyűlölöm, gyűlölöm! - mondta olyan hévvel, hogy Martin visszahőkölt - Te azt gondold, hogy ez jelent... valamit? Fejedbe vetted, hogy nem voltam... jó feleséged. Tudom, hogy így érzel. Hát elmondom neked a legrosszabbat, ami történt. Szerettem. Az volt a fejemben, hogy szakítok ezzel a mi életünkkel, aztán majd ráveszlek, hogy elváljunk. De én jó voltam. Olyan jó voltam, hogy már untattam. De hát bizonyos értelemben régi divatu vagyok. És amellet: a jóság kamatoz. A könnyű asszony olyan, mint a könnyű pénz, - nem tart sokáig, és mikor elfogyott, a férfi valami új után néz. Az asszony csak azzal tarthatja meg a férfit, ami a férfiből hiányzik. Bunny, mikor ő meghalt, akkor én tudtam. Nem a testi halálát értem, - hanem megéreztem a rettenetes változást benne. Éppen úgy, mint ahogy megéreztem, mikor Audrey meghalt... Igen, meghalt, - a régi viszonyoknak, akármilyen rossz volt, megvolt az értelme.

Martin hátradőlt székében és nézte fekete szempillái alól.

- Nem hiszed, hogy Marshalt meghalt?

A nő hirtelen, türelmetlen kézmozdulata válasz lett volna, még ha nem is szólalt volna meg.

- Nem tudom. De nem úgy érez már irántam. És én nem törődöm semmivel.

Dora őszintén beszélt, - Elton biztos volt effelől.

- Nem beszélt neked soha Malpasról?

- Az öreg-emberről? De igen, sokszor beszélt. Csak olyankor láttam igazán idegesnek, amikor „a szomszéd”-ról beszélt. Malpas gyűlölte őt. A rendőrség és a világ felé úgy tett, mintha nem ismerte volna Malpast, pedig ismerte. Azt mondta, hogy Malpas és ő társak voltak a régi időkben és hogy ő megszöktette Malpas feleségét, - én bizony már el is feledtem, mi mindent beszélt. Találkoztál Stanforddal?

Elton bólintott.

- Mondott valamit? Csakugyan, én tudtam, hogy ismerősök voltak.

- Ismerősök? - nevetett Elton. - Kebel-barátok, mondhatnám. Stanford soha sem volt valami közlékeny természet, de mégis azt hittem, hogy elmondta volna nekem, hogy Marshaltnak barátja volt.

Fölkelt, odament a támlás-székhez, amelyen Dora ült, és kezét a vállára tette.

- Köszönöm... mind azt, amit mondtál. Köszönöm. Azt hiszem, mi ketten egyenesen fogunk menni. Hogy vagy Audreyvel?

Dora nem felelt.

- Még mindig neheztelsz rá? De miért? Hiszen ez kissé oktalan dolog. Ha egyszer csak az az ember volt az egész baj?

- Nem tudom, - Dora a vállát vonogatta. - Attól tartok, Audrey iránt való ellenszenvem már kiirthatatlan. Ugy neveltek, hogy ne szeressem.

- Sajnálom, - mondta Martin, még egyszer gyöngéden megveregette Dora vállát és elment.

Találkozója volt a városban. Pénzügyei nagyon szomoruan állottak. Egyik játékbárlangját, a legjövedelmezőbbet, szétugratta a razzia és csaknem ezer fontja ment rá arra, hogy az ő szerepéről hallgassanak. Az, hogy éppen az ő megbízottja zsarolta meg legjobban az ügyben, sem meg nem lepte, sem nem bosszantotta. Egyike volt ez azoknak az eshetőségeknek, amelyekre mindig el volt készülve.

Amint bérautója a forgalmas Curzon-Streeten robogott, Eltonnak eszébe jutott, hogy egy tekintetben hálával tartozik Dorának: megakadályozta, hogy bajba kerüljön egy olasz vésnök ügyes mestersége miatt, - aki az ezerfrankos bankjegyek hamisítására vetette magát, még pedig olyan sikerrel, hogy még a Banque de France is léprement. Stanford másra bízta a hamisbankók forgalomba hozatalát és azt a mást rajta is csípték, le is tartóztatták. Aztán elgondolkozott azon, hogy utóbbi időkben milyen szomorúra fordult mindenféle üzlete, milyen kevés „zsákmány” mutatkozott a látóhatáron s a régi források hogyan eltűnedeztek, elapadoztak lassan.

Egyedül villás-reggelizett a Soho-negyed egyik éttermében, ahol egyszer csak megjelent az elmaradhatatlan „hírhordó”. Máskor lerázta volna magáról a ravaszképű embert, aki bocsánatkérő mosollyal költözködött át asztalához és hivatlanul melléje ült. De Martinnak most olyan állapotban voltak a pénzügyei, hogy nem szalaszthatott el semmiféle eshetőséget és - bár édes-keveset várhatott informátorától - kíváncsi volt még arra az édes-kevesre is.

A hírhordó közeledése Martin Eltonhoz alig különbözött attól az egyenes módszertől, amelyet olyan notórius urakkal szemben szokott használni, aminő például Slick Smith volt.

- Örvendek, hogy látom, mr Elton. Ezer esztendeje nem láttam már... köszönöm, majd egy kis meggy-pálinkát iszom. Az ügyek rosszul állnak erre mifelénk, mr Elton.

„Erre mifelénk” azt jelentette, hogy abban a világban, amelyben nem sokat törődnek az enyém és a tied különbségével.

- Azt hittem, hogy az üzlet virágzik - mondta Martin, hogy éppen mondjon valamit.

- Az ön üzlete bizonyára. - A hirhordó bánatosan rázta a fejét. - Én a szegény kis-emberekre gondoltam. Nem mintha jó szót szólnék mellettük, mert bizony silány népség. De azért még nekik is jobban menne a soruk, ha azt tudnák, amit én tudok.

- No, és mit tud? - kérdezte Elton érdektelenséget színlelve.

A hirhordó leeresztette a hangját.

- Tudok valamit önnek, - és én vagyok az egyetlen a városban, aki hozzáférköttem a dologhoz. Én magam eszeltem ki. A nagy rókák mindig csak beszélnek róla, de én földeritettem az egészet.

A hirhordó önelégülten mosolygott.

- Az az ember, akiről azt hiszik, hogy most jött csak meg Délafrikából, már több mint egy esztendeje itt van. A hüvösön volt, - életfogytiglant kapott, - de olyan gazdag, mint...

Megnevezett egy-két híres pénzembert, aztán hozzátette:

- Sőt még gazdagabb!

- A hüvösön volt? Miért?

- Lelőtt valakit, vagy efféle miatt. De több mint egy esztendeje szabadon engedték, és mondom önnek, megér egy milliót, - sőt többet! A nagy rókák úgy szimatolták, hogy eljön Délafrikából, de nem tudják, hogy már régen itt van - Londonban. Ebből látszik, hogy a nagy rókák nem tudnak mindent.

„Nagy rókák” - ez homályos elnevezés volt, - de Martin úgy tudta, hogy azokat a bandákat illeti, amelyek nem szoktak rászorulni az efféle kis emberekre információ dolgában.

- Délafrikából? - kérdezte Martin, hirtelen érdeklődésre gerjedve. - A gátműveknél volt, ugy-e? De miért?

- Valami gyémánt-vásárlás volt a dologban. Délafrikában van egy törvény, amely hosszú esztendőig sötét helyre juttatja azt, aki gyémántot vásárol. Nem értem sehogyan sem, hogy a nagy rókák nem tudták fölhasználni, - pedig hát béna ember...

- Béna? - Martin félig fölállt. - Mi a neve?

- Nos, hát Brown néven jár a világban, de az igazi neve Torrington, - Daniel Torrington. És mondom, mr Elton, az az ember könnyű zsákmány...

Martin pénzt csusztatott a kis ember kezébe, - fizetett és hazament.

Dora éppen kimenőben volt és a kapu lépcsőjén állt, amikor Martin megérkezett.

- Kérlek egy pillanatra - mondta Dorának.

Fölvezette a társalgóba és becsukta az ajtót.

- Emlékszel arra, mikor Audrey utoljára volt itt? Azzal csufoltad, hogy olyan nevet visel, amely nem az övé. Azt mondtad neki, hogy az apja fegyenc a capetowni gátműveknél, gyémánt-lopás miatt. Igaz volt ez?

- Igaz - mondta Dora meglepetve. - Miért kérded?

- Az este beszélgettem róla veled és te azt mondtad, hogy mielőtt letartóztatták, a lábába lőttek és azóta béna. Mi volt a neve Audrey apjának?

Dora gyanakodva nézett rá.

- Miért akarod tudni?

- Kedvesem, - mondta Martin kissé türelmetlenül - nem szeszélyből kérdezem. Megmondod?

- Daniel Torrington volt a neve.

Martin fütttyentett egyet.

- Torrington? Érdekes! Mégis egy és ugyanaz az ember hát. Itt van Londonban.

- Audrey apja? - hebegte Dora. - De hiszen börtönben van, élete fogytáig! Marshalt mondta nekem. Azért akarta elvenni Audreyt.

- Marshalt tudta, hogy Audrey Torringtonnak a lánya? Ezt sohsem mondtad el nekem.

- Annyi mindent nem mondtam el neked, - mondta Dora hetykén - hogy igazán nem volna érdemes most felsorolni.

Aztán hirtelen megbánással így folytatta:

- Igazán restellem, hogy ilyeneket locsogok, de mostanában olyan hamar kifogyok a türelemből. Igen. Torrington életfogytig volt elítélve.

- Több mint egy éve szabadon engedték - mondta Martin - és azóta legtöbb idejét Londonban töltötte.

Látta Dora arcának elváltozását és hirtelen azt kérdezte:

- Marshalt tudott róla?

Dora a fejét rázta.

- Nem. Ha tudott volna róla, nem lett volna olyan boldog. Oh! - Dora a szájához kapott. - Malpas! - susogta.

Martin meglepődve nézett rá, mert az ő agyán is az a gondolat villant keresztül, amely Dora ajkán kisurrant.

- Marshaltnak tudnia kellett, vagy legalább is sejtenie! - suttogta Dora rémulten. - A szomszédjában volt mindvégig. Bunny, az a Malpas nem volt más, mint Torrington!

XLIV. FEJEZET.

Az új örökös.

- Torrington? Lehetetlen! - mondta Martin. - Mi célja lett volna ezzel olyan dúsgazdag embernek, mint Torrington? Az efajta történet rendjén van regényekben és költeményekben, de én a hideg statisztikához tartom magamat és az azt bizonyítja, hogy az angol bíróság előtt ötszáz közül egy eset, hogy boszúból elkövetett bűntettet tárgyalnak. Férfi-ember nem gyűlöl olyan vadul, hogy husz esztendeig azon törje a fejét, hogyan tiporhatná le egyik ellenségét. Legkevésbé Torrington, aki a lányát keresi.

Dora tekintete egybe-villant Martinéval.

- Ezért van Londonban, biztos vagy felőle? - kérdezte hirtelen és Martin a vállát vonogatta.

- Én nem tudok semmit, én csak az ügy lehetőségeit mérlegelem. Nincs valószínűbb, mint az, hogy Torrington azért költötte a pénzét, hogy megtalálja anyádat és a lányát.

Dora a fejét rázta.

- Tévedsz - mondta nyugodtan. - Torrington azt hiszi, hogy Audrey meghalt. Anyám is ezt mondta neki, Marshalt is. Torrington ismerte anyámat a régi időkben. Anyám egyetlen egyszer kapott tőle levelet a börtönből, - az egész levél Audreyről szólt. Anyám Marshalt tanácsára azt válaszolta neki, hogy Audrey meghalt vörhenyben. Marshalt is irt neki ugyanakkor. Nekem ugyan soha sem mondta el, hogy mit irt a levélbe, de tudom, hogy meg akarta sebezni Torringtont. Ne felejtsd el, hogy Audrey emlékére tábla van az egyik rosebanki templomban, a Fokföldön! Torrington bizta meg vele a fegyházi lelkészt. Tudom bizonyosan, mert Marshalt sok mindent elmondott nekem, mikor megtudta, hogy Audrey a hugom. Ha Malpas nem Torrington, akkor Lacynek egy másik ellensége is volt.

Martin Elton zsebre tett kézzel járt föl-alá a szobában és szeme a messzeségbe révedezett.

- Mit gondolsz, mekkora lehet Torrington vagyona?

- Több mint kétmillió font - mondta Dora.

- Mit gondolsz, mennyit adna azért, hogy megtudja az igazságot?

Dora dühösen szembe pattant vele.

- Add oda Audreynek! - mondta a foga között. - Adj neki apát és költeni való milliókat, míg én itt tengődöm a csatornában, a férjem szélhámos és az alvilág szemetje a társaságom! Megőrültél? Nem teszed meg, Martin!

Odament Martinhoz és olyan közel hajolt hozzá, hogy Martin egy lépést hátrált.

- A világ minden pénzéért sem tenném meg. Ha Torrington az apja, találja meg Torrington maga. Lesz, mire költsön!

- Mi a lánynak a teljes neve?

- Dorothy Audrey Torrington. Az apja nem tudja, hogy Audreynek hívják. Még akkor nem volt megkeresztelve, mikor Torrington a börtönbe került. Torrington a Dorothy nevet szánta neki és mint Dorothyt emlegette levelében, de mi sohasem szólítottuk őt ezen a néven.

Martin ránézett Dorára.

- Mit gondolsz? - kérdezte Dora.

- Annak a lánynak nem szabad hozzájutnia - mondta Martin vontatottan. - Irj neki!

Dora tehetetlen dühvel bámult rá.

- Irj neki, vagy látogasd meg, - különben jobb lesz, ha először irsz. Hivd meg teára - mondta Martin. - Mondd neki, hogy Marshalt halálának döbbenete okozta ingerültségedet és hogy szeretnéd sajnálkozásodat kifejezni mind azok miatt a durvaságok miatt, amelyeket neki mondottál és azok miatt a hazugságok miatt, amelyekkel áltattad.

- Soha, soha, Martin! még a te...

- Kétszer is ird meg a leveledben, hogy azok miatt a hazugságok miatt, amelyekkel áltattad - a születése felől. És ha eljön, mond meg neki, hogy mindaz, amit ő róla mondtál, igaz, de - terólad.

- Ugy látom...

- Várj csak, - miért nem szólitottátok azon a nevén, amelyet az apja választott?

Dora türelmetlen kézmozdulattal mondta:

- Miért szólitottuk volna? Az én nevem volt az, - Torrington nem tudta, hogy az én második nevem Dorothy, anyám is csak akkor gondolt rá, mikor Audrey már be volt jegyezve az anyakönyvbe. Két Dora pedig csak nem lehetett a családban.

- És hol szerezhetném meg Audrey születési bizonyítványát?

Dora a homlokát simogatta.

- Azon gondolkozom, nincs-e meg nálam? - mondta. - Ha megvan is, nem láttam soha, - de anyámról egész halom papír maradt rám, amelyet meg sem néztem azóta, mióta a kezembe került. Hozd le, Bunny, - ott vannak a ruha-szekrényem felső rekeszében.

Martin egy öreg bádog-kazettával tért vissza. A láda le volt lakatolva, kulcsát pedig nem találták sehol, de Martin könnyű szerrel kinyitotta. Tele volt fényképekkel, régi részvény-igazolványokkal, amelyek valamikor mrs Bedford birtokában voltak, és amelyekről Dora, aki ismerte anyja élettörténetét, jól tudta, hogy értéktelenek. A láda fenekén kék borítékban két iratot találtak.

- Ez az én születési bizonyítványom, - mondta Dora - ez pedig az Audreyé.

Martin szétteregette az asztalon.

- Dorothy Audrey Torrington - olvasta és a szeme lángolt. - Mi a te neved, Dora?

- Nina Dorothy Bedford, - anyámnak a neve volt, mielőtt Torrington feleségül vette.

- Ezt az Audrey nevet meg kell változtatnom, az Audrey nem jó. A te neved megmaradhat. Irj neki, Dora - mondta Martin végső elhatározással - és mondd el neki, könnyek közt vagy könnyek nélkül, hogy ő a te nénéd, te vagy az ő huga.

- De hiszen ez lehetetlen...

- Ezt fogod mondani neki. A kort nem lehet bizonyítani. És ha Audrey tulságosan pontosan emlékeznék...

Martin arca kemény, határozott lett.

- A szívem meglágyult egy bajba jutott lány iránt, és mondom neked, hogy ha tudtam volna, ha tudnék segíteni Audreynek, megtenném. De most egy millióról van szó és én azért a millióért elmegyek.

- Ugy érted...

Dora hangja alig több a susogásnál.

- Ugy értem, - mondta Martin - hogy te Dorothy Torrington vagy.

- De mi lesz, ha Audrey emlékszik? Pedig úgy lesz, Bunny. Végre is az én hajam öregebb, mint az övé!

Martin bólintott.

- Akkor ő el fog menni valahova feledni - mondta. - Senki sem tudja, hogy Audrey Torringtonnak a lánya...

Az ajtó megzörrent és a szobalány lépett be.

- Fogadja, uram, mr Smithet? - kérdezte. - Mr S. Smithet Chicagóból?

XLV. FEJEZET.
Mr S. Smith ujdonságokat mond.

Csend lett.

Aztán Martin megszólalt:

- Vezesse föl.

Dorához fordult:

- Ismeri ezt az embert, nem?

- Egyszer találkoztam vele, - tudod, hogy mikor. Azt hiszem, jobb lesz, ha nem maradok itt.

- Nem, jobb lesz, ha maradsz - mondta a férje. - Ez afféle ravasz szélhámos, aki a kétszer kettőből tizet csinál. Csak azt nem értem, mit keres nálam?

Az a megállapítás, hogy mr Smith barátságos kedvében volt, nem mond semmi szokatlant. Ugy jelent meg, mintha valamely előkelő menyegzőről jött volna, Jól szabott nappali ruhája, fényes cipője és fehér bokavédője, valamint puha kalapja, amelyet nagyon gyöngéden helyezt a székre, egyaránt pompás volt.

- Sajnálám, ha zavarnám önöket. Kisétálni készül, asszonyom?

Az ajtóra nézett. Dora utcai öltözékben volt, mert éppen a városba készült, mikor Martin haza érkezett.

- Előbb jelentkeztem volna, de előbb le kellett ráznom egy nyomozót.

Martin arca elkomorodott:

- Nem veszi rossz néven, de ilyen körülmények közt helyesebb lett volna, ha nem az én kapum felé vette volna az útját.

- Leráztam. - Mr Smith derüsen mosolygott. - Nincs a világnak az a műkedvelő detektívje, aki nyomomat ne veszítse, ha egyszer uri kedvemnek úgy tetszik. Még Stormer legügyesebb vizslája sem ütheti nyomomba az orrát.

Előkelő mozdulattal kivette mellény-zsebéből a zsebkendőjét, gyöngéden megveregette vele az ajkait, aztán visszatette.

- A városba készültem, meg fog bocsátani...

- Ez baj - mondta mr Smith elkomolyodva. - Néhány szavam lett volna önhöz és úgy gondoltam, önt is érdekli, hogy az ősi Bedford-ház egyik tagja belépett a Szorgalmas Méhecskék szentségtelen gyülekezetébe.

- Mit akar ezzel mondani? - kérdezte Martin.

- Azt, hogy olyan kinyilatkoztatást akarok tenni, amelyet szeretnék a lehető legdrámaibb módon előadni. Audrey, az ön tiszteletreméltó sógornője, beszegődött a rendőrséghez.

Martin összeráncolta a szemöldökét.

Nem volt egészen bizonyos e felől az ember felől, csak abban az egy tekintetben, hogy nagyon is meg tudna lenni a közreműködése és a társasága nélkül.

- Miféle maszlagot akar nekem beadni ezzel? - kérdezte nyersen. - Audrey beszegődött a rendőrséghez?

- Amikor „rendőrség”-et mondok, minden esetre tulzok, ámbár Stormer ügynöksége közelebb áll a kék egyenruhás fickókhoz, mint bárki ebben az országban.

- Ugy érte, hogy Audrey beszegődött Stormer személyzetéhez? - kérdezte Martin.

Mr Smith bólintott.

- Véletlenül fődöztem föl - mondta. - Láttam, mikor bement Stormer irodájába Willitt kíséretében, - ez az a gyermek, aki Stormernek földi helytartója. Nos, én ismerem Stormeréket, - szimatolnak utánam, mióta csak kinőttem a bugyogómból. Nem emlékszem olyan időre, amikor Stormerék be nem tolakodtak az életembe, vagy bele nem ártották magukat a mesterségembe és természetesen nagyon érdeklődöm ezek iránt a jó madarak iránt. Ismerem Stormer módszereit. Angliában meghonosított egy rendszert, amelynek itt azelőtt híre sem volt, és ez a jelvény-rendszer. Minden Stormer-embernek van egy jelvénye: kis ezüstcsillag, amelynek hátára az ő neve van vésve. Azt hiszem, azért használják ideát, mert Amerikában is használják. Figyeltem, hogy a lány bemegy, majd kijön Willitt társaságában, aztán elmegy vele Lobellhez, a cheapsidei ékszerészhez, és én tudtam, hogy Lobell készíti azokat a Reménység Csillagait. Semmi szükségem nem volt arra, hogy bemenjek, - egészen jól láttam őket a gyűrű-kirakaton át és őnagysága bizony boldogan turbékolt odabenn. Az ajtóban aztán elváltak. Willitt a legközelebbi telefon-állomásra ment és mit gondol ön, mit tett?

- Telefonált - mondta Martin kurtán és mr Smith el volt ragadtatva.

- Ezt nevezem agyvelőnek, Elton! Csakugyan telefonált, - még pedig a Ritz-Carlton szállóba. Telefonált a Ritz-Carltonba, lakásért a hölgy számára.

Smith ismét elővette zsebkendőjét, - most azonban azért, hogy tündöklő cipőjét leporolja.

- Mr. Brown, vagyis Torrington, a Ritz-Carltonban lakik - mondta egészen mellékesen.

Martint is, a feleségét is annyira lekötötték ezek az ujdonságok, hogy nem is szinlelték azt, hogy Torrington nem ismerik.

- Gondoltam, elmondom ezeket a dolgokat önöknek. Talán hasznát veszik annak, ha tudják, hogy a fiatal miss Bedford igen veszedelmessé válhat, különösen azok számára, akiket Wily Wilfred felbízott, hogy kaparintsák meg Torrington millióit.

Martin megértette, hogy ezzel a „hírhordó”-ra céloz, és láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

- Wily derék fiu, - folytatta Smith - de szindikalizálja a hireit és ez szinte semmivé csökkenti az értékét. Ma délután kivettem belőle, hogy rábízta önt Torringtonra... Gondoltam, nem fog ártani, ha ön ezt tudja.

- Köszönöm - mondta Martin, végre megtalálván a hangját. - Igazán keveset hederitek arra, amit az ilyesféle emberek fecsegnek.

- És ezt bölcsen teszi - helyeselte Smith.

Csillogó szemét rászögezte most Dorára.

- Csinos kis lány a huga - mondta.

Martin majdnem, hogy hanyatt esett. Hiszen ez az ember az ajtóban állhatott és kihallgathatta, hogy miről beszéltek, mielőtt ő belépett. Dora azonban nem volt hajlandó egy könnyen kiesni egyensúlyából.

- Audreyt gondolja? - kérdezte, és nevetett. - Engem mindig mulattat, mikor az emberek úgy beszélnek Audreyről, mint fiatalabb nővéremről. Pontosan egy évvel vagyok fiatalabb, mint ő.

Dora tökéletesen alkalmazkodó természet volt.

- Mi viszi önt arra a következtetésre, Smith, hogy minket érdekelnek Audrey Bedford cselekedetei?

A kalandor egy pillanatra abba hagyta cipő-poroló tevékenységét és fölpillantott.

- Egyfelől szívbeli érzelmem önök iránt, - mondta - másfelől kölcsönös foglalkozásunk kényes természete. Ne feledjék szavamat: az a hölgy sok bajt fog okozni. A sátán-ember a minap este majdnem megkaparintotta és ha egy bizonyos személy be nem avatkozik, meg is kapja.

- Malpast gondolja? Audrey volt a Regency-szállóbeli hölgy?

Mr Smith bólintott.

- Az még semmi sem volt, a szállóbeli eset. Malpas nagy próbálkozása a Külső Körzetben történt. Audrey nagyon népszerű teremtés. Ez már a harmadik férfi volt, aki el próbálta rabolni és a harmadik férfi, aki kudarcot vallott. Nekem az az érzésem, hogy megérem a negyediknek a bukását is. Veszedelmes az a lány minden becsületes szélhámosnak.

Ezzel - úgy látszott - be is fejezte mondani valóit, mert nem talált több mentséget a maradásra.

- Eltávozom, - mondotta - miután megtettem, amit kötelességemnek tartottam. Higgye el, mrs Elton, nagy galibákat fog még okozni az ön fiatal nővére!

A „fiatal” szót nem hangsúlyozta, de Martin Elton tudta, hogy megfontolt szándékkal használta ezt a kifejezést. Mikor Smith elment, odafordult a feleségéhez:

- Smith „részesedést” akar. Ha véghez vesszük tervünket, huszezer fontunkba fog kerülni a hallgatása, - ha nem többé. Minden attól függ, mi fog történni Audreyvel.

XLVI. FEJEZET.

A Hay-marketen.

Az utcai forgalom örökös zaját, a nehézkes autóbuszok szakadatlan zörgését, a gépkocsi-tülkök és a rikkancsok örületes hangzavarát leszámítva, Dick Shannon lakása a Hay-marketen csöndes kis zug volt. A fül megszokhat olyan hangokat, amelyek első hallásra megvadítják vagy megsüketítik, ha egyszer megszokta, akkor ki is szűri magából őket.

Dick Shannon akkor vette észre először, hogy a Portman-téri ügy kezdi bomlasztani az idegeit, mikor fölfödözte, hogy ez a hangszűrő nem működik már a fülében. Az utcáról mindenféle hangok jutottak föl hozzá, amelyek zavarták és bosszantották. Egy bérautó ajtajának a becsapódása fölugrasztotta ülő helyéből.

Éppen nyugodt, hidegvérű szemlét tartott Lacy Marshalt eltűnésének és inasa halálának körülményeiről és az előtte fekvő papírtömbre négy lánc-szemét jegyezte föl egy olyan gondolati láncnak, amely sehogyan sem akart egybe kapcsolódni.

Az első lánc-szem az a leütött ember volt, akit az éjszakai ködben kihalásztak a folyóból. A második az a nő, akit halva találtak a parkban. A harmadik Tonger halála volt. A negyedik magának Marshaltnak eltűnése.

Stanford új és eddig számításba nem vett tényező volt, - árny-alak a háttérben, akit a rendőrség eléggé ismert, de olyan bandákkal kapcsolatban, amelyeket Marshalt nem ismerhetett másképp - Dick fölfogása szerint - mint Dora Eltonnal való barátsága révén.

Fölnyitott egy gépirásos kéziratokkal megtömött irat-csomót és lassan lapozni kezdett benne. Ott volt a részletes története annak az embernek, aki nyilván Laker volt, - aztán rövidebb és kevésbé kielégítő részletek következtek a parkbeli ismeretlen nőről. Valamennyi között a

legrészletesebb adat-gyűjtemény az volt, amelyik Tonger halálára vonatkozott. Dick elolvasta, hogy fölfrissitse emlékezetét, bár csaknem minden sorát betéve tudta.

- „Tongerén szürke gyapjuruha volt, fekete papucs, kék-csikos ing, fehér nyakkendő... zsebében 7 font angol pénz, 200 francia frank, az Instone Line egy térít-jegye Párisba és vissza. (Jegyzet: Tonger halála napján délelőtt utazott Párisba, hogy egy ismeretlennek címzett levelet átadjon és még aznap visszatért, igazolja a Custorus-társaság Párisban és ugyanaz a társaság Croydonban.) Volt nála egy régi aranyóra (984371. szám), egy aranylánc, két kulcs, egy tárcsa, abban orvosi vény brómról. (Jegyzet: A vényt Walters dr. adta ki, Park Street, Tongernek arra a panaszára, hogy rendkívül ideges és nem tud aludni), továbbá három darab ötfontos bankjegy és egy háromszögletes ár...”

Dick fölbámult a menyezetre. Háromszögletes ár? Ez az otthon készült szerszám már azelőtt is gondolkodóba ejtette. Hazavitte ugyan magával, abban a hitben, hogy folytonos látásából majd kiokoskodja, hogy mire is használhatta Tonger, de bizony semmiféle okos ötlete nem támadt.

Kinyitott a szoba sarkában egy kis biztonsági szekrényt, kivett belőle egy lapos dobozt és újra elkezdte vizsgálgatni az árt, még pedig nagyító üvegen át. Műszaki szakértők is megvizsgálták, méregették, de mindebből csak jó néhány értelmetlen adat lett. Fölvette a vékony szerszámot és kíváncsian nézegette. Az egész ár egy centiméter hosszú volt, a végén tompa, és dugóhúzó formájú fanyél volt rajta. A nyél közelében az ár erősen kiszélesedett, - ezen még a nem-szakértő szeme is észrevehette a kontár-munkát. Dicknek eszébe jutott az a csavar-menet és az a néhány ráspoly, amelyeket a raktár-szobában látott, és bizonyos volt benne, hogy a furcsa szerszám is ott készült. De milyen célra?

A csaknem lapos nyél lejárt róla. De az ár még így is kényelmetlen lehetett ahhoz, hogy zsebtárcában hordozzák, mint a tárcsa duzzadása bizonyította.

Sem Laker, sem az ismeretlen nő adatgyűjteményében nem volt semmi, amiből Dicknek csak reménye is lehetett volna kilétük megállapítására. De Marshalt iratai sem szolgáltatottak semmiféle értékesebb nyomot. Mielőtt Marshalt ügyvédje elvitte őket, Dick megvizsgálta az eltűnt milliomos bank-elszámolásait, de Marshalt nyilvánvalóan több intézettel operált, mert annál, amelyet kinyomozhatott, semmit nem talált, ami nagyobb vagyonra vallott volna. Marshalt néhány igazgatósági tagsága ugyancsak kevés jövedelmet biztosított neki, mert részint nehézségekkel küzdő, részint egyenesen csőd előtt álló vállalatokhoz fűződtek.

Malpas házának átkutatása és üzleti könyvének megvizsgálása pedig még kevesebb eredménnyel járt. Dick félretette iratait, megtömte a pipáját és rágyujtott, hátradőlt székében és újra meg újra végiggondolta az egész ügyet, mig nem az agya tökéletesen elkábult.

Hirtelen fölült és a függönyös ablakra pillantott. Mintha kavicsok zörrentek volna az üvegen. Kora este volt még, tehát egészen szükségtelen lett volna, hogy valaki így adjon jelet ahelyett, hogy a tökéletesen jó villamos-csengőt használná.

Elhuzta a függönyt, kinyitotta az ablakot és kinézett, de nem látott senkit, csak a gyalog járókat, akik az esőben dolgukra siettek. Kevéssel odább új gázcsöveket raktak le a földbe munkások, így hát az ismeretlen csinytevőnek egész sor homokhányás állt rendelkezésére. Dick visszatért munkájához. Azt gondolta, hogy valamelyik elrohanó járóműnek a kereke vetett föl egy-két kavicsot. De alig ült le, már megint hallotta a furcsa jeladást, - és most már lement az utcára. Megint nem látott egyebet, csak a záporban elsurranó embereket. Sem jobbról, sem balról nem ácsorgott senki. Várt egy pillanatig, azután becsukta a kaput, visszament szobájába és becsöngette az emberét, aki neki inasa, sofförje és szakácsa volt egy személyben.

- Valaki azzal szórakozik, hogy kavicsokat dobál az ablakomra. Menj ki a hátsó kapun, William, kerülj be az utcába és figyelj - mondta. - Ha valami kisgyerek, akkor ne vesződj vele...

- Csinn... - hangzott megint az ablaküveg. Dick odaugrott, kinyitotta az ablakot és lenézett az utcára. Két férfi ment egy esernyő alatt, - egy lány sietett lefelé csillogóan nedves esőköpenyben, - egy harmadik férfi ugyancsak esernyő alatt sétált szép lassacskán egy lánnyal, - egyebet nem látott senkit. Intett az inasának.

- Űlj ide - mondta neki - úgy, hogy az árnyékod a függönyökre vetődjék.

Széket tolt az ablak és az asztal közé, aztán lesurrant a lépcsőn, egy ujjnyira kinyitotta a kapuajtót és figyelt. Mikor újra meghallotta az ablakzörrenést, kiugrott az utcára.

Az esőköpenyes lány volt.

Dick megragadta a karjánál.

- Nos, ifju hölgy, miféle tréfa ez? - kérdezte boszusan és a következő pillanatban Audrey Bedford nevető arcába nézett. - Hogy a csodában...? hebegte.

- Titokzatos akartam lenni! Remélem, nem rémitettem meg? De meg akartam látogatni és mert a detektivek sohasem csengetnek...

- Mi a csodákat beszél itt össze-vissza? Kerüljön belül. Persze, hogy megijesztett. Mivel dobálózott? Csak nem tyuk-eleséggel?

- Annál is rosszabbat tettem. Dobálózom az állásaimmal, a tegnapi már eldobtam - mondta Audrey. - Szerencsére most már gardedám nélkül is bemehetek önhöz, mert ön is bajtárs.

Dick elbocsátotta az inását, aki ugyan szívesebben maradt volna.

- Nos, ifju kisasszony, miután teljesítette szive vágyát és alaposan misztifikált engem, talán lenne kegyes megmondani, hogyan érti azt, hogy én is „bajtárs” vagyok?

Audrey kivett az eső-köpenye zsebéből egy kis ezüst csillagot és drámai mozdulattal az asztalra tette. Dick fölvette, elolvasta, megfordította és a vésetét is elolvasta.

- Stormer? - mondta, mintha nem hinne a tulajdon szemének sem. - De igazán...? Én azt hittem, nyugodalmasan elhelyezkedett ujságírói tyuk-ketrecében.

- Végeztem a csirkékkel - felelte Audrey és közben levetette eső-köpenyét. - Rám nézve végzetesekké váltak. Látom, hogy nem szokott hozzá nők látogatásaihoz és ez becsületére válik.

Audrey csengetett és mikor a „mindenes” megjelent, így szólt hozzá:

- Jó meleg teát és jó meleg piritós-kenyeret, aztán főzhet egy tojást is, - azaz hogy nem, jobb lesz olyasvalami, ami nem emlékeztet annyira a multamra. - Mikor az elképedt inas-soffőrszakács kiment, Audrey elmagyarázta Dicknek:

- Ha egy hölgy meglátogatja, önnek első dolga legyen megkérdezni: parancsol-e teát, azután azt, hogy éhes-e? Aztán tolja a tűz elé a legkényelmesebb székét és fejezze ki azt az aggodalmas reményét, hogy a lába nem lett nedves, - amire én azt felelem, hogy nem. Ön nagyon jó detektiv lehet, de rossz házigazda.

- Most mondja el kalandját - kérte Dick, miközben a lány utasításaihoz hiven a tűz elé tolt egy széket és Audrey előrenyújtotta nedves cipőit száradni.

Néhány kifejező mondat elmondta mr Heppsszel való esetét, de a bűnügyi nyomozás területére való átrándulása már körülményesebb történet volt.

- Nem tudom, mi dolgom is lesz azon fölül, hogy egy csinos szállóban kell laknom és atyai szemmel kell figyelnem egy hatvan-esztendő öreg-urat, aki nem is ismer engem és minden valószínűség szerint haragosan tiltakoznék az én gyámkodásom ellen. De hát ez elég tisztes foglalkozás és mr Stormer minden esetre vonzóbb egyéniség, mint mr Malpas és sokkal emberségesebb.

- Kitől hallott mr Stormer önről?

- Hall ő mindenről a világon, - igazi detektív az az ember - mondta Audrey. - Becsülettel megmondom: én bizony nem tudom, hogyan jutottam eszébe neki? Mellesleg, úgy érzem, hogy nekem tisztelegnem kellene ön előtt, olyan magasan áll fölöttem rang és tekintély dolgában. Willtellel már egyszer találkoztam régebben.

- Hol és mikor? - kérdezte Dick.

- Fontwellben járt azon a napon, amikor mi is találkoztunk, pontosabban: mikor az ön gépkocsija találkozott az én omnibuszommal, - és később az a gondolatom támadt, hogy... - Audrey itt tétovázni kezdett - hogy talán mr Marshalt küldte őt oda. Nincs semmi különösebb okom arra, hogy ezt higgyem, tisztára ösztönöm az egész, már pedig ezentűl meglehetősen az ösztönömre vagyok utalva, hogy jó detektív váljék belőlem.

Dick újra elnevette magát.

- Furcsa gyermek maga! - mondta.

- Utálom ezt a fölényeskedést a „gyermek” szóban - mosolygott Audrey. - Tudom én nagyon jól, hogy mint detektív nem fogom semmi különösebbre vinni, hiszen meglehetősen tréfa az egész.

- És meglehetősen kényelmetlen - mondta Dick, mikor végiggondolt mindent. - Ez az ártalmatlan öreg dzsentimen, - mellesleg: hogy is hívják?

- Azt tudom róla, hogy milliomos.

- Még ez sem látszik elég alapos oknak arra, hogy figyeljék - mondta Dick.

A „mindenes” éppen bejött a teával és letette a tálcát az asztalra, amelyet föl akart teríteni. Dick fölmentette ez alól a formaság alól.

- A mi mesterségünk *valóban* mesterség - mondta elgondolkozva - de nem valami kellemes fiatal lányok részére, bár ha jól fogják önt irányítani, soha sem fogja észre venni a kellemetlen oldalát. Minden esetre örülök, hogy Stormer keze alatt van. Nem is tudom hirtelenében, mit tanácsoljak önnek - mondta. - Megvan ugyan a tervem az ön jövőjéről és szeretnék olyasvalamit találni a számára, ami szórakoztatóbb és megszabadítja önt minden esetleges kockázattól, mihelyt végeztem ezzel a Portman-téri rejtellemmel és Malpast lakat mögé helyeztem. És azután...

- És azután? - ismételte Audrey, mikor Dicket tétovázni látta.

- Remélem, azután meg fogja engedni, hogy rendezzem az ügyeit - mondta Dick nyugodtan és a szemében olyan fény csillant meg, hogy Audrey föl pattant székéről.

- Haza kell mennem - mondta. - A tea igen jó volt, köszönöm!

- De hiszen még nem ette meg a piritóst.

- Egy óra múlva bő, tápláló ebédem lesz.

Audrey csengetett eső-köpenyért, amelyet kivettek száradni a konyhába.

- Mit fog szólni, ha kezembe veszem a jövője irányítását?

Audrey a fejét rázta.

- Nem tudom. Nem hiszem, hogy eljutottam volna addig, amikor már akárki másnak a kezében kívánnám látni a sorsomat, nem a magaméban. Nem kell azt hinnie, hogy hálátlan vagyok. Nagyon is értékelem mindazt, amit tett és amit még tehet...

Idegesen fölnevetett.

Nyilván a piros lámpa-ernyő volt a felelős arcának pirosságáért. Az arca tökéletesen olyan színű lett, mint a lámpa-ernyő.

A „mindenes” éppen belépett az eső-köpenyével és Dick ráadta. Abban a pillanatban halkan megszólalt a csengő.

- Valaki igyekszik bejutni hozzám anélkül, hogy betörje az ablakaimat - mondta Dick.

- Még mindig bántja? - Audrey csöndesen kuncogott magában. - Cudarság volt tőlem, ha egyszer ennyire bosszantja. Olyan könnyen tehettem, - senki sem látta, hogy fölemelem a kezemet és hajigálom a kavicsokat.

Williams újra visszatért és mögötte Steel bukkant föl.

Biccentett fejével a lány felé, aztán Dick felé.

- Mik ezek? - kérdezte és a zsebéből egy marék mindenféle sárga kavicsot vett ki. Némelyik akkora volt, mint a dió, némelyik még annál is nagyobb. Egyik marékkal a másik után meritgette ki a zsebéből.

- Hát ezek mik? - kérdezte ismét diadalmas arccal.

- Ezek - mondta Dick szeretettel - gyémántok. Megérnek egy millió fontot.

- És Malpas szobájában még háromszor ennyi maradt - mondta Steel. - A bálvány tele van velük! Most már aztán tudom, hogy miért jár az a kísértet!

XLVII. FEJEZET.

A bálvány.

- Véletlenül akadtam rá - mondta Steel. - Mikor láttam, hogy a dolgok igen nehézkesen mennek, gondoltam: megmotozom az alkóvbeli nagy bálványt. Ha emlékszik rá, Shannon kapitány, ezt az afrikai vagy miféle istenséget kétfelől egy-egy bronz-állat támogatja, - félig macska, félig tigris mindegyik. Sokszor törtem a fejemet, vajjon csak afféle disznek vannak-e ezek ott, vagy pedig valami különös okból? Ma délután aztán erősen meglöktem az egyiket, hogy lássam: jól oda van-e illesztve. Meglepetésemre elkezdett magától forogni, olyan nessel, mintha valami óraműnek a rugójára járna. Nem történt egyéb, csak az, hogy a macska jobbra-átot csinált. Megpróbáltam a másik macskával, az is szakasztott azt cselekedte, csakhogy balra.

- Azt már nem tudnám megmondani, hogy valami rúgót találtam-e megnyomni, vagy a lökéstől indult-e meg a szerkezet? Minden esetre a másik macska balra-átot csinált, és abban a pillanatban, amint megállt, rendkívüli dolog történt. A szobor felső része a bordák fölött éhenkórász sovány, - olyan, mintha a bordákat úgy öntötték volna rá a testre. Abban a pillanatban, hogy a macska megállt, a bálvány melle megnyílt középen, mint egy dupla ajtó. Föl-léptem a talpazatra és bedugtam a lámpámat. Esküszöm önnek, a bálvány testének fele ekkora kövekkel van tele, de még ezeknél nagyobbakat is! Összemarkoltam jó egy-párat, zsebre

vágtam és egyenesen idejöttem önhöz. Nem mertem telefonálni, mert attól tartottam, hogy valaki be talál kapcsolódni és többet talál hallani, mint kívánatos volna.

Dick szemügyre vette a gyémántokat. Mindegyiken rajta volt a kis pecsét, amely származását bizonyította.

- Malpasnak jókora szállítmánya lehetett, - de én csak azt nem tudom megérteni, miért nem adott tul ezen a holmin.

- Azt hiszem, én meg tudom magyarázni - mondta Dick. - Csunya árzuhanás volt az utóbbi néhány esztendőben a gyémánt-piacon, mert a piac annyira megtelt kövekkel, hogy az árak a minimumra csökkentek. Ilyenfajta árzuhanás gyakran bekövetkezik a gyémánt-kereskedelemben. Többet bányásztak, mint amekkora a kereslet volt. Azután még valamit meg kell gondolni. A gyémánt befektetés és a vagyonnak leghordozhatóbb fajtája. Olyan ember, akinek számolnia kellett azzal, hogy hirtelen el kell távoznia az országból, nem is gondolhatott kényelmesebb megoldásra: milliókat vihetett magával egy kézi-táskában! Becsukta a bálvány ajtaját?

Steel biccentett.

- Szerencsére senki sem volt a szobában az egész idő alatt, csak én. A felügyelő odakünn volt az emeleti folyosón, a két közemberrel beszélt. Visszafordítottam a macskákat a helyükre, az ajtók pedig becsukódtak.

Shannon fölszedte a gyémántokat, beleöntötte őket egy prózai cukor-tartóba, és az egész gyűjteményt elzárta biztonsági szekrényébe.

- A többi követ még ma este el kell hoznunk - mondta. - Összeszedjük, beletesszük egy táskába és elvisszük az egész leletet a Scotland Yardra.

Audrey némán, elcsodálkozva állt ott. Shannon majdnem meg is feledkezett a jelenlétéről.

- Velünk jön, Audrey, ugy-e? Nem kíváncsi rá, hogyan fest egy millió font értékű gyémánt egy halomba rakva?

Audrey határozatlanul állt a helyén.

- Nem tudom, mi szükségem viszontlátni azt a szobát, - mondta - de a kíváncsiság egyik gyöngém.

Dick, utasítást adván inasának, hogy maradjon a társalgóban és semmit el ne mozditson a helyéről addig, amíg ő vissza nem tér, lekalauzolta látogatóit a lépcsőn, odakiáltott egy bérautót az ut közepén állomásozók közül, betessékelte a lányt és Steelt.

A Regent Streeten végig egyebet sem tettek, mint - hallgattak. Mindegyikük a maga gondolataiba mélyedt. Valami sajátságos okból a dugóhuzó-nyelű ár egyre visszatért Dick Shannon emlékezetébe, anélkül, hogy meg tudta volna magyarázni: - miféle összefüggés lehet a furcsa szerszám és a délutáni fölfedezés között?

Jó erős bőrből való táskát vitt magával, hogy a köveket elhozza.

- Attól tartok, nem bírja meg valamennyit - mondta Steel és Dick Shannon titokban mulatott Steel aggodalmán.

Steel két rendőrt hagyott őrszemnek a szobában. A harmadik a hallban volt. A felügyelő pedig a legfelső emeletről jött le eléjük.

- Azt hiszem, legjobb lesz, ha valamennyi emberünk a szobába jön, hátha megint valami váratlan eset történik, mint mindannyiszor, valahányszor Malpas barátunk akarata ellenére cselekszünk - mondta Dick.

Fölment az alkóvba és félrehuzta a függönyöket, Audrey most látta először a bálvány szörnyeteg alakját és összeborzadt a félelmetes látványtól. Ugy érezte, a macskák smaragd-zöld szemei ő rá merednek, - ez volt különben az érzése a legtöbb embernek, aki először látta ezeket a bronz-macskákat.

Steel meglökte az egyiket. Zörgés támadt és a macska lassan jobbra fordult és megállt. Steel meglökte a másikat, ugyanaz a jelenet történt. Mikor a két állat megállt, a bálvány melle jobbról-balról kinyílt.

- Helyben vagyunk! - mondta Steel elégedetten. Dick most széket tolt a talapzat mellé és fölállt rá.

- Azt hiszem, mintának vannak azok odafönn - nevetett Steel, de közben remegett az izgalomtól.

- Bizonyára - mondta Dick és nagyot lélezett. - De mennyire!

Leszállt, leporolta a kezét, kinyitotta a táskát és föltette Malpas asztalára.

Valami zörejt hallott és hátranézett.

Mindakét macska visszafordult a helyére.

Mikor megálltak, a bálvány két ajtaja egy csattanással bezárult.

Steel a szoborra bámeszkodott.

- Valahol még egy gépezetnek kell lennie, valahol, én nem értem - mondta. - Várjunk csak, majd újra megindítom.

Egyet lépett - és a lámpák mind kialudtak, az egész szoba sötétségbe süllyedt.

- Álljon valaki az ajtóhoz - mondta Shannon gyorsan. - Senkit ne engedjen ki. Egyik ember tapogatózzék a pohár-szekrényhez, nyomja botját a falmélyedéshez. Ha elmozdul, üssön vele! Hol vannak a lámpák?

Hallotta, amint Steel átkozódva susogott a sötétben, aztán a felügyelő hangja szólalt meg:

- A lámpák odakünn vannak a folyosói asztalon.

- Szerezze meg őket. Ön ott az ajtónál engedje ki a felügyelőt, de vigyázzon, nehogy más jöjjön be helyette.

Audrey érezte, hogy szíve kétszer olyan gyorsan ver és keze ösztönösen Dick Shannon karját kereste.

- Mi fog történni? - susogta Audrey ijedten.

- Nem tudom - felelte Dick ugyanolyan hangon. - Maradjon szorosan mellettem és fogja a bal karomat.

A felügyelő ismét bejött a szobába. Dick megfélemedezett arról, hogy a titkos villanykészülék egyaránt szólt az ajtóknak és a világításnak.

- Gyujtson valaki gyujtót. Mi történik itt?

Ezt Steel kérdezte, amint a padlón a bálvány felé mászott.

- Hallott valamit, uram?

- Mintha panaszos hangot hallottam volna. Kitapogatta a bálványt?

- Én vagyok az... Jaj, Istenem!

A lányban megdermedt a vér a följjajduló hangtól.

- Mi az? - kérdezte Dick.

- Valami forróhoz értem. A bálvány talapzata lesz.

Hallották Steel fojtott jajgatását.

- Valami ég - suttogta a lány. - Nem érzi? Olyan, mintha tüzes vastól volna.

Dick is észrevette a furcsa, beteges szagot. Gyöngéden eltolta magától a lányt.

- Mi történt? - mondta.

Megnézem.

A szoba tulsó végében egyik rendőr gyujtót gyujtott és abban a pillanatban a lámpák is mind kigyulladtak.

Látszólag nem mozdult el semmi a helyéről. A bálvány még mindig a szobába bámult gonosz arcával, - a macskák zöld szemei változatlanul csillogtak.

- Mi történt önnel, Steel?

Steel a kezét rázogatta. A tenyerén jókora piros-fekete seb volt.

- Égés - nyögte Steel.

Dick előrerohant, megtapogatta a talapzat alját, - hideg volt, mint a jég.

- Nem attól van, uram - mondta Steel. - Valami más volt, a padlóból állt ki, olyan volt, mint egy tüzes rács - -

- Rács, vagy nem rács, - mondta Dick - én kiszedem a köveket.

Félrefordította a macskákat, a szobor melle kinyílt. Dick fölmászott és belenyúlt a szobor mellébe.

A szobor üres volt!

XLVIII. FEJEZET.

Egy táska kalandjai.

- Azt hiszem, ezzel vége is a mi kisdéd játékunknak - mondta Dick. - Megraboltak bennünket úgy szólván a szemünk láttára és ez kissé sok ahhoz, hogy a közvélemény elviselhesse.

Gondosan vizsgálgatta a padlót és annyira ment, hogy még a szőnyeget is felgöngyölítette, - de rejtekajtónak sehol semmi nyoma. Tiszta rejtelem volt, hogy hogyan kerülhetett oda az izzó tüzes-vas.

Odafordult a lányhoz és gyámoltalanul rámosolygott.

- Ha nem igyekszik százszorta különb detektív lenni, mint amilyen én voltam, - mondta - akkor ugyancsak kolduskevésre fogja vinni. Ez a legrosszabb, ami velünk történhetett.

De az este meglepő jelenségei még nem fejeződtek be. Bebizonyosodott, hogy a falmélyedés felől, a megszokott uton nem lopózhatott be az ismeretlen látogató, mert a fal nem mozdult el: a rendőr hiába próbálgatta gyilkos külsejü botjával.

- Elvágtam a felvonó sodronyait - mondta Steel. - A felvonó nem működik többé. Jú-ú-új!

Audrey kötést rögtönzött két zsebkendőből, hogy az égett sebet elzárja a levegő elől.

- Jo-ho-zaha-fá-hát! Sohasem tudtam, hogy egy kis seb ennyire fájhat! - nyögte Steel.

- A jövőben minden ember hozza magával a lámpáját, felügyelő - mondta Dick. - Legjobb lesz, ha mindjárt el is hozzák.

Ugy látszott, mintha Dick szavai jeladás lettek volna és az ismeretlen elhatározta volna, hogy minden áron megakadályozza a kézilámpák elhozatalát, mert a szoba villany-lámpái ismét kialudtak és az előszobára nyíló ajtó becsattant, mielőtt a legközelebb levő rendőr elérhette volna.

- Gyujtót, de gyorsan! - mondta Dick, aki hiába tapogatta a zsebeit.

Hallotta, amint valahol egy gyujtó-skatulya zörrent.

- Gyujtson már egyet, a mennykőbe is! - kiáltotta Dick.

- Mindjárt - hallatszott Audrey riadt hangja.

Egy csattanás, egy villanás - és a lámpák újra kigyulladtak abban a pillanatban, amikor a gyujtószáll.

- Hát ez már igazán istentelen dolog - mondta Dick - és...

Audrey látta, hogy Dicknek leesik az álla, karikára tágul a szeme. A bálványra bámészkodott. Volt is miért, - mert a bálvány előtt, a padlón, egy bőrtáska feküdt. Nagy volt és vadonatúj.

- Honnan kerülhetett ez ide?

Dick odaugrott a táskához, fölemelte - ami nem ment éppen könnyedén - rátette az asztalra, a tartószíj mellé, amelyet azért hozott magával, hogy elvigye a gyémántokat.

- Vigyázzon, uram - intette Steel. - Nem tudhatja, mi van benne!

Shannon keze gyors, szakértő mozdulattal szaladt végig a táskán.

- Bomba ez, újfajta bomba - mondta és fölpattantotta a táskát.

Majdnem elájult attól, amit látott.

Az öblös táska csaknem tele volt azokkal a sárga kövekkel, amelyek az imént a bálvány mellében voltak!

Dick nagyon-nagyon mélyet lélezett, aztán előre intette Steelt.

- Ugy látom, valamennyi kő itt van.

Steel csak bólintani tudott és Dick - kezébe véve a táskát - mélyen meghajolt a bálvány bámész alakja előtt.

- Furcsa fickó vagy te, rémitő fickó vagy, de viszont nagyon lekötelező fickó is vagy és - köszönet a táskáért! A táskát pedig egyenesen a lakásomba visszük - tette hozzá mély hangon.

- Mikor aztán összeszedtük a többi követ is, az egész gyűjteményt elvisszük a rendőrfőnökségre. Nem érzem addig biztonságban, amíg páncél-ajtók mögött nem tudom!

- De hogyan került ez ide? - kérdezte a megrökönyödött Steel, akit a kövek látványa annyira kivet a sodrából, hogy még az égés gyötrelmeiről is megfeledkezett.

- Elhurcolták a holmit... aztán visszaküldték egy táskában! Hihetetlen!

De Shannonnak semmi hajlandósága sem volt ahhoz, hogy a kérdést megtárgyalja.

- El innen erről a helyről, mielőtt még észrevennék a tévedésüket - mondta. - Felügyelő, szóljon az embereinek, hogy szedjék össze a holmijukat. Visszarendelem őrségét a háztól.

A felügyelő láthatóan megkönnyebbült.

- Ehhez fogható jó hirt már régen nem hallottam, uram. Inkább hat hónapig posztoltam volna akárhol, mint egyetlen éjszakát töltsék ezen a helyen.

Kivonultak az utcára.

Dick éppen kinyújtotta kezét, hogy becsukja a kapuajtót, mikor az magától hevesen becsapódott és a lámpák odabenn kigyultak.

- Észrevették a tévedésüket és most már aztán komoly bajok lesznek.

Sóváran nézte a kapu-ajtót.

- Sokért nem adnám, ha belül lehetnék - mondta.

- Meg van ijedve! - suttogta egy hang a fülébe. - Majd én adnék nekik valamit, de nincs hozzá merszem.

Átmentek az uton. Az egyik ablakban fénycsík jelent meg. Valaki félrevonta odabenn a függönyöket és kinézett a térre. Ekkor megszállta az ördög Shannon szívét, - vad, tébolyult vágy fogta el, hogy hirtelen végét vesse az egész titokzatnak, amely már majdnem halálra gyötörte.

- Megpróbálom - mondta.

Revolvere megvillant, - három szaggatott lövés hangzott, olyan gyors egymásutánban, mintha egyetlen egy lett volna. Üveg-csörömpölés hallatszott, - a fénycsík eltűnt.

- Mondtam, hogy komoly bajok lesznek - mondta Shannon örömtelen mosollyal. - De hitemre! Remélem, most végeztem vele!

- Kivel? - kérdezte a megriadt lány.

De Dick nem felelt.

A főváros törvényeit azonban meg nem sértheted büntetlenül, ha mindjárt te vagy is a fő-fő biztos az országban. Rendőrsipok kezdtek fütyülni, emberek kezdtek rohanni. Három sisakos alak termett elő a semmiből, mögötte pedig a tömeg, amely mintha a levegőből verődne össze minden ilyen alkalommal. Kapuk, ablakok nyíltak a Portman-téren. Ilyen szörnyűséges dolog ugyanis még soha nem fordult elő az ősi hely történetében.

Dicknek - biztosi rang ide, biztosi rang oda - meg kellett mondania a nevét, önműködő revolverének számát és a lakása címét és minden tiltakozás nélkül alá is vetette magát, mert ez volt a rend-szabály. A lövések minden esetre használtak neki annyit, hogy odasietett egy bérautó és Dick - aki elsőnek szállt be - a térdére helyezte a táskát. Mikor a táska súlya ránehezedett, Shannon úgy érezte, hogy ez az estéje nem veszett kárba.

- Nem tudom, miért is lőttem, - dühből, vagy idegességből, vagy más egyéb ok miatt. Revolver dolgában mindig bizonyosra mentem, de most a világítás nem volt olyan jó, mint kellett volna.

- Ki van odabenn az épületben? - tanakodott Audrey. - Mit gondol, ki az? Talán mr Malpas?

- Ő az egyik, és nyilván vannak ott még mások is - mondta Dick.

- De mindig ott vannak?

Dick bólintott.

- Nagyon valószínű.

- Pffúú! - Audrey a kezével legyezte magát. - Nem lesz én belőlem soha jó detektív! Majdnem elsikoltottam magamat akkor is.

- Akárcsak én magam, miss Bedford - mondta Steel. - Nem kerülhetnének egyet, hogy letegyenek a Middlesex-kórház előtt? Mégis csak be kellene pályázni a kezemet.

Kerültek egyet és letették Steelt, hogy a kezét beköttesse. Aztán áthajtottak az Oxford-Streeten és végig azon a homályos mozgókép-világon, amelynek Londonban Wardour-Street a neve.

- Jó lett volna, ha egy rendőrt magával hozott volna, Shannon kapitány - mondta hirtelen Audrey komoly hangon.

Dick nevetett.

- Nem hiszem, hogy valaki is zavarna bennünket innen a Scotland Yardig.

A Wardour-Street fele-utján Audrey fénysávot látott beverődni a bérautó tetejére a hátsó kis kukucskálón keresztül, és hátrafordult, hogy kitekintsen. Egy jókora gépkocsi éppen mögöttük tartott és ki akart térni jobb felé, hogy elhagyja őket. Azon a helyen pedig olyan keskeny volt az utca, hogy két jármű aligha férhetett el egymás mellett.

Mielőtt még Audrey mindezt végiggondolhatta volna, az elkerülhetetlen baleset megtörtént.

Az idegen gépkocsi hirtelen balra csapott, a könnyebb bérautót nekinyomta a gyalog-járó szélének, fölemelte, mignem a bérautó erős recsenéssel a kövezetre billent.

Dicknek első gondolata a lány volt. Szempillantás alatt átkarolta, magához vonta, és amint a bérautó ablakai szilánkokra törtek, igyekezett eltakarni a lány arcát.

Abban a pillanatban a bérautó ajtaja kipattant.

Valaki bedugta a kezét és a padlózaton tapogatózott.

Dick még jókor észrevette, hogy a kéz megragadja a táskát és öklével az ismeretlen felé sujtott.

Az ütés az ismeretlen férfinak a vállát érte. Egy pillanatra el is engedte a táska fogantyuját, aztán valamit mormogva kibujt az ajtó-nyíláson.

Dick látta, hogy az ismeretlen kezében valami acél villog, - és részben azért, hogy elkerülje a szurást, részben azért, hogy hozzájusson revolverzsebéhez, kihajolt és teljes erejével olyat sujtott, hogy az ismeretlen fölhördült, a kés pedig odazuhant az üveg-szilánkok közé.

A következő pillanatban a támadó eltűnt.

- Fogja meg azt az embert! - kiáltotta Dick.

Látta a közeledő rendőrt, de hangja elveszett a gépek lármájában.

A nagy gépkocsi kitért a rendőr elől, befordult a Shaftesbury Avenuebe és eltűnt.

Dick Shannon nagynehezen kiszállt a bérautóból, és lábra segítette a lányt. A bérautó ronccsá zuzódott, de a vezetőnek semmi baja nem történt az ijedelmén kívül.

- Elkapta a számot? - kérdezte Shannon.

- Nem én, - mérgelődött a rendőr - de a gép majdnem elkapott engem!

- Én elkaptam, - szólt az ijedt vezető - de mennyire hogy! X G. 97.435.

Dick elnevette magát.

- Meg akarom menteni attól a fáradságtól, hogy ezt följegyezze - mondta a rendőrnek. - Ez az én tulajdon gépkocsimnak a száma! Barátunknak igen kiváló érzéke lehet a humor iránt.

Bemutatkozott a rendőrnek.

- Bérautóra van szükségem, de azt hiszem, legjobb lesz, ha én is elmegyek önnel keresni egyet - mondta. - Nem akarok egyedül maradni ezzel a táskával.

- Talán valami értékes van benne, uram? - kérdezte a rendőr tiszteletteljes érdeklődéssel.

- Vagy három millió font - mondta Shannon.

A rendőr udvarias arccal mulatott magában. Mosolygott föllebbvalója tréfáján, szakadatlanul mosolygott.

- Hol az ellenőre?

- Minden pillanatban itt lehet, uram. Rendesen ebben az időben járja körutját. Már jön is, uram, az őrmesterrel.

A rendőr előre sietett, hogy üdvözölje fölöttesét és Shannon nem messzire maradt el mögötte.

Dick néhány szóval elmagyarázta a helyzetet és a rendőr, aki örült, hogy megszabadulhat unalmas körutjától, elkísérte a lakására.

- Halló!

Dick fölneézett az ablakára. Azzal a szigorú utasítással hagyta otthon az inasát, hogy ki ne mozduljon a társalgóból, amíg ő vissza nem érkezik, - de a szobában nem égett lámpa.

- Jöjjön be a kapualjba és fogja ezt a táskát - mondta. - Audrey, maga álljon a rendőr mögött. William nem olyan ember, aki ok nélkül eltér az utasításaimtól.

A hallban volt egy villany-kapcsoló, - Dick fölcsavarta és a lépcső végén kigyult egy lámpa. Kinyitotta az emelet ajtaját. Az előszoba sötét volt és mikor megcsavarta a kapcsolót: nem gyult világosság. Gyufát gyújtott és rövidesen fölfedezte, hogy az áramot kikapcsolták, még pedig kevéssel azelőtt.

Revolverét mereven maga előtt tartva, átment az előszobán és kipróbálta a társalgó ajtaját. Zárva volt. Hátralépett, rugott egyet és az ajtó kinyílt, akkora zajjal, hogy a rendőr fölszaladt a lépcső közepéig.

- Valami baj van, uram?

- Maradjon ott, ahol van - intézkedett Dick harsány hangon.

Bement, fölcsavarta a villanyt és a szobán végigömlött a fény.

Az első, ami szemébe ötlött, William volt. Félig a pamlagon, félig a padlón feküdt és a pamlagon levő vércsík mindent elmondott Shannonnak, amit tudni akart. A biztonsági szekrény nyitva volt, mint ahogy várta is: a cukortartó drága tartalmával együtt eltűnt.

Fölemelte Williamot a pamlagra és kigombolta a gallérját. Az inas elég erősen lélekzett és sebének gyors megvizsgálásából világos volt Shannon előtt, hogy a sebesülése nem komoly természetű. És világos volt még egy fontosabb tény is: az, hogy a támadás csak néhány perccel hazaérkezése előtt történhetett.

A pohár-szekrényről levett egy pohár vizet és William arcára öntötte. William nyomban fölneézett szemét és bambán körülnézett maga körül.

- Megfogta, uram? - kérdezte kíváncsian.

- Nem, fiam, nem fogtam meg. Hanem ő megfogott téged, úgy látszik.

William nyögött. Dick ott hagyta és benyitott a háló-szobába, amelyet gyorsan átvizsgált. Az egyik ablak nyitva volt, - Dick becsukta és leengedte a függönyt. A háló-szobában újabb

nyomára bukkant a betolakodónak. Öltöző-asztalának két fiókja ki volt huzva, a tartalmuk kiforgatva. Valaki ledobálta ágyáról a párnákat, nyilván kutatott valami után. Visszatért a társalgóba, ahol a „mindenes” már eléggé fölocsudott ahhoz, hogy magához térjen.

- Elküldelek a kórházba. Ott majd találkozol mr Steellel - mondta bizonyos kegyetlen humorral.

Kiment, - a lépcsőház sötét volt. Valaki eloltotta a lépcsőházi lámpát.

- Ki oltotta el? - kérdezte.

- Ön van ott fenn, uram? - kérdezte a rendőr meglepődve. - Azt hittem, ön oltotta el.

- Jöjjön, hozza föl a táskát. Ön is följön, Audrey?

- A táskát, uram? Hiszen ön elvitte.

- Mit? - harsogta Dick.

- Mikor lejött, éppen az imént. Azt mondta: „Adja ide a táskát és maradjon ott, ahol van” - mondta a rendőr remegő hangon.

- Ó, a szerencsétlen állat! - dühöngött Dick. - Hát nem láthatta, hogy nem én vagyok az?

- Sötét volt, uram...

- Ön látta, Audrey? - kérdezte Shannon.

Semmi válasz.

- Hol van a fiatal kisasszony?

- Itt lenn, a kapunál.

Dick megfordult és kigyújtotta a villanyt. A lépcsőházban senki, kivéve a rendőrt.

Három lépcsőt ugrott egyszerre, úgy rohant le. Ki a kapun, az utcára. Audrey sehol!

A táska eltűnt, - és ez elég baj volt. De Audrey is eltűnt, - és Dick Shannonnak ettől a veszteségtől jéggá dermedt a szive.

XLIX. FEJEZET.

Házkutatás.

A bérautó vezetője még mindig várakozott. Látta a „dzsentlment” kijönni egy táskával, aztán látta kijönni a hölgyet, - ennyi volt az egész, amit tudott. Megvallotta, hogy őt sokkal jobban érdekelte az a társalgás, amelyet egyik kollégájával folytatott. Arról sem tudott, merre mentek, vagy hogy együtt mentek-e el? Annyit bizonyosan tudott, hogy a fiatal hölgy a dzsentlmen után jött ki.

- Dzsentlmen... ököl neki! - dühöngött Shannon. A haragja igazán jogos volt. - Milyen arca volt? Fiatalnak látszott, öregnek?

A vezető bizony nem tudta. De úgy gondolta, hogy idősebb ur lehetett. Ragaszkodott ahhoz, hogy a tolvaj uri származás és mikor Dick erősen szorongatta, nem tudta megmondani biztosan, hogy látta-e egyáltalán elmenni a hölgyet?

Dick visszament a lakásába. A szive nehéz volt, mint az ólom.

- Sajnálom, hogy leszidtam önt - mondta a rendőrnek. - Magam voltam a hibás. Meg kellett volna győződnöm róla, nincs-e valaki a lakásomban, mielőtt az inasomat ápoltam volna. Jöjjön föl. Ért valamit az első segélynyújtáshoz? Nézze meg az emberemet, míg én telefonálok.

Egy-két perc múlva London minden rendőrállomása tudott a rablásról. Motor-kerékpárosok rohantak szerte, értesíteni a járőröket, hogy figyeljék a táskás embert és - itt a leírás még részletesebb volt - az eső-köpenyes lányt.

Williams most már eléggé magához tért, hogy mindent elmondhasson, amit tud, - az pedig ugyancsak kevés volt. Minden esetre megerősítette azonban Shannonnak azt a meggyőződését, hogy a rablás néhány perccel az ő haza érkezése előtt történt.

- Az asztalnál ültem, az esti ujságot olvastam, - beszélt Williams - mikor mintha valami neszt hallottam volna a háló-szobából. Hallgatóztam, de aztán úgy gondoltam, hogy csak a függönyöket csapkodja a szél, és nem keltem föl. Az utolsó, amire emlékszem, az, hogy egy bírósági tárgyalásról olvastam.

Az épület vége - amelyben Shannon lakása volt - egy melléképület lapos tetejére nézett és Shannon most eszmélt rá először, milyen egyszerű dolog is egy betörőnek följutnia a melléképület pereméről.

- Ugyancsak gyors munkások voltak - mondta kurtán és ott hagyva Williamset, hogy a rendőr kísérje kórházba, kiment azzal a szándékkal, hogy a bérautót a Scotland Yardba irányítja.

Amint átment a gyalogjárón, egy ember tisztelgett előtte. Az a csinosan öltözött rendőr volt, aki ebben a körzetben cirkált. Shannon ismerte látásból. Néhány szóval leírta előtte, mi történt és leírta a lányt.

A rendőr a fejét rázta.

- Nem, uram, nem láttam a hölgyet és nem emlékszem senkire, aki táskát vitt volna. A Hay-market végén álltam, a földalatti állomása mellett, ahol ezer meg ezer ember megfordul, de azt hiszem, okvetlenül megjegyeztem volna magamnak, ha valaki ilyen késő este táskát cipelt volna.

- Nem látott senkit, aki esetleg érdekelve lehetne ebben a rablásban, - senkit a „fiuk” közül?

A rendőr tétovázott.

- Tényleg láttam egyet - vallotta be. - Egy embert, akire ön néhány hónappal ezelőtt figyelmeztetett.

- Slick Smith volt? - kérdezte Dick hirtelen.

- Igen, uram, az volt, Slick Smith.

- Merről jött?

- A Hay-market felől jött és úgy láttam, hogy meglehetősen sietve. Jóéjt kívántam neki, mikor mellettem elment, de ő vagy nem látott, vagy nem akart látni engem. Sötétkék köpeny volt rajta és nyilván esőben járhatott jóideig, mert a köpenye át volt ázva.

- Mikor történt ez?

- Kilenc perce lehet. A Pavilion felé ment és ott elvesztettem szem elől.

A rendőr-főnökségen még semmi újat nem tudtak, mikor Dick odaérkezett. Dick csodálkozott volna, ha nem így lett volna és csak annyit időzött, hogy az ügyeletessel beszélhessen, - aztán elment fölhajszolni Slick Smithet.

Az amerikai kalandor nem volt otthon. Nem is járt a lakásán kora reggel óta.

- Nem tudom, mikor jön haza - mondta a háziur. - A dolog úgy áll, hogy sohasem hallom hazajönni. Igen csendes ember, soha még ilyen jó lakóm nem volt.

A háziur nem tiltakozott, mikor Shannon fölment Smith szobáiba, mert teljesen tisztában volt lakójának jellemével, mióta a rendőrség - meglehetősen régen - informálta őt. Az ajtó be volt zárva, de a lakattal igen könnyen el lehetett bánni és Dick bement a lakásba, gyors, de alapos kutatást rendezvén minden gyanús nyom iránt, amely Smith esetleges bűnösségét bizonyíthatta volna.

Ha Slick Smith valamelyik szombatos iskolában tanított volna, vagy az Üdv Hadseregének valamely csapatjának lett volna vezére, vagy bármiféle egyéb ártalmatlan teremtés lett volna, - holmijai nem szolgáltathattak volna kevesebb okot arra, hogy bűnös szándékokkal gyanúsítsák.

Dick a kutatás közepén tartott, amikor meghallotta, hogy a lépcsőház ajtaja megnyílik. Aztán halk beszélgetést hallott. Kevéssel azután besétált Smith, derüs ábrázatán széles mosoly, hatalmas szivar a szája szögletében, ravasz hunyorgás a szemében.

- Jó estét, kapitány - mondta derüsen. - Ha értesítést küldött volna, itthon lettem volna fogadtatására. Amit legjobban szeretek az angolokban, az az ő barátságos voltuk. Milyen kedves is öntől, hogy meglátogatott, - igazán nem mertem volna álmodni sem!

Dick becsukta az ajtót.

- Részletezze előttem, mivel töltötte az időt öt óra óta - mondta kurtán.

Smith megvakargatta az állát.

- Hát ez bizony kissé nehéz dolog lesz - felelte. - Az egyetlen, amit föltétlen bizonyossággal tudok ebben a tekintetben, az, hogy háromnegyed tizkor a Hay-marketen voltam. Önnek egyik vérebe látott engem, így tehát abszurdum is lenne tőlem tagadni, hogy arra jártam. Többi időmet kószálással töltöttem. Amellett pedig nincs is sok értelme, hogy részletezzem, hol s merre jártam, - mondta nyilvánvaló őszinteséggel - hiszen ön ugyis tudja, hogy ha azt mondanám, hogy négy óra ötvenötör Boneynél voltam, Boney ugyis megesküdné rá, hogy abban az időben egyenesen a kályhával szemközt ültem, ha mindjárt ezer mérföldnyire lettem volna is onnan. De ha ön a legkevésbé is kételkedik jóhiszeműségemben, kapitány, - van a városban egy ügynökség, a Stormeré. Hónapokig a nyomomban volt egy fogdmegje. Azt hiszem, ez az ügynökség tud majd adni rólam leírást, amellyel ön meg lesz elégedve, - ha csak néha rá nem szedtem.

Smith vihogott:

- Néha megteszem, és ez halálosan bosszantja Stormert. Mondok önnek valamit, kapitány, nézzünk egymás körmére. Ma este betörtek az ön lakásába.

- Honnan tudja? - kérdezte Dick komoly arccal.

Slick Smith megint csak nevetett.

- Láttam egy posztoló rendőrt a kapuja előtt, mikor tíz perccel ezelőtt arra jöttem - mondta szárazon - és láttam egy másik rendőrt, aki egy betört fejű cimborát vitt a kórházba. Nem kell lángelmének lenni ahhoz, hogy az ember elgondolhassa, hogy valaminek történnie kellett. Ha csak ön át nem pártolt a mozgókép-iparhoz, én meg nem vettem észre a fölvevő-gépet vagy a fényszórókat a háza körül. A miatt a betörés miatt van szüksége rám?

- Nincs szükségem önre semmiért sem - mondta Dick kurtán. - Ön ismeretes kalandor-jellem, és ön a Hay-market közelében volt akkor, amikor a betörők a lakásomon jártak. Mi baj van az arcával?

Smith attól a pillanattól kezdve, hogy belépett a szobába, félarcát következetesen árnyékban tartotta, de most Dick megragadta a vállánál és úgy fordította, hogy a világosság arcának azt az oldalát érte.

Arccsontjától föl a bal füle fölé hosszú, csunya vágás húzódott, amely a hajából is ért néhány szálat.

- Ez egy lövésnek a nyoma - mondta Smith.

Dick rátapintott Smith állkapcsán egy könnyű sebre, amely ügyesen be volt kötve.

- Ez pedig vágás, - még pedig üvegszilánktól. Ki lőtt önre, Smith?

- Nem kaptam meg a nevét, sem a címét - hadarta Smith. - Sietős dolgom volt éppen.

- Mondjam el, hogy hol lőtték meg és milyen helyzetben? Ablak mögött állt. A golyó betörte az üveget, a homlokát surolta és egy üveg-szilánk...

Megállt. Smith elázott köpenyén vékony, csillogó foltot látott. Odalépett és lepiszkálta a köpenyről.

- Ez üveg.

A két férfi egymásra nézett. Egyikük sem szólt. Slick Smith arcáról eltűnt a mosoly, de vidám szemében még ott hunyorgott a huncutság.

- Hiába, ez a jó áldetektiv szimata önben, Shannon - mondta aztán. - Rám lőttek - ez igaz. És pedig üvegen keresztül, - egy bérautó ablakán keresztül. Összetűzésem volt a Soho-negyed csibészeivel. Megmondhatom a bérautóm számát, ha nyomozni óhajt.

Kivett a zsebéből egy névjegyet és az asztalra tette. Dick látta a számot, amely ceruzával volt a névjegy hátára írva. Slick kitűnően előkészítette alibijét.

Shannont bosszantotta ennek az embernek a hidegvére. Idegei már a végüket járták és szíve mélyén tudta, hogy a vagyont érő csiszolatlan gyémántok eltűnése kevésbé érdekelte, mint a lány biztonságának kérdése.

- Már egészen elhiteti velem, hogy bolond vagyok - mondta. - Smith, akar őszinte lenni hozzám egy kérdésben? A lakásomat kirabolták és igen nagy értékű holmit vesztettem, ami azonban nem az enyém volt, hanem a másé. De ez nem bánt engem annyira, mint - itt tétovázott a hangja - mint más valami. Mikor a lakásomra értem, kíséretemben volt miss Bedford. Az az érzésem, hogy ön találkozott vele.

- Láttam egyszer - mondta Smith.

- Az, hogy részes volt-e ön a rablásban, vagy sem, ebben a pillanatban annyira sem érdekel, mint egy gombostűnek a feje. De mondja el nekem őszintén: látta-e ma este miss Bedfordot, vagy sem?

- Hogy láttam-e? Persze, hogy láttam - mondta Smith széles mosollyal - és remélem, hogy ismét látom, ha valaki meg nem szökött vele. A Doughty Street szörnyű hideg és szeles hely ahhoz, hogy egy fiatal hölgy annyi ideig várakozzék...

- Doughty Street! - riadt rá Dick. - Hol van a miss?

- Néhány perce még künn volt a kapum előtt - mondta Smith.

L. FEJEZET.
Audrey története.

Mielőtt még Smith befejezte volna ezt a rövid mondatot, Shannon már nyargalt lefelé a lépcsőn. Az utcán ott látta föl-alá járni a lányt.

- Audrey? - kiáltotta ujjongva és mielőtt még ráeszmélt volna, hogy mit is cselekszik, karjába zárta a lányt. - Kedvesem, ez csodálatos egy dolog! - mondta és a hangja remegett. - Nem is tudja, mit jelent nekem ez a pillanat.

- Nem mondta önnek mr Smith, hogy idekünn vagyok? - kérdezte, gyöngéden elszabadítva magát Dicktől. - Nem akarta megengedni, hogy bemenjek, amíg meg nem nézte, hogy ön nincs-e odabenn?

- Tehát ő számított rá, hogy itt talál? - lepődött meg Dick.

- Igen, azt mondta: ez lesz az ön első látogatása nála.

Dick betuszkolta Audreyt a házba és fölakisérte Smith szobájába. Smith a legnagyobb nyugalommal fogadta új látogatóját.

És Audrey ekkor elmondta a maga történetét.

- A kapu közelében álltam, mikor meghallottam, hogy ön - legalább én önt gondoltam - jön lefelé a lépcsőn és valamit suttog a rendőrnek. Csak mikor az ismeretlen férfi elsurrant mellett és kinyitotta a kapuajtót, vettem észre, hogy tévedtem. Dick, az a férfi mr Malpas volt!

- Malpas? Bizonyos ebben?

- Föltétlenül - mondta Audrey nyomatékkal. - Nem tévedhettem. Puha kalap volt rajta, köpenyének gallérja föl volt türve az álláig és az a rettenetes orr...! Első gondolatom az volt, hogy kiáltok. De kezem, amely akkor a zsebemben volt, hozzáért az ezüst jelvényhez és én érezni kezdtem, hogy egy detektívnek felelőssége is van.

- És követte az idegent? - kérdezte Dick. - Örült asszony!

- Mire egészen magamhoz tértem, már átment az uton és én utána rohantam, szemmel tartva minden lépését. A Pantón-Streeten végig a Leicester-térre ment, onnan a Coventry-Streetre fordult, én pedig csekély távolságból követtem. A Coventry-Streeten átment az uton, elment a kis utca mellett, amely a Pavilion-színházhoz vezet, átment a Shaftesbury Avenuen, sietve a Great Windmill Streetre ment. Láttam, hogy gépkocsi várakozik a gyalogjáró mellett, de csak akkor vettem észre, hogy az övé, amikor már beugrott és elindult.

És ekkor csakugyan bolond dolgot követtem el.

Elkiáltottam magamat: „Állj!” - és a gépkocsi felé rohantam.

Azt vártam volna, hogy a legnagyobb sebességgel hajt tovább. E helyett körülnézett, meglassította a gépet, hogy éppen elérhessem, aztán hirtelen megállt, én pedig utólértem, mielőtt ráeszméltem volna, hogy mekkora veszedelembé juthatok.

Csukott limousine volt, a vezető arcát nem láthattam. Az utca sötét volt, a gép belsejében pedig semmiféle világosság nem látszott.

- „Ön az, miss Bedford?” - kérdezte az idegen. - Az egész uton bizonyosra vettem, hogy ő az, és mikor végre láttam, hogy gyanum helyes volt, egyszerűen elállt a szavam.

- „Jöjjön be, beszélni óhajtok önnel” - mondta az idegen. Megfordultam, hogy elmeneküljek, ő pedig villám-gyorsan kipattant a kocsiból. Senkit nem láttam és rettenetes félelemben voltam. Nem tudom, hogyan menekültem meg, de megmenekültem.

Körülnéztem és láttam, hogy nem követ senki. A gépkocsit sem láttam. Igaz, hogy három-négy sarkon is befordultam, mielőtt a lélekzetből kifogytam és meg kellett állnom.

Éppen azt határoztam, hogy rendőrt keresek és elmondom neki a történeteket, mikor mr Smith elém sétált. Először megijedtem, azt hittem: Malpas. Ez az egész, - azaz hogy: mr Smith elkísért az ön lakásához, de az uton találkoztunk a detektívvel, aki elmondta, hogy ön érdeklődött mr Smith után...

Dick nagyot lélezett.

- Így hát az ön minden-tudásának titka sem titok többé, Smith. De hogyan jutott arra a környékre?

- A fiatal hölgyet követtem - mondta Smith és egyetlen arcizma meg nem rándult, a szempillája meg nem rebbent. - Ezt cselekedtem, igen, a fiatal hölgyet követtem, ámbár ha tudtam volna, hogy ő egyike Stormer női nyomozóinak, nyilván nem lettem volna olyan aggodalmas. „*Quis ipsos custodes?*” Ez latinul van és annyit jelent: „*Ki vigyáz - a vigyázókra?*”... És most úgy gyanítom, hogy ön menni óhajt, kapitány, én pedig nem tartóztatom. Amennyire láthatom, nem hiányzik semmi a lakásomból, de ha odahaza esetleg valamit találna a zsebében az én jószágaimból, nyilván sürgősen visszaküldi.

Dick elvitte a lányt gépkocsiján a szállójába és az a megkönnyebbülés, amelyet a lány biztonságának tudata szerzett neki, meghozta a visszahatást. Valahol Londonban káprázatos értékű gyémántok voltak - és az, hogy a gyémántok törvénytelen birtokosnak kezében voltak, semmiképpen sem csökkentette a helyzet komolyságát.

LI. FEJEZET. *Kibékülés.*

Audrey másnap kissé riadtan ébredt annak a tudatára, hogy milyen előkelő és kényelmes helyen lakik. A társalgó-szoba ajtaján kopogtató volt. Audrey megkopogtatta és visszasurrant ágyába. Egy csinos, tisztán öltözött lány kerékre járó gyékény asztalkát tolt be, amelyen Audrey reggelije volt. A tálca mellett levél feküdt. Audrey rápillantott és meglepetésében fölkiáltott. Dorától jött a levél és címzése nemcsak a Ritz-Carlton, hanem lakosztályának a számát is megjelölte.

Audrey mosolygott. Ugy látszik, a jó hírek éppolyan gyorsan járnak, mint a rosszak, - gondolta magában és fölbontotta az erősen aláhuzott levelet, azon tünődve, hogy ugyan mi indíthatta nényét erre a szokatlan lépésre.

A levél első sorai csodálkozással töltötték el.

Kedves jó gyermekem, - azon gondolkozom, meg tudsz-e valaha is bocsátani nekem mind azokért a borzasztó dolgokért, amelyeket ellened elkövettem, - az én tavalyi rettenetes és gonosz viselkedésemért? A visszaemlékezés arra, hogy ártatlanul jutottál börtönbe olyasmiért, amit Martin követett el, nem hagy nyugton. És valahányszor eszembe jut az én féltelmezes támadásom ellened, alig tudom elképzelni, hogy én akkor eszemnél lehettem. Szeretném, ha a multat multnak hagynád és eljönnél, meglátogatnál engem. Sok mindent el kellene mondanom neked, - egy cselekedetemet legalább meg nem történtté tehetném. Légy megbocsátó angyal, és telefonálj nekem.

Szerető nővéred,

Dorothy.

- Dorothy? - ismételte Audrey, összehúzva szemöldökét.

A levél ugyan ellentétes érzelmekeket támasztott benne, - de egészben véve mégis csak örült. A szobalány még alig távozott, Audrey már a telefontól volt. Dora hangja felelt.

- Igen, elmegyek, meglátogatlak, - még ma délután, ha lehet. És ne bánkódj a - a Holloway-eseten. Egyebet nem mondhatok így dróton keresztül, de bizonyára megértettél?

- Igen, kedvesem - mondta mély hangon Dora.

- Nem is kérdezted, mi dolgom itt ebben a szállóban?

- Ó, én már mindent tudok - felelte Dora lélektelen hangon. - Stormernek dolgozol, igaz?

Audrey meglepődve kiáltott föl.

- Honnan tudod?

- Valaki mondta, de hiszen ez mellékes. Eljössz és megbocsátasz?...

Audrey bement a fürdő-szobába, olyan szívbeli könnyűséggel, aminőt már régen nem érzett. A lelke mélyén szerette nővérét és Dora ellenségeskedése ugyancsak zokon esett neki. Most úgy érezte magát, mintha életének legnagyobb boldogtalansága szűnt volna meg. De azért nem feledkezett meg furcsa küldetéséről sem. Öltözködés közben felhasználta a szobalány jelenlétét, hogy kikérdezze a rejtelmes mr Torrington felől.

- Azt mondják róla, hogy milliomos - mondta a lány azon a kétségbeesett hangon, amellyel azok beszélnek a milliomosokról, akik nem milliomosok - de nem tudom elgondolni, mi öröme telhetik a pénzében. Soha nem megy sehova, soha nem tesz semmit, - egész nap csak ül a szobájában, olvas és füstöl. Csak este bujik ki a szobájából, - de akkor sem színházba megy, mint más tisztességes dzsentimen, csak éppen kujtorogni az utcákon. Hát bizony ez nem szórakozás. Hej, ha nekem annyi pénzem volna, majd élném én a világot! Minden áldott este elmennék a Táncpalotába és minden jó moziképet megnéznék, amit délután csak látni lehet!

- Talán nem táncol - mondta Audrey.

- Megtanulhatna - pattant vissza a lány. - Akinek annyi pénze van, az mindent megtanulhat!

- A szobájában van most?

A lány bólintott.

- Öt perccel ezelőtt, mikor bevittem a reggelijét, ott volt. Annyit meg kell hagynom, hogy igen udvarias és igen pontos ember. Tudja a miss, hogy minden áldott reggel félhatkor már fönn van? Ugy bizony, miss. Az éjszakai pincérnek kávét meg süteményt kell bevinni neki abban a korai órában! Azt mondja, esztendőkön át szokása volt félhatkor fölkelni és most már nem tud szakítani ezzel a szokásával.

- Van neki titkárja?

A lány a fejét rázta.

- Nincs neki titkárja, de még egy papagálya sincs - mondta bizonytalanul.

A délelőtti folyamán Audrey érintkezésbe lépett Stormer ügynökségével és rövid jelentést tett. Rövidebb is lehetett volna, mert tulajdonképpen semmi jelenteni valója nem volt. De az ügynökség látszólag teljesen meg volt elégedve azzal, hogy Audrey nyomon van.

- Ezek ugyan kevéssel beérik - gondolta magában Audrey.

Aznap délután három órakor Audrey kopogtatott a Curzon-streeti házon. Új szobalány bocsátotta be és Dorára jellemző volt, hogy társalgási témájául a réginek bűneit választotta.

- Tulságosan szájas volt, a látogatókat csak úgy derűre-borúra beengedte, nem is szólt nekem, hogy a házban vannak, amikor én szigorúan meghagytam neki, hogy nem vagyok otthon számukra.

Aztán észbe kapván, hogy a társalgás nem olyannak indul, amilyennek ő tervezte, megfogta Audreyt a vállánál és szeretettel az arcába nézett.

- Megbocsátottál nekem, ugy-e, virágom?

- Meg, kedvesem.

Audrey - maga sem tudta miért - ügyetlennek, félszegnek érezte magát. Mintha a levegőben valami feszültség lett volna, amelyet azonban nem tudott meghatározni. Talán Martin távolléte hozta ki a sodrából. Arra számított, hogy vele is találkozik, - a kibékülés hiányos volt az ő jelenléte nélkül. Furcsa volt az is, hogy Dora sem célzást nem tett Martin távollétére, sem egyetlen szóval ki nem mentette.

- Ülj le, kedvesem, és engedd meg, hogy jól megnézzelek. Nem sokat változtál a régi napok óta, igazán nem. Senki sem álmodná, hogy egy évvel idősebb vagy, mint én.

Audrey elképpelve pillantott föl.

- Egy évvel idősebb? - mondta.

- Éppen ezért akartalak látni. Parancsolsz teát?

- De nem értelek, Dora - mondta Audrey, hallatlanba véve a kínálást. - Én nem vagyok öregebb náladnál, én egy évvel fiatalabb vagyok.

Dora csendes mosolya egészen meggyőző volt.

- Egy évvel idősebb vagy, - kedvesem - mondta. - Szegény anya volt az oka a cserének. Valamilyen okból, amelyet mélységesen sajnálok, nem szeretett téged és ellenszenvét ugyancsak furcsa módon fejezte ki.

- Mindig úgy hallottam, hogy 1904 december elsején születtem... - kezdte Audrey.

- 1903 február 3-án - mosolygott Dora. - Nálam van a születési bizonyítványod. Meg akartam mutatni neked.

Kinyitotta íróasztala fiókját és egy kék borítékból elővette a hosszukás iratot.

- Itt van, kedves... Audrey Dorothy Bedford. Bedford volt anya első férjének neve. Elmondtam már neked, hogy anya sohasem szólított téged a neveden.

Audrey megrökönyödve vizsgálta az okiratot.

- De hiszen anya azt mondta nekem... azt mondta, hogy te vagy az idősebb - még pedig jóval idősebb. És én emlékszem rá, Dora, hogy mindig egy osztállyal magasabba jártál az iskolában, mint én. Ha az igaz, amit te mondasz, akkor az én atyám...

- Azt mondtam neked, hogy atyád a capetowni fegyházban volt, de ez nem igaz. - Dora lesütötte a szemét. - Az az én atyám volt - mondta megtörten. - Amerikai ember volt, aki Délafrikába ment és ott találkozott anyával, aki akkor egy néhány hetes gyermekkel özvegyen élt. Három hónappal később egybekeltek.

Audrey lehanyatlott egy székbe.

- Milyen furcsa! - mondta. - De hiszen én Audrey vagyok! És mindkettőnknek Dorothy lenne a nevünk? Ugy kell lennie. De - és itt reménytelenül rázta a fejét - én nem tudom elhinni, hogy idősebb vagyok náladnál.

Dora nagy lelki erőfeszítéssel gyűrte le fölgerjedő dühét, de amit mondani akart, azt félbeszakította a lány kiáltása:

- Be tudom bizonyítani, hogy én vagyok a fiatalabb! - kiáltotta Audrey diadalmasan. - Anya elmondta nekem, hol kereszteltek meg, - a rosebanki kápolnában, Délafrikában!

A hálósobában, afölött a szoba fölött, amelyben ők ketten beszélgettek, Martin Elton odanyomta fülét a padlóhoz, úgy hallgatózott. Audrey diadalmas kiáltását meghallván, elkomorodott.

Audrey Torringtonnak el kell tennie az utból. Akármilyen módon, akármilyen áron!...

*

Martin várt, míg a lány bucsuzott s mikor lépései már a lépcsőn hangzottak, fölállt és kizárta az ajtót.

Dora nevető, gondtalan hangja verődött föl hozzá, - aztán becsukódott a kapu-ajtó és Martin lement a feleségéhez.

- Nos? - kérdezte Dora, aztán meglátta a férje arcát és hátrahökkent, mintha megütötték volna.

- Martin... csak nem...?

Martin bólintása azt mondta:

- De igen!...

Egy emberélet állt közéje és a káprázatos vagyon közé, amely az ő életének álma lett.

És Martin határozott.

LII. FEJEZET.

Mr Torrington titkárja.

Mr Willitt mindig ideges volt Dan Torrington jelenlétében. De még idegesebb lett, mikor az öregember fürkésző tekintetét érezte magán.

- Megengedem, hogy Stormer az én sajátos szükségleteim közül sok mindenhez ért, de ha arról a kérdésről van szó, hogy titkárt válasszak magam mellé, akkor abban mégis csak én vagyok a legjobb ítélő-bíró, mr Willitt. Lesz olyan szíves ebben az értelemben beszélni főnökével, vagy sürgönyözni neki.

Willitt kényelmetlenül feszengett. Már a legszélén ült egy székeknek, - ha még egyet mozdul: lefordulhat a padlóra.

- Éppenséggel nem akarunk diktálni, vagy sugalmazni semmit, mr Torrington - mondta félszegen - és mr Stormer tökéletesen megérti, hogy ön minden külső segítség nélkül is egészen jól el tudja látni házi ügyeit. De ő nyomatékosan szeretné ezt az egyént alkalmazni.

- Akkor hát alkalmazza őt Stormer.

Torrington háttal ült a kandallónak, vézna lábát kinyújtva és cigarettát szítt hosszú, fekete szipkából.

- Mindenesetre alkalmazza mr Stormer, - megadom rá engedélyemet. Én, a magam részéről, nem befolyásolom.

- Nem férfiről, hanem lányról van szó - tálalta ki hirtelen Willitt.

- Akkor én semmi esetre sem alkalmazom! - csattant vissza az öreg-ember határozottan. - Egy lány csak az idegeimet zaklatná. Nem érteném meg és fele időmet azzal tölténém, hogy megbántanám, a fele időmet meg azzal, hogy a bocsánatát kérném.

Rápillantott Willitt elszomorodott arcára és elnevette magát.

- Ugy látszik, ön nagyon a szíven viseli ezt az ügyet. Ki az a lány?

- Ő az a fiatal hölgy, aki Malpasnál volt alkalmazásban.

- Ó! - Torrington megcirógatta az állát. - Szóval Shannon kívánsága? - kérdezte végül.

- Shannon nem is tud róla, - az egész mr Stormernek az eszméje. Az igazság az...

- Nos, hát ennyire már vagyunk - mondta a másik szárazon. - Essünk túl ezen a kinos folyamaton, - mondja el az igazat!

- Nálunk van most alkalmazásban, mi pedig szeretnénk valakit ön mellett arra az esetre, ha a dolgok kissé rosszul mennének.

- És önagsága egyike azoknak a tehetséges hölgyeknek, akik majd rendbehoznák a dolgokat?

- nevetett az öreg-ember. - Nem akarok tovább ellenkezni önnel. Mondja meg neki, hogy látogasson föl hozzám ma délután. Mi a neve?

- Audrey Bedford.

A név nem mondott semmit Torringtonnak.

- Három órákor legyen itt...

- E pillanatban éppen a szállóban van, nem óhajtja most fogadni?

- Ön hozta ide?

- Itt lakik - mondta Willitt. - A dolog úgy áll, mr Torrington, mi azzal biztuk meg, hogy szentelje figyelmét önnek, és ő most utasításunk értelmében működik.

Torrington vihogott és összecsapta a kezét.

- Hát így vagyunk!

Aztán elkomolyodott az arca.

- Küldje ide. Miss Bedford? Ha jól emlékszem a lányra, nem vagyok egészen bizonyos affelől, hogy nem az ő védelmével töltöttem-e eddig az egész időmet!

Willitt kisurrant a szobából és néhány perc múlva visszatért, betuszkolva a lányt. Dan Torrington végignézte Audreyt kis kalapja szélétől keskeny cipője hegyéig.

- Soha nem láttam senkit, aki kevésbbé hasonlítana detektívhez - mondta fejét rázva.

- És én soha nem éreztem magamat annak - nevetett Audrey, mikor kezét fogott vele. - Mr Willitt azt mondja, ön titkárjának óhajt.

- Mr Willitt túloz - mondta Torrington kedélyesen. - Az egyetlen dolog, amit *nem* kívánok önnek, az, hogy a titkárom legyen, de attól tartok: akaratom ellenére arra kényszerülök, hogy önt ennek az állásnak az elfogadására kérjem. Tehetséges titkár?

- Nem - vallotta meg Audrey bűnbánóan.

- Annál jobb! - Torrington mosolya átragadt rájuk is. - Nem hiszem, hogy el tudnék viselni egy tehetséges titkárt, - a hozzáértés a lehető legelviselhetlenebb képesség az ember körül. Ön semmi esetre sem fogja titokban fölbontani leveleimet és lefényképezni a tartalmukat. Ugyancsak nyugodt vagyok affelől is, hogy nyugodtan hagyhatok künn pénzt, nem fog hiányozni belőle semmi. Rendben van... Mr Willitt, beszélni akarok ezzel a hölgygel.

Torrington sajátságos rokonszenvet érzett a lány iránt abban a pillanatban, amint a szobába lépett, és ez a rokonszenv nemcsak kevésbé terhessé, hanem egyenesen kíváncsossá tette neki a találkozást.

- Kötelessége: semmi - tréfálkozott Torrington. - Hivatalos órája: akkor, amikor valóban kívánom a segítségét, - ez a pillanat pedig valószínűen soha nem fog bekövetkezni. Most már emlékszem önre: ön az a lány, aki egy esztendeje bajba került.

Az átkozott ékszer-rablás! Hát már soha nem szabad elfelejtenie azt az egy esztendőt, amelyet kimetszettek az életéből?

- Van egy nővére is, ugye-e?

- Igen, van.

Torrington összeharapta az ajkát. A fény ott táncolt pápaszemén, amint belebámult a tűzbe.

- Gonosz teremtés az!

Aztán hirtelen hozzátette:

- Bocsásson meg, ha megbántottam volna.

- Nem bántott meg, de nem hiszem, hogy a nővérem olyan gonosz volna, amilyennek az emberek képzelik - mondta Audrey nyugodtan. - A nő ugyan akkor a legboldogabb, ha nincsen története, de...

- Téved - szólt közbe az öreg-ember. - Nincs a világon nő, akinek ne volna története. A jellem: történet, és a történet: jellem. Minden esetre boldogabb volna, ha nem lenne az a története, amelyet Martin Eltonnal való házassága fűz a nevéhez. Ó, igen, én nagyon jól ismerem azt az urat, ámbar ő aligha gyanítja ezt. Ön Malpasnál dolgozott, azt mondja? Kissé különös az a dzsentlmen.

- Nagyon - mondta Audrey nyomatékkal.

- Gondolja, hogy valamikor is kézrekerítik? - kérdezte az öreg-ember rövid szünet után. - Tudja, hogy köröző-levelet adtak ki ellene?

- Nem tudtam, de sejtettem - mondta Audrey.

- Csinos férfi, nem gondolja?

- Mr Malpas? Én azt gondolom, hogy szörnyeteg!

Az öreg-ember arcán halvány mosoly derengett.

- Ó, hát azt gondolja róla, hogy szörnyeteg? - mondta vontatottan. - Hát jó, lehet, hogy az. Rendben van. Hanem a múlt éjszaka ugyancsak meg lehetett rémülve!? - Csakugyan ön volt az a lány Shannon mellett, mikor a gyémántok eltűntek?

Audrey elképpelve bámult rá az öregemberre.

- Már benne van az ujságokban? - kérdezte, és az öreg-ember megint vihogni kezdett.

- Nem, ez az én magán-ujságomban van! Láta őket, mi? Tömérek szép kis sárga kő - és mind az enyém!

Audreynek a csodálkozástól elállt a szava. Az öreg-ember olyan nyugodtan mondta ezt, ahogyan például azt mondta volna: „Ez a könyv az enyém”, vagy: „Ez az én szobám”.

Három millió font értékű csiszolatlan gyémánt!... Nagyon nehéz volt elhinni, hogy ez az ember, aki ilyen nyugodt kijelentést tett, csak úgy filozofikusan bele tudna nyugodni az elvesztésükbe.

- Igen, az enyém, vagy az enyém volt - mondta. - Mindegyiken megtalálhatja a Hallam és Coold bányatársaság pecsétjét. Említse meg ezt a tényt Shannon kapitánynak, amikor legközelebb találkozik vele, ámbár én azt hiszem, hogy ugys tudja.

- Nekem nem mondta soha.

- Shannon sok mindent nem mond el önnek, amit ő tud, és egy szép napon valakit meglepetés fog érni - mondta Torrington.

Az öreg-ember tekintete hirtelen a lány cipőjére tévedt és olyan hosszan bámulta, hogy Audrey zavarodottan hátrább huzta mindakét lábát.

És ekkor az öregember furcsa dolgot mondott.

- Nedves időben szúr egy kicsit, ugy-e?

- Igen, egy kicsit - mondta Audrey és maga is meglepődött azon, amit mondott. Aztán hebegni kezdett:

- Szúr?... Hogyan érti... honnan tudja ön ezt?

Torrington úgy nevetett, ahogyan Audrey még soha nem látott férfit nevetni. Mikor befejezte, könnyek voltak a szemében. Audrey látta az öreg-ember elpirult arcát és megbánta a kérdéseit.

- Bocsásson meg - mondta az öreg-ember - talán kellemetlen is vagyok önnek. Látta, én kíváncsi természetű ember vagyok, és érdeklődtem ön után a fegyház hivatalnokainál, - az orvos elmondott egyet-mást!

Aztán hirtelen megszokottabb mederbe terelte a beszélgetést. Oda bólintott az író-asztala felé:

- Van itt egy csomó levél, válaszoljon rájuk.

- Lesz szives megmondani: mit?

Az öreg-ember tagadóan intett a fejével.

- Semmi szükség arra. Azoknak, akik pénzt akarnak tőlem, azt felelheti: „Nem”. Azoknak, akik meg akarnak látogatni, megírhatja, hogy Párisban vagyok. Az újságoknak pedig, amelyek intervjut akarnak, mondja azt, hogy tegnap éjszaka meghaltam és a kimulásom csöndes volt.

Zsebébe nyúlt és kivett belőle egy gyűrött borítékot.

- Ez azonban külön választ igényel - mondta, de a levelet nem adta oda Audreynek.

- Irja csak: „Délametikába hajó indul a jövő szerdán. Adok önnek ötszáz fontot és megfizetem az utiköltségét. Ha becsüli az életét, elfogadja ajánlatomat.”

Audrey gyorsírással följegyezte.

- Kinek küldjem?

- Mr William Stanfordnak, Portman-tér 552. - mondta az öreg-ember, szórakozottan bámulva a mennyezetet.

LIII. FEJEZET.

Mit látott Bunny?

Mr Torringtonnak a Ritz-Carltonban levő lakosztályában voltak némely sajátságos jelenségek, amelyeket Audrey nem vett észre mindaddig, míg azon a délutánon egyedül nem maradt a társalgóban. Torrington ugyanis kiment a városba.

Minden ajtó retesszel volt elzárva. Mikor Audrey kinyitotta az egyik ablakot, hogy jobban szemlélhesse azt a tüzet, amely egyik szemközt levő épület legfelső emeletén tört ki, legnagyobb meglepetésére az ajtók föltárultak és három férfi rontott be nagy sietve.

Egyikükről tudta, hogy Stormer ügynöke. A másik kettő idegen volt.

- Sajnálom, hogy megijesztettük, miss - mondta az ügynök. - Figyelmeztetnünk kellett volna, hogy soha ne nyissa ki az ablakot.

- Mi történt? - kérdezte Audrey. - Mit hibáztam?

- Majd elmondom később - mondta az ügynök, gondosan becsukva az ablakot.

Mikor a másik kettő elment, újra megszólalt:

- Hozzányult egy riasztó-készülékhez. Igaz, hogy nem láthatta, mert csak akkor indította meg, amikor az ablak-kilincset lenyomta. Nincs itt semmi szükség az ablak-nyitásra, - a szobának külön rendszerű szellőztetője van.

- Betörő-riasztó volt? - álmélkodott Audrey. - Nem is sejtettem, hogy valami efféle bolondságot követek el.

- Minden ablakon van egy. Este pedig minden ajtón is van. Mutatok önnek valamit.

Még a legzárkózottabb, leghajthatatlanabb magán-detektiv is közlékeny lesz egy szép lány jelenlétében. Stormer embere bevitte Audreyt mr Torrington hálósobájába, egy csinosan berendezett szobába, amelyben föltűnően kevés volt a butorzat. Kettős ágy volt benne, két párna-rakással.

- Itt szokott aludni ezen az oldalon és szerencsére igen nyugodt alvó. Ha véletlenül erre a párnára tenné a fejét...

Odamutatott a másik rakás párnára és gyöngéden fölemelte a párnát. Az egyik sarokból a másikba cérnavékony drót futott, amely az ágy alatt tűnt el.

- A párna legcsekélyebb nyomására berontanának az éjszakai őrszemek.

- De mr Willitt nem mondta el nekem, hogy mások is őrzik mr Torringtont, nemcsak én - mondta Audrey kissé bántódottan, aztán elnevette magát, mikor eszébe jutott, hogy milyen keveset érne mr Torringtonnak az ő segítsége veszedelem idején.

- Komoly veszedelem fenyegeti mr Torringtont? - kérdezte.

- Bizony - mondta a másik bizonytalanul - az ember sohasem tudhatja.

Még azon a délutánon tudott időt szakítani magának, hogy sietve megírjon egy levelet Dorának, akit meglehetősen feszült hangulatban hagyott magára. Utóvégre a történetek után igazán képtelen dolog volt a kor kérdésén civakodni. Amilyen különös teremtés volt az édesanyjuk, semmi lehetetlenség nem volt abban, hogy minden áron a fiatalabbat akarta megtenni idősebbnek. Ezen ugyan igazán nem volna érdemes civakodni. Leült és a következő levelet írta nővérének:

Kedves Dora, - azt hiszem, mindketten kissé csacsik voltunk. Én Dorothy vagyok, vagy amint neked tetszik, te pedig az én hugom vagy! Minden esetre annyi érdeklődéssel vagyok irántad, mint ahogyan illik is a család fejéhez! Nagyon rövidesen meglátogatlak.

Alája írta: „Dorothy”...

Dora az esti postával megkapta. Éppen ebédnél ült. Minden megjegyzés nélkül áttolta a férje elé.

- Több intelligenciája van, mint neked, barátom - mondta Martin, mikor elolvasta és letette. - Bolondság volt tőled, hogy kapustól rohantál rája. Lassankint kellett volna belecsöpögtetned a gondolatot, vagy pedig...

- Mindegy, úgy sem fogok boldogulni a dologgal - mondta Dora kurtán. - Ha vizsgálatra kerül a sor, a születés be van jegyezve Rosebankben. Csak egy kábel-sürgönybe kerül bebizonyítani, hogy Audrey mondott igazat.

Martin rászögezte fürkésző tekintetét és Dora úgy megzavarodott tőle, hogy hirtelen fölkel az asztaltól.

- Ne menj el - mondta Martin. - Megmutassam neked az idei követel-tartozik mérlegemet? Elképedsz, ha meglátod. Itt van egy levél, nyilván érdekelni fog.

Kivette a zsebéből és odadobta az asztalra úgy, hogy Dora elérhette.

- A banktól?

Dora sietve kinyitotta és az arca megnyult.

- De hát én nem gondoltam, hogy ennyire vagy már, Bunny - mondta. - Azt gondoltam, hogy tőkéd van.

- Volt. De a tartozásaim alaposan megcsökkentették. Nagyon szorult helyzetben vagyunk. Megengedem, hogy álltam én már rosszabbul is, - de akkor még nem voltam úgy elpuhulva, mint most. Jobban birtam a hajrát, az újra-kezdést. Mostanában már meghiggadtam egy kissé, és nincs kedvem hajszáknak indulni. Ez a levél nem akar egyebet, csak jobban följazani a kedvedet. Audreynek el kell tűnnie.

- Hova? - kérdezte Dora elfuladt lélekzettel.

- Még nem tudom. Valahova félredugjuk addig, amíg el nem intézted a dolgot.

- De ha Audrey eltűnik és én előlépek a követeléssel, nyomban tudják, hogy valami nincs rendjén. Csak nem gondolod, hogy Shannon ostoba fickó, vagy igen?

- Shannon! - mondta Martin fitymálóan. - Vele ugyan keveset törődöm. Én Slick Smithre gondolok és arra, hogy mennyi pénzembe fog kerülni.

- Én ugyan vele sem törödném sokat.

- Ne-e-em? Te lehet, hogy nem törödnél vele. De én igen. Nemcsak hogy összeköttetésben van Audreyvel és mindent tud és mindent sejt, amit én őrá, már mint Smithről gondolok. Emlékszel arra az estére, amikor én Lacy Marshaltra vadásztam? Gondolom, hogy emlékszel! Nos, kevés olyan fal van, amelyet én meg nem tudok mászni és fölmentem Malpas házának a tetejére, a szomszédban, mielőtt még odalenn megkezdődött volna a láрма.

- Marshalt meggyilkolását érted?

Martin bólintott.

- Néhány perccel azelőtt jártam ott és Shannonnak igaza volt, mikor azt mondta, hogy csak a rendőrszoba órája mentette meg a nyakamat. A háztető legvégén, Marshalt háza felől, egy

detektív örködött. Nem látott engem és nem látta azt az embert, aki fölkapaszkodott a kötélre, kinyitotta Malpas háztetején a padlás-ablakot és beugrott. Én láttam. Én tudtam, hogy baj lesz és sietve eltávoztam.

- Láttad azt, aki bemászott a padlás-ablakon? Akkor láttad a gyilkost! - rebegte Dora.

- Láttam én többet is annál - bólintott a férfi. - Mikor a padlás-ablakon át leugrott a kis raktárszobába, gyertyát gyújtott és a zsebéből elővett egy fél-parókát, egy hamis orrot és egy hamis állat. Mikor ezeket fejére erősítette, a tulajdon édesanyja sem gondolta volna másnak, mint Malpasnak.

- Malpas! - rémüldözött Dora. - És ki volt az az ember?

- Slick Smith! - hangzott a felelet.

LIV. FEJEZET.

A sárga keztyű.

Steel őrmester Shannon hívására megjelent Shannon hivatalában. A kapitány éppen egy hosszadalmas kábel-sürgöny olvasásába merült. A Western Union címéből, amelyre ráismert, azt következtette, hogy a sürgöny Amerikából érkezett és várta, hogy főnöke majd megismergeti a tartalmával. A kábel-sürgönynek azonban nyilván nem volt köze az ügghöz, mert Dick fölfordította a papírlapokat és hozzáfogott ahhoz, ami miatt Steelt hívatta.

- Vigyen magával egy ügyes embert és menjen el a Portman-tér 551-be. Valószínűen ki-
kapcsolva találja majd a villany-áramot. Azt akarom, hogy ott várakozzék és őrizze ellen a
Malpas bálványának elvitelét. Amint a bálványt elvitték, zárja be a házat és tegyen nekem
jelentést.

- Elviszik a bálványt? - kérdezte Steel meglepetve.

Dick bólintott.

- Megegyeztem a szállító-vállalattal, hogy félnégykor egy teherkocsi ott lesz a ház előtt husz
emberrel. Várja meg, amíg ezek bemennek, nézze végig a rakodást és kísérje a bálványt a
Scotland Yardba. Megmondtam a vállalatnak, hogy takarják le a szobrot, mert másképp fél
London utána ballag a teherkocsinak, abban a hiszemben, hogy kiállítást rendezünk. Mindent
előkészítettem a bálvány méltó fogadtatására a Yardban. Két mérnökünk a lehető legalapo-
sabb vizsgálat alá veti majd és azt hiszem, ezzel világosság fog derülni Malpasra és módsze-
reire, és - Steel!...

Az őrmester visszafordult.

- Beszéltem ma Lacy Marshalt egyik szolgálójával. Hetet-havat összehordott, csupa haszon-
talan semmiséget, de egy érdekes dolgot mégis kikottyantott. Marshalt csakugyan félt a szom-
szédjától. Én azt gondoltam eddig, hogy az egész szóbeszéd és Stormer embereinek őrsege
tisztára mese volt. Most már látom, hogy nem volt az. Egyik napon annak a nőnek szemet
kellett vinnie Marshalt dolgozó-szobájába. Éppen akkor ért a szobába, amikor a fal tulsó
feléről három kopogás hallatszott. Emlékszik, elmondtam, hogy miss Bedford ugyanazt a
jelzést hallotta. Marshalt és Tonger együtt voltak és a kopogás annyira megrémítette
Marshaltot, hogy reszketett, mint a kocsonya. Ezt mondta a szolgáló, de én megengedem,
hogy jókora adag tulzás is van benne. Nem tudom, van-e önnek valamiféle kész elmélete az
ügyről, - de ne feledje el, hogy Marshalt és Tonger együtt voltak, mikor a három kopogás
hallatszott. És hogy Marshalt betegre ijedt.

Steel elgondolkozott az új értesülésen.

- Nem látom, mennyivel bővitené ez ismereteinket, uram - mondta.

Dick Shannonnak kifehérlött a foga, amint mosolygott.

- Az én ismereteimet alaposan kibővíti. Mert fölvilágosít arról, hogy ki volt az a kétarcu gazember odaát a tulsó oldalon! De most már menjen csak.

Félórával később Steel őrmester egy ügyes emberével fölfelé lépdelt az 551-es ház lépcsőjén, kizárta a kapu-ajtót és bement. A hallban lámpa világított, a tágas szobában pedig látszólag semmi sem változott, kivéve annyit, hogy valaki leeresztette a függönyt a bálvány előtt.

- Huzza el ezeket az ablak-függönyöket - mondta Steel. - Hadd legyen már egy kis természetes világosság is ebben a szobában.

Eloltotta a lámpákat. A nappali világosságnál Malpas szobája még gyászosabb volt, mint a villanyfénynél.

- Nem tudom, miért kívánja főnökünk, hogy itt örködjünk a hurcolkodásnál - dünnyögött Steel.

- Az embereink beszéltek erről a históriáról - mondta a másik - és ugyancsak örülnek, hogy Shannon kapitány visszarendelte őket innen.

Steel az órájára nézett.

- A vállalat emberei félóra múlva itt lesznek, aztán majd meglátjuk, hogyan fest ez a vén bálvány a Fekete Muzeumban.

- Elviszik? Arról van szó, őrmester?

- Arról - mondta Steel, hanyagul lapozgatva abban a könyvben, amelyet olyankor szokott olvasni, amikor el volt foglalta.

A rendőr odaballagott a szobához és kíváncsian vizsgálta.

- Lesz mit megmozgatni nekik - mondta. - Ugy látszik, egy darabból van öntve és nyomhat legalább egy tonnát. Csodálom, hogy a padló elbirja.

- A padló nem is bírná, hanem a fal ki van építve alatta. Shannon kapitány gödröt vájt benne, hogy nincs-e ott valami rejtett gépezet, de bizony nincs.

- Ki viteti el?

- A Builders szállító-vállalat - mondta Steel. - Kipeckelte odalenn az ajtót? - kérdezte szinlelt közömbösséggel. A hely kezdte bántani az idegeit.

Félóra elmúlt és a vállalkozóknak még hírük sem volt. Steel fölvette a telefonkagylót, de hiába ütögette a készüléket: a készülék ismerős bűgása elmaradt.

- A telefon megdőglött. Csak nem rendelte el valaki, hogy kikapcsolják?

Idegesen pillantott az ajtó felé. Pillanatnyi sugallatnak engedve, odament és egy széket tett elébe, úgy hogy az ajtónak lehetetlen volt becsukódnia. Az égen elhalványodott a világosság és Steel újra föl akarta csavarni a villanyt, - de hiába.

- Ugy gondolom, menjünk, - mondta Steel - de ne nyuljon ahhoz a székhöz!

Ő maga átugrott rajta és úgy sietett lefelé a lépcsőn, ahogyan még gyermek-kora óta soha. A kapu-ajtó még mindig ki volt peckelve. Amint ott állt, hallotta, hogy a felső ajtó becsukódik.

- Miért volt az a nagy sietség? - kérdezte a rendőr, amikor kijött utána a házból.

- Nem volt még itt soha szolgálatban?

- Nem. Nem emlékszem rá. Az embereink nagy lármát csaptak vele, pedig igen könnyű mesterségnek látom.

- Lehet - csattant föl Steel. - És könnyűnek látná mindenki, aki nem érti. Menjen az Orchard-streeti telefon-állomásra és kérdezze meg a szállítótól: meddig várjunk még?

Ő maga föl-alá sétált a kövezeten, félszemét mindig a nyitott kapu-ajtón tartva, sérületlen kezét pedig revolverén, a zsebében.

Járkálás közben jobbról is, balról is eltávolodott néhány méternyire a kaputól. Egyik fordulónál észrevette, hogy egy sárga kéz nyul ki a kapuajtó mögül és megfogja a vasrudat, - egy emberi kéz, hus és vér emberé, már pedig embertől Steel még soha nem ijedt meg.

Előrántotta revolverét, fölrohant a lépcsőn, - de mire fölért, a vasrud eltűnt, a kapuajtó kezdett becsukódni. Már csak tenyérnyi volt az ajtóköz, mikor Steel nekivetette magát a sötét ajtó-táblának és egy másodpercig tartotta is. Valaki belülről teljes sullyal ránehezedett és az ajtó becsukódott. Steel kimerülten, lihegve, a fekete ajtónak neki-könyökölve állt ott és mikor körülnézett, látta, hogy a rendőr sietve visszajön.

- Beszéltem a vállalattal, - azt mondják, maga Shannon kapitány vonta vissza a megrendelést ma délután.

- Hogyne, persze... - mondta Steel keserűen. Fölnézett a puszta ablak-üvegekre. - Majd ha visszaérünk Shannon kapitányhoz, azt fogjuk hallani, hogy ő nem rendelkezett. Jó ötlet volt tőlem az a székkal... menjen és telefonáljon neki, - azaz hogy nem, majd inkább én.

Nyomban kapott összeköttetést és Shannon érdeklődve hallgatta.

- Nem, - én nem rendelkeztem. Most már hagyja a dolgot ma este, Steel. Holnap majd ki-nyitom a házat és majd lát egyet-mást történni. Menjen, őrizze a ház tulsó felét és figyelje, mi történik?

Shannon lecsöngetett, aztán újra fölvette a kagylót.

- Kérem a villany-műveket - mondta. - Mikor végre megkapta, így szólt: - Shannon kapitány a rendőr-főnökségről. Szeretném, ha holnap délután négy órától kezdve minden elektromos áram ki lenne kapcsolva a Portman-tér 551-ben. Pontosan a jelzett időben, - megtehetik anélkül, hogy belépnének a házba...? Jó!

Közben pedig Steel, aki kifujta már a mérgét, ott sétált emberével Malpas házának hátsó frontján. Vagy hat-hét méternyire lehettek a hátsó kaputól, mikor a kapun jól öltözött férfi sétált ki, sima malakka-sétapálcát forgatva kezében.

- Slick Smith! - hebegte Steel. - És sárga keztyű van a kezén!

LV. FEJEZET.

A betörő.

Mr Slick Smith arra a rossz szokásra adta magát, hogy délutáni látogatásokat is tett. Ez az új gyöngesége meglopta alvása idejét, mert arra kényszerítette, hogy szokatlanul korán keljen, - néha már déltájban.

A rendőrség úgy ismerte, mint kitanult szálló- és lakás-tolvajt, pedig a valóságban mr Smith sokkal többre vitte, hogysem ilyen szűk határok közé szorítkozott volna. Mit sem sejtve arról a föltünésről, amelyet sárga keztyűjével keltett, London nyugati része felé kószált, a forgal-

mas Edgware Roadra, onnan északra fordult és nagy-kényelmesen Maida Valebe ballagott. Ezen a pompás térségen uri lakások csoportosulnak, akárhány közülök a lehető legelőkelőbb és olyan drága, hogy csak a leggazdagabb pénzember hallhatja a bérüket ájulás veszedelme nélkül. Voltak aztán azon a tájon olyanok is, amelyeket még napi munkájukból élő emberek is megfizethettek, de ebben a pillanatban Slick Smithet nem érdekelték ezek a lakások.

A Greville Mansions széles kocsu-utjára tért le a gyalog-járóról. Ezt a tekintélyes ház-csoportot olyan családok lakták, amelyek megengedhették maguknak azt a fényűzést is, hogy az esztendő nagyobb részében másutt lakjanak. Más szóval, az ilyen greville-mansionsbeli lakással vele járt a vidéki villa is és az ottani lakásoknak jó egyharmad részét évközben alig lakta valaki.

Két bejárata is volt a palotának, mindegyik mögött a felvonógép sárgaréz rácsozata, - a felvonóknál egy-egy libériás inas állt. Egyik ilyen csöndes kapualjba fordult be Slick. A falak berzsenyfa-kockákkal voltak burkolva, a kapus szobája ragyogott a tisztaságtól, a kőpadlózat végig szőnyeggel borítva. Slick benyitott a kapushoz.

- Mr Hillel szeretnék beszélni - mondotta nyájasan.

- Mr Hill vidéken van. Lakás dolgában méltóztatik?

- Igen - felelte Slick. - Lady Kilfern lakása, ugy tudom, kiadó?

- Ugy méltóztatik érteni, hogy bérelhető. Butorozottan bérelhető. Az ügynökségtől méltóztatik?

A sárga keztyű belemélyedt a remekbe szabott télikabátba és két ujjá egy kék papírszeletet halászott elő. A házmester elolvasta.

- Rendben van, uram. Parancs lady Kilfern lakásának megvizsgálására. Lesz szíves velem fáradni?

Fölvitte a második emeletre, kizárt egy hatalmas ajtót és bevezette a lady lakásába. Slick csak végigfutott tekintetével a letakart butorzonon, aztán sötéten a fejét rázta.

- Attól tartok, ez a ház-csoport homlokzata. Igen? Én úgy értettem, hogy a hátsó frontja. Rossz alvó vagyok és az utcai lárma nagyon zavar.

- A hátsó fronton nincs bérelhető lakás, uram.

- Ki lakik ott?

A lépcső-korlátnál álltak, és Slick a felvonó rácsozata mögött levő ajtóra mutatott. A házmester megmondta a bérlő nevét - egy ügyvédet, - Slick pedig kényelmesen odaballagott ahhoz a tágas ablakhoz, amely a ház hátsó frontjára nézett.

- Ez pompásan megfelelne nekem - mondta. - Tűz-létrája is van. Én pedig irtózom a tüztől.

Kihajolt az ablakon és szemügyre vette az udvart odalenn. Többet is látott, nemcsak az udvart: észrevette, hogy a 9. számú ajtón biztonsági zár van és hogy a tűzlétrán át egy ember éppen elérheti azt az ablakot, amely nyilván a 9. számú lakás elő-szobájának az ablaka.

- Szeretném látni valamelyik ilyen hátsó lakást, de úgy sejtem, hogy ez lehetetlen - mondta Slick Smith komoran.

- Ugy van, uram. Van ugyan főkulcsom tűz vagy más veszedelem esetére, de szigorúan megtiltották a használatát.

- Főkulcs? - Mr Smith kellemetesen lepődött meg. - Milyen az a főkulcs?

A kapus azzal az önelégültséggel, amellyel korlátolt eszű emberek szokták elmagyarázni azt, amiről úgy látják, hogy másnak ujdonság, pedig nekik rég ismert dolog, mondotta:

- Ez a főkulcs - és nagy-nehezen előszedte a mellénye zsebéből.

Slick a kezébe vette és érdeklődve vizsgálgatta.

- Milyen csodálatos! - mondta. - Egészen olyan, mint akármelyik más kulcs. Milyen rendszerű?

Slick mereven a kapus szemébe nézett.

- Azt bizony nem tudom, uram - mondta a kapus komolyan, sőt tiszteletteljesen.

Visszatette a kulcsot a zsebébe. Abban a pillanatban megszólalt a felvonó-gép csengője.

- Megbocsát, uram... - kezdte, de Smith megfogta a karját.

- Visszajöhet még? Szeretném megtudni a véleményét a háznak erről a frontjáról - mondta Smith aggodalmasan.

- Egy perc múlva itt leszek, uram.

Mikor visszatért, egy szekér-szállítmányra való embert tévén le egyik felsőbb emeleten, - Smith ott állt még, mélyen elgondolkozva, azon a helyen, ahol az imént.

- Amint mondani akartam, az ilyen kulcsok...

A kapus belenyúlt a zsebébe és az arcán megrökönyödés látszott.

- Elvesztettem! - rebegte. - Pedig visszatettem, ugyebár?

- Föltétlenül. De hiszen ott van!

A szőnyegre mutatott, a kapus lába elé.

- Inkább egy vagyont elvesztenék, mint ezt - mondta a kapus megkönnyebbülve és a csengő ismét alacsonyabb régiókba szólitotta. - Tessék fölfáradni és megnézni a padlást, uram. Szép kilátás van onnan. Majd fölviszem önt.

- Fölmegek én magam is - mondta Slick Smith.

Megvárta, amíg a felvonó eltűnt a szeme elől és három ugrással ott termett a 9. számú ajtónál. Szeliden benyomta és az ajtó engedett, amit Smith el is várt, mert a kapus első távolléte alatt kizárta az ajtót, visszahelyezte a biztonsági zárat és újra becsukta az ajtót. Most aztán kiütötte a biztonsági zárat és gyorsan bejárta a szobákat.

A lakás csinosan volt butorozva és a dugaszdag ügyvédnek nyilván volt némi művészi ízlése, mert a szűk ebédlőben függő festmények közt két igazi nagymesteré is akadt. De Slick Smith nem a festményekkel törődött. Sokkal könnyebben hordozható értékek után szimatolódott és a háló-szobában öt perc alatt a lehető legtudományosabb vizsgálatot végezte, amelynek eredményeképp néhány apróbb tárgyat csusztatott kabátja bő zsebébe. Ennek végeztével újabb körszemlére indult.

Különösen érdekelte a konyha és az éléskamra. Megállapította a kenyérről, hogy friss, - meg-szagolta a vaját, - megvizsgálta a konyha-asztalon álló bádogkannát, amelyben tej volt, - és végül, mintha meg lett volna elégedve, hogy nem talált semmit, amit érdemes lett volna megenni, kisurrant az előszobába és az ajtóban hallgatózott. A felvonó-gép zörgése ütötte meg fülét. Fölemelte a levélszekrény tetejét és belepillantott. A következő pillanatban künn volt, becsukta az ajtót és a hallban volt, mikor a kapus lejött.

- Ó, hát itt van, uram! Azon tűnődtem, hogy hova lehetett.

- Elhatároztam, hogy kibérlem a lady lakását - mondta Smith - de azt hiszem, az üzletnek ez a része már nem önre tartozik?

- Nem, uram, nem - hagyta helyben a házmaster. - Köszönöm szépen, uram.

Zsebre tette a bőséges borravalót, amelyet Smith a kezébe csusztatott. A sárga-keztűs férfi pedig kísért, kevéssel odébb bérautóba ült és egy Soho-negyedbeli címet mondott a vezetőnek.

Kiszállván a bérautóból, egy mellék-utcába fordult és egy kisebb ékszer-üzlet kirakata előtt megállt. Jobbra-balra nézegetett és mikor meggyőződött róla, hogy senki sem követi, bement a sötét bolt-helyiségbe. Egy kerek-sipkás emberke tett-vett a függöny mögött.

- Mennyit ér ez? - kérdezte Slick Smith és egy gyűrűt adott oda az ékszerésznek.

- Ha ötöt adnék érte, megrabolnám önmagam.

- Ha ötöt ajánlana érte, leütném - felelte Smith kedélyesen.

Ekkor megnyílt a boltajtó és egy szögletes-vállu férfi lépett be.

- Hallo, Smith! Hogy megy az üzlet?

Smith mosolyogva nézett a Scotland Yard emberére.

- Csakugy adogatunk-veszegetünk? - kérdezte a rendőr jókedvűen.

- Ugy látom, fölszimatolt engem.

- Már hogy gondolhat ilyet! - mondta a másik megütközve. - Hadd látom egy pillanatra azt a gyűrűt.

- Nem vettem meg, nem vettem meg! - tiltakozott a kis ékszerész. - Fölajánlotta, de én azt mondtam, hogy vigye odább!

- Honnan szerezte ezt, Smith?

- Ajándékba kaptam Rachel néném-től - mondta Mr Smith derűsen. - Igen, az én saját gyűrűm és Shannon kapitány nagyon fog örülni, hogy ezt szintén megállapíthatja.

- Shannon? - kérdezte a másik elképpelve.

- De mennyire - mondta Slick. - Jöjjön és keressük föl. De én fölmentem önt a fáradságtól. Nézze meg a gyűrű belső felét, jó?

A detektív a világosság felé vitte a gyűrűt és elolvasta a vésetét:

„*Slicknek - Rachel néni.*”

- Rendben van, meg vagyok...

- És ha nem lenne, majd később lenne, - azonfölül pedig én nem is akartam tuladni rajta. Én mindössze, - ez a tényállás, kedves fiam, - mondta Smith lekötőző őszinteséggel - észrevettem önt, mikor kiszálltam a bérautóból, és éreztem, hogy egy kis eleveiséget kell már hoznom szürke, egyhangu életébe. Ha értene a mesterségéhez, akkor föl tartóztatta volna a bérautót, hogy megtudja, hol vett föl engem. De sajnos, nem tette meg. Kívánja, hogy elmenjek önnel Shannonhoz?

A detektív komoly arccal fordult feléje.

- Majd a napokban - fenyegetőzött.

- Pompás cím egy dalhoz, - csodálom, hogy meg nem írja! - mondta Slick és füttyűrészve sétált haza Bloomsburybe.

Otthon aztán eszébe ötlött, hogy milyen bolondságot is követett el. Ha az a szigorú detektív letartóztatta és megmotozta volna... Slick Smithnek ludbőrzött a háta erre a gondolatra.

LVI. FEJEZET.

Az emeltyü.

Az olyan különleges munkával foglalatostkodó ember, mint amilyenel mr Martin Elton foglalatostkodott, évek során szükségszerűen összehalmoz dokumentumokat, amelyeket biztos helyen kell tartania, hogy senki kíváncsinak a figyelmét föl ne kelthesse. Mert az efféle holmit nem lehet kockázat nélkül megsemmisíteni, vagy veszedelem nélkül szem előtt hagyni.

Martin adatok dolgában javarészt agyának galamb-ducára hagyatkozott, és ebben a tekintetben szerencsés volt, mert emlékező-tehetsége ama rendkívüliek közé tartozott, amelyek soha nem feledkeznek meg a legapróbb részletekről sem. A sürgős elintézésre váró problémák, a szükséges kellékek és teendők dolgában emlékezett egy négy-oldalas emlékiratra, amelyet Big Bill Stanford állított össze a maga tiszta kézírásával.

Stanford afféle papir-stratégus volt. A régi jó időkben abban lelte örömét, hogy minden tervezett csinynek a lehetőségeit az utolsó szegig kidolgozta. A legtöbb ilyen tervezetet idővel megsemmisítette, de volt egy, amely annak idején annyira megtetszett Martinnak, hogy félretette, - egy részt mint érdekességet, más részt pedig a jövőre való számításból. Az effajta papirokat, egyéb bizalmas anyaggal együtt, biztonsági szekrényében őrizte. Ezen a délutánon Martin meglátogatta a régi idők emlékeinek kriptáját és félóra hosszat vizsgálta őket és sokat megsemmisített közölök, aminek már nem látta tovább semmi értékét sem. Mikor kijött, kabátja zsebében négy egyszerű papírlap volt, amelyeket kiválóan alkalmas emeltyünek érzett arra, hogy Bill Stanfordot a maga észjárására kényszerítse.

Mikor hazaért, küldönccel üzenetet küldött Stanfordnak, - és félórával később megszólalt a telefonja. Stanford hangjából nyomban észrevette, hogy a barátja ugyancsak boszus.

- Lásd be Martin, hogy nem szaladhatok mint a pudli-kutya utánad, valahányszor csak üzensz. Mit akarsz megint?

- Beszélni akarok veled. Nagyon fontos dologban.

Stanford valami affélét dörmögött:

- Okosabb lenne, ha ma este idejönnél hozzám.

- Okosabb lesz, ha ilyesmit nem teszek - mondta Martin. - Utasításaidat most is tőlem veszed, mint rendesen, akár Marshalt megbízottja vagy, akár nem. Szükségem van rád öt óra előtt.

- Már meg mi az? - Stanford hangja éles és gyanakodó volt. - Megmondtam, hogy nem érek rá semmire.

- Jöjj ide és itt mondd el ezt nekem - felelte Elton és hangjában volt valami a régi türelmetlenségből. - Ne a dróton át mondd, amikor London szorgalmasainak a fele kihallgathat. Talán csak nem tételezed föl, hogy üzennék érted, ha nem volna sürgős?

Hosszu szünet következett a drót másik végén, - aztán Stanford békésebb hangot pendített meg.

- Rendben van, elmegyek. De olyasmit ne gondolj, hogy annyira jutottam volna, hogy parancsokat lennék kénytelen elfogadni tőled, Elton. Neked meg lenne a jogod...

Martin Elton egyszerűen elvágta a beszélgetést. Sokkal jobban ismerte a maga emberét, hogysem telefonon vitába bocsátkozott volna vele.

Néhány perccel öt óra után Stanford megérkezett. Hideg hangulatban. Martin a pamlagon hevert - ez volt a kedvenc szokása - és mikor Stanford berontott a szobába, egy könyvből pillantott föl.

- Mi a pokol-ördögöt üzenetsz utánam, mintha kuli lennék, Elton? Nagyon beléd állt a mersz...

- Csukd be az ajtót - mondta Martin. - Kissé tulhangos ember vagy, barátom. Ha el akarod mondani bánataidat az egész Curzon-Streetnek, adok neked mosdót.

- Azt gondolod, egyéb dolgom sincs, mint utánad nyargalászni?

Stanford sápadt volt a dühtől. Benne is megvolt ez a tulajdonság, amely sajátosságuk a bűnözőknek és amelytől a sokkal törvény-tisztelőbb emberek sem egészen mentek: a mérhetetlen hiuság, amely könnyen megsértődött, mihelyt tulajdon méltóságát látta fenyegetve. Martin leintette.

- Nincs értelme a civakodásnak - mondta. - A dolog komoly, másképp nem üzentem volna érted!

Fölkelt, elővett egy szivart és rágyújtott. Átnyújtotta a skatulyát Stanfordnak, aki rossz kedvűen, de elfogadta.

Aztán elhajította Martin a bombát.

- Audrey Bedford beszegődött Stormerhez, és az a gyermek gyors munkás.

- Audrey? Feleséged hugát gondolod?

Martin bólintott.

- Beszegődött Stormerhez? Bánom is én! Az ilyen emberek nem számítanak nekem - és neked sem. És ha csak azért hoztál ide a Portman-térről, ha ezért hagyattad félbe a dolgaimat, akkor igazán csak az időmet pocskoltad!

- Mondom neked: az a lány gyors munkás - mondta Elton vontatottan - és hozzá ügyes munkás is, Stanford. Bizonyára nem felejtetted még el, hogy tizenkét hónapot töltött Hollowayben, mert olyan holmit találtak nála, amelyet te loptál...

- Ne mondd, hogy „te loptál”, mondd csak úgy, hogy „mi loptunk” - mondta Stanford mérgesen.

- Igaz, ne legyünk szőrszál-hasogatók - hagyta helyben Martin. - A lány kitöltötte az időt. Mit gondolsz, milyen érzéssel gondol vissza erre, - mi? Ugy sejtem, neked is keserű lenne a szád íze, ha a holdnak tizenkét körfordulását börtönben kellett volna megérned olyan bűnért, amelyet nem követtél el?

Stanford gyanakodva nézte Martint.

- No, és aztán? - kérdezte, mikor a másik elhallgatott. - Gondolom, hogy keserűen érez, de most már új mesterséghez jutott és jól megy a dolga. Mit gondolsz, miért fogadták föl Stormerék?

- Mondom neked: azért, mert elment hozzájuk, elmondott nekik mindent, amit a rablásról tud, és ők fölfogadták, hogy bizonyítékokat gyűjtsön. Ne feledd el, hogy Stormerék csaknem minden londoni követségnek dolgoznak.

William Stanford kicsinylően nevetett.

- Rendben van, gyűjtsön össze minden bizonyítékot, amit csak összegyűjthet én rólam - mondta. - Akár egy egész muzeumot összehordhat, én nem törődöm vele. Ez volt az egész?

- Nem éppen - mondta Martin. - Emlékszel, hogy annak idején egész kis hadi-tervet dolgoztál ki a finlandi királynő ügyében? Emlékszel, mennyire feljegyeztél minden lehetőséget, - még annak a helynek a tervrajzát is megrajzoltad, ahol a parkban a megrohanásnak történnie kellett, részletes utasításokkal a kézre-kerítés tekintetében?

- Emlékszem, - mondta Stanford némi gondolkodás után - de azt megsemmisítettük.
- Nem semmisítettük meg - felelte Martin hidegen. - Olyan tökéletes munka volt, hogy én, elég ostoba módon, eltettem. Audrey két nappal ezelőtt itt járt, - olyankor jött, mikor sem Dora nem volt itthon, sem én, és fölment Dora szobájába, hogy megigazítsa a haját. Dora az én biztonsági szekrényem kulcsát magánál tartja az író-asztalában.

Stanford élesen ránézett.

- És? - kérdezte.

- Ma ki akartam venni a szekrényből a pénzemet, amelyet ott tartottam. A pénzt megtaláltam, de a papírjaim mind eltűntek.

Stanford elfehéredett.

- Azt akarod mondani, hogy az én kis tervrajzom is eltűnt?

Martin lassu mozdulattal bólintott.

- Ezt akartam mondani - felelte. - Most már azért ne röpjölj a levegőbe - mondta, látván, hogy Stanfordnak arcába szökik a vér és szemében tehetetlen düh szikrázik. - Tudom, hogy bolondság volt tőlem eltenni a tervrajzot, nyomban meg kellett volna semmisíteni, különösen azért, mert - ha jól emlékszem - nevéket is irtál bele. Én éppugy benne vagyok ebben a csapdában, mint te, - sőt még jobban, mert a lány Dorára és rám haragszik, rád nem.

Stanford idegesen karba fonta kezét.

- Engem ugyan elintéztél, te disznó! - kiáltotta dühösen. - Eltenni egy olyan bizonyítékot!

- Ki írta rá a nevéket arra a papírra? Ha azok a nevek ott nincsenek, semmi bajod - szakította félbe Martin. - A hibát te követted el. Nem akarom azt állítani, hogy az én eljárásom helyes volt, de ha tárgyalásra kerül a sor és a bíróság azt mondja, hogy az a papír elégséges bizonyíték ellened, Stanford, akkor a magad ügyessége lesz az oka ennek a meggyőződésnek.

Stanford a vállát vonogatta. Látszólagos keménysége és nagyhangu volta mögött meglehetősen gyámoltalanság lakozott és Martin nagyon jól tudta ezt.

- Mit akarsz tőlem? - kérdezte Stanford és félóra hosszat tanácskoztak eszközökről és módokról.

LVII. FEJEZET.

Audrey ebédre megy.

Ma este nem lesz szüksége Audrey szolgálataira, - Mr Torrington nem tágitott ebben a kérdésben és meglehetősen nyomatékos hangon mondotta meg.

- Ha valami színházi előadásra vagy ebédre eligérkezett, vagy valami varrómunkája akad, rendelkezék nyugodtan az idővel, amennyire csak szüksége van.

- Talán kimegy ma este, mr Torrington? - kezdte Audrey, de nyomban mentegetőzött is. - Ezt nem lett volna szabad kérdezniem öntől és igazán nem is mint műkedvelő detektív kérdeztem, hanem tisztán... Itt elakadt, mert belátta, hogy ugysem akad rá a pontos kifejezésre.

- Tisztán barátságból? - segítette ki Torrington, és Audrey bólintott.

- Gondoltam. Nem, gyermekem, én ma este itthon maradok. - Az órára nézett, amely a kandalló párkányán volt. - Ebéd után fontos találkozásom lesz.

Torrington kinyitotta előtte az ajtót és Audrey kiment. A lány örült, hogy teljesen szabadon rendelkezhetik az idejével, mert Dora arra kérte, hogy ma korán este menjen föl hozzá ebédre. Még este ki fog menni, mondotta, nincsen esti öltözetben, azért Audrey is csak jöjjön úgy, ahogyan van.

A lány aznap nem látta Dick Shannont, nem is hallott felőle, az ujságokban pedig hiába keresett tudósítást a gyémánt-lopásról. Amikor Torrington az előző napon erről az ügyről beszélt, Audrey azt hitte, hogy már mindenki tud róla. De most úgy látta, hogy az öreg-urnak olyan hirforrása volt, amelyhez a sajtó nem juthatott hozzá, mert egyetlen ujság sem irt egyetlen hirecskét sem az esetről. Audrey szeretett volna találkozni Dickkel, ha csak néhány percre is, ámbar semmi különösebb mondani valója nem volt a kapitány számára. De Dick sem nem telefonált, sem meg nem látogatta, - és így Audrey még inkább örült annak a szórakozásnak, amelyet Dora ebédje ígért.

Mikor odaérkezett, maga Dora nyitott neki ajtót.

- Gyere be, kedvesem - mondta és megcsókolta Audreyt. - Már megint cseléd-mizériáim vannak. A szakácsnőm délután itt hagyott, az új szobalányomnak kimenője van, nem volt szívem visszatartani: beteg édes-anyját látogatja. Így hát bocsáss meg az ebéd hiányosságaiért, - szerencsére az az unalmas Martin a klubjába ment.

- Azt hittem, mindketten elkészültök hazulról - mondta Audrey meglepődve.

- Ugy is van - mosolygott Dora - és Martin visszajön értem. Találkozója van egy emberrel és én tanácsoltam neki, hogy ebédeljen a klubban, azután jöjjön értem.

Az asztal kettőjükre volt terítve. Igazán festői módon, mert Dora - minden hibája mellett - kitűnő házi-asszony volt. A rövid ebéd, amely következett, olyan tökéletes volt, hogy Audreynek kedve lett volna meggyanusítani a szakácsnőt, hogy mielőtt eltűnt a konyha szinteréről, elkészítette az egész étrendet. Ami igaz is volt, - mert a dühös hölgy Audrey megérkezése előtt mindössze félórával távozott el, még pedig amiatt a teljesen hamis vád miatt, amelyet Dora kellő ügyességgel úgy emelt a tisztessége ellen, hogy attól a legvastagabb bőrű konyha-hölgy is megsértődött volna. Nem szívesen vált meg rövid időre sem a nőtől, bár tudta, hogy kellő mentegetőzés reggel majd visszahozza és Dora úgy gondolkozott, hogy egy jó szakácsnő előtt megalázkodni nem szégyen.

Az ebéd közepén Dora vidám hangon odafordult Audreyhez:

- Lesz egy kis palack borunk is a családi találkozó örömére.

Fölkelt, kivette az ezüst-vederből a palackot és nekiállt kibontani. Audrey nevetett.

- Nem kóstoltam bort azóta...

Az az este jutott eszébe, amikor Marshalltal ebédelte, és sietve elkergette a kellemetlen emléket.

- Nem hiszem, hogy valaha is kóstoltál volna olyan bort, amilyen ez - kérkedett Dora. - Martinnak sok a hibája, de nagyszerű borismerő. Nincs négy tucat ebből a pezsgőből egész Angliában és mikor elmondtam neki, hogy ma este megiszunk egy palackkal, megfájdult a szíve.

A dugó kidurrant és Dora szinültig töltötte Audrey poharát a habzó itallal.

- A legközelebbi kedves találkozóra! - mondta Dora és fölemelte poharát.

Audrey mosolygott és szürcsölni kezdte a pezsgőt.

- Igyál! - biztatta Dora. - Nem így szokás pohár-köszöntőt inni.

Audrey nagy ünnepélyesen fölemelte poharát és addig le nem tette, amíg fenékgig ki nem itta.

- Ejh! - mondta nehézkesen. - Elhiszem, hogy igen kitűnő ital, de nekem még nevetlen az ízlésem. Keserűnek éreztem, - egészen olyannak, mint a kinin.

Félórával később Dora új szobalánya váratlanul megérkezett.

- Azt hittem, színházba megy! - förmedt rá Dora.

- Fáj a fejem, asszonyom - mondta a lány. - Nagyon sajnálom, de a jegy, amelyet adott, kárba veszett.

- Jöjjön be - mondta Dora.

- Talán jó lenne, ha főlszolgálnék az asztalnál, hogy ne kelljen önnek és miss Bedfordnak...

- Már tul vagyok az ebéden - mondta Dora - és miss Bedford éppen most ment el. Csodálom, hogy nem találkozott vele.

LVIII. FEJEZET.

Mr Torrington meglepetéssel szolgál.

A látogatót, aki a Ritz-Carltonban jelentkezett, nyomban fölvezették mi Torringtonhoz.

Daniel Torrington papucsban és öltöző-köpenyben volt. Gyors, átható pillantást vetett látogatójára, mikor belépett és minden nagyobb szívélyesség nélkül széssel kínálta meg.

- Az az érzésem, hogy én már találkoztam önnel, mr Torrington - mondta Martin Elton.

- Én bizonyos vagyok affelől, hogy nem találkoztunk, bár én nagyon jól ismerem önt hírből - mondta Torrington. - Tegye le a kabátját, mr Elton. Ön bizalmas beszélgetésre kért engedélyt és nekem nem is egy okom van arra, hogy megadjam önnek. Ugy hiszem, ön sőt az én titkáromnak?

Martin komoran meghajtotta fejét.

- Vagyok olyan szerencsétlen - mondta.

- Szerencsétlen? - Az öreg-ember fölhozta szemöldökét. - Ah, már gondolom, mire céloz! A lány fegyházi multjára, ugy-e bár?

Torrington nem gunyolódott, de a hangjában volt valami gunyoros árnyalat, amelyet Martin, érzékeny lévén effélék iránt, nyomban észrevett.

- Ez nagy szomorúság lehet önnek és nejének. A szerencsétlen lány részese volt egy ékszer-rablásnak, ha jól tudom. Nem tudom azonban bizonyosan, hogy ő volt-e az a gonosztevő, aki a finlandi királynőt föltartóztatta a Green Parkban, vagy hogy ő tervezte-e a rablást?

- Nála voltak az ékszerek, mikor elfogták - mondta Martin.

A beszélgetés kezdett nehezebbre fordulni, mintsem képzelte.

- Nála voltak az ékszerek, mikor elfogták - ismételte a másik. - Nos, hát nem elég szomorú ez? Én ugyan mind ezt tudtam, mielőtt a fiatal hölgyet fölfogadtam, bár azt hiszem, ön éppen azért jött, hogy engem megóvjon az ő üzelmektől?

Martin ismét azt a fagyos csalódást érezte. Az öreg-ember mulat rajta, hiába olyan nyugodt az arca és hiába játssza az udvarias előzékenységet.

- Nem, nem ez volt a céloim. Sokkal, de sokkal bizalmasabb természetű kérdésben jöttem - mondotta komoly hangon Martin - és ez a kérdés nagyon közelről érinti önt. Megbocsát nekem, ha olyas-valamire célzok, ami önnek nagyon kínos lehet?

Torrington bólintott. Szeme a hatalmas pápaszem mögül mozdulatlanul rámeredt Martin arcára. Egész külseje ellenséges lett. Martin most erősebben érezte ezt, mint az imént.

- Mr Torrington, hosszú évekkal ezelőtt ön Délafrikában börtönbe került tiltott gyémánt-vásárlás miatt.

Torrington bólintott.

- Igen, ez csapda volt, amelybe a gyémánt-mezők legnagyobb gazembere kergetett, egy Lacy Marshalt nevű gazember, aki most - szerencsére - kimult. Csakugyan én voltam akkor az áldozat, és - mint ön mondotta - börtönbe kerültem.

- Önnek fiatal felesége volt... - Martin itt habozni kezdett - és volt egy gyermeke is, Dorothy nevű lánya?

Torrington ismét bólintott.

- Nejét nagyon bántotta a letartóztatás, soha többé nem tudta megbocsátani azt a szégyent, - mint ő gondolta - amelyet ön az ő fejére hozott. Kevéssel az ön bebörtönzése után neje eltávozott Délafrikából, és azóta - úgy tudom legalább - ön nem is hallott róla.

- Egyszer. - A szó úgy hangzott, mint a korbácsütés. - Egyszer, barátom, ő írt nekem, - igen, egyszer!

- Angliába jött a lánykájával és idősebb lányával, nevét Bedfordra változtatta és szükös jövedelméből élt...

- Évjáradékából - szakította félbe Torrington.

Akármilyen érzelmei lehettek is: egyetlen izomrebbenéssel el nem árulta.

- Évjáradékából, amelyet még letartóztatásom előtt biztosítottam neki. Eddig ön jó nyomon jár. Folytassa.

Martin nagyot lélekzett. Minden szava külön erőfeszítésbe került ebben a levegőben. Úgy érezte magát, mint a ki gránitfalba akar gödröt vájni. Halkan folytatta:

- Megboldogult neje meglehetősen különc volt. Bizonyos okból, amelyet ő ismerhetett legjobban, úgy nevelte Dorothyt, - Martin erősen hangsúlyozta ezt a nevet - hogy a lány azt higgye, ő az első férjétől való gyermeke, a másik lány pedig abban a házban nevelkedett, hogy ő az idősebb. Nem vállalkozhatom a nő gondolkodásának magyarázatára...

- Ne is tegye - mondta Torrington. - Nos, hát mind ezek a dolgok lehet, hogy igazak, lehet, hogy nem. És aztán?

Martin most fejest ugrott.

- Ön, uram, abban a hitben van, hogy Dorothy lánya meghalt. Pedig nem. Dorothy él, Angliában van, és az én feleségem.

Daniel Torrington ránézett. Szeme mintha látogatója lelkének a legtitkosabb mélységeibe furódott volna.

- Ez tehát az a történet, amelyet el akart mondani nekem - mondta végül - az, hogy az én kis Dorothy lányom még él és önnek a felesége?

- Ez az a történet, mr Torrington.

- Ah! - Az öreg-ember megsimogatta az állát. - Hát így áll a dolog?

Hosszu, kínos csönd következett.

- Ismeri letartóztatásom történetét, - a körülményeket? Ugy látom, hogy nem. Majd én elmondom önnek.

Fölnézett a mennyezetre, megnedvesítette az ajkát és látni való volt, hogy agyában fölidézi az eseményeket.

- Ott ültem vynebergi házam széles, magas tornácán - nyárra mindig leköltöztem a Fok-félszigetre - és emlékszem, hogy a kis-lánykám dajkáltam. Láttam jönni Marshalt a bokrok között és azon tűnődtem, miféle szél hordhatja erre, mignem megláttam mögötte a két detektivet. Meg volt rémülve tőlem, csunyául meg volt rémülve! Mikor fölkeltem és a lánykát letettem a bölcsőjébe, elővette a pisztolyát és rám lőtt. Azt mondta, hogy én lőttem először, de hazudott. Nem is lőttem volna egyáltalán, de a golyó a bölcsőt találta és én hallottam, hogy a lányka sikoltoz. Ekkor lőttem én rá, és ha a gyermek miatt nem zavarodik meg az eszem: Lacy Marshalt ott hal meg azon nyomban. De amilyen lelki állapotban voltam, eltévesztettem és az ő második lövése a lábamat találta. Tudott ön erről?

Martin a fejét rázta.

- Tehát sohasem hallott arról a lövésről, amely a bölcsőt érte?

- Nem, uram, ez nekem ujdonság.

- Gondoltam, hogy az. A gyermeket ugyan nem érte nagyobb veszedelem, - a golyó azonban összetörte lába kisujját. Csodálom, hogy a felesége még soha nem említette ezt.

Martin hallgatott.

- Az én kis Dorothym nem halt meg, - ezt már jó ideje tudtam. Elindultam megkeresni, és hála az én Stormer barátomnak, meg is találtam!

- És ő tudja? - kérdezte Martin kísérteties arccal.

- Nem, nem tudja. Nem akartam, hogy tudja. Majd csak akkor, ha a művem teljes lesz. És mindenki úgy tudja, egy ember kivételével, hogy teljesen idegen tőlem. Kérdezze meg az ártatlan mr Willittet, aki szinte térden állva könyörgött nekem, hogy tegyem meg a lányt titkáromnak.

Torrington le nem vette fagyos tekintetét Martin arcáról.

- Az ön felesége az én lányom, igen? Kérje meg, hogy jöjjön föl hozzám és mutassa meg a jobb lábát. Ön hamisíthat születési bizonyítványokat... Elton - miért ugrik föl, barátom? - de nem hamisíthat lábujjakat.

Csöngetett és az embernek, aki bejött, azt mondta:

- Mutassa meg ennek az urnak az utat, - és ha miss Bedford visszatér, kérje meg, hogy jöjjön egyenesen hozzám.

Martin úgy ért haza, mint a holdkóros. Dora vést olvasott sápadt arcából. Betuszkolta a társalgóba és becsukta az ajtót.

- Mi történt veled. Martin? - Beszéltél vele?

Martin bólintott.

- Mindent tud - mondta boszusan.

- Tudja, hogy...

- Tudja, hogy Audrey a lánya, - ez az egész. Tudta is mindig. Stormer vezette nyomra. Ma este mindent el fog mondani a lánynak. Remélem, tudod: mit jelent ez nekem és neked?

Leült, kezébe temetve arcát.

- Szerencsét mind a kettőnknek - mondta Dora és Martin fölpillantott.

- Te kívántad, hogy ezt tegyem és én akaratom ellenére beleegyeztem - mondta Martin. - Az én gondolatom az volt, mondjuk meg az öreg-embernek, hogy Audrey a lánya. Te erre azt felelted, hogy inkább meghalsz, mintsem Audrey hozzá jusson ahhoz a vagyonhoz. Honnan reméled már most azt a szerencsét?

Dora lassan bólintott.

- Fizetni fog, hogy visszakapja a lányát, ha...

- Ha micsoda?

- Ha a lány még él - mondta Dora Elton. - És ha nem történt... valami más!

LIX. FEJEZET.

Mr Smithet meglátogatja egy hölgy.

Mr Slick Smith házi-gazdája valóban türelmes, kezes ember volt. Tudta, hogy lakója az élet árnyékos részén mozog, de ez sem nem csökkentette, sem nem fokozta előtte Slick Smith becsületét. Az ő szemében bérlője egyszerűen bérlő volt, aki számláját pontosan fizeti, mindig udvarias, semmi zavart nem okoz és igen hálás minden legkisebb szolgálatért, amelyet házigazdája - egy nagytekintélyű ügyvéd segédje - tesz neki.

Mihelyt hírért hallotta annak, hogy Smith nem éppen kerüli a tilos dolgokat, négy szem közt megmondta neki a magáét, amit abba az egy mondatba lehetne röviden összefoglalni:

- „Ön azt teszi, ami önnek tetszik, de ne hozza rossz hirbe sem a személyemet, sem a házamat.”

Lakója látogatóit hidegen fogadta, mert ezeken a látogatókon többnyire összeesküvést szimatolt, - de ami igaz, igaz: ebben a tekintetben ritkán háborgatták Slick Smith miatt.

Azon az estén a háziur kopogást hallott.

Tizenegy óra volt, - már pedig ez az óra valamely megfoghatatlan módon el szokta választani az ágybatérő juhokat a kószálni induló bakoktól. A háziur maga ment le a kapuhoz, ahol egy fiatal és rokonszenves nő várakozott - ismeretlen előtte is, és amennyire tudta: a lakója előtt is.

- Mr Smith? - mondta kétkedve a nőnek. - Nem hiszem, hogy itthon volna, miss. Talán átadjak neki valami üzenetet?

- Nagyon fontos ügyben keresem, okvetlenül beszélnem kell vele - mondta a lány, meglehetősen követelő hangon.

A háziur tétovázott. A látogatóknak általában nem volt barátja, - de hogy éjjel tizenegy órakor női látogató jelentkezék: ez már mértéken felül bántotta. Azonban meggondolván azt, hogy a lánynak egészen helytálló mentsége is lehet, például az, hogy Smith beteg édes-anyjától hoz üzenetet, mint nővére, vagy mint küldönc, vagy valami hasonló becsületes ügyben jár, - fölment a lépcsőn és bekopogott Smith lakásába. Választ azonban nem kapott.

Lenyomta a kilincset és bement. A szobában nem volt senki és így a háziur kénytelen volt olyan válasszal visszatérni, amely teljesen megegyezett elveivel.

- Mr Smith nincs itthon, miss - mondotta, bezárta a kaput és visszatért pipájához és törvénykönyvéhez.

Kis vártatva olyasmit hallott, mintha valaki lemenne a lépcsőn. Kikukkantott: mr Smith volt.

- Nem hallottam hazajönni.

- Nem sokáig voltam odabenn - mondta Smith megszokott barátságos hangján.

- Kimegy?

- Kopogást hallottam és azt hittem, nekem szól.

- Egy hölgy akart beszélni önnel... - kezdte a háziur.

- Remélem, hogy ő az - mondta Smith.

A háziur elérkezettnek látta a pillanatot, hogy a méltóságát érvényesítse.

- Meg fog bocsátani, mr Smith, én nem szeretem az éjszakai látogatókat. Remélem, hogy nem fogja bevezetni azt a hölgyet?

- Ha megteszem, akkor számítok az ön társalgó-szobájára - felelte Smith. - Azt hiszem, igen fontos üzleti üzenetről van szó. A dolog úgy áll, hogy barátomtól érkezik, Shannon kapitánytól, a scotland-yardi Sherlock Holmestől.

A háziur tudta, hogy Shannon kapitány igen tiszteletre méltó személy és megadta a kívánt engedélyt, sőt annyira ment szolgálat-készségében, hogy a társalgó-szobának minden lámpáját meggyújtotta.

- Tessék bejönni - mondta Smith. - Shannon kapitánytól jön?

- Igen - hangzott a válasz, - a háziur nem hallott, de nem is kívánt hallani többet, meg volt elégedve.

Hallotta, hogy negyedórán át szinte suttogva beszélnek a társalgóban, azután a lány kiment, Smith pedig őt kereste.

- Sokkal fontosabb az ügy, mintsem gondoltam - mondta komoly hangon. - Shannon kapitány igen komoly nehézségbe jutott és értem üzent. Mi gyakran kisegítjük a rendőrséget az ilyen nehézségekből.

Ez ugyan újdonság volt a háziurnak, de nem firtatta tovább, mert egyszerű ember volt, aki a törvénytől egyebet e világon nem ismert, és a jogászok köztudomás szerint igen gyermekded lelkek.

Slick az esti öltözékből átöltözött nappaliba, magára kapott egy gyapju felöltőt, azután egy fiókból magához véve mesterségének nélkülözhetetlen szerszámain, csatlakozott a lányhoz, aki az utca sarkán várta.

Együtt mentek a Southampton Rowig.

A Southampton Rowon, hátrapillantván a válla fölött, látta, hogy az elmaradhatatlan Stormer-ügynök követi. Mikor bérautóba ült, árnyéka ugyanazt cselekedte. Smith nem törődött vele, nem is figyelte. Tudta ugyanis, hogy amaz követi. A Márvány Kapunál a gép vezetője megkérdezte:

- Hova most, uram?

- Greville Mansions, Maida Vale - mondta Slick.

Olyan háztulajdonosi arccal szállt ki az előkelő palota előtt, mint akinek joga is van hozzá, mert ideiglenes bérelője volt egy pompás lakosztálynak a második emeleten és az egyenruhás kapusoktól tisztelgés járt neki meghatározatlan ideig.

Az esti liftkezelő fölvitte, közhelyeket váltván vele az időjárásról, aztán jó éjt kívánt neki, azt hívén, hogy ez az ur most az álomtalan alvás birodalmába megy, amelyhez joga van mindenkinek, aki elég gazdag ahhoz, hogy egy lady lakását bérelje heti husz guinea-ért.

Ugyanazon az estén Steel őrmester és a főnöke részt vett a hármak tanácsában Dick lakásán. A harmadik a marylebone-lanei felügyelő volt. Vitájuk tárgya pedig az 551-es ház és művészi kincse.

- Még mindig nem határoztam a bálvány elszállítása felől, - mondta Shannon - de az elektromos műveknek adott utasítást nem vontam vissza. Egyik mérnökük nálam járt, azt mondja: az áramot kikapcsolhatják úgy is, hogy nem mennek be a házba. Ami azt jelenti, hogy az az erő, amely eddig Malpast és barátait segítette, ezentúl nem áll rendelkezésükre.

- Remélem, ön előbb kinyitítja a házat, mielőtt az áramot kikapcsolnák? Másképp megint nem lesz végük a zavaroknak - mondta a felügyelő.

Dick helyeselt.

- Nagyon szívem szerint való, hogy a tisztelt Kisértet Ur működését végre megállítjuk, bár az is megtörténhet, hogy ha az áramot kikapcsoljuk, barátunkat valamely titkos rejtékhelyre börtönözzük és eljövendő nemzedékekre bizzuk a rejtély kiadását.

- Abban az esetben - mondta Steel - soha nem fogjuk többé viszontlátni Slick Smithet.

Shannon nevetett.

- Ön azt hiszi, hogy Smith keveri a kártyákat?

- Bizonyosra veszem - mondta a másik nyomatékosan. - Nem tűnt még föl önnek, Shannon kapitány, hogy Smith mindig ott kotnyeleskedett valamiképpen, ahányszor csak ezek a furcsa jelenségek megtörténtek? Ma délután kevéssel annak utána, hogy a kapuban megjelent egy sárga kéz, - láttam kisétálni a hátsó kapun. És sárga keztyűben!

- Ötvenezer más emberen is éppugy sárga keztyű van - mondta Dick. - Ez most divat Londonban. Minden esetre tartsa szemmel Smithet, bár én nem tudom belátni, hogy önnek igaza volna.

- Valami nincs rendben avval az emberrel, akárhogyan áll is a dolog - makacskodott Steel. - Ugy értem, hogy valami rendkívüli dolog lehet. Még soha nem láttam úgy, hogy valamelyik Stormer-ember ne lenne a nyomában, pedig Stormerék nem adják a fejüket ekkora fáradságra, amíg nem tudják, hogy jó zsákmány jár előttük.

Dick elmosolyodott, mert eszébe jutott Stormer seregének legfrissebb ujonca.

A tanácskozás féltizenegykor ért véget, miután megállapították a holnapi hadműveletek tervét. Háromnegyedkor Steel körutját végezte azokban a furcsa klubokban, amelyek a világháború óta támadtak Londonban. Voltak ezek között tánc-klubok, vacsora-klubok. Némelyik arany-cirádás szalonban, némelyik eldugott pincében, amelyet nagy költséggel mulatóvá alakítottak át az elmaradhatatlan jazzband-zenekar alkalmazásával és nem éppen a legszigorubb tagfölvételi rendszer mellett. Steel körutja végeztével hazafelé ballagott. Az óra háromnegyed tizenkettőre járt, mikor az Upper Gloucester Placere ért, ahol lakott. Már a zsebében kotorászott a kapukulcs után, mikor egy férfit látott, aki az utca tulsó feléről sietve tartott feléje. Semmi rendkívüli sem volt abban, hogy valaki ilyen késő éjszaka arra sietett, - abban sem,

hogy táská volt a kezében, mert a Marylebone-állomás egy kőhajításnyira volt onnan és a késői éjszakai vonatokkal érkezett utasok arra felé igyekeztek haza.

Steel csak akkor vette észre az idegent, mikor az odaért az egyik utcai lámpa fénykörébe. A táskát valahogyan ismerősnek érezte. Egy pillanatig vitázott önmagával, aztán - bár testének minden porcikája alvásra vágyott - megfordult és üldözőbe vette a táskát.

Volt ennek gyakorlati magyarázata. Amilyen ideges állapotban leledzett: ha nem figyeli meg közelebbről a dolgot és megelégszik azzal a magyarázattal, hogy a szeme rászédte, órák hosszat álmatlanul feküdt volna, átkozva lustaságát. A vadászat kissé képtelennek tűnt, mert hiszen egyik táská meglehetősen olyan, mint a másik és a hasonlóság még teljesebb az éjszakai sötétségben, amelybe mindössze az utcai lámpák vetnek világosságot. De mindenképpen látni akarta a táskát és meggyorsította lépteit, amire már csak azért is szükség volt, mert az ismeretlen férfiú ugyancsak sietett dacára annak, hogy a táská igen nehéz lehetett, mert fölváltva, hol az egyik, hol a másik kezében vitte.

Lefelé ment a Harley Streeten és Steel - akin már nagyon erőt vett a boszuság - futni kezdett utána. Nem is volt messzebb tőle néhány méternyi távolságnál, mikor amaz észrevette üldözőjét és szintén futásnak eredt, befordult egy mellék-utcába és a környéken elég gyakori szűk térj-meg-utcák egyikébe nyomult be. Táská ide, táská oda, - az idegennek nyilván oka volt a menekülésre, és Steel, akiben fölébredt a rendőr-ösztön, versenyt futott vele. A közelben nem volt látható rendőr. A táskás ember jól ismerhette a környéket és nyilván nem tartott attól a kellemetlenségtől, hogy a törvény valamelyik örébe ütközik, mert újra körbe fordult. Másodszor azonban nem volt ilyen szerencsés, mert az utca végén ekkor már egy rendőr állt. A szökevény megállt, egy pillanatig tétozott. Mikor Steel éppen utolérte, letette táskáját és a detektív karja alatt elsurranva, tovább rohant, mint a szélvész.

Ez a kis idő elég volt arra, hogy Steel ráismerjen: Slick Smith volt! Vajjon tovább üldözzé-e? Ugy döntött, hogy végre is a táská volt tulajdonképpen a célja. Abban a pillanatban oda-érkezett a rendőr, aki látta az elrohanó férfit.

- Menjen utána és fogja el! - mondta neki Steel és minden figyelmét a táskának szentelte.

Attól, amit látott, majdnem torkába szökött a szíve.

Dick éppen vetkőzödött, mikor a segédje berontott hozzá lángoló szemmel, kezében a nagy bőrtáská.

- Tessék! - mondta és kinyitotta a táskát.

Dick elámulva nézte.

- A gyémántok! - mondta suttogva.

- Slick Smithnél voltak! - kiáltotta a detektív lélekzet-fogyva. - Észrevettem, amint az Upper Gloucester Placen sietett a táskával és utána eredtem, bár akkor még nem tudtam, hogy ő az. Aztán megállt és mikor utolértem, eldobta a táskát.

- Slick Smith? Honnan jött?

- A Park Road felől - mondta Steel. - Azt hittem, összeesem, mikor kinyitottam a táskát és megláttam, mi van benne.

Dick végigfuttatta ujjait a kövek között.

- Az egyszer nem lehet tévedés - mondotta. - Szerezzon egy autót.

Sietve felöltözött. Még el sem végezte, már Steel visszatért. Ezuttal nem történhetett semmi meglepetés, mert mikor leértek a lépcsőn a táskával, a bérautót egyenruhás rendőrök fogták körül. Két rendőr benn ült, kettő a két hágcson állt. Így mentek a Scotland Yardba és Malpas kincse eltűnt a páncél-szekrényben.

- Most aztán jöhetnek érte! - mondta Dick Shannon. - Addig is...

- Kézrekerítjük Slick Smithet - vetette közbe Steel. - Megyek a lakására.

- Nem fogja ott találni - mondta Shannon. - Csak nem gondolja, hogy visszamegy a csapdába? Bizza Smithet énám. Azt hiszem, el tudom kapni.

Mindaketten visszatértek a Hay-marketre. A gyanakvó William ott állt a kapuban, egy vézna, szurtos fiut mustrálgatva.

- Azt mondta, levelet hozott önnek és nem akarja nekem adni.

- Aki küldte, a lelkemre kötötte, hogy csak Shannon kapitánynak a kezébe adhatom.

- Én vagyok Shannon kapitány - mondta Dick, de a fiu még mindig nem akarta átadni a levelet.

- Hozd be - mondta Dick türelmetlenül és a fiut bevitték a társalgóba. Igazi rongyos, szurtos londoni csatorna-virág volt, - jóformán se cipője, se harisnyája. Kezén, arcán a szegénység színe.

Megmotozták és végre előkerült a „levél”, amelyről Dick Shannon megállapította, hogy egy reggeli ujság szélére íródott. Ez volt az egész:

Az Isten szerelmére, mentsen meg! A Fould-rakodóparton vagyok. A vadállat reggelre megöl.

Az volt alája írva:

„Lacy Marshalt”

LX. FEJEZET.

A hajórakodó.

- Lacy Marshalt! - rikkantotta Steel. - Teremtő Isten! Hiszen ez lehetetlen!

- Hol kaptad ezt a levelet? - kérdezte Shannon hirtelen.

- Egy fiu adta a Spa Roadon és megkért, hogy hozzam ide. Azaz hogy nem is éppen fiu volt, hanem fiatalember.

- Nem tudod a nevét?

- Nem, uram. Azt mondta, hogy egy dzsentlmen dugta ki a rácson a Dockhead mellett és azt mondta, ha elhozzom Shannon kapitányhoz, kapok érte egy fontot.

- Miért nem hozta el ő maga?

A fiu vigyorgott.

- Mert ismeri önt, uram, azt mondta. Mert már volt a dombon túl.

„A dombon túl”: ez annak a népségnek a nyelvén, amelyek Dick tökéletesen értett, börtönt jelentett, - és az ismeretlen megbízó vonakodása egyszerre érthetővé vált.

- Fould hajórakodó? Tudod, hol van?

- Igen, uram, mindjárt a dokkok mellett, fából való rakodó, halásztam ott már nem is egyszer.
- Rendben van, akkor meg tudod mutatni az utat nekünk. William, hozd ki a gépet. Vedd magad mellé ezt a fickót és fertőtlenítsd. Itt a pénzed, fiam.

Átadott neki egy fontot. A fiu mohón elkapta.

A gépkocsi megállt a Scotland Yardban, hogy annyi rendőrt szedjen össze, amennyit csak lehetett. Mikor a London Bridgen keresztülmentek, megint megállt és fölvelt egy rendőr-örmestert, aki ismerte a helyet.

- Igen, tudom: az a rakodó egy régi raktár-épülethez van építve, - egyike annak a néhány régi-módi cölöp-rakodónak a Temzén.

- Mi az a cölöp-rakodó? - kérdezte Dick.

- Cölöpökre van építve a víz fölött, tehát nincsen sem kő-, sem téglahomlokzata.

Áthaladtak a sáros, hepe-hupás uton, elhagyták a dokkot, ahol a tengerjáró hajók magas árbocai nyultak át a falon és egyszer csak egy hatalmas orradzó árboc alatt voltak, amely áthajolt a falon és beárnyékolta a szűk utat. Az örmester előrehajolt a vezetőhöz.

- Helyben vagyunk - mondotta. - Azt hiszem, Shannon kapitány, most már szélnek engedhetjük a fiut.

A vézna fiut, nagy csalódására, letették, és a rendőrök - lemenve a meredek földhajlaton, valami régi rácskerítéshez értek, amelyet könnyű szerrel átugortak. Elhagyatott teherkocsi-nyomra értek, amely egy építmény mellé vezetett és Shannon meglátta a folyó csillogását. Mikor az építmény sarkánál befordultak a folyó felé, olyan hideg északi szél fogadta őket, hogy összébb kellett huzniuk a köpenyüket.

- A tulajdonképpeni rakodó jobboldalt van.

Az örmester egy rozoga fa-alkotmányra mutatott, amely kongott Shannon lépései alatt, amint lement a fa-alkotmány végére és lenézett a folyó vizébe.

- Nincs itt senki, talán jobb lesz megpróbálni a raktár-épületnél.

- Segítség! - hallatszott most. A hang gyöngye volt, de Dick meghallotta.

- Honnan jött ez a hang? - kérdezte.

- Bizonyára nem a raktár-épületből - mondta Steel. - Inkább úgy hangzott, mintha a vizből kiáltott volna valaki.

Egy pillanatig füleltek, aztán megint hallották, - csöndes hörgés volt, aztán:

- Segítség! Az Istenért, segítség!

- A padlózat alól jött! - mondta hirtelen Dick.

Odafutott a rakodó végéhez és alája tekintett. Az ár emelkedőben volt, alig néhány lábnyira Dick alatt. Kevéssel odább, jobb kéz felől, csónakot látott és nagy-ügyesen beleugrott.

- Segítség!

A hang ezuttal közelebbről hallatszott.

Dick tovább kémlelődött a cölöpök közé és egy pillanatra mintha mozgást látott volna a fekete mélységben.

- Hol van? - kiáltotta.

- Itt vagyok!

Csakugyan: Lacy Marshalt hangja volt!

A csónakban nem volt evezőlapát és így Dick, eloldva a csónak hajó-kötelét, a cölöpök segítségével tolta magát odább, mignem szemközt volt azzal a hellyel, ahonnan a hang hallatszott. Kézi-lámpájával kutatni kezdett és néhány másodperc múlva a lámpa fénye Marshalt kísérteties arcába vetődött.

Marshalt vállig a vízben volt. Két keze, amelyet feje fölé tartott, mintha oda lett volna kötve az egyik cölöphöz.

- Oltsa el a lámpát, mert a gazember eltalálja! - nyögte Marshalt.

Dick visszacsattantotta a lámpa gombját. A következő pillanatban a kalapja leröpült, jobb fülében égő fájást érzett, keze egy pillanatra eleresztette a cölöpöt. A csónak megbillent. Shannon térdre rogyott, a csónakot visszabillentette kezével, - egy pillanat múlva Steel a csónakban termett Shannon mellett.

- Vegye ki a pisztolyát és gyujtsa meg a lámpáját - mondta Dick, mikor a csónakot előre kormányozta a mindenféle korhadt fa-törmelék közt. - És ha valahol fejet lát, lőjjön rá!

Egy pillanat múlva ott voltak Marshaltnál. A derekára lánc volt lakatolva. Két csuklója rozsdás kézbéklyóval volt egy cölöphöz kötözve, magasan a feje fölött. Nyilvánvaló volt, hogy ha még tíz percig ebben a helyzetben marad, végképp menthetetlen.

- Béklyó-kulcsot, hamar! Van önnél, Steel?

- Van, uram.

A béklyókat pillanat alatt leszedték és Dick most már a bilincs-lakattal vesződött. A sötétben kellett dolgoznia, míg Steel lámpájával azt a férfit kutatta, aki az előbb lőtt.

A cölöpök mögött egy zöld moszattal borított falat látott és három rozsdás vasrudat, amely mintha egy rácsozat teteje lett volna. Steel minden figyelmét ide összpontosította, lövésre emelve pisztolyát. De senki sem mutatkozott és három percnyi munka után Marshalt a hálósóhajával hanyatlott a csónakba.

Visszavitték a padlózat végéhez és a southwarki őrmester kiemelte a csónakból. Marshalt bizony szánalmas látvány volt. Teste vacogott a hidegtől, arca borostás volt és beesett. Elhajtottak vele a legközelebbi rendőr-állomásra, ahol meleg-fürdő után egy kölcsönzött öltözet ruhát vett magára és - sápadtságától eltekintve - elég jól festett a történetekhez képest. Nem lehetett észre venni rajta, hogy a történetek erősebben megviselték volna, - csak remegett minden tagja.

- Nem tudom, hol is voltam - mondta törődötten. - Mennyi ideje, hogy eltűntem?

Mikor megmondták neki, fölnyögött.

- Két napig egy pincében voltam a raktár-épület alatt. Ha nem találtam volna egy papírszeletet, amely az utcáról hullott be, már halott volnék. Mikor jön vissza Shannon kapitány?

- Most a raktár-épületet kutatja át - mondta a kerületi őrmester.

Dick kutatása nem valami sokkal gazdagította ismereteit. A főajtó ugyan nyitva volt, de támadójának semmi nyoma. Volt a raktár alatt több pincehelyiség is, ahol Marshaltot fogságban tarthatták. Az egyik össze volt kötve az utcával és ebben a pincehelyiségben fölfödözött valami igen fontosat. A lefelé vezető kőlépcsők lábánál meglátott egy zöldbetűs papírtokot és fölvette. Olyan volt, amilyenben töltés szokott lenni önműködő pisztolyok számára, - nyilvánvalóan ez hiányzott az egyik dobozból Marshalt raktár-szobájában, mikor Stanforddal ott járt.

Szótlanul átnyújtotta Steelnek.

- Malpas itt van valahol - suttogta a detektív és idegesen tekintgetett körül.

- Nem hiszem - mondta Shannon nyugodtan. - A mi barátunk csak este lövöldöz.

Odapillantott a létra-formájú lépcsőzetre, amely a raktár-épület felső részébe vezetett.

- Aligha érdemes kutatnunk odafönn. Majd holnap reggel ideküldöm az őrmestert.

Az a férfi, aki az épület felső részében a hajdan ablakul szolgált nyílásnál állt, megkönnyebbedve lélezett föl Shannon kijelentésére. Megmenekült attól a kockázattól, amelyet a sötétbe való ugrás jelentett volna számára.

Jókora előnyt engedett Dick Shannonnak, mielőtt elindult volna lefelé a lépcsőn. Óvatosan kikandikált, hogy nem hagytak-e ott egy rendőrt őrszemnek (ami meglehetősen kellemetlen rendőrszokás), aztán odament a rakodó padlózatának végére, letekintett, némi vonakodás után leereszkedett a csónakba és beereszkedett a barlangi sötétségbe. Megérintette a hideg vizet és összerázkódott.

- Cudar egy dolog a háboru! - mondta Slick Smith.

LXI. FEJEZET.

Marshalt története.

Mire Shannon odaérkezett a rendőr-állomásra, Marshalt eléggé magához tért ahhoz, hogy elmondhassa viszontagságait.

- Őszintén megvallva, édes-keves értesüléssel szolgálhatok önnek, Shannon kapitány, - mondta - kivéve kalandom kezdetét. Mint ön is nyilván fölfedezte, Malpas lakásába egy levéllel csaltak, amely arra invitált, - Marshalt itt kissé tétovázott - hogy egy hölgygel találkozzam nála, egy hölgygel, aki mindakettőnket érdekelte. Megengedem, hogy a legörületesebb dolog volt tőlem, hogy nem gyanítottam a csapdát. Az az ember gyűlölt engem, - úgy gondolom, erről ön is tud. De kíváncsi voltam a személyére. Annyi mindent hallottam erről a rejtelmes mr Malpasról.

- Mikor kapta meg ön a meghívót?

- Félórával azelőtt, hogy elmentem hazulról. Egyik étteremben kellett volna ebédelnem barátaimmal és éppen kimenőben voltam, mikor Tonger a meghívót hozta, - mint azt Tonger is elmondhatja önnek...

- Sajnálom, de Tonger már túl van azon, hogy bármit is elmondjon nekünk - mondta Dick nyugodtan és Lacy Marshalt elképpedt.

- Meghalt? - suttogta rémulten. - Jóságos Isten! Mikor halt meg?

- Félórával az ön ellen elkövetett merénylet után halva találtuk.

Ez az ujdonság mintha némává dermesztette volna Marshaltot. De aztán tovább beszélt.

- Nem tudom: sugallat volt-e, vagy talán visszaemlékezés a kapott figyelmeztetésekre, - de mielőtt elmentem volna, fölmentem a szobámba, levettem az ingemet és fölvettem egy régi golyóálló alsóingemet, amelyet akkoriban viseltem, amikor néhány évvel ezelőtt a Balkánt jártam, engedmények ügyében. Ugyancsak kényelmetlen ruhadarab volt, de, ahogy az események bebizonyították, neki köszönhetem az életemet. Nem is vettem magamra nyakabátot,

hiszen az volt a szándékom, hogy korán hazatérjek és bekopogtattam az 551-es kapuján, amely nyomban kinyílt.

- Nem hallott semmiféle hangot? - kérdezte Dick.

Marshalt a fejét rázta.

- Nem, csak az ajtó kinyílt. Nagy meglepetésemre inas-féle nem mutatkozott, csak valaki azt mondta a lépcsőházból: „Jöjjön föl”. Én természetesen szót fogadtam, fölmentem egy tágas szobába, amely bőségesen be volt vonva selyemmel, de teljesen üres volt. Kissé már gyanakodni kezdtem és ki akartam menni a szobából, mikor nagy csodálkozásomra az ajtó becsukódott előttem. A következő pillanatban nevetni hallottam valakit. Körülnéztem és egy férfit láttam, aki nyilvánvalóan el volt álcázva. A szoba hátsó végén állt. - „Most az egyszer megvagy!” - mondta.

Revolver volt a kezében, valami régimódi fajta. Látván, hogy a szobából ki nem szabadulhatok, feléje rontottam. Kettőt léptem, már elbotlottam egy drótban. Fölálltam, de megint elvágódtam.

Már azt hittem, hogy csak tréfál. Oda akartam futni hozzá, elvenni tőle a revolvért. Csak néhány lépésnyire lehettem tőle, mikor lőtt és aztán csak arra emlékszem, hogy rettenetes szenvedésre ébredtem és - tessék megnézni!

Szétnyitotta az ingét és tenyérynyi kékes-piros foltot mutatott a jobb mellén.

- Hol volt ön, mikor eszméletre tért?

- Ezekre a dolgokra alig emlékszem már - vallotta meg Marshalt őszintén. - Gyakrabban magamhoz térhettem és egyszer - emlékszem - az öreg-ember tűt szúrt a karomba. Ugy gondolom, a tűszúrás térített magamhoz. Föl akartam emelkedni és megragadni az öreg-embert, de olyan gyöngye voltam, mint a gyermek. Időnkint eszméletre tértem, de mindig más helyen, mignem aztán egy este abban a rettenetes pincében ébredtem föl, megbéklyózva, tehetetlenül. Malpas lenézett rám. Nem mondta meg, hogy kicsoda és akárhogyan erőltettem az agyamat, nem tudtam ráismerni. Nyilván valami nagy sérelmet követhettem el ellene Dél-afrikában. Azt mondta, hogy ez lesz az utolsó estém a földön. Mikor elment, találtam azt a papírszeletet és szerencsére a zsebemben volt egy darabka ceruza. Lestem a véletlent. Rettenetes kínjaimba került, amíg föl tudtam állni, de mégis csak sikerült és oda tudtam nyújtani a papírt egy fiatal-embernek, aki lebámészkodott a pincébe. Ugy látszik, nagyon meglephette, hogy valakit esti öltözetben lát - és milyen esti öltözetben! - hogy majdnem hanyatt esett.

- Nem emlékszik ön arra, hogy visszavitték volna a Portman-térre?

Lacy a fejét rázta.

- Nem, semmikép sem. De most beszéljen nekem a szegény Tongerről. Milyen rettenetes ez a dolog! Ki ölte meg? Gondolja, hogy Malpas?

- Mondjon meg nekem valamit, mr Marshalt: Van valami átjáró vagy ajtó az ön és a Malpas háza között? Tény, hogy nagyon gondos vizsgálódás után sem akadtam ilyesmire.

Marshalt a fejét rázta.

- Ha van, akkor csak Malpas készíthette, de én nem hiszem. - Marshalt összehuzta a szemöldökét. - Most, hogy ön ezt említi, eszembe jut, hogy egyszer panaszt tettem Malpas ellen amiatt a zaj miatt, amelyet hallottam. Időnkint én is hallottam ezeket a kopogásokat. Tonger is hallotta. Hogy mit művelt az öreg-ember, azt nem tudom. Mellesleg: Stanford bevonult a házamba! Kevés öntudatos pillanatomban eszembe jutott, hogy ezt az embert nevezzem meg házam gondnokául arra az esetre, ha valami történnék velem.

- Miért éppen őt? - kérdezte Dick.

- Néhány éve ismerkedtem meg Stanforddal és barátságosabb viszonyban voltam vele, mint amilyenben most vagyok. Őszintén megvallom: akkor még nem tudtam róla, hogy nem egyenes, nem becsületes ember. Addig az ideig, amíg az a botrány nem történt, - emlékszik ön: egy banda elrabolt egy görög milliomost és csak váltságdíjért adta ki. Így hát Stanford a házamban van?

Marshalt elhuzta az arcát.

- De talán egészen rendjén van - mondta - és ha jól emlékszem, a jutalom majd megment, - eh, ezt mégsem akarom elkövetni ellene, de tény, hogy ő nem az a fajta ember, akit választottam volna.

Kezét nyújtotta Dicknek.

- Nem lehetek eléggé hálás önnek mind azért, amit értem cselekedett, Shannon kapitány. Ön megmentette az életemet. Ha csak öt percet késett volna...

Megrázkódott.

Dick nem felelt nyomban és mikor megszólalt is, egyetlen szóval sem célzott arra a szolgálatra, amelyet a milliomosnak tett.

- Még egy kérdést, mr Marshalt - mondta. - Ön ugyan azt mondja, hogy nem ismerte Malpast, de bizonyára mégis csak van valami gondolata, valami lappangó gyanuja afelől, hogy kicsoda?

Marshalt tétozott.

- Van - mondta. - Az én egyéni felfogásom szerint - lehet, hogy ön ezt képzelgésnek tekinti - Malpas nem férfi, hanem nő!

LXII. FEJEZET.

Amit Audrey látott.

Audrey Bedford álmodott, és álma ugyancsak nem volt kellemes. Azt álmodta, hogy keskeny gerendán fekszik, amely olyan mint egy nagy T betűnek a felső vonala, és a tartója egy magas torony. Amint ott feküdt, gyötrő fejfájással, a torony elkezdett hajladozni előre-hátra és a toronnyal együtt ő is. Egyszer-másszor a gerenda, amelyen feküdt, megbillent és Audrey álmában sikoltozni kezdett, görcsösen belekapaszkodva a gerendába és rettegve várta, hogy a következő pillanatban lezuhan a sötét mélységbe.

A valóság pedig az volt, hogy fájt a feje. A fájás ott kezdődött a szeme mögött, betört a halántékaiba, és onnan - milliónyi tüzes uton - a feje bubjába. Fölnyögött, megfordult és karja hajlásába temette a fejét. Soha még ilyen fejfájás nem gyötörte. Kinyújtotta a kezét, hogy elérje a csengő-gombot az ágya mellett és zűr-zavaros agyában végiggondolta kíváncsú orvosságait, - teán kezdte és teán végezte. Nagyon kívánta az italt, - nyelve, szája ki volt száradva és rettenetes ízt érzett. Megint visszafordult, nyögött, aztán fölült.

Még sötét volt, - és nem az ágyán ült, hanem mindössze egy matrácra, gyapju-takaró volt rajta. Mikor kinyújtózott, a padlót érte. Nagy-nehezen fölállt, neki-támaszkodva a falnak, hogy el ne essék, mert a feje forgott vele. Aztán kitapogatta az ajtót és kinyitotta. Odakünn is sötét volt. Valami alagut-félének a végén halvány fényt látott és arra felé vánszorgott.

Ködösen rémlett neki, hogy egy rövid, butorozatlan folyosón jár és a fény, amelyet lát, egy ernityetlen lámpától van, amely dróton függ a mennyezetről.

Egy szűk kis benyitóban mosdót látott és nagyon hálás volt érte. Amikor megeresztette a csapot, a víz barnás-piszkos volt, de azután tisztán ömlött és Audrey poharat formálva kezéből, mohón ivott. Megmosta az arcát. Egy fogason törülköző lógott. Ugy látszott, hogy külön az ő kényelmére tették oda, mert az egész lakásban nem volt semmi butor a matrácra és a takarón kívül.

Folyatta a mosdó-csapot, - a víz csobogása nagyon jól esett neki ebben a nagy árvaságában. Aztán leült az ablak kiálló párkányára és megpróbálta fölidézni, hogy mi is történt vele? A legutolsó cselekedete, amelyre emlékezett, mr Torringtonnal való beszélgetése volt. Nem, nem ez volt az utolsó. A beszélgetés után a szobájába ment és föltette a kalapját, hogy ki-menjen a városba. Lassan-lassan eszébe ötlött minden, és végül nagy rémületére ott tartott Dora Elton ebédlő-asztalánál és eszébe jutott a habzó-gyöngyöző bor, amelynek olyan rettenetes ízét érezte.

Dora!

Kétségbeesetten gyötörte az agyát, hogy kiokoskodja, ami azután történt, de hiába. Csak annyit tudott, hogy Dora házában volt. Eszébe jutott az is, hogy Dora egyszer olyasmit mondott neki, hogy a Curzon-streeti ház felső lakosztályát soha nem butorozták be.

A méregtől még mindig kábult volt az agya, de már kezdte megérteni, hogy mitől van körülötte a nagy sötétség. Minden ablakot vastag redőny takart, a redőnyök mind acél-szerkezetre jártak, amely erősen bele volt ágyazva az ablakfalba. Audrey összeszedte minden erejét, hogy valamelyik redőnyt fölpattantsa, de minden hiába volt: egyik sem engedett.

A nagy ajtó be volt zárva. - Audrey lehajolt a kulcslyukhoz, de nem látott semmit. A sok erőfeszítéssel azt nyerte, hogy a méreg elmaradhatatlan hatása jelentkezett. Érezte, hogy a térde meginog és még éppen annyi lélek-jelenléte volt, hogy leüljön a padlóra, mielőtt megint elvesztette volna eszméletét. Mikor ismét magához tért, fázott, a tagjai meg voltak gémbe-redve, a főfájása azonban elmúlt. Megint odament a mosdóhoz.

Igyekezett világosságot teremteni abban a szobában, amelyikben először magához tért. Ez a szoba teljességgel puszta és üres volt, mindössze csak a matrác volt a padlón, meg egy törött szék. Audrey addig mesterkedett, amíg lassankint darabokra szedte a szék roncsát és egy jókora széklábbal meg a támla egyik darabjával nekiesett a redőnyöknek, - de hiába.

Éhesen, fáradtan ledőlt ágyára, magára göngyölte a takarót és nyomban elaludt. Amikor fölébredt, nem fázott annyira, mint az imént, éhsége pedig görcsös, rágódó fájdalommal növekedett. Fölkelt ágyában és gondolkozni próbált. És ekkor mintha hangot hallott volna. Egy férfi beszélt. Talán Martin? Nem, ez mélyebb hang volt, mint a Martiné.

Audrey odamászott az ajtóhoz és hallgatózott. Hallgatózás közben erős lépéseket hallott a lépcsőn, egészen az ajtó előtt.

Ki lehetett az? Audrey szíve viharosan zakatolt. A hang onnan alulról megint hallatszott és Audrey - mikor megismerte - csaknem elájult.

Lacy Marshalt volt!

Audrey ajkára tapasztotta a kezét, hogy föl ne sikoltson. Lacy Marshalt beszélt odakünn:

- Igen, valahol erre volt...

Audrey azt hitte, megőrült. Megőrült, nem lehet másképp! Valahol odalenn Lacy Marshalt jár, pedig Lacy Marshalt régen meghalt!

És amint Audrey ott állt, rémülettől dermedten, a lépcsőn megint az a lépés hallatszott. Audrey lehajolt és megpróbált kinézni. A lépcsőházat halvány fény világította meg és Audrey egy férfi alakját látta, az arca azonban el volt fordulva.

- Valahol erre volt... - ismételte Marshalt halk hangja.

A férfi a lépcsőházban épp olyan élénken hallgatózott, mint Audrey. Amint Audrey leste, a férfi feje arra fordult, a lány irányába. Audrey látta hosszú orrát, hegyes állát és magas, boltozatos homlokát.

Malpas!...

Mikor Audrey újra kipillantott, a férfi már elment.

Malpas és Marshalt! Mit jelentett ez? Audreynek minden tagja remegett. A falhoz támaszkodva csuszott vissza szobájába. Tehát nem a Curzon-Streeten van, hanem a sátán-ember kezében! A rémület úgy elfogta, hogy pillanatra az eszét vesztette.

Aztán valaki csendesen megkopogatta a külső ajtót.

Audrey visszafojtotta lélekzetét, szeme rámeredt arra a helyre, ahol most... most... nyomban megjelenik a Rém!...

LXIII. FEJEZET.

Valaki jár a lépcső-házban.

A kopogás - rövid szünet után - újra elkezdődött. Audrey mozdulatlan maradt, még a szemét sem merte rebbenteni. Tudja-e vajjon Malpas, hogy ő itt van? Abban a pillanatban keresztül villant agyán az a gondolat, hogy Dora és férje föltétlenül ismeri ennek a rettenetes háznak a titkát.

A félelmetes kopogás megismétlődött, azután csönd lett. Audrey félóra-hosszat várt, mielőtt meg mert volna mozdulni. Nem hallott semmi neszt, az egész házban temetői csönd volt. Semmi hang, semmi lépésnek a zaja nem hallatszott, mikor Audrey az ajtónál hallgatózott. Visszavánszorgott előbbi helyére, de csak azért, hogy kevéssel utána a zárban forduló kulcs zörgésére riadjon. Onnan, ahol ült, csak a folyosó falát láthatta. Valami megzörrent, aztán az ajtó újra becsukódott.

Talán odakünn várja Malpas a folyosón? Audrey szíve összeszorult ettől a gondolattól, de nyomban utána be is látta ennek a gondolatnak a képtelenségét. Miért váraoznék odakünn a folyosón?

Mégis minden erejét össze kellett szednie, mire rászánta magát arra, hogy kinéz, - és mikor kiment, csaknem fölkiáltott örömeiben, mert a padlón kis tálca volt, a tálcán gőzölgő kávésedény, sütemény, kenyér, vaj és vastag szelet hideg ételek. Bevitte a tálcát a szobájába és óvatosan nekiállt az evésnek. Most vette csak észre tulajdonképpen, hogy milyen éhes is. Csak mikor már majdnem minden étel eltűnt és harmadik csésze kávéját szűrcsölte, kezdte megbánni, hogy nem nézett körül akkor, mikor az idegen férfi még a folyosón lehetett...

De talán Dora volt. Tőle ugyan nem remélhet segítséget, - gondolta - sem Martinban nem lehet reménye, ha ugyan egyáltalán lehet még szó reményről.

És most elkezdett következetesen, világosan gondolkozni. Miért tették ezt vele? Mit nyerhetett Dora vagy a férje ezzel az okatlan cselekedettel? Azt, hogy Dora gyűlöli őt, nagyon jól tudta, - hogy még sok mindent el fog követni a kínzására, azzal éppugy tisztában volt. De

Dora nem kínozt meg senkit, ha nincs belőle haszna, és ugyan micsoda haszna lehet abból, hogy bezárta ide, Malpas házába? Ámde akárminth legyen is: itt van Malpas házában, - és ettől a gondolattól Audrey megint elkomorodott.

Fölcsavart minden kapcsolót, amelyhez csak hozzáfért. A fény, akárcsak az ömlő víz, társaságot éreztetett vele. Vajjon mikor érkezik a legközelebbi élelem? - tűnődött magában. Megpróbálja-e kilesni a férfit, vagy a nőt, aki az ételt hozta? Sűrűen odament a külső ajtóhoz hallgatózni, de a csöndet nem törte meg semmiféle nesz.

Hetedszer járt már a külső ajtónál, mikor valami halk, alig érzékelhető neszt vett észre. Mintha valaki lefelé menne a lépcsőn.

Audrey letérdelt a padlón, szemét a meglehetősen széles kulcslyukon tartotta, - és az egyszer nem fáradt hiába.

Valami sötét árny vonult el az ajtó előtt és megállt a széles lépcső-fordulónál. Audrey most egészen tisztán látta, már amennyire a halvány világosság engedte. Hosszu kabátja a cipője sarkáig ért. A fején fekete puha kalap volt. Egy pillanatig hallgatózva állt ott, aztán kinyújtotta a kezét és a fal egy része megnyílt, - másfél négyzet-centiméternyi ajtó volt s a falat borító papirrajzok olyan ügyesen elfődték, hogy Dick Shannon vagy tizenkétszer elment mellette minden gyanu nélkül.

Audrey megbüvölten nézte, amint az idegen keze megjelent a nyílásban. Kék láng villant meg - és a folyosó minden lámpája kialudt.

Az idegen ekkor megfordult. Az ajtó felé közeledett.

Audrey azt hitte, megint eltávozik és fölmege a lépcsőn, de a következő pillanatban egy kulcs vége jelent meg a kulcslyukban.

Audrey megfordult, sikoltva végigfutott a folyosón, becsapta maga mögött a szoba ajtaját és háttal nekivetette magát... a külső ajtó zárja pedig kinyílt...

LXIV. FEJEZET.

Dora nem akar vallani.

Dick Shannon reggel négy órakor tért vissza lakására. Előbb haza kísérte Lacy Marshalt és tanuja volt mr Stanford elképpedésének Marshalt váratlan megjelenése miatt.

Otthon két férfit talált a társalgójában: az egyik az álmos szemű, de kitartó William volt, a másik...

- Mr Torrington, mindenkire számítottam volna, csak önre nem!

Torrington egészen megváltozott, könnyed viselkedésének nyoma sem volt. Dick észrevette ezt az első szaván.

- Nagy szükségem van önre. A lányom eltűnt.

- A lánya?

- A lányom, - Audrey. Nem tudta, hogy Audrey az én lányom? Nem részletezhetem most a történetet, de Audrey Bedford tulajdonképpen Audrey Torrington, második feleségemtől való gyermekem.

Dick elképpedt.

- Nem jutok szóhoz - mondta. - Audrey eltűnt, mondja ön? De hiszen ott lakott az ön szállójában.

- Tegnap este elment és nem tért vissza. Elengedtem, mert nekem találkozőm volt Martin Eltonnal, aki el akart nekem mondani valamit, - valamit, amit tudtam és vártam.

Röviden elmondta, mi történt Martinnal való találkozásán.

- Szerencsétlenségére mindent tudtam, mielőtt végzett volna és intézkedtem, hogy Audreyt küldjék be hozzám, mielőtt visszatér. Tizenegy órakor még nem volt otthon, - éjfélkor újra kerestettem, gondolván, hogy tánc-estélyre ment, de hiába. Tudom, hogy a fiatal lányok manapság reggelig is fönn vannak, azért nem is ijedtem meg egy óráig, még kettőig sem. Akkor aztán már jelentést tettem a rendőrfőnökségnél. Ott azt mondták, hogy ön a városban van, de mielőtt visszatér, értesítik. Nem tudtam tovább várni, azért jöttem ide.

- Hova ment Audrey? - kérdezte Dick.

Mr Torrington fejét rázta.

- Nem tudom. Nekem csak annyit mondott, hogy elmegy. Senkinek sem mondta meg, hova. Igaz, hogy a szobájában nem kutattam, - előbb tudni akartam, nincs-e itt?

- Majd átkutatjuk most - mondta Dick és visszahajtatott az öreg-emberrel a szállójába.

Az éjszakai kapus, aki bebocsátotta őket, nem tudott semmi újat.

- A kisasszony még nem jött haza - jelentette. Fölvitte őket a felvonó-gépen Audrey szobájához és kinyitotta előttük. Az ágy érintetlen volt. A lány hálóköntöse ott feküdt a párnákon. Az ágya mellett egy pohár tej volt az éjjeli szekrényen.

Dick egy megviselt levél-tartót látott a pohár mellett. Kinyitotta és gyorsan átvizsgálta a leveleket, de egyikben sem talált semmiféle nyomot. Végre az inci-finci papir-kosárban - amilyenekkel a szállók vendégeiket ellátják - egy levélnek a darabjait fődözte föl. A papir-kosarat az éjjeli szekrényre tette és elkezdte összerakni a papir-szeleteket.

- Ez mrs Eltontól való, tegnap írták.

Összeállította a levelet, amelyben Dora arra kérte Audreyt, hogy lehetőleg korán jöjjön. A végén ez a jelentős post-scriptum állt:

Kérlek, égesd el a leveleimet. Nem szeretem még a gondolatát sem, hogy leveleim szanaszét heverjenek, különösen egy szállóban, ahol mindenki olvashatja őket.

- Megnézem Eltonékat. Önnek nem kell eljönnie mr Torrington - mondta Dick hirtelen.

Az öreg-ember méltatlankodott, de aztán belátta Dick igazát és engedte, hogy egyedül menjen.

Eltonék házában sötét volt, de Dicknek nem sokáig kellett várnia: világosság támadt a folyosón. Martin Elton öltöző-köpenyben volt és nem régen kelhetett föl ágyából, legalább is öltöző-köpenyének szivarhamu-foltjairól ítélve.

- Halló, Shannon! Jöjjön be. Meglehetősen korai látogató - mondta Elton, mikor behuzta az ajtót.

- Felesége fönn van?

- Vele óhajt beszélni?

- Mindkettőjükkel! - mondta Dick.

Ha egy rendőrtiszt olyan hangon beszél, amilyenen most Dick Shannon, nem sok értelme van az ellenkezésnek.

Dora néhány perccel Dick megérkezése után lejött pongyolájában.

- Engem óhajt, Shannon kapitány?

- Dorothy Audrey Torringtont óhajtom - mondta Dick.

- Nem tudom... - kezdte Dora.

- Nem tudja, hogy mit akarok, természetes. Hát most figyeljen mrs Elton. Nővére ma idejött ebédelni, az ön meghívására. Ön levelet küldött neki és kérte, hogy a levelet semmisítse meg, de ő nem égette el, hanem csak eltépte. Hat óra tájban érkezett ebbe a házba.

Aztán, mintha ötlete támadt volna, így folytatta:

- Hadd beszéljek a szobalánnyal.

- De kedves Shannon kapitány, mi hasznát veheti a szobalánynak? Én mindent el fogok mondani, amit tudok. Nem kívánom beavatni a cselédséget ilyesmibe - mondta Dora fanyarul.

- Menjen és hívja le.

Martin fölment a legfelső emeletre, bekopogott az ajtón és elképedt, amikor a szobaleány, teljesen fölöltözve, felső-kabátban, ajtót nyitott.

- Mi a...? - kezdte és a szobalány nevetett.

- Mit óhajt, mr Elton?

- Shannon kapitány beszélni akar önnel - mondta Martin, fölocsudva meglepetéséből. - A feleségem nővére után érdeklődik. Mint tudja, tegnap este itt ebédelt. Legjobb lesz, ha azt mondja Shannonnak, hogy itthon volt az egész idő alatt és hogy látta a lányt hazamenni.

A szobalány nem felelt.

- Itt a lány - mondta Martin, mikor a szobába lépett és Dora rámeredt a lányra.

- Miért van így fölöltözve? - kérdezte haragosan.

- Mert mindig így öltözöm, mikor kimegyek - mondta a lány.

Vörös-képű, egészséges, fiatal teremtes volt, meglehetősen köpcös termetű.

- Nos, lányom - mondta Shannon - tegnap este Miss Audrey Torrington, vagy ismertebb nevén Miss Bedford, tegnap itt ebédelt, ugy-e?

- Azt hiszem, uram. Én nem voltam itthon, amikor megjött és nem láttam elmenni sem. Urnőm színházba küldött és miss Bedford megérkezése előtt egy órával elbocsátotta a szakácsnőt, úgy, hogy csak ők hárman voltak a házban: mr és mrs Elton és miss Bedford.

- Én nem voltam itt, - mondta Martin dühösen - én a klubban voltam!

- Ön is a házban volt odafönn - mondta a lány nyugodtan. - Nem láttam miss Bedfordot távozni, mert az utca másik végén voltam, beszélgettem egyik emberünkkel. Láttam egy gépkocsit elhajtani és azt hiszem: azalatt, míg én hazaérkeztem, miss Bedford eltávozott.

- Egyik emberükkel? Hogy érti ezt? - kérdezte Dick.

A szobalány nem felelt, hanem elővett a zsebéből egy ötszögletű kis ezüst-csillagot.

- Én is Stormer embere vagyok - mondta és látván, hogy Dora arca elborul, így folytatta:

- Ilyen volt az ön látszólagos cselédje, mrs Elton.

Aztán Shannonhoz fordult:

- Vártam önt. Számítottam rá, hogy eljön. Az egyetlen dolog, amit elmondhatok önnek, az, hogy miss Bedford nincs ebben a házban. Átkutattam a házat padlástól a pincéig.

Martin Elton arca kísértetiesre vált. Felesége az utolsó pillanatig harcolt.

- Milyen romantikus! - kacagta. - Női detektiv! Szép kis szobalány volt!

A lány félbeszakította.

- Eltakarítottam az asztalt - mondta, még mindig Shannon felé - és ami Miss Bedford poharában maradt, ide öntöttem.

Elővett a zsebéből egy kis orvosi fiolát, - éppen annyi bor volt benne, hogy megtelt vele. - Ezt pedig mrs Elton ékszer-dobozában találtam később.

Dora odakapott a kék kis üvegért, de a lány megelőzte. Könnyedén félretolta Dorát, az üveget pedig átnyújtotta Dicknek.

- Ugy gondolom, butylchloridot fog benne találni. Cimke nincs rajta, azt lemosták róla. De a szaga olyan, mint a butylé.

Shannon arca komor és határozott lett. Szeme rászegeződött Eltonéra, mint a kigyó-büvölőé.

- Hallotta, Elton, amit ez a hölgy mondott. Hol van Audrey?

- Tudni akarja? - felelte Martin. - Nos, én megmondhatom, ha megfizet érte. Nem pénzzel, nem úgy értettem. Huszonnégy órára van szükségem, hogy Dorával együtt elhagyhassam az országot. Engedjen ennyi időt és én megmondom önnek, hol van a lány. És ön legjobban teszi, Shannon, ha ezt az árat megadja - mondta célzatosan. - A lány nagyobb veszedelemben van, mintsem ön gondolja. Megigéri?

- Nem ígérek semmit - mondta Shannon. - Még Audrey életéért sem engedem most futni! Hol van a lány?

- Találja ki! - kiáltotta Dora kihívóan. - Ha egyszer ez a „szorgalmas” dáma annyit tud, talán tud még többet is!

Dick nem szólt többé semmit.

A felső zsebéből kivett egy acél-láncot és összecsattantotta Martin csuklóján. Martin nem is próbált menekülni, de amint az acél a husához ért, az arca hirtelen öreggé vált. Talán föl-támadtak gyermek-korának szellemei, a séták a kollégium zárt udvarán, a zöld játszó-terek, a hagyományok, amelyek szerint egykor élni igyekezett.

- Nem fog engem megbilincselni! - rikoltott Dora, mikor Dick megfogta a karját. - Nem engedem! Nem engedem!

De Stormerék alkalmazottja mögéje csuszott és elkapta mindakét karját. A következő pillanatban jóval erősebb kötelék fogta össze két kezét, mint amilyen a férjéhez fűzte, aki mellette állt.

LXV. FEJEZET.

Stanford.

Dick elvitte őket a rendőr-állomásra és elrendelte őrizetbe vételüket. Vádat nem emelhetett ellenük addig, amíg nem volt bizonyos. Mikor lefelé ment a lépcsőn, megkérdezett Stormerék női nyomozójától valamit, amit az imént elfelejtett megkérdezni.

- Volt Eltonnál valaki később?

- Igen. Stanford. Összetűztek valamin. Nem tudtam egészen kivenni, hogy mi volt az, - valami tervrajzról volt szó, de nem hallottam jól. Mrs Elton olyan közel állt az ajtóhoz, hogy nem mertem hallgatózni.

- Gondolja, hogy Stanford is benne van ebben?

A nő a fejét rázta.

- Nehéz megmondani. Az a gyanum, hogy nem voltak éppen jóbarátok. Hallottam, mikor Elton a telefonba kiabált és a feleleteiből úgy láttam, hogy valamin összetűztek.

- Stanfordot láttam ma este - mondta Dick Shannon elgondolkozva. - Bizonyos, hogy nem látszott olyannak, mint akinek valami van a rovásán.

Kezét nyujtotta.

- Nem vagyok barátja a magán-detektiveknek, - mondta bágyadt mosollyal - de Stormerékkal kezdek kibékülni!

Első gondolata az volt, hogy visszatér a szállóba és mindent elmond Torringtonnak, de aztán röviden értesítette telefonon, megígérte neki, hogy később meglátogatja és elment a Portman-térre. Ha volt hely Londonban, amely megérdemelte, hogy haláláig gyűlölje, az a hatalmas házaknak ez a tömbje volt.

Kopogott, csöngetett, aztán újra kopogott.

Tíz perc eltelt, mire hallott valakit. Maga Stanford nyitott neki kaput. A detektív láttára kényelmetlen érzés szaladt végig az arcán. Dick megesküdtött volna, hogy Stanford remeg belülről.

- Hol van Miss Bedford? - kérdezte minden kerülő nélkül. - És vigyázzon jól, mielőtt felelne, Stanford. Éppen most fogtam el Eltont és a feleségét. Lakat mögé dugtam őket. Van egy cifra kis cella ugyanazon a soron, abba ön éppen beleférne!

A férfi sután bámult rá. Mintha nem találta szavakat válaszához.

- Nem tudom, mit akar Audrey Bedforddal - mondta végül. - Honnan tudjam, hol van? Egész este itthon voltam, ön maga is látott engem. Audrey pedig nem is jött volna ide.

Aztán, mintha megsejtette volna, hogy Dicknek nincsen pontos értesülése, bátrabban folytatta:

- Mi közöm nekem Martin Eltonhoz? Összetűztem vele, - önnek tudnia kell erről. Civakodásom volt vele egy holmim miatt, amelyet ő elveszített.

A lépcső végéről egy hang hallatszott.

- Mi az?

- Shannon van itt - mondta Stanford és Marshalt lejött, összebb huzva öltöző-köpenyét.

- Velem akart beszélni, Shannon?

- Stanfordinak. Audrey Bedford eltűnt az este. Előzően nővérénél ebédelt a Curzon-Streeten. Bizonyítékunk van arról, hogy megmérgezték és bérautón elvitték valahova. Minden nyom arra vall, hogy ez az ember tudja az egész történetet.

- Nem tudok semmit - makacskodott Stanford.

- Menjünk föl a szobámba - szólt közbe Marshall.

Mindhárman fölmentek a dolgozó-szobába és Marshallt fölcsavarta a villanyt.

- Nos, hadd hallom a dolgot.

- Mindent hallott, amit hallani kíván, Marshall - mondta Stanford nyersen. - Ez a „szorgalmas” hiába kereskedik rajtam. Beszámoltam becsülettel és nem ugrathat bele olyasminek a bevallásába, amit nem követtem el.

- Ha kereszt-kérdésre kerül a sor, megcsipem önt! - mondta Dick. - Két nappal ezelőtt bizonyos dolgokat találtunk egy bálvány-szobor belsejében, Malpas házában, - több csiszolatlan gyémántot, mint amennyit valaha is láttam. Mielőtt elvihettük volna, történt valami. A gyémántok eltűntek. Öt perccel később a lámpák megint kialudtak, valaki megbotlott és megtaláltuk a gyémántokat egy nagy, barna táskában, amely azóta ismét megkerült.

Marshallt arca egész egy tanulmány volt.

- Gyémántok... egy bálványban!

Lassan odafordult Stanfordinak.

- Mit tud erről, Stanford?

- Semmit! - csattant föl amaz.

- Lehet, hogy ön nem tud semmit a táskáról, amelybe csomagolva voltak, - új táska volt, Waller üzletéből, a Regent Streetről. A táskát aznap délután vásárolta - ön!

Dick vádoló ujját Stanfordinak meredte.

- Waller rávallott önre tegnap este. Telefonon beszélt velünk elthami házából. Emlékszik rá, hogy ő adta el a táskát. Belül kopott volt, azért olcsóbban adta. És a férfi, akinek eladta, ön volt!

Stanford nem felelt. Ott állt, félkarjával a kandalló márvány-tetejére támaszkodva és lebámult a nagy üres nyílásba.

- Hallotta ön, mit mondott Shannon kapitány? - kérdezte Marshallt keményen.

- Hallottam. Nincs mit felelnem rá.

- Hol van Audrey Bedford?

- Nincs mit mondanom - szólt Stanford. - Bevihet, ha kívánja. Ami a táskát illeti, mese az egész! Én soha életemben táskát nem vásároltam. Az ilyen holmikat én úgy lopom!

- Ismeri Slick Smithet?

- Láttam - mondta a másik kényelmetlenül. Aztán hirtelen dühvel:

- Ha el akar vinni, tessék. Megyek. Ha ugrat, majd a szemébe nézek!

Dick a fejét rázta.

- Most nem viszem el. Azt a táska-kérdést holnap teljesen kibogozom. De ha úgy találom, hogy ebben a lány-rablásban része van, el fogom venni a jókedvét alaposan!

Akármilyen csekély is a távolság a Portman-tér és a Ritz-Carlton között, Shannon mégis elaludt. A bérautó vezetője ébresztette föl.

- Ugyancsak benne van a munkában - mondta Torrington, mikor meglátta a detektivet. Majd aggodalmaskodva hozzátette:

- Gondolja, hogy azok az emberek csakugyan tudják? Nem hazudnak?

- Eltonékat gondolja? Valóban tudják.

Torrington föl-alá járt a szobájában.

- Beszélhetnék velük? - kérdezte.

Dick tétozva.

- Letartóztatásban vannak, ugy-e?

- Technikailag igen, mert őrizetben vannak. Még nem emeltem vádat ellenük - mondta Shannon. - Nincs semmi ok arra, hogy ne beszélhessen velük.

Nem kérdezte Audrey atyjától, hogy miért kíván beszélni Eltonékkal. Tudta ő jól, de nem akarta tudni. Azt a felvilágosítást, amelyet ő fenyegetéssel nem tudott megszerezni, Torrington megszerzi pénzzel.

- Ki tudja hozni őket? Tudom, hogy olyasmit kérek öntől, amit nem szívesen tesz meg és tudom, hogy senki sincs a világon, akinek Audrey biztonsága jobban a szívében fekszik, mint önnek, Shannon.

Dick Shannon lelki tusája nem tartott sokáig.

- Jöjjön velem - mondta és visszatértek a rendőr-állomásra.

- Elengedheti azt a két embert, akit őrizetbe vétettem - mondta Dick a rendőr-őrmesternek. - Ha szükségem lesz rájuk, tudom, hol találom meg őket.

Eltávozott az épületből, mielőtt még Eltonék megjelentek volna és nehézkes léptekkel ballagott fölfelé a lépcsőn lakásába, mikor az óra ötöt ütött.

A hűséges William már várta.

- Igazítsd az ébresztőt kilenc órára. Ne vesződj a fölkeltéssel.

Ledobta cipőjét, gallérját, az óráját egy székre tette néhány arasznyira a fejétől és ruhástul lefeküdt ágyára. A következő pillanatban már aludt.

Kilenc órakor valósággal zenei földrengésre riadt és félálmosan a viz-csaphoz ment. Még a jéghideg víz sem tette meg szokott hatását, mert állás közben is el-elbóbiskolt. Álló-helyében elalszik, ha William be nem kukkant az ajtón és magához nem téríti.

- Jobb zuhanyt vehetett volna, uram, ha levetette volna a ruháját - mondta William tiszteletteljesen.

Dick fölrázta magát és néhány telefon-beszélgetés közben gyorsan megreggelizett. Torrington nem tért vissza szállójába, a Doughty Street őrszemei pedig nyomát sem látták Slick Smithnek. Ez a tény azonban nem nyugtalanította Dicket. Csak hagyják Slick Smithet magára.

Éppen becsöngette Williamet, hogy szedje le az asztalt, mikor Torrington megjelent.

- Mindent megpróbáltam velük - mondta, fáradtan leülve. - A férfi hajlandó is segíteni rajtam. De az asszony!

- Uralkodik a férjén, ugy-e? Gondolja ön, hogy Eltonék mindent tudnak?

- Mindent - mondta az öreg Torrington csüggedten. - Az asszony gyűlölete félelmetes látvány. Mintha minden utálatát, amelyet anyja irántam fejlesztett benne, átvitte volna szegény Audreyre. Ajánltam nekik pénzt, - annyit, amennyi igazán elég lenne a biztonságukhoz, - vallotta meg őszintén - bár tudtam, hogy ön nem helyeselné ezt. Azt mondtam, adok nekik annyi pénzt, amennyiből fényesen megélhetnek holtuk napjáig és rendelkezésükre bocsátok egy repülőgépet, amelyen még ma délelőtt Franciaországba utazhatnak. De akármit mondtam, az asszony rendíthetetlen maradt. A férfi már kifogyott ellenálló erejéből, de Dora, úgy látszik, annál erősebben ellenáll, minél veszedelmesebbé válik a helyzete. Stanford is tud Audrey hollétéről.

- Beszért vele? Miből következteti ön, hogy tud róla?

- Elton véletlenül kikotyogta. Csak nevének első szótagját mondta ki, de én bizonyosra veszem, hogy Stanford benne van a dologban.

- Fölkeresem újra - mondta Dick. - Visszamegyek még ma délelőtt. Átviszem Lacy Marshalt Malpas házába, hadd lássam: mit tudok kivenni belőle?

- Ön, persze, nem szeretné, ha elkisérném? - kérdezte az öreg-ember aggódva.

- Jobb lesz önnek aludnia - felelte Dick, rátéve kezét Torrington vállára. - Én kissé jobban bírom ezt, mint ön.

Torrington a fejét rázta.

- Ugysem tudnék aludni. Öreg embereknek kevesebb álomra van szükségük, mint másoknak. Nem veszi rossz néven, ha itt várom meg? Nem tudnék most visszatérni a szállóba.

Dick gépkocsija még alig fordult ki a sarkon, mikor a szemközt levő éjjel-nappal nyitott drogériából kilépett egy férfi, aki nagy érdeklődéssel nézte elindulását.

- Lám! - mondta Slick Smith.

Ő is adott volna vagy ezer dollárt egy órai jó alvásért.

LXVI. FEJEZET.

Slick Smith besurran.

Slick Smithnek szokatlan óvatossággal kellett eljárnia. Tudta, hogy Londonnak minden szolgálatos rendőre őt lesi és hogy ő nem az a férfi, akinek az álszakáll csak a legcsekélyebb méltóságot is kölcsönözné.

Az időjárás viszont neki kedvezett. Az eső szakadt, egyre szakadt. Mr Smith lelkében áldotta a könyörtelen elemeket, - mert mentségül szolgáltak abban, hogy egyenesen az orruk alatt ment el mindazoknak, akik őt lesték. Lehajtotta puha kalapjának karimáját, kabátja gallérját fölgyűrte a szeméig és átment az uton.

Esős napokon ritka a bérautó, mert azok, akiket a gépvezetők „műkedvelő utasok”-nak neveznek, előássák még eldugott garasait is és olyan közlekedési orgiákat engednek meg maguknak, amilyenekről máskor még álmodni sem mernének. De Slick Smithnek szerencséje volt: rövidesen talált egy elsőrangú szabad bérautót.

- Kövesse nyomon azt a hosszú sárga kocsit. A Regent Street van olyan forgalmas, hogy föltűnés nélkül megteheti. Tartsa jól szemmel - mondta és csakugyan nyomában volt Dicknek, mielőtt még átjuthatott volna azon a sokaságon, amely már a kora reggeli órákban összehagyul az Oxford Circus előtt.

A kalandor jól sejtette: a kapitány Marshalt házához igyekezett. Amikor már bizonyos volt effelől, megváltoztatta utirányát és ötven méternyire a Portman-tértől kiszállt. Senki hivatalos ember nem vette észre. A mellék-utcák ebben a korai órában tele voltak zajjal-nesszel, mert a gépkocsi-vezetők a garázsaikban foglalatostkodtak, a napi munkára javítgatván gyöngébb természetű gépeiket.

A világ éppen eléggé el volt foglalva a maga dolgával ahhoz, hogy még kíváncsiskodhassék is. Így aztán senki sem vette észre azt a sport-harisnyás férfiut, aki céltalanul ballagott annak a falnak a mentén, amely a Portman-tér mögött az udvart elválasztotta az utcától és senki sem látta besurranni azon a kapuajtón, amely Malpas házának hátsó frontján volt. És ha akadt volna is, aki meglátja: annyian jöttek-mentek azokban a napokban a hátsó utcán, hogy nyilván detektívnek nézte volna és semmi különösebb érdeklődést nem tanusított volna iránta, mert hiszen a Portman-téri gyilkosság ügye már nem érdekelte a közönséget.

Dick, aki nem is sejtette, hogy valaki a nyomában van, de ha tudta volna is, nem törődött volna vele, bement Lacy Marshalt házába. Egyik szolgáló bocsátotta be és nyomban bevezette a dolgozó-szobába, ahol mr Marshalt egyedül ült. Arcán borus felhő volt, amelyet látogatójának bejelentése sem űzött el.

- Stanforddal óhajtok beszélni, mr Marshalt, de addig is szeretném, ha ön átkísérne abba a rejtelmes szomszéd-házba és pontosan elmondaná nekem, hogy mi történt önnel.

Marshalt láthatóan vonakodva állt föl.

- Gyülölöm azt a helyet, - mondta rosszkedvűen - de hát önnek pontosan kell tudnia, hogy mi történt. Be tud ön jutni a házba?

- Van nálam kulcs arra az esetre, ha a villany nem működne.

Megmagyarázta, hogy az ajtók milyen rendszer szerint nyílnak-csukódnak a rejtelmes házban.

- Számitottam erre, mikor odamentem - bólintott Marshalt. - A dolog úgy áll, hogy nekem is ajánlották azt a rendszert, de én elutasítottam. Kellemetlen volna, ha a villany nem működne.

- Pedig ma délután nem fog működni - mondta Shannon. - Intézkedtem, hogy kapcsolják ki. Velem jön, mr Marshalt, vagy pedig megvárja villás-reggelijét? Nekem ugyanis nem sürgős a dolog.

- Megyek most - mondta Marshalt.

Magára öltötte eső-köpenyét és átment a detektívvel Malpas házába. A kulcs megfordult Malpas kapuja ajtajában és az ajtó kinyílt. Dick egy faágat látott a hallban, - vékonyabb végét bedugta az ajtó alá. Marshalt érdeklődve nézte.

- Ön azt óhajtja, hogy mondjam el pontosan, mi történt azon az estén, amikor Malpas megölt? Itt jöttem be - mondta - és mint ön is tudja, senki sem fogadott.

Fölment Shannonnal a lépcsőn, közben folyton beszélt. A lépcső-fordulónál megállt.

- Valahol erre voltam, mikor a hang azt mondta, hogy menjek be. Ugy gondolom, a multkor azt mondtam, hogy a lépcső alján voltam, - pedig nem, pontosan szólva úgy áll a dolog, hogy valahol erre voltam.

Bementek a tágas szobába és Dick félrevonta a függönyöket.

- Lesz szives most elmondani nekem, hol állt Malpas akkor, mikor tüzelt? Tessék arra a helyre állni, mr Marshalt.

Lacy a szoba másik vége felé ment és háttal a bálványszobornak, megállt.

- Malpas itt állt - mondta - én pedig ott álltam, ahol most ön.

- Az egész helyzet tökéletesen világos előttem.

Dick igen határozottan beszélt.

- Azt hiszem, már egy hete megoldottam a rejtélyt, szóval...

Az ajtó abban a pillanatban becsapódott.

- Mi volt ez? - kérdezte Lacy megrökönyödve.

Shannonnak a hajaszála sem rezzent. Hozzászólt már ezekhez a jelenségekhez.

- Ugy látszik, az ajtó ránk csukódott.

Aztán odament az ajtóhoz, megpróbálta kinyitni, de sikertelenül.

- Hol van Stanford? - kérdezte.

- Valahol a házamban - mondta Marshalt vontatottan. - Ki tehette ezt?

- Éppen ezt akarom kinyomozni még ma - mondta Shannon - és ön segíteni fog nekem. Ott van lá, most meg kinyílik!

Csakugyan: az ajtó lassan kinyílt.

- Furcsa - mormogta Marshalt.

Gyorsan az ajtóhoz ment és kinézett a folyosóra.

- Ez már igazán furcsa! De ön valami bálványszoborról is beszélt, - hát az hol van?

Dick visszament vele a szobába, félrevonta a függönyöket, aztán hirtelen nagyot kiáltva hátrahőkölt. A bálvány ott volt, - de valami más is. A fekete márványtalapzaton keresztbe feküdt - egyik oldalon a feje, másik oldalon a lába lógott le - Big Bill Stanford!

LXVII. FEJEZET.

Az utolsó áldozat.

Dick előre ugrott és gyorsan megvizsgálta a hatalmas testet.

- Nem halt meg, - mondta - de hamarosan vége lesz, ha nem szerzünk segítséget. Nem futna át a házába, telefonálni a Middlesex-kórházba, hogy küldjön ambulanciát? Ez a telefon nem működik - mondta, mikor látta, hogy Lacy az asztalon levő készüléket nézegeti.

Mikor Lacy Marshalt elment, Shannon megvizsgálta Stanford sérüléseit. Három lött sebe volt, - egy a vállán, egy a szíve alatt, egy a nyakán. Stanford eszméletlen volt és Shannon nem tudta megítélni: a végét járja-e vagy sem? Szemügyre vette a talapzatot: csupa vér volt. Alig fejezte be rövid vizsgálódását és állította el a vállseb vérzését, lenn az utcán megszólalt az ambulancia éles csengője és néhány perc múlva a fehér-kabátos mentők a hordágyra tették az eszméletlen Stanfordot.

- Hogyan történhetett ez? - kérdezte Marshalt, zavarodottan ráncolva szemöldökét. - Odaát hagytam Stanfordot a raktár-szobában, ahol ócskaságaimat tartom. Az igazság az, hogy kissé élesen találtam beszélni vele. Nem vagyok ugyanis meggyőződve arról, hogy semmit sem tud Audrey Bedford hollétéről, ezt meg is mondtam neki és a végén Stanford kijelentette, hogy elhagyja házamat. Meg vagyok győződve viszont arról, hogy azután gyilkolták meg, amikor

önnel együtt kijöttem házamból. Rettenetes, rettenetes! Micsoda ember lehet az a Malpas? Inkarnátus vadállatnak kell lennie!

- Önnek tökéletesen igaza van - mondta Dick. Elgondolkozva nézett az ajtóra. - Annyira beleuntam már ennek a háznak a kutatásába az efféle események után, hogy aligha vesződöm vele tovább. Stanfordon nem volt sem gallér, sem nyakkendő. Nem vette ön ezt észre?

- De igen és elég furcsának találtam. Mikor utoljára láttam, rajta volt mindakettő.

- Mutassa meg kérem, hol is volt az a jelenet - mondta Dick és mindaketten átmentek a szomszéd házba.

Az első dolog, amit Dick észrevett, az volt, hogy a raktár-szobában egy fogason ott függött egy gallér és egy nyakkendő.

Shannon beszélt a két megmaradt szolgálo egyikével. Stanfordot látták aznap reggel. Az a lány, amelyik Dicket beengedte, azt mondta, hogy a detektív megérkezése előtt tiz-tizenöt perccel látta őt a raktárszobában, - és ez volt az egész, amit Dick megtudhatott. Stanford Marshalt dolgozó-szobáját foglalta el addig, amíg a házigazda meg nem került, aztán föl-hurcolkodott abba a lakásba, amelyben szegény Tonger lakott azelőtt.

Shannon már látta ezt a lakást és semmi olyat sem talált benne, aminek most hasznát vehetné. Stanford szegényes podgyásza mindössze néhány ruhadarab volt, egy kontinentális menetrend és néhány toalettcikk.

Dick keserű csalódással ment le, mert semmi olyasmihez nem jutott hozzá, ami egyetlen lépéssel is közelebb segítette volna Audrey Bedford rejtélyének megoldásához.

Steelt elküldte a sebesült betegágyához azzal az utasítással, hogy maradjon mellette, amíg eszméltre nem tér és jegyezzen meg minden szót, amit Stanford mond, akár láz-álmában, akár öntudatos állapotban. Mihelyt megtette jelentését, ő maga is a Middlesex-kórházba hajtatott. Beengedték a külön-szobába, ahol Stanford feküdt. Steel az ágy mellett állt, figyelve az eszméletlen embert.

- Tudja, hogy hol van a lány - mondta Steel.

- Beszél? - kérdezte Dick mohón.

- Álmában. Mikor érzéstelenítőt adtak neki, mielőtt a golyó után kutattak volna, azt kiáltotta: „Nem mondom meg, hol van!”

- Ez nem sok. Lehet, hogy azt gondolta álmában: velem beszél. Itt sem nyerünk semmit.

Határozatlanul állt a kórház lépcsőjén, azzal az érzéssel, hogy tökéletesen megbukott. Azon gondolkozott, hova menjen. Nem tudta elhinni, hogy a lány Lacy házában legyen. Lehetetlen volt, hogy a rejtelmek házába vitték volna, amelynek minden szobája tárva-nyitva állt a kutatásra. Így okoskodott Dick, - és pontosan ugyanabban a percben szaladt Audrey Bedford sikoltozva a folyosón, mögötte mr Malpas rémületes alakja...

LXVIII. FEJEZET.

A forgó fal.

Dick Shannon eltávozása után Lacy Marshalt sokáig ott ült az író-asztalánál, kezébe temetve a fejét. Majd hátradőlt és megnyomott egy csengőt. Hosszas várakozás után előkerült az egyik lány.

- Ki van még a házban? - kérdezte Lacy élesen.

- Milly.

- Küldje őt is hozzám.

Előkotorászott a zsebéből egy csomó gyűrött bankót és néhányat kisimitott. Mire a két szolgáló belépett a szobába, két kis halom bankó volt előtte.

- Itt van a bérük és kéthónapi végkielégítésük. Föloszlatom a háztartást és eltávozom.

A lépcsőház végéről ellenőrizte őket, míg a holmijukat elszállították. Aztán lement, a kapuajtót belülről bezárta, leláncolta és visszaballagott dolgozó-szobájába. Arcán mosoly ült, de ebben a mosolyban nyoma sem volt az emberséges érzésnek.

Félóra-hosszat gondolataiba merült. Mert Lacy Marshalt alapjában afféle álmodozó volt. Arra riadt, hogy a kapu csengője szól, azután a kapun dörömbölnek. Odament az ablakhoz és kinézett. A kapu lépcsőjén Elton állt a feleségével. És Torrington is, - igen, ráismert Torringtonra, pedig már esztendő óta nem látta. Velük volt egy rendőr-felügyelő és négy ember, akik nyilvánvalóan detektívek voltak.

Elővette zsebtárcáját, kivett belőle egy sajtóságos vésőt. Aztán odament a kandallóhoz és a vésőt mélyen belesüllyesztette a kandalló fa-keretébe. Néhány fordulat után a kandalló és a teteje megfordult. A bálvány szobor ott állt jobb felől tőle, a kandalló elfordult része bal felé. Marshalt kinyitotta íróasztalának rejtett fiókját és kivett belőle valamit. Egy félparókát, egy hosszú, lelógó orrot, hegyes állat - amelyeket tökéletes színezésük miatt még szakértő ember sem minősített volna ál-műveknek - ezeket nagy-ügyesen a helyükre illesztette. Aztán újra megindította a vésőt és a kandalló visszafordult a helyére. A kapu-ajtón még mindig kopogtak, majd üveg-csörömpölés hallatszott. Marshalt úgy gondolkozott, hogy mind ez ugyancsak hiábavaló, mert hiszen a kapu-ajtóból kivette a kulcsot. Belelépett a kandalló aljának félkörű rácsozatába, újra megindította a vésőt, de most már balfelé.

Mikor a tűzhely és vele együtt a fal is megfordult, odatette a lábát abba a kis nyílásba, amely akkor maradt, mikor a tűzhely megállt. Valamikor az ügyetlen Tonger állította meg, de olyan rúgással, hogy a forró szén beröpült Malpas szobájába. A véső újra működni kezdett, azután Marshalt látta, hogy a kandalló visszafordul eredeti helyzetébe. Az acél fogantyút kihuzta, zsebébe tette és lassan, nyugodtan fölfelé indult a lépcsőn.

Audrey Bedford odafönn volt. Stanford vonakodva, szíve ellenére, de megmondta Marshalt-nak. És most az a tragédia, amely elragadta őt és nemcsak összegyűjtött vagyonától fosztotta meg, hanem immár azzal is fenyegette, hogy az életétől is megfosztja, azzal fejeződik be, akivel kezdődött: Audrey Bedforddal!

Minden lépcső-fordulónál megállt és figyelt, nehogy valaki megrontsa sötét végső győzelmét a törvény véreibe fölött, akik a kapujában nyüzsgőnek és oda akarják juttatni arra a rettenetes helyre, ahol a vörös-ruhájú, fehérhajú ember a halálos ítéletet mondja. Lacy mosolya mozdulatlan volt: megfagyott az arcán. Minden terve, - minden küzdelme, - minden ragyogó fogása után vége!

Azután eszébe jutott valami, amitől egyszerre eltűnt a mosolya. Miért működtek vajjon az ajtóáramok, amíg ő együtt volt Dick Shannonnal? Mi oka lehetett annak? Végül is a vállát vont. Vége is az időjárás - és száz más körülmény - befolyásolhatja a kapcsolást...

Most már kívül volt az ajtón és lehajtva fejét, fülelt. A folyosón könnyű női lépés hangzott - és Marshalt ismét mosolygott. Szíve megtelt örömmel és féle részt amiatt, hogy milyen rettegéssel fog majd a lány az ő szemébe nézni...

Kinyitotta a kis pohár-szekrényt, amely a lépcsőházban volt és tudta, hogy abban a pillanatban kialszanak a lámpák az üres szobában, amelyen ő nyomban áthalad zsákmányát keresve. Neki nem kellett fény, még csak azé a zseb-lámpáé sem, amellyel azokat akarta megriasztani, akikkel esetleg találkozónék. A sötétség az övé volt és Audreyé.

Megfordította a zárban a kulcsot. Abban a pillanatban hallotta Audrey könnyű lépteit a folyosón, a lány értelmetlen dadogását. A következő pillanatban már benn is volt. Egyedül a lánnyal. Audrey Bedfordon most már nem segíthetett senki ember e világon.

Marshalt érzékeny keze végigtapogatta a falat. Addig tapogatózott, amíg el nem érte az első ajtót. Kinyitotta. Nem hallott lélekzetnyi neszt sem. De biztos volt a maga dolgában. Végigtapogatta a falat, kiterjesztett kézzel keresztülment a szobán és újra a folyosóhoz ért. Még egy szoba, - itt kell lennie a lánynak. Lába az ágyhoz ütődött. De semmiféle neszt nem hallott. Ujra körüljárta a szobát. A harmadik szoba bejáratánál megállt és hallgatózott. A lány ott volt! Érezte a jelenlétét, hallotta a lélekzetét.

- Jőjj ide, édesem. Most már ugysem menekülhetsz előlem! Találkozónk van, - elég régen várom, de ma már el nem mulaszthatod!

Lépéseket hallott a folyosón. Valaki elsurrant mellette. Odaugrott az ajtóhoz.

- Szerelmesed odalenn van a kapu előtt, - a tökfefü Shannon, cinkosaival! És apád is! Nem is tudtad, hogy apád van, - pedig ott lenn vár. Majd meglát téged, - de csak azután. Mi együtt fogunk kimenni. Csúnyán végzi az az ember, akit ő gyűlöl, - de neki sem lesz benne öröme!

Marshalt hirtelen előre nyult és megkapott egy kart. De nem azt, amelyiket remélt. Amint ott állt, furcsa és ijesztő zöld fény ömlött szét melle magasságában. Marshalt eldöbbenve nézett bele - a tulajdon arcába. Orr, áll, fej, tökéletesen olyan, mint az övé!

Akit karonfogott, egy másik Malpas volt. Félelmetes, rémületes arc!

- Teremtő Isten! Mi ez! - nyögte és igyekezett elszabadulni.

- Te kellesz nekem! - mondta az idegen kongó hangon.

Lacy Marshalt elugrott a rettenetes embertől, megfordult és elszaladt. Abban a pillanatban a lámpák kigyuladtak. Marshalt hátratekintett és meglátta - a saját képmását: Malpast! De hiszen Malpas ő volt...

- Átkozott! - makogta és előrántotta pisztolyát.

Az önműködő pisztoly elkattant egyszer, kétszer.

- Ugyan ne zavartassa magát, barátom - mondta Marshalt képmása. - Töltényei üresek, - tegnap kiszedtem valamennyit.

Lacy végső dühvel feléje hajította pisztolyát. Az idegen félrehajolt. A következő pillanatban torkonragadta Marshaltot.

És valahol a sötét háttérben ott állt Audrey. Végső rettegésében a kezét tördelte, de szívében már új reménység éledt.

LXIX. FEJEZET.

A másod-Malpas.

Mikor Dick odaért a kapuban állongó csoporthoz, a kopogást abba hagyták. A hamarjában szerzett feszítő-vas rövidesen elbánt Malpas házának kapujával.

- Audrey itt van? Bizonyos ön efelől?

Martin Elton bólintott.

- Stanford vitte el tegnap este. Azt mondta, Malpas házába viszi.

Shannon éppen a kapu-ajtóval vesződött. A villany még mindig működött odabenn.

- Tudja, mi történt Stanforddal?

- Éppen most tudtam meg - mondta Elton halkan.

Abban a pillanatban történt, hogy a kapu-zár engedett. Valamennyien betódultak a kapualjba. Dick vezette őket a lépcsőházban. Marshalt dolgozószobája üres volt. Dick egyenesen a kandallónak tartott és a nyílást kereste, amelyről tudta, hogy valahol itt kell lennie. Csak a kandallón át juthat be, sehol másutt.

Meg is találta a nyílást. Szegény Tonger maga csinálta vésőjét odatette és a háromszögletes szerszám elkapta az érzékeny gépezetet. Alig forgatta meg a fogantyut, a kandalló megfordult és a mögötte állók világosan látták Malpas szobájának bálvány-szobrát.

- Ne nyuljanak a fogantyuhoz - figyelmeztette őket és bemászott a nyíláson. Csak a kapcsoló-táblánál állt meg, hogy fölgyujtsa a lámpákat.

Éppen a nyitott ajtón hatolt be, mikor a két pisztolycsattanás hallatszott. Megállt. Arca halál-sápadt volt. A következő pillanatban tovább szaladt és mégis úgy érezte, hogy a lába ólomból van.

Az ajtón két férfi jött ki. Annyira hasonlítottak egymásra, hogy nem tudta: melyiket bámulja jobban.

- Itt az ön madara, Dick Shannon - mondta az alacsonyabbik és odaszitotta a megbéklyózott foglyot a detektiveknek.

Aztán egyetlen mozdulattal letépte magáról parókáját, orrát és állát.

- Most már csak megismer?

- Ismerem önt nagyon jól - mondta Dick. - Ön Slick Stormer, - vagy hogy azon a névén nevezzem, amelyet a londoni rendőrség felé jobban szeret, Slick Smith!

- Végre megkapott, - de hát mikor ismert rám?

Dick mosolygott.

- Az olyan ügyes detektivnek, mint ön, tudnia kellene - mondta.

Dick más valakit is látott a folyosón. Ijedt valakit, aki olyan messzire huzódott, amennyire csak lehetett. A következő pillanatban odaszaladt hozzá és a karjába zárta.

Slick odapillantott, aztán becsukta az ajtót.

- Lehet, hogy ön, Mr. Torrington szeretne beszélni a lányával és ő is önnel, de úgy látom, a kisasszony jobban ismeri az embereit - mondta és Torrington jóváhagyóan bólintott...

LXX. FEJEZET.

Slick Smith előadása.

- Sohasem voltam bizonyos affelől, hogy a magam értékelése szerint becsül-e, Shannon kapitány, vagy pedig egyike azoknak a tartózkodó angoloknak, akik semmit sem nagyon hisznek és akkor is csak azért, hogy lekötelezzenek egy hölgyet - mondta Slick Smith, a pompás házi-gazda, aki aznap este az asztalfőn ült.

- Tizenkilenc hónappal ezelőtt kerültem ebbe az ügybe, amikor levelet kaptam mr Torrington-tól, - mr Torrington közölte velem a birtokában levő adatokat és arra kért, hogy nyomozzam ki a feleségét és állapítsam meg: igaz-e az, hogy a lány meghalt? Közben elmondott mr Lacy Marshaltól sok mindent, ami engem mint detektivet is, mint embert is érdekelt.

Tapasztaltam már egyet-mást a magán-detektívek népszerűtlenségéről, amely különösen Angliában nagy, ahol egyszerűen csak mint tréfát, még pedig rossz tréfát tekintik őket. Tudtam tehát, hogy ha valami eredményt akarok elérni ebben az ügyben, akkor életre-halálra fontos, hogy a szükséges biztonsággal merüljek a londoni alvilágba. Éppen azért, mint Stormer, érintkezésbe léptem Shannon kapitánnyal és közöltem vele, hogy egy híres amerikai kalandor érkezik bármely pillanatban Amerikából és rendkívül élénken leírtam, hogy milyen is ennek a szörnyű gazembernek a külseje. Válaszul megkaptam a szokott meleghangu sürgőnyt: „Közlését figyelemmel kísérik”, - de véletlenül tudok róla, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy Slick Smith partraszállt, nyomon kísérték, figyelték, szóval minden megtörtént vele, ami az efféle behozatali cikkekkel történni szokott.

Szerencsémre Londonban nagyon kevesen ismertek. Mióta csak megnyitottam londoni ügynökségemet, az volt egyik alapelvem, hogy semmiféle ügybe nem avatkoztam bele személyesen és csak három-négy legjobb emberem tudna eskü alatt rávallani személy-azonosságomra. De ez a három-négy ember rendkívül hasznos is számomra, mert nemcsak hogy igazolni tud engem, hanem - ami még többet ér - tud nem-igazolni is!

A másik fontos előny az volt, hogy mint Slick Smith mindig magam közelében tarthattam valamelyik emberemet anélkül, hogy a bűnözők társadalma gyanút foghatott volna. Emlékezhettek rá, hogy mindig a nyomomban volt valamelyik Stormer-alkalmazott, - az állásába került volna, ha nem tette volna meg!

Aztán meg egyik fogásom az volt, hogy kinyomoztam a viszontagságait sok gyémántnak, amelyet mr Torrington bányájából loptak el néhány éven belül és amelyekről mr Torrington emberei éppolyan bizonyosra vették, mint a délafrikai rendőrség, hogy Angliába kerültek. És valóban tekintélyes csempész-szervezetet sikerült fölfödöznöm. Délafrikában, mint ön is tudja, Shannon kapitány, főbenjáró vétség, ha valakinél csak egyetlen olyan gyémántot is találnak, amellyel nem tud megnyugtató módon beszámolni a hatóságnak, - csiszolatlan gyémántokról beszélek. Lacy Marshalt hosszú évekig foglalkozott ilyenek csempészésével. Akkor keveredett bele, amikor mint detektív dolgozott a Streams Mining Corporation szolgálatában és mr Torringtont börtönbe juttatta. Azóta állandóan ebben a mesterségben foglalkozott. De a gyémántkereskedelem veszedelmes játék Délafrikában az eladó és a vevő számára egyaránt, azért hát az az ötlete támadt, hogy Londonban telepszik le, megvásárol egy hatalmas házat és rendszeres futár-szolgálat útján hozatja át a gyémántokat Délafrikából. Mint Marshalt azonban nyilvánvalóan nem cselekedhette ezt meg, mert előbb vagy utóbb valamelyik embere árulkodott volna és azon a napon, amikor az árulkodás elhangzik, Lacy Marshalt - aki közben bejutott a délafrikai parlamentbe, de ki is csöppent belőle, mihelyt a választók észbe kaptak - mehet a sötét mélységbe, ahova a gonosztevők jutnak.

Megvásárolta a két Portman-téri házat, olyan időben, amikor a házak értéke alaposan lecsúszott, és pedig két különböző néven. Az 551-est egy bank útján. Megállapodott egy kitűnő kontinentális céggel a villanszerelés dolgában és az 551-es házban az én fölfogásom szerint a legpompásabb villany-hálózatot vezettette be.

Lacy Marshalt eredetileg mérnök-ember. Egyike azoknak az embereknek, akikről mindennap olvasható az ujságokban: ha becsületes pályán maradnak, boldogulnak, - én ugyan ezt nem osztom, de a bírácoknak vannak ilyen illúzióik.

A villany-hálózat tulnehéz munka volt Lacy Marshaltnak. A kandalló és a bálvány-szobor passzió műve volt. A bálványt Durbanban vásárolta, - ezt csaknem egy évvel ezelőtt nyomoztam ki és mindent megtudtam a szobor mellében levő szerkezetről. De a kandalló teljesen az ő munkája volt. Egyedül lakott a házban, - Tonger abban az időben még Délafrikában volt, mint Marshalt ügynöke. Négy hónappal ezelőtt fejezte be Marshalt a munkát és ekkor hazahívta Tongert. És éppen azelőtt, hogy Tonger megérkezett, megjelent London cimtárában Malpas neve is. Malpasé, a gyémánt-kereskedőé, akit soha nem lehetett elfogni!

Tonger története kész tragédia. Elég koros fejjel nősült, elvett egy fiatal asszonyt, aki nem-sokára meghalt és egy lányt hagyott hátra, akit Tonger a szemefényének tartott. Tonger balszerencséjére a lány összekötetésbe került Lacy Marshalttal. Ön talán azt hinné, hogy Lacy különbséget tett Tongerrel, aki elvégre is barátja és segítsége volt. Nem, uram! Lacy efféle csekélységekkel nem törődött és mikor bekövetkezett az elmaradhatatlan baleset és Tonger tudni akart bizonyos dolgokat, - Lacy mint égből szállott alkalmat üdvözölte Torrington letartóztatását. Rábeszélte a lányt arra, hogy Torringtont nevezze meg kedvesének, hárítsa a szégyent Torringtonra, - aztán kiküldte a lányt Amerikába, hetenkint bizonyos pénzüsszeggel látta el, de megfenyegette, hogy ha nem tartja magát az ő utasításához, akkor megszünteti az ellátást és tönkre teszi Tongert is, akiről a lány azt hitte, hogy valami fontos állást tölt be Marshalt hivatalában. Utasítása pedig az volt, hogy rendszeresen levelezzen apjával és áltassa szerencsés sorsa felől.

- Newyork nem rosszabb város egy nő számára, mint akármelyik más nagyváros, ez az én tapasztalatom - mondta Slick elgondolkozva. - Az ördögnek éppugy megvan a maga kvartélyja Newyorkban, mint Londonban. A lány ment a maga útján, - ivásnak adta magát, adósságokat csinált, - de mind erről nem merte értesíteni Lacyt. Egy szép napon aztán megrettent az örvénytől, amelybe került, hajóra szállt és Londonba jött. Ugy tudom, ön látta a lányt aznap, amikor először látogatta meg Malpast.

Audrey bólintott.

- Ő volt az a nő, aki Marshalt kapuján dörömbölt.

- Ugy van. Szegény Tonger ugyancsak elképpenedhetett, mikor meglátta. Elég az hozzá, ahogyan én rekonstruálom a tényeket, Tonger föltuszkolta a szerencsétlen teremtetést a maga lakásába és napokig ott tartotta. Igyekezett rávenni, hogy mondjon el mindent. Tonger ekkor már ugyis sejthetett egyet-mást. Egy napon aztán Marshalt észrevette, hogy a lány a házában van, és tudta azt is, hogy ha egyszer Tonger mindent megtud: neki vége van.

Nyomban cselekedni kezdett. Tongert Párisba küldte egy levéllel, amelynek semmi értelme nem volt, - láttam azt a levelet. Egy embernek szólt, aki Marshalt számára „dolgozott”. Mig Tonger távol volt, Marshalt kicsalta a lányt a szobájából és nyilván azt mondta neki, menjen a Green-Parkba és ott várja meg. Csak meg kell gondolni: - mondta Slick és fölemelte az ujját - Tonger lánya iszákos volt. Részegnek látták, mikor először bukkant föl Londonban, a cseleléstől pedig megtudtuk, hogy Tongernek egy héttel a halála előtt rendkívüli nagy készlete volt a szobájában whiskyből, - neki, aki addig egyáltalán nem ivott szeszt. A lány ivott, nem Tonger.

Mikor Marshalt látta, hogy a lánynak ez a szerencsétlen szenvedélye, egész könnyen kezére tudta játszani azt az üveget, amelyben elég cyanid volt ahhoz, hogy egy egész ezred elpusztuljon tőle. Nyilván azt mondta neki: menjen csak a parkba, jól tudván, hogy az iszákos nő előbb-utóbb iszik az üvegből és elcsöndesedik örökre. De Marshalt még egyebet is, túlságosan sokat megpróbált. Még azon az estén akart találkozni Miss Bedford-Torringtonnal is. Ekkor visszatért Tonger.

Marshallnak nem kellett hosszasan törnie a fejét a lány eltűnése miatt, hiszen ő nem is tudott hivatalosan a lányról. Kimehetett az magától is. Biztosra vehetik, hogy a hátsó ajtón ment ki, - azon az ajtón, amelyet egy bizonyos hölgy szokott használni, mikor Lacyt titkon meglátogatta. Nem volt valószínű, hogy Tonger még azon az estén meg fogja tudni lányának halálát, és mégis így történt! Tonger abban a pillanatban tudta meg lánya sorsát, amikor Marshall éppen Audrey Bedford érkezését várta Malpas szobájában.

Azt, hogy Marshallnak tulajdonképpen mi volt a szándéka, nem tudom. Lehet, hogy fölmutatta volna azt a meghívót, de ez csak föltevés, - az igazat nem fogjuk megtudni soha. Elég az hozzá, hogy Miss Torringtonnal nem találkozott. Tonger pedig, akinek eszéet vette a szomorú fölfödözés és aki ismerte a kandalló titkát és kulcsot csinált magának, kinyitotta, átment Malpas szobájába és felelősségre vonta álnok gazdáját. Azt hiszem, régi módi pisztoly lehetett nála és Marshallt ebben a tekintetben igazat mondott. Tonger kétszer lőtt és Lacy elesett. A golyó-álló ing - amelyet nem azért viselt, mert a Balkánon járt, hanem azért, mert halálosan rettegett attól a pillanattól, amikor Torrington szembe kerül vele - megmentette az életét. Míg Tonger félőrülten kutatott Marshallt asztalában, Marshallt magához tért, visszament a szobájába és lelötte Tongert.

Malpas házában az áramkapcsolók különböző helyeken voltak. Volt a lépcsőházban, volt a földszinten, volt az asztalán és volt egy Lacy dolgozó-szobájában.

Az, hogy közvetlenül Tonger meggyilkolása után mi történt, szintén rejtély és az is marad, ha maga Marshallt föl nem deríti. Ki akart szökni, amikor meghallotta a cselédek sikoltozását és valószínűen látta Shannon kapitányt leszaladni a kapu-lépcsőn. Ez volt a szerencséje, mert így kisértőment. Emlékezhetik rá: a kapu-ajtó nyitva volt.

Dick bólintott.

- Nos, Marshallt már régen gondoskodott magának rejtekhelyről. Ügyvédi vagy efajta minőségben fényes lakása volt a Greville Mansions-ban, ahol „Mr. Crewe” volt a neve. Véletlenül tudom, mert bizonyos okokból a szomszéd lakást béreltem. Akkor este ott huzta meg magát, ápolta a sebét - elég könnyű seb volt - és aztán visszatért a gyémántokért. Tudom, mert láttam.

- Ki volt az az ember, akinek az arcát a padlásablakon át láttam a gyilkosság estéjén? - kérdezte Shannon.

- Én - mondta Slick Stormer nyugodtan.

- De hiszen az ön őrszemei a háztetőn azt mondták...

Slick nevetett.

- Mit gondol ön, kik voltak ott a háztetőn? Az én alibiemeim és oltalmazóim! Mikor ön legutoljára faggatta az egyiket, én ott guggoltam egyik kémény mögött, egy lépésre öntől. Hát persze, hogy ők nem láttak engem! A kenyérük bánta volna, ha meg mertek volna látni! Mindig ott mászkáltam a tetőn. A mászás ugyanis mesterségem, bár nem vagyok olyan ügyes, mint Martin Elton, akinek pedig kötele sem volt, mint nekem!

Marshallnak az volt a fogása, hogy mindenkit kirémítsen, elijesszen a házból. A halálos méregnél is jobban utálta azt a rendőr-őrséget, mert hozzá akart jutni gyémántjaihoz, amelyek a bálvány mellében voltak, és erre csak úgy számíthatott, ha a rendőrségtől megszabadul. Esti öltözetben, álarcosként megjelent, mint - saját maga! A költő azt mondja, hogy halott énekek lépcső-kövein át szebb dolgokhoz emelkedhetünk. Tennyson mondta-e, vagy Browning? Longfellow is vállalhatná. Marshallt is így gondolta el a dolgot, - hogy azon a lépcső-kövön följuthat pompás, csillogó gyémántjaihoz. Késébeesett, mikor látta, hogy a rejtekhelyet fölfödötték és Stanford segítségével - aki be volt avatva a titokba - kifosztotta a bálványt az ön

szeme láttára. De Stanford kontár volt, nem szokott hozzá a gépezethez sem és miután a gyémántok benne voltak a táskában, számárkodni kezdett a gépezettel, hogy lássa: hogyan működik, kioltotta a lámpákat és végül a bálvány szépen megfordult a szobában. A táska ekkor nyilván a kezében volt és ijedtében letette a talapzatra és természetesen, mikor a szobor megfordult, a táska is a talapzatán volt.

- De mi égette meg a kezemet? - kérdezte Steel.

- A kandalló! Mikor ön előrenyult, a szerkezet megfordult és ön odatette kezét a kandallórács vasára, amely forró volt még, mert a szén nemrégén mozdították el onnan. Emlékszik, Shannon kapitány, hogy rend szerint égő szénnek a szagát lehetett érezni, amikor ezek a furcsa jelenetek történtek.

Mikor aztán ön elment a táskával, Marshalt nyomon követte önt. Stanford lement a Haymarketre és ott elkövete azt a kis betörést, - láttam, mikor kijött az ön lakásáról, de nem tartottam szükségesnek elmondani - Marshalt pedig ön után hajtatott gépkocsiján és megrendezte azt az összeütközést. A táska visszaszerzésének dicsősége Stanfordot illeti, aki még mindig az ön emeletén járt, amikor Williamet ön eszméletlenül találta.

A kincset visszaszerezvén, Marshaltnak első gondolata az volt, hogy a táskától megszabaduljon. Elvitte a Greville Mansions-beli lakására, ezt onnan tudom, mert megtaláltam, amikor betörtem hozzá, Miss Torringtont keresni. A kisasszonyt nem találtam ott, de megláttam a táskát és csak akkor mondtam le róla, mikor láttam, hogy jobb kezekre játszhatom át anélkül, hogy engemet letartóztatnának.

Nos, Marshalt gyanakvó férfiu volt. Láta, hogy a táska eltűnt és természetesen a szövetségesét gyanúsította. Stanford lelövete éppen az ön megérkezése előtt történt, ma reggel, úgy értem, hogy művészien ki volt terítve a talapzaton. Ezzel azután körülbelül teljes is a történet. Most még azt kell kibogoznunk, mi történt Stanford és Marshalt között. A legvalószínűbb az, hogy Marshalt csak akkor tudta meg, hogy a fiatal hölgy az épületbe van bezárva és látván, hogy a játéknak vége, a kincs elveszett, legalább bosszút akart állni annak az embernek a lányán, akit legjobban gyűlölt e világon. Szerencsétlenségére én már meglehetősen kiismerem az épületet abban az időben, amikor a Fokföldről érkező emberek odahordták a gyémántokat. Voltam ott egyszer fényes nappal is, megkopogtattam a falakat és Marshalt meghallotta. Miss Torrington is hallotta. Én akkor a forgó-ajtót akartam kitanulmányozni. Kétszer megismerkedtem a rejtelmes mr Malpast és szerencsésen megmenekültem. Az volt a régi bogaram, hogy abba a házba mindig mint mr Malpas törtem be, mert tudtam, hogy majd elkövetkezik a napja, amikor szemtől-szembe találkozom mr Malpasszal és reméltem, hogy gyöngeszívű ember. Meg is ijesztettem alaposan egy fiatal hölgyet, - mondta Slick, és Audrey elmosolyodott.

- Sikoltottam, ugy-e? - kérdezte szégyenlősen. - Már régóta nem hallottam az ön hangját, amint nevemen szólít.

- Magam is kiáltok néha, - mondta Smith - vagy legalább is szeretnék.

- Most már csak egy dolgot kell elmondanom és ezt ön ugys tudja, Shannon. Tudta ön már azelőtt is, mikor azt az üzenetet kapta a rakodóról, hogy Marshalt, mikor a gyémántokat biztonságban tudta, drámai módon akart újra föltűnni. Csaknem nagyon is drámai volt, higgye el nekem! Lement a vízbe a rakodó alá, ő maga bilincselte meg magát és egyik kezében a bilincs kulcsa, a másikban pisztoly, várta, amit biztosra vett: hogy ön megérkezik. De ön utközben öt percet késett és ez alatt az öt perc alatt tragikus dolog történt: Marshalt a bilincs kulcsát véletlenül a vízbe ejtette és nem tudta kiszabadítani a kezét. Ha ön oda nem ér még jókor, Marshalt a vízbe pusztul. Mikor ön megérkezett, könnyű dolga volt. Pisztolyát a kezében tartotta, - ha ön a lámpájával rávilágít, meg is látja, de Marshalt arra kérte, hogy oltsa el a

lámpáját. Amint ez megtörtént, Marshalt kétszer lőtt, aztán a vízbe dobta pisztolyát, - azóta meg is szereztem - és a többit ön tudja. Ha Marshalt megöli önt, ártatlansága világos: ő nem lehetett a gyilkos.

- És most, miss Torrington, meg akarom köszönni önnek azt a jelvényt.

Audrey meglepődve hebegett valamit, belenyult a kezításkájába és elővette az ezüst-csillagot.

- Köszönöm - mondta Slick gyöngéden - és remélem, hogy nem sértődik meg ezért. Én senki-nek sem engedem meg, hogy a csillagomat megtartsa, ha egyszer kilépett az én ügynökségem-ből és átlépett egyik vetélytársamhoz.

Tekintete találkozott Dickével és elnevette magát.

- Tréfa az egész - mondta. - Ön ugysem türné, mert ön - angol! De nem veszi rossz néven, ha magamban jóízűen nevetek? Ha-ha-ha!...

(VÉGE.)